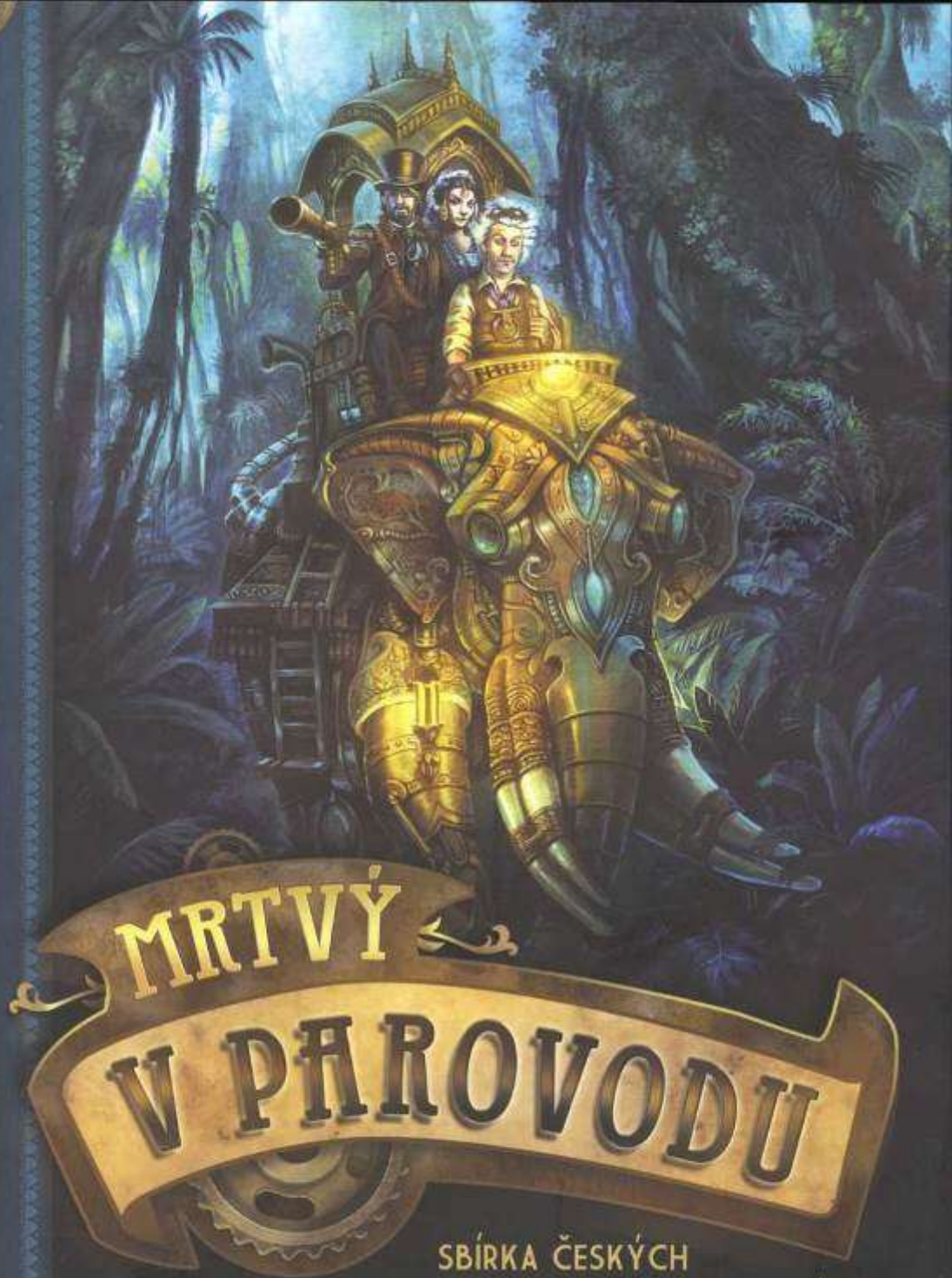




MRTVÝ

V PÁROVODU

SBÍRKA ČESKÝCH
STEAMPUNKOVÝCH POVÍDEK

Obsah

Leonard Medek – Příběh zloděje.....	3
Martin D. Antonín – Páši spási.....	29
Julie Nováková – Eskapády pana Finnegana.....	124
Hana Šochová - Chytni štěstí za pačesy	148
Vlado Ríša - Série třináct.....	171
Josef Pecinovský – Mrtvý v parovodu.....	197
Petr Schink - Chlapec a jeho trol	231
Lucie Lukačovičová - Čestné slovo.....	262



XB-1

2012

Leonard Medek – Příběh zloděje

Převzato ze Světozoru, listopad 1883:

Jak je jistě každému váženému čtenáři i spanilomyslné-čtenářce známo, v naší osvícené době již zloděje nepopravujeme. Odsuzujeme je ke kratším či delším pobytům ve k tomu účelu zřízené káznici, kde jim poskytujeme byt, stravu i ošacení, přičemž jediným trestem má jim býti dočasné omezení svobodného pohybu... Ponechme stranou úvahy, nakolik je pro stát a společnost hospodárnější platit to vše – včetně nemalých výdajů na vězeňskou ostrahu a správu – oproti jednorázovému výdaji za kata, stejně jako otázku, je-li opravdu lepší ve jménu pokroku a lidství po čase zločince opět nechat konat, co obvykle konávají; spokojme se konstatováním, že nyní, v druhé polovině devatenáctého století, již zloději v našem císařství popravováni nejsou, a to dokonce ani z pravomoci vojenského soudnictví. Punktum, tečka, a dost.

Přesto zůstává skutečností, že Jáchym Vosoška, kovodělný pomocník, toho času nezaměstnaný, místně příslušný do Březiněvsi u Plzně, popraven byl. Přesněji povězeno, byl guillotinován – a nestalo se tak ani ve Francii či jejích zámořských državách, ani v našich balkánských provinciích, kde i devět let po anexi stále přetrvává v jednání úřadů i lidu tisíciletý osmanský vliv, ba ani v Prusku, kde se odbojníci, nesmíření s prohranou válkou v roce šedesátém šestém a s přivtělením své země do velké rodiny národů naší monarchie, dopouštějí pod hlavičkou „tajných fehmových soudů“ leccakých zvěrstev. Kdepak, stalo se tak v samém srdci císařství, v nejpoklidnější krajině, jakou si lze představit, na žírném českém venkově...

1. Zlodějův sen

Olešovická hospoda bývala přes poledne prázdná, a nezastavit se tu občas některý forman nebo zazobaný měšťák, projíždějící po císařské silnici na Týnec, hostinský Šafránek by ani neprostíral ubrusy. Vlastně nebýt oněch zřídkaových luftáků, neprostíral by vůbec. Místňáci obědvali doma, jen starosta, vykuk, někdy zapráhl bryčku a vyrazil si po pansku za lepším vedle do Kamenice... A ten

párek vandráků, cucajících už půl hodiny jediné zvětralé pivo venku ve stínu lípy, ten už to teprve nevytrhl.

Na přední zahrádku je hostinský posadil schválně. Kdyby je pustil do lokálu, nejspíš by mu, jakmile by se otočil, šlohlí slánku a možná i nějaké přibory; venku, kde nebylo nic než lavice a holé roubené stoly, nebylo co ukrást... Ani uprasit. Jedinou škodu, kterou tu mohli nadělat, bylo, že by svou přítomností odradili vítanější hosty, jenže tam v rohu, kde je před pohledem od silnice kryla cihlová zídka, si jich sotva kdo všiml, dokud neprošel až téměř k hlavním dveřím... A odtamtud, to dá rozum, se už málokdo vrátí.

Hostinský tedy byl – v rámci možností – spokojený. Tuláci by měli být rovněž, s těmi to však tak jednoznačné nebylo. Švidravý Tonda ze Senohrab se cítil docela dobře: červenové sluníčko hrálo, ale nepálilo, pivo dostal, kus chleba a špeku určitě také někde vyžebřá, no a za pár týdnů, až přijdou žně, ani o onačejší výdělek nebude u sedláků nouze. Nicméně ten druhý...

„Psí život, tohleto,“ hudral do svého piva. „Hrom aby do toho všeho... Že já vůl do toho vlaku lez'. No nebylo by mně líp doma v Plzni? Tam bych věděl, jak votočit groš, ale tady..."

Tonda jenom krčil rameny. „Tak se vrať do Plzně,“ řekl. Potkali se před dvěma dny, když si náhodou vyhlédli ke spaní oba stejnou kůlnu, a za tu dobu už věděl, co je jeho druh zač. Recidivní zloděj, tak to nazývali páni od soudu, chmatač, jehož sotva před třemi týdny pustili z borské trestnice, a nadto smolař, kterého na potvoru chocholatí načapali akorát, když se pokoušel vybrabčít zámečnickou dílnu. Na útěku naskočil do rozjíždějícího se nákladního vlaku, z něhož se ale pak už neodvážil vyskočit, až se nenadále ocitl v Posázaví... Pro něj, městského čóra, málem na učiněné poušti.

„Anebo tak v Praze,“ stýskal si dál zloděj. „Praha je veliká, sice tam nikoho neznám, ale nikdo taky nezná mě. Tam už bych jim ukázal, kdo je Jáša Vosyka..."

„No tak jdi do Prahy,“ pravil moudře Tonda. Za dva dny měl těch nářků právě dost, a snad právě proto byl o to ochotnější poradit. „Dyk to nejni daleko, zejtra večer seš tam... Anebo, jestli nechceš šlapat, svez se damfvágmem,“ ukázal na formanský parovůz, supící zdola od rybníka. „Ten tě tam doveze za hodinu.“

„Jo? A jak asi?“ utrhl se Jáša. „Na formanskej verk se nedá skočit jako do hytláku! Forman mě hned zblejskne. Sundal by mě, ani bych nemrk‘. A kdyby byl vod rány... Já jsem teďka z lochu vysláblej, ale ty chlapi formanský maj‘ do jednoho ramena jak portálgranych!“

„Tys toho po silnicích moc nenarajzoval, co?“ odvětil mírně Tonda.

„To se ví, že mu nemůžeš jen tak lízt mezi cajk. Popojdi tamhle za vršek, a až nějakej pojede, prostě na něj mávni. Dyž bude slušnej, tak tě sveze.“ Odehnal vosu, dorážející na okraj korbele, a rozvážně upil. „Ale až za vrškem, žejo,“ navázal. „To dá rozum, do kopce voni neradi darmo ztrácej‘ páru... Anebo,“ vzpomněl si, „počkej, až se tu někerej staví na gábl. Dyž mu slušně řekneš, uvidíš, že tě veme.“

„Jo? Hm...“ Jáša po Tondovi zlobně loupł očima, ale víc neřekl. Ty blbe, myslil si, a tos nemoh‘ kváknout dřív? Dva dni mě taháš vode vsi ke vsi, a zatím...

Rozhostilo se ticho. Tonda si užíval pěkného dne, Jáša dumal. Což o to, Praha lákala. Jenomže... Snad všechny parovozy, které tady viděl, přepravovaly potraviny. Brambory, cukr, pivo... A on, i když v Praze nikdy nebyl, nemařil v díře čas zbytečně. Leccos tam vyslechl, o leccem se poučil. Věděl tedy, že forman s takovým zbožím musí stavět u akcízu. A teď – poznali ho tehdy v noci fizlové, anebo ne? Jestli ano, budou mít akcízáci jeho popis, a potom... Sbohem, svobodo. Byl by zpátky v base, ani by se venku neohřál...

Zvuk vozu, odlišný od těžkého odbafávání nákladních parovozů, přerušil jeho myšlenky. Přiblížil se a ztichl; vzápětí zaskřípěla utahovaná brzda, ale to už Jáša stál u zídky a zvědavě přes ni vystrkoval hlavu. „Panebože, to je šťabajzna!!!“ zvolal užasle.

„Coó... Cože, kde?“ podivil se Tonda, vytržený z dřímoty; ať koukal jak koukal, jediný, koho viděl, byl nahrblý kakabus s obzvlášť dlouhýma rukama, navzdory slunečnímu žáru upnutý do dlouhého koženého pláště. Kráčel zahrádkou k hostinci, a byť mu hlavu z velké části kryla chauffeurská kukla, za šťabajznu ho označit nešlo.

„No tady přece, tady,“ ukazoval Jáša nadšeně za zídku. Tonda tedy vstal, aby se také podíval.

„Jo tohle,“ zabručel. „A co má bejt?“

„A co má bejt? Co má bejt?“ Jáša skoro nadskakoval. „Von si řekne – a co má bejt! Céče, dyť tohle je francouzskej De Dion-Trépardoux! Samočinný mazání všech ložisek, spřaženéj motor, parní s Otto-Lenoirovým vodíkovým plyňákem, šestirychlostní převodovka a pohon vobou zadních náprav! Kloubovejma hřídelema, žádný řemení ani řetězy! Céče...“ Jen bezmocně mávl rukou.

Senohrabský Tonda uvážlivě přikývl; sám sice tak nanejvýš rozpoznal německé nákladní BDW od tuzemských Božek-Ringhoffer, a to ještě jen proto, že ty české se honosily emblémem ozdobeným baronskou korunkou, ale Jáša zjevně věděl, o čem mluví, a jeho rozhorlení bylo přesvědčivé. Ostatně temně zelená limousina s dlouhým čumákem, po stranách lemovaným naleštěnými bronzovými válci plynových vyvíječů, s párem reflektorů, jistě ne o mnoho menších než světlomety rychlíkové lokomotivy, a s koží potaženými lavicemi, nadýchanými jako statkářova peřina, věru stála za pohled – a Tonda si to v první chvíli neuvědomil pouze proto, že ji potkával dost často, aby mu už zevšedněla. „To je kočár toho doktora ze Štířina,“ poznamenal. „Toho, co mu náš baron pronajal zámek... Tak francouzskej, povídáš? Kdo by to bejval řek'. Baron má fármašiny tři, ale všechny udělaný ve vlastní fabrice. Ani mě nenapadlo, že by tadle mohla bejt z ciziny.“

„Z ciziny, a sakra drahá,“ povzdechl si Jáša. „Čéče, kdo jezdí v takovýhle nádheře, toho si žádnej chocholatej netroufne zastavit, ani kdyby mu přímo před vočima profrčel skrz zakázanou návštěv'. Dyť taková fármašina přijde na dvě sta tisíc zlatejch, ani vo krejcar míň... Jó,“ upřel znovu toužebný zrak na francouzskou limousinu, „tohle je dočista jiný kafe než ty naše plecháče. Takovou holkou se tak někdy svízt... Za to bych si dal i hlavu uříznout!“

Ještě jednou vzdychl, prudce se odvrátil od zídky a jaksi horečně popadl poloprázdný korbek. „Ne, nesmím se tam koukat,“ zahučel temně, když do sebe naráz obrátil zbytek piva. „Nebo mi to eště nedá a tu krasavici čómu... A to by byla fakt pitomost, to ti teda povim.“

„A japato?“ vyzvídal Tonda bezelstně. „Já myslil, že semtam něco votočit ti vrásky nedělá. Kór, dyž po tom toužíš tak jako po tomdle kočářisku...“

„Nejde vo vrásky, de vo zdravej rozum,“ zavrčel Jáša. „Dyt' by mě hned zhaftli, troubo. Nikdá's neslyšel vo telefonu? Támhle na střeše jsou dráty. Jak by ten tvůj dochtor uviděl, že je kára fuč, hnedle by volal chocholoušům. Na prvním kontrolpostu by mě měli.“

„Aha.“ Tonda, který si uvědomil, že druhý už je na suchu, ale v jeho vlastním džbánečku ještě zbývá, si honem sedl a nenápadně své pivo poodsunul. Žízňivá ruka snadno zabloudí, kam nemá, říkal si, a Jáša zase takový kamarád není, aby se s ním dělil o zaplacený truňk...

Chvíli bylo ticho. V koruně lípy bzučely včely, někde daleko ve vsi kvílela lokomobilou hnaná okružní pila; to bylo všechno. Potom vrzly dveře, muž v koženém kabátě s kuklou nyní již sejmutou a s krabicí doutníků pod paží vyšel k vozu a hostinský jemu v patách jej uctivě vyprovázal.

„Moc dochtorsky teda ten váš dochtor nevypadá,“ poznamenal Jáša Vosyka polohlasem. „Spíš jako vopice.“

„Todlenc taky nejni doktor,“ odfrkl si Tonda. „Todle je jenom jeho tento... asištant. Doktor je nóbl pán, Angličan. Já ho teda neviděl, jenom co jsem slyšel. Ale toho – asištanta – toho teda znám docela dobře. Dyž jsme to tam vloni na jaře představovali, měli jsme ho za prdelí furt... Taky nám dával mergele, žejo. Makali jsme i v neděli... Ale platil dobře, to se mu musí nechat, to jo.“

„Tys tam dělal?“

„Nojó, dyk to povidám. Přidával jsem zedníkům, no. A potom jsem byl taky k ruce tapecírmistrovi a truhlářskejm. Vlastně jsem měl vo rachotu postaraný celý dva měsíce...“

Blaženě vzpomínající Tonda se rozpovídal. A Jáša záhy usoudil, že přece jen do Prahy zatím tolik nespěchá.

2. Zlodějovo štěstí

Jáša Vosyka poté, co od sdělného Tondy vyzvěděl, co se dalo, dalšího dne místního tuláka opustil. Nebylo to nijak těžké, prostě prohlásil, že už má toho tlučení se po vesnicích dost a že povalí na Prahu; Tonda, dobrák, chtěl jít s ním, ukázat mu, kde na císařské silnici nejlíp zastavit nákladní fármašinu, a počkat, až se mu nějaký ten ochotný forman naskytne, ovšem Jáša si záměrně vybral chvíli,

kdy si Tonda vydělával oběd štípáním dříví a nemohl se utrhnout. Jó, hošku, jen ten, kdo nemaká, je svůj pán, vysmál se mu v duchu, a skutečně se vydal k silnici chytit vůz – jenomže ne do Prahy, ale na opačnou stranu, do Čerčan. Tady se mu po krkolomném útěku z Plzně podařilo opustit železnici, a tady také v lese zahrabal to, kvůli čemu ho honili: nástroje, ukradené zámečnickovi Koulovi... Nástroje, k jejichž získání mu stačilo obyčejné páčidlo, ale které samy tak obyčejné nebyly. A s nimiž měl v úmyslu domoci se nástrojů ještě vzácnějších, totiž peněz. Velikých peněz, ovšemže; Jáša už nebyl mladý trouba, aby napříště riskoval svobodu pro nějakou čučkařinu.

A velké peníze se nabídky samy, stačilo si je vzít. Už když v Olešovici viděl tu De Dion-Trépardouxovu limousinu, bylo mu jasné, že kdo se vozí v káře za bratru čtvrt milionu, nebude žádný chud'as; když pak uslyšel, že si majitel té krasavice pronajal od starého Ringhoffera barák jako kráva a ještě si s ním uhandloval, že ho na vlastní náklady přestaví k vlastním potřebám, přidal k číslu udávajícímu jeho finanční váhu dalších pár nul. A k tomu Tonda v domě dotyčného pána dost dlouho pracoval a co nevěděl, nepověděl...

Tak tedy, Angličan – Mr. Waldo Richards, M. D., jak hlásala rytá bronzová cedulka na sloupku brány – bydlel sám, jen s oním opicí podobným asistentem. Kuchařka i posluhovačka, bez nichž se pochopitelně domácnost neobešla, žily ve vsi a do zámku docházely pouze přes den. Dále, každou sobotu odpoledne odjížděli doktor i jeho faktótum do Prahy a vracívali se až příštího dne k polednímu. A co víc, v zámku se zas začalo pracovat; tentokrát se příčinlivý Angličan rozhodl, že nechá vyměnit střechu... Pro Tonda, jenž nesnášel výšky, to znamenalo toliko výdělek, který si bohužel musí nechat ujít. Jáša měl větší představivost: nezapomínal, že podle Tondy podivínský cizinec vždycky všechno – lidi stejně jako materiál – platí na ruku a hned, a vyšlo mu, že v doktorově kase musí nyní být nachystána nemalá hotovost, přičemž pro pondělní potřebu tam musí být dřív, než si doktor v sobotu vyrazí, protože v neděli ji z banky vyzvednout nelze. A co víc, zámek stál mimo dohled jiných lidských obydlí, oddělen od ostatního světa rozsáhlým parkem i soustavou rybníků...

Dnes byla, ovšemže, sobota a Jáša Vosyka strávil většinu odpoledne v lese naproti zámecké bráně. Skryt v houští, užíval si nerušeného výhledu přes rybníční hladinu a pečlivě v duchu odškrtaval každého, kdo areál opustil... První se kupodivu vytrousili pokrývači. Sice jako každý, kdo je placen ne od hodiny, nýbrž za odvedené dílo, hleděli zanechat za sebou hotového co nejvíc, leč zítra je čekalo volno, a proto nevytrvali na střeše až do soumraku jako jindy, ale skončili dřív: o půl páté natáhli přes odhalený krov nepromokavé plachty, a než odbylo pět, už husím pochodem vyrazili do vsi vypít hospodu. Koneckonců když se někdo celý den peče bez kouska stínu vysoko nad zemí, má právo, aby mu řádně vyprahlo, o tom žádná...

Jášovi v křoví vysychalo v hrdle též, avšak u něj to nebylo námahou ani žárem. Pokaždé, když se chystal na ránu, spalovala jej nervosita; dnes o to víc, že podle jeho předpokladů měl být ve hře bank šťavnatější než kdy dřív... Přitom dosud nebylo zřejmo, co bude. Jistě, pokrývači vypadli, jenže o ty nešlo. Anglána, jeho poskoka a ty dvě čúzy služebné, ty chtěl vidět zmizet. A hlavně, jestli Anglán s opičákem vyvezou fármašinu. Protože na tom všechno viselo – doktor s asistentem sice jezdívali na Prahu každou sobotu, ale pojedou i dnes? Jáša nemohl čekat další týden nebo nedejbože dva; už takhle se tu potloukal příliš dlouho. Neměl mergele, neměl kde spát, šaty se mu pomalu rozpadaly, a jakmile ho zahlídne první pitomý cajt... Kdepak, muselo to být dnes, anebo nikdy. A pokud ti dva neodjedou – nu, Jáša býval vždycky stavovsky hrdý zloděj, na ranaře, kteří kavce pro portmonku rozkřápnou makovici, se díval svrchu, nicméně o tohle štěstíčko se připravit nenechá.

V brašně měl mimo vercajk také pořádné domlouvátko, a jestli se mu někdo postaví do cesty, následky ať si přičte sám.

Jako vždycky, čas se vlekl a vlekl. Slunce, teď už nízko nad obzorem, se snad vůbec neposouvalo, na silnici se až najeden opožděný žebřiňák nehnula noha, a ze zámku po těch chlapech pokrývačských pořád nic... Navrch se s blížícím se soumrakem od rybníka přihnuli komáři. Jáša dušené klel a odháněl je, jak jen mohl, ale stejně mu ty krvežíznivé bestie pořád sedaly na tváře i za krk a protivně bzikaly kolem uší...

Pak slunce zapadlo a začalo se válem šejt. Teď už to nemohlo dlouho trvat, sakra – a taky že ne. Z brány, dosud dokořán otevřené, se vybatolily obě ženské s košíky přes ruce a cupitaly do Štířína. A co ti dva? Dávali si na čas, holomci. Trvalo to ještě... Kolik? Deset minut? Půl hodiny?

Nevěděl. Byla skoro tma, když se na silnici konečně s rozžatými světlomety vyhoupl povědomý obrys De Dion-Trépardouxovy zázračné limousiny. Na okamžik zastavil, to se asistent vracel, aby zavřel a uzamkl mřížová vrata, a pak s tichým předením kombinovaného motoru odhučel ke Kamenici.

Jáša vstal, setřepal se saka a s nohavic loňské listí a hodil brašnu na rameno. Prošel krajem lesa a po hrázi rybníka zamířil k zámku; nespěchal a rozhlížel se jako ostříž, připraven okamžitě zalehnout, kdyby se na silnici vynořil chodec, povoz anebo dampfmašina. Ale ne, nikde ani živáčka; štěstí mu přálo. Nikdo jej nespátřil, a o pět minut později stanul před kovanou branou.

Tady jej čekalo první vážné rozhodnutí. Tahle vrata by odemkl, kdyby to muselo být, i ohnutým hřebíkem, dostat se dovnitř bylo jako prd. Ovšem má pak zase zamknout, anebo si nechat otevřeno? Kdyby se něco sepsulo, je lepší mít cestu volnou. Naopak kdyby pilný ponocný nebo chocholatý zkoušel pevnost uzamčení... Ve městech to dělávali, to věděl. Jenže zase...

Ale co, k čertu. Jestli bude muset zdrhat, bude to proto, že se domácí vrátí; nemá smysl je hned ve vjezdu varovat, že není všechno, jak má být. Ostatně kdyby něco, stačí oběhnout barák anebo vyskočit oknem a ztratí se v parku. Jáša otočil paklíčem, proklouzl vraty a zase pečlivě zamkl.

Se vstupem do vlastního domu to bylo poněkud složitější. Od brány se na obě strany táhly nízké budovy nepoužívaných stájí, naproti se mezi zámeckými křídly rozprostíralo malé nádvoříčko. Dveřní portál byl vzadu uprostřed, ale když k němu Jáša dorazil, hned mu bylo jasné, že tudy to nepůjde. Sem nechal Angličan vsadit patentní, skvělý výrobek firmy L. CHUBB & SONS, SHEFFIELD, a Jáša Vosyka by ochotně obdivoval jeho řemeslnou dokonalost, kdyby nevěděl, že bez klíče se přes něj nedostane dřív než po přinejmenším půlhodině perné práce. Tudíž se na to muselo jinak.

Jáša se vrátil dopředu. Přízemní okna měla vsazené mříže, ale u rohu levého křídla si pokrývači pro svoje pohodlí vybudovali cosi jako věž – úzkou, ke zdi přilípnutou konstrukci z novotářského montovaného lešení, se žebříčky, umožňujícími snadný výstup, a po straně se svěšeným lanem kladky... Jášovi tak otevřeli cestu k nezabezpečeným oknům v patře: tady už stačilo vymáčknout jedinou skleněnou tabulku, otočit klikkou – a byl uvnitř.

Komnata, v níž se ocitl, zabírala celou šířku křídla, od rohu k rohu, a zaplňovalo ji haraburdí, jehož účel v přítmí zprvu nepoznával. Teprve když rozžehl stíněnou zlodějskou lucerničku, zjistil, že stojí v uměleckém ateliéru. Netušil samozřejmě, co by mu řekl každý výtvarník, že místnost, situovaná tak, že většina jejích oken směřuje k severu, si o takové využití přímo říká, nicméně malířské stojany s napjatými plátny – stejně jako patero kresličských prken – mluvily samy za sebe. Stolky s jakýmsi drátěnými šibenicemi sice viděl prvně, ale že slouží jako podstavce pro modelování, už si odvodil podle děl, jež se na nich v různém stadiu dohotovení tyčila... Všechno to – nakolik v rychlosti zahlédl – byly studie jednotlivých lidských údů, paží nebo nohou, což mu přišlo poněkud strašidelné. Kdyby v tom lese jakoby zutínaných končetin byla alespoň jedna celá postava, třeba Jezulátko anebo svátý Floriánek, cítil by se určitě líp; moc o tom však nepřemýšlel a spíš koukal, kudy dál.

Dveře mu přinesly další překvapení. Doktorův prapodivný vkus se projevil i na nich – místo kliky z nich trčela bronzová dlaň, jako napřažená k podání. Zavrtěl nad tím hlavou, ale pak ji stiskl a pootočil; zamčeno nebylo a dveře se s lehkým zavržením otevřely.

Chodbou prošel rychle, tady nahoře vlastně nic nechtěl. Možná se tu později ještě porozhlédne, leč zatím se zdržovat nehodlal... Jen si všiml, že veškeré vnitřní dveře, nejen ty od ateliéru, mají osazeny stejné bronzové dlaně; anglický doktor jimi musel být přímo posedlý. Konečně co čekat od cizince, že jo. Když ho to baví, tak ať ho to baví, to je jeho věc.

Od Tondy věděl, že nedobytná pokladna se nachází v malé alkovně v přízemí, v místnůstce přilípnuté k sálu, zaujímajícímu většinu západního křídla. Seběhl tedy po schodech, v hale zahrnul

doleva, prošel ještě dvojími dveřmi – zase s těmi pitomými dlaněmi – a byl u cíle.

Sál, dost velký, aby původně sloužil jako plesová síň, doktor přetvořil v jakousi laboratoř či dílnu. Jáša zde našel složité chemické aparáty, ale také vrtačky, soustruh a taviči pícky; při jedné stěně dvě velikých smaltovaných nádrží, naproti zase zámečnické i truhlářské ponky... Také tu stál pár mohutných parních strojů, jeden s řemenicí k transmisi, druhý napojený na něco, co muselo být dynamo pro výrobu elektrického proudu, a hromada dalších zařízení, jejichž účel neznal a nepoznával.

Ovšem ani nemusel, pro něj byla podstatná jen alkovna. Alkovna a v ní kasa, jejíž nedobytnost hodlal zpochybnit, nic jiného.

A už to viděl. Od časů, kdy zde Tonda míchal maltu, alkovna doznala jisté vylepšení: vstup do ní zahradila vysouvací roleta, podobná jako na výlohách moderních obchodů, leč nikoli z vlnitého plechu, nýbrž složená z ocelových lamel. A samozřejmě, doktor Waldo Richards by nebyl doktor Waldo Richards, kdyby z ní dole místo jednoduchých madel netrčel opět pár bronzových dlaní...

Jáša se ušklíbl, postavil lucerničku tak, aby mu svítila na zámek mezi nimi, a začal jej zkoumat. Zase Chubb, ovšemže, ale tentokrát naštěstí docela jednoduchý. Dá trošku zabrat, to ano, jenže co je to pro frajera jeho zkušeností... Otevřel brašnu, přehrábl její obsah a vybral si paklíč s dvojitým zubem a zahnutou ocelovou jehlu. Obojí současně vsunul do klíčové dírky, levou rukou tlačil paklíč proti stavítkům a pravou citlivě šátral jehlou po pojistných kolíčkách. Cvaklo to tichounce jednou, podruhé, potřetí, pak odpor proti paklíči polevil, Jáša jím otočil dvakrát dokola a bylo to; nic než dvě minuty trpělivosti a fortel, no. Bylo odemčeno.

Starostlivě uložil jemné nástroje a chopil se bronzových dlaní. Roleta šla nahoru lehčeji, než čekal; její navíjecí mechanismus byl dojista zpřažený s protizávažím. Jestli půjde všechno i nadále takhle dobře...

Jenže nešlo. Dvacet centimetrů nad podlahou se roleta zadrhla, zastavena skrytou pojistkou; současně se bronzové prsty kovových dlaní drtivě sevřely kolem těch Jášových, a než se stihl vykroutit,

zpod rolety vystřelila dvě článkovaná ocelová chapadla a obemkla mu zápěstí právě tak pevně jako policejní brazolety.

Štěstí ho opustilo.

3. Zlodějova smůla

Že se z pasti sám nevymaní, Jáša poznal záhy. Dokonce ani kdyby s sebou měl zručného komplice, nebylo by to nijak snadné – samočinná pouta, jež ho polapila, nesla matově stříbřitý odstín jakostní cementované oceli, a Jáša dobře věděl, že na rozrušení takového kovu jen tak nějaká pilka nestačí. Diamantová bruska, ta by si s tím poradila hnedle, jenže on měl k dispozici leda vlastní zuby. A nebyl liška, aby si uhryzal tlapu, chycenou do želez...

Smířil se s prohrou a připravil se na dlouhé čekání. Nemohl tušit, že součástí nástražného systému bylo i zařízení, napevno spojené soukromou linkou s jistým telefonním přístrojem v Praze, do kterého přehrálo z fonografového válečku krátkou zprávu. Tudíž už za pouhých tři čtvrtě hodiny přeběhla po oknech laboratoře záře farmašinových světlometů a o pár vteřin později doktor Richards rozrazil dveře.

„Oh, well,“ zamnul si ruce, když spatřil uvězněného Jášu. „Beautifull! Very good! Com'on, Bruno!!!“

Dlouhoruký asistent se vynořil za doktorovým ramenem a Jáša, který se s Angličanem dosud nesetkal, si poprvé uvědomil, jak je doktor Richards urostlý. Jeho pomocník nebyl žádné tintítko, naopak, byl to přece kus chlapa, a přesto ho doktor převyšoval nejméně o půl hlavy... Vyměnili spolu několik tichých vět, asistent začal rozžíhat plynové lampy a Richards se znovu obrátil k Jášovi.

„Gute abend, kammerad,“ řekl němčinou s poněkud nosovým přízvukem. „Já doufám, že vy rozumíte po německy? Ano? To jest dobře.“

Já předpokládám, vy jste Čech. Ale já nenaučil jsem se po česky dosud. Ono to jazyk těžký velmi, vy víte.“

Jáša si pomyslel, že doktor se nenaučil moc ani německy; přinejmenším způsob, jakým skládal věty, byl legrační. Ale rozumět mu bylo, to ano... Při řeči se neustále přátelsky usmíval, dobrácky

mžouraje očkama za velikým vyblýskaným skřipcem – z čehož Jášova životní zkušenost odvodila, že to bude pěkně potměšilý hajzl.

„So... Tak co vy jste hledal doma u nás, he?“ pokračoval doktor vesele a prohrábl Jášovu brašnu. „Peníze, indeed... Vy vzal jste pěkné nástroje ku jejich získání, věru,“ ohodnotil kvalitu kasařského náčiní. „Ovšem toto... Hm... Toto není pěkné tak již,“ vylovil kus zlomené hřídele, již Jáša našel ve šrotišti za čerčanskou správkárnou parovozů. „Toto jest zbraň ošklivá velmi. Kdyby vy jste uhodil jí někoho, hm,“ doktor mávl ocelovou tyčí, až to zasvištělo, „potom on byl by mrtvý velmi... Vy jste zloděj nejenom, příteli; vy jste vrah vlastně. Ovšem...“

O to lépe pro nás.“

Asistent podal Angličanovi táč s několika zakrytými stříbrnými miskami. Doktor Richards jednu odklopil, vykasal Jášovi rukáv a otřel mu předloktí navlhčeným, lihovou vůní čpícím tamponem.

„Co – co se mnou chcete dělat?“ vyjevil se Jáša, když viděl, že z další misky doktor vyjímá naplněnou injekční stříkačku. „To... To nesmíte, tohle!“

„What? Vy nebojte se. Toto jest pouze, aby vy jste byl klidný,“ usmál se na něj zářivě doktor a odstříkl kapku. Jáša se pokoušel uhnout, ale pouta držela pevně. Navíc mu náhle vytanula v paměti vězeňská historka o chudákovi, který se podobně vzpouzel a zemřel, když se mu ulomený hrot duté jehly dostal s krví do srdce... Podvolil se tedy, byť s výhradou.

„To je zbytečný, pane doktore,“ namítl. „Z těchhle želez se nevykrouťm, to je jasné, a jestli si myslíte, že začnu vyvádět, až si pro mě přijedou policajti a vy mě vodemknete, tak to špatně znáte Jášu Vosyku. Poznám, kdy jsem prohrál... A cukat se při zatejkání, to jednomu nikdy nic dobrého nepřineslo. To má cveka, jenom když máte opravdu čáku zdrhnout, jinak ne.“

Doktor Richards naslouchal s čelem svaštělým do hlubokých vrásek: jestliže jeho vlastní němčina neomylně prozrazovala cizince, Jáša zase používal hantýrku, na hony vzdálenou uhlazeným frázím cvičebnic. Zřejmě však porozuměl, protože nakonec odmítavě zavrtěl hlavou. „Oh no, friend,“ pravil, zabodáváje Jášovi jehlu do ruky. „Cosi o policii říkal snad někdo zde? Kdeže, nic takového. Kdybych

já předal policii vás, co já měl bych z toho? Nic. Avšak jest třeba vás mně – někoho, jako vy jste. Vědě jest třeba.“

Opatrně vytáhl vyprázdněnou stříkačku a ranku opět přetřel lihem. Bruno mezitím obcházel dílnu a zatahoval těžké závěsy na oknech; proč, když slunce přece nesvítilo a venku byla tma jako v pytli, to bylo u boha. Jáša však neměl kdy o tom přemýšlet, neboť doktor řečnil dál.

„My musíme čekat nyní, až anestetikum vstřebá se,“ říkal. „Tedy já mám kdy vysvětlit toto vám... Víte vy, kdo já jsem? Anebo jinak – víte, co jest to prothetik? Vy nevíte, aha. Nuže, prothetik jest ten, kdo vyrábí prothesy. A to jsem já: prothetik. Na světě nejlepší, jedinečný. Ne pouhý truhlář, který soustruží dřevěné nohy toliko. Nikoli, moje prothesy se vyrovnají živým orgánům zcela. Ostatně... Bruno, vy ukažte jemu.“

Jáši se po injekci válem zmocňovala malátná ospalost; když si tedy dlouhoruký asistent sundal kabát a rozepínal košili, nijak zvlášť ho to nezajímalo. Stěží si uvědomil, že Brunova pravá paže má nepřirozenou, mléčně bílou barvu... Zamžikal, až když si na ní Bruno začal druhou rukou rolovat kůži od ramene k lokti jako punčochu. Místo svalů a krve se ukázala lesklá, dobře naolejovaná soustava pístů, ocelových táhel a bronzových ložisek, dílo jemné mechaniky, kompaktní a přesné jako švýcarské hodinky...

„Bruno měl nehodu před lety několika,“ doléhal k Jášovi z povzdálí doktorův neúčastný hlas, „on byl by mrzákem, kdyby moje umění nepomohlo jemu... Jako jiným stejně. Umělé ruce, nohy – to jest snadné pro mne. Také mnohé vnitřní orgány. To já dokázal již všechno. Jenomže to jest málo, já chci více. Mnohem, mnohem více... Ve Francii to mohlo býti snadné, velmi snadné. Leč úřady nedovolily mně vybrati sobě pokusnou osobu. Proto já jsem přijel sem a nachystal tuto past tady. Věděl jsem, že někdo chytí se dříve nebo později... Vy chytil jste se. Ergo, pokusu nic nebrání již – nyní.“

Čím dál obluzenější Jáša jeho slova sotva vnímal; i když – kdyby si byl dal tu námahu – by ještě dokázal přiřadit každému z nich jakýsi smysl, dohromady se mu slévala v neurčitý šum, podobný nepřestávajícímu bzukotu včel v koruně kvetoucí lípy. Naslouchal jim

bez zájmu, stejně jako bez zájmu sledoval kalícím se zrakem Bruna, jak opodál stahuje plachtu, zakrývající nějaké podlouhlému stolu podobné zařízení s vysokou rámovou konstrukcí na jednom konci.

Nezamrkal, když mu doktor Richards o chvíli později mával dlaní před obličejem, nezareagoval ani, když mu nadzvedal víčka a zblízka si prohlížel jeho zorničky. Narkotikum z něj učinilo nevědoucí kus masa.

4. Zlodějův úděl

Probudilo ho... Co ho vlastně probudilo? Vytí fabrické sirény? Sluneční světlo, bodající do očí? Bolest? Jáša nevěděl. Matně si vzpomínal na neurčitou trýzeň, ale to mučení – bylo-li jaké – již bylo pryč, odeznělo, jako se ráno vytratí sen, a teď až na mírné svědění kolem krku necítil nic. Zrovna tak ta siréna: ještě jako by mu dozníval v uších její jekot, ale nyní byl všude klid. Jen někde vpravo kdosi něco kutil, jakési šustivé pohyby, provázené občas šploucháním vody, a přitom si tiše pohvizdoval. Přerývaně, jak to při práci bývá, a taky trochu falešně; nějaký valčík, snad. A to světlo... Jakýsi kulatý planoucí terč mu pořád svítil do očí, to ano, nicméně slunce to nebylo. Spíš lampa. A vůbec ne oslepující, jenom taková mdlá, hřejivá zář – ani mžitky vyvolávající palčivost Edisonovy baňky, ani bílá výheň karbidových reflektorů, nikoli, nic takového. Prostá, naoranžovělá domácká zář, jako od svíčky anebo petrolejky nebo...

Jáša sklonil hlavu a na chvilku zavřel oči; když je znovu otevřel, už viděl ostře. No jasně, zíral přímo do koule plynového svítidla; na dílenskou lampu se širokým bílým širmem, umístěnou pod stropem... Čeho? Jáša se rozhlédl: pořád ještě se nacházel v Richardsově laboratoři. Akorát že už neklečel v poutech před alkovnou, ale seděl v křesle.

V holičském křesle, napadlo ho, když si všiml bílé lněné pleny, splývající mu od límce až přes kolena. Doktor mě chce ostříhat. Anebo už mě ostříhal? Hm...

Neměl jak to poznat, zrcadlo zde nebylo. A to, že mu žádné okudlané pačesy neležely v klíně, také nic neznamenalo; nebyl přece

z lochu tak dlouho, aby mu na hlavě něco doopravdy narostlo. Ostatně na tom nesešlo, hlavní bylo, jestli...

Pískání přestalo: „Doctor! Come on! He is up!“

Jáša se zkusil ohlédnout. Divná věc, skoro neotočil hlavou. A co huř, vůbec nevládl rukama ani nohama – to, co si chtěl ověřit, než se ten hlas ozval, bylo, zda ho ke křeslu připoutali anebo jestli je volný. Nezjistil ale nic. Od krku dolů neměl žádný cit a také nesvedl pohnout ani prstem...

Doktorův příchod mu přetrhl další myšlenky. „Tak vy už jste probuzený zcela,“ hlaholil Angličan. „To jest výborné! Vy víte, my měli jsme jisté obavy. Možnost neúspěchu byla velmi velká zde; nikdo nedokázal dosud, dnes co já jsem udělal. Leč vy žijete! Již to je úspěch. A nyní... Hm, nyní my musíme zjistit, zda i myslíte. Tedy – mluvíte vy? Povězte: třikrát sedm, kolik jest?“

„Voko bere, ty libovej frajere,“ odsekl Jáša česky, totiž – chtěl odseknout. Místo břítké věty z něj vyšlo jen jakési brebtavé zaskřehotání, cosi, co i jeho vlastním uším znělo komole a cize – první a třetí slovo sice vyslovil správně, leč z těch dalších zbylo sotva víc než zachrčení. „Ježíšmarjá,“ spojilo se mu to s předtím zjištěnou necitlivostí, „mě klepla pepka! Já jsem vochrnutej!!!“

Něco z děsu, jenž mu prolétl hlavou, se jistě zobrazilo i na jeho tváři, protože doktor Richards mu věnoval další ze svých konejšivých úsměvů. „Buďte kliden, příteli, buďte kliden,“ řekl smířlivě. „Toto jest potíž, kterou vy překonáte časem. Toliko vy musíte sladit vaši mluvu s dýchacím cyklem. Mluvte, když vy vydechujete, to jest vše... Nu, znovu vy to zkuste,“ vybídl jej.

Jáša se zamračil. Nikdy ho nenapadlo přemýšlet o souvislosti řeči a dýchání, měl za to, že jedno s druhým jde tak nějak samo; teď, když se na to soustředil, zjistil, že vlastní plíce jsou další věc, kterou nedokáže ovlivnit. Vzduch mu proudil ústy i nosem dovnitř a ven, dovnitř a ven, v pravidelném rytmu, ale všechny pokusy zatajit dech nebo naopak nadechnout se zhluboka byly zcela marné...

Nenávistně pohlédl na Angličana. Ten stál proti němu, nedočkavě předkloněný, a jako vždy se usmíval a protivně mžoural; kdyby se Jáša mohl hýbat, nejraději by mu ten úsměv zarazil pěstí až někam do jícnu. Jenomže to nešlo, hergotsakradoprdelepráce! Jáša stiskl rty,

napočítal v duchu do desíti a pak zkusil poslechnout doktorovu radu. „Vy – parchanti – co – jste to – se mnou – udělali?“ vypouštěl z úst s jednotlivými výdechy.

Doktor Richards uznale pokýval hlavou. „Vy vidíte, toto jest mnohem lepší již,“ ocenil jeho snahu. „Vy cvičte ještě, a zakrátko vy budete moci hovořit jako každý...“

„Doprdele!“ zkusil zařvat Jáša; protože však jeho dech byl neměnný, slovo z něj vypadlo stejně ploše jako všechna ostatní. „Co – jste mi to – udělal?“

„What? Inu...“ Doktor sejmul cvikr a mučivě pomalu jej čistil cípem bílého pláště. „Jak toto říci vám... Já jsem vylepšil vás. Od nyní vy nemusíte se bát nemoci, stárnutí... Vlastně, vy nyní možná i nesmrtelný. Pohleďte.“

Rozhodným pohybem zastrčil skřípec do náprsní kapsy a strhl roušku, zakrývajíc Jášovo tělo. Jáša vyjekl – či spíše kuňkl, protože projev emoce samozřejmě nevyšel na kýžený výdech – a nevěřicně zíral: nejedna, ale obě ruce položené na područkách křesla byly stejné mechanické končetiny, jakou nosil i Bruno. A nohy taky! A břicho, můj ty Bože...

„My použili jsme toto,“ vysvětloval dál bohorovně doktor a obrátil křeslo, aby Jáša viděl na opačnou stranu. Bruno, tentokrát namísto do kožených chauffeurských rukavic oděn do gumových lučebnických, omýval povědomé zařízení. „Ono pro laika jest to theatrální poněkud, I know. Leč chceme-li provést celkovou amputaci těla, není lepšího nástroje... Jen považte, příteli – humánní přístroj doktora Guillotina, doposavad tolik proklínaný a zlopověstný, byl rehabilitován! Z rozsévače smrti – zachráncem života!“

Jáša neposlušal. Vytřeštěně civěl na stroj před sebou. Znal jej z ilustračních rytin, nechyběl u žádného článku o stoupající zločinnosti v Napoleonově Francii; nikdy by mu ale nenapadlo, že to – tu věc – spatří na vlastní oči. A už vůbec ne, že uvidí, jak s ní někdo smývá krev... Jeho krev. Bylo to – kdyby Jáša dovedl své city pojmenovat – nepředstavitelné, neuvěřitelné... Obludné. A přece se to stalo: zavraždili ho, usekli mu hlavu, a pak ho znova vzkřísili, aby žil... Aby žil jako... Jako... Jako...

Doktor dál vykládal cosi o naději, již „celotělní prothesa“ přinese všem nevyléčitelně nemocným; podrobně rozebíral, jak se jeho metoda uplatní kupříkladu při léčbě všech druhů tuberkulosity, při srdeční slabosti či při ochrnutí, způsobeném fatálními úrazy páteře. Jáša, otřesený do hloubi duše, nevnímal; stejně jako včera po injekci, i nyní se mu Angličanova slova slila v nic neříkající, nevýznamný šum...

„Hej, vy probud'te se!“ vrátil jej doktor Richards k plnému vědomí popleskáním po tváři. „Poslouchejte mne, ono jest důležité to! Vy musíte naučit zacházet se sebou. Pohleďte, zde,“ poklepal Jášovi na hrud'. „Tento příklop. Za ním jest dutina, vidíte vy?“

Jáša sklonil zraky. V jeho prsou – v prsou toho, co teď měl místo těla – zela šachtice asi třicet krát třicet centimetrů; byla rozdělena na tři svislé části a v jedné z nich vězel kompaktní kovový blok s dřevěným madlem pro snadné vytažení. Doktor na něj ukázal prstem.

„Toto jest akumulátor,“ řekl. „Při plném zatížení on umožní pohyb vám asi po šest hodin; jak vidíte, ono lze osadit tři takové sem, což ono dává hodin osmnáct. Nejpozději do osmnácti hodin tedy ono jest nutno přinejmenším jeden vyměnit za nový, rozumíte vy? A pozor, toto jest důležité – nikdy, já opakuji nikdy, nikdy vy nesmíte vyjmout všechny tři náraz. Kdyby vy jste udělal to, vy okamžitě zahynul by jste. Krevní čerpadlo by zastavilo se, mechanická plíce rovněž tak, a mozek odumřel by. Jest to jasné vám?“

Jáša přikývl. O medicíně nevěděl téměř nic, a co se mašin týče, rozuměl spíše parním a plynovým motorům než elektrickým, nicméně tohle by pochopilo i dítě – pokud má jakýkoli stroj běžet nepřetržitě, nelze jej dočista odstavit od zdroje pohonu. A že člověk beze vzduchu nepřežije, to ví každý...

„Tak, toto vy víte již,“ prohlásil doktor spokojeně. „A nyní... Prozatím vy zapojen jste na základní okruh toliko; pokavad vy byl jste mimo vědomí, více nežli tolik nebylo žádoucí ani. Leč nyní to jest jiné již. Pročež...“

Nahnul se, sáhl kamsi do spleti drátů v oblasti Jášova „břicha“ a cosi tam udělal. Cvaklo to, jako když se přehazuje spínač, a Jáša náhle jako by zažil... Co? Dojem těla? Tak by to snad bylo možno nazvat; trvalo to pouze okamžik, ale na zlomek vteřiny jako by se

vrátilo vše, co necítil od chvíle, kdy se probudil – tlukot srdce, váhu vlastních končetin, prázdno v žaludku...

Doktor tleskl. „Nu, motorické okruhy napojeny jsou,“ oznámil. „Tudíž, jak praví Písmo – vstaň a chod’!!!“

Další tři dny Jáša strávil učením. Vstát a chodit zdaleka nebylo tak snadné, jak to znělo – zpočátku, chtěl-li zvednout levou nohu, pravá ruka mu uletěla do strany; chtěl-li naopak sevřít pěst, ohnul se v pase. Jak mu doktor Richards vysvětlil, bylo to proto, že nebylo možné napojit motoriku ku přetáté míše tak, jak by to odpovídalo původnímu tělu: mozek si teprve musel zvykat, který stimulus vyvolá jakou reakci... Postupně se to ale poddávalo. Doktor mu poradil, aby, jakmile „objeví“ nový pohyb, alespoň čtvrt hodiny jej procvičoval, a vskutku – poté, co si jej takto osvojil, napříště jej již dokázal kdykoli zopakovat...

A postupně se dovídal i jiné věci. Kupříkladu se nemusel nijak stravovat; výživa, nutná, aby jeho organický zbytek – tedy hlava a pahýl krku – neodumřel, se ve formě doktorem vlastnoručně umíchané práškové směsi přidávala šoupátkem rovnou do umělého krevního oběhu, přičemž půl lžičky prý mělo vystačit nejméně na týden. Aby však nebyl ošizen o radost z chuti pití a jídla, od jícnu mu vedla do spodních partií trupu trubice k diskrétní nádržce... S jinými tělesnými rozkošemi to ovšem bylo horší.

„Holky? Kamaráde, na to ani nemysli,“ řekl mu Bruno, který na něj během osvojování si nového těla dohlížel. „To se panu doktorovi ještě pořád nepodařilo vyřešit... Víš, ono by to bylo i šlo – tedy jako zachovat tamtu věc a naroubovat ji na ten kovový skelet stejně, jako jsme přisvorkovali tvou hlavu. Dokonce bys už neměl nikdy žádné starosti, jestli se ti postaví anebo ne – prostě bychom do tebe zabudovali o jednu mrňavou pumpičku víc a bylo by. Jenomže,“ povzdechl si, „bys z toho nakonec stejně nic neměl. Ve skutečnosti bys na tom byl úplně stejně jako teď.“

„Jak to že ne?“ rozčilil se Jáša. „Přece kdybych měl čím šoustat, tak by...“

„Sklapni a chvíli mysl,“ doporučil mu Bruno. „Ne na ženské, ale na to, jak lidské tělo funguje... I při picání. Podívej, to, co ti říká, co cítíš – jestli je ti horko nebo zima, jestli máš hlad, jestli sis ukopl

palec anebo jestli ti právě nějaká rozhod'nožka ždímá ptáka –, to je mozek. Ten máš tady,“ ťukl Jášu do čela. „Jenže ty věci se všechny dějí docela jinde, a aby o nich mozek věděl, musí o každé dostat zvláštní zprávu. Žaludek mu řekne, že je prázdný, kůže mu řekne, že by se potřebovala ohřát, tvůj pták a koule mu řeknou, že si užívají. Sleduješ to zatím?“

„Ale jo, jasně. Nejsem blbej.“

„Fajn,“ kývl Bruno. „Tak teď to hlavní: k tomu, aby se ty zprávy do mozku dostaly, slouží nervy. Nejsou moc vidět, ale jsou v těle vlastně všude, je to něco jako telegrafní vedení. A ta potíž, hochu, je v tom, že ty už je nemáš. V hlavě ti samozřejmě zůstaly, ale odsud dolů,“ dotkl se místa, kde Jášova pokožka přecházela v okruží ocelového límce, „odtamtud dolů už vedou jenom patnáct setin milimetru silné stříbrné drátky. Stačí na to, aby předávaly povely hnací soustavě tohohle těla, ale už ne na to, aby nosily vjemové signály z periferií zpátky. A dokud se tohle nevyřeší, neměl bys z toho nic. Bylo by to totéž, jako kdyby místo tebe tu holku pical někdo o barák vedle.“

Bruno, původem Prus odněkud ze severu, projevoval rozhodně více soucitu – a sdílnosti – nežli doktor Richards. Jindy se ho Jáša zeptal, jestli by mu doktor – když už zvládl napojit jej na tu kovovou kostru – nedokázal raději přišít hlavu zase zpátky na lidské tělo, třeba i cizí. Odpověď byla zamítavá.

„To nejde,“ zněla. „Cizí tělo v žádném případě, tkáň by se nespojily. A tvoje vlastní... I kdybychom je ještě měli, teď už by bylo zkažené. Nejde to.“

„Hm... A co jste s ním vlastně udělali?“

„No,“ Bruno se usmál, „v nemocnicích se obvykle amputáty spalují. My máme dokonalejší zařízení. Uzavřený autokláv, v něm vrčící dýmavá kyselina dusičná... Nezůstaly ani kosti.“

Tím to bylo dáno. Jáša byl odsouzený zůstat mechanickou nestvůrou.

5. Zlodějův útěk

Po celé ony tři dny, během nichž se Jáša učil sžívat se svou novou existencí, bylo pečlivě dbáno, aby se mimo doktora a Bruna nesetkal

s nikým jiným – a hlavně, aby se nikdo nesetkal s ním. Kuchařka, posluhovačka, pokrývači, ti všichni konali svou práci, aniž by tušili, že má zámek o obyvatele víc. Ostatně, jak by to mohli zjistit? Běžnou stravu nepotřeboval, tudíž ze spíže neubývalo, a jinak... Přes den doktor Jášu držel v laboratoři, jejíž okna zůstávala vždy zakrytá a služby sem měly zapovězený přístup; nadto musel-li – i třeba pouze na oběd – doktor s Brunem pryč, nebylo nic snazšího než zamknout Jášu do alkovny. Ano, právě do té alkovny, jež za ocelovou roletou ukrývala Angličanovu nedobytnou pokladnu... V noci, když všichni cizí odešli, brávali Jášu i jinam, do dlouhých chodeb, kde měl více prostoru pro nutná cvičení. Nikdy jej ale nepustili z budovy ven.

„Bývals přece od řemesla, tak to musíš chápat,“ vysvětloval mu Bruno. „Dokud je všechna tajemná mechanika odkrytá, nesmíš nikam, kde by se do ní mohla dostat špína a prach. Natož voda! Ani nechtěj vědět, co by vlhko udělalo se všemi těmi elektrickými spoji... No a dokud nevíme, jestli všechno klapě, jak klapat má, a jestli nebudeme něco předělávat, nemá smysl tě potáhnout. Tak vydrž, však se dočkáš.“

Toto, jak se rovněž dověděl, bylo účelem onoho ateliéru v protějším křídle: doktor Richards mu říkal „modelárna“ a vytvářel zde formy pro nanášení latexové blány, sloužící jako náhradní pokožka – stejné, jakou si natahoval na svou umělou paži i Bruno sám. Nebyla sice tak trvanlivá a odolná jako vepřovice či hovězina, při pohybu však byla poddajnější – a nesrovnatelně levnější než jemná kozinka nebo jelenice, jež se jinak jediné nabízely coby použitelný materiál... Navíc se dal potah z ní zhotovit beze švů, což rovněž nebylo k zahození. Doktor Waldo Richards měl svou věc promyšlenou dopodrobna, to se mu muselo přiznat...

Jednu věc ale nedomyslel: neměl nechávat kasaře – sakra dobrého kasaře, jak se Jáša právem pyšnil – tak často samotného se svojí pokladnou... Pravda – poprvé, podruhé, ba i potřetí Jáša tuhle příležitost trestuhodně promarnil; to se ještě utápěl v sebelítosti nad tím, co jej postihlo, a pro samé fňukavé popotahování a černé myšlenky si ani neuvědomil, že se nakonec přece dostal tam, kam původně chtěl. Teprve, když si řekl: „Hochu, tohle nový tělo je něco jako kriminál, tak se s ním smiř, jako ses vždycky smířil s flastrem v

lochu, a koukej utrhnout, co můžeš“, dal se dostatečně dohromady, aby tyto chvílky využil po svém. A nic nevadilo, že už neměl ono pracně získané nářadí: vzhledem k tomu, že nespěchal, nebylo třeba navrtávat do stěn otvory, násilně trhat pancéřový plech a posléze si hrát se stavitky zámku. Místo toho stačilo trpělivě s uchem nalepeným na dvířkách postupně zkoušet jednu číselnou kombinaci za druhou. Že poslední numero je devatenáctka, Jáša zjistil během deseti minut; nalezení druhých dvou sice trvalo podstatně déle, ale třetího večera měl káču otevřenou. A mohl začít dumat, co s tím dál.

Protože jak karta padla, v tuhle chvíli byl vězněm natřikrát. Za prvé byl zajatcem onoho kovového těla; s tím nic nenadělal a bude to tak už napořád. Čert to vem. Za druhé – a pouze dočasně – byl zavřený tady za tou ocelovou roletou. To pomine, jakmile se doktor nebo Bruno vrátí od večere, a vlastně by se to ani nemuselo počítat. Dobrá. Ale do třetice, do třetice tu byl uvázan špagáty pevnějšími než řetězy a mříže: mohl si sám vyměnit docházející akumulátor za nabitý a také to pravidelně dělal, a mohl si i sám, bylo-li třeba, vpravit do krve nezbytné živiny, ale dynamo s nabíječkou v kapse neodnese a z čeho se skládá ta životadárná směs, to mu doktor rovněž neprozradil...

Takže i kdyby teď nakrásně pokladnu vybral, bez těchhle dvou věcí se daleko nedostane. Navíc by měl počkat na tu latexovou kůži; v tom měl Bruno pravdu, nesmí zapomínat, že bez ní je dočista nechráněný. Na druhou stranu... Copak tu vlastně bylo? Prachy, ovšem. A docela dost. Osmadvacet balíčků, v každém padesát stovek, to máme... Skoro jeden a půl milionu?! No páni! A taky papíry. Spousta papírů. Jestli je na některém receptu na ten dryák, tak by...

Jáša bral z pokladny složku za složkou. Hodně dokumentů bylo nějakou cizí řečí, nejspíš anglicky; některé dokonce písmem, jaké nikdy v životě neviděl. Žádný ale nevypadal tak, jak si představoval, že by kýžený recept vypadat mohl. Další byly v němčině, případně německočesky, a tady už byl doma mnohem víc. Nájemní smlouva, samozřejmě, taky nějaká obchodní korespondence... Zkrátka jak to bývá. A tady... No sakra, co je tohle?

Jáša na ty papíry zůstal koukat jako vyjevený. Byla to sáhodlouhá smlouva, pět – ne, dokonce šest – listů hustě psaných. Jenže jaká smlouva! Už ta hlavička: pruský orel a pod ním Ministerstvo války, odbor tajných operací. Co to má být? Datováno 12. 5. 1882, jenže pruské království přece zaniklo už v šestašedesátém. Vždyť dodneška si lidi zpívají tu písničku, jak u Králového Hradce kanonýr Jabůrek dobře mířenou ranou ustřelil „prajskému králi čepici a Bismarckovi zadnici“... Ale přesto to tu stojí. Dvanáctého května osmdesát dva a jako smluvní strany podepsáni Waldo Richards, M. D., a pod rozmazaným razítkem Paul Ludwig von Beneckendorff und von Hindenburg, oberst, geheimsstaatr...

Jáša si sedl a klopotně se prodíral šroubovanou úřední němčinou. A čím déle četl, tím více mu vylézaly oči z důlků: nerozuměl zdaleka všemu, to ne, ale podle toho, co tu stálo...

HRRRR!!! Pancéřová roleta vyjela vzhůru; jak se Jáša začetl, dočista zapomněl dávat pozor na Brunův návrat. Teď asistent stál v otevřeném vchodu, a přímo před sebou měl jak otevřenou pokladnu, tak Jášu, zaskočeného se složkou s výmluvným pruským orlem v ruce...

Bruno se vzpamatoval první. „Takže už to víš,“ konstatoval.

„Jo, vím.“ Kdyby Jáša mohl, nejspíš by vztekem zrudl a začal řvát, avšak jeho současný stav mu ani jedno nedovoloval. Bez ohledu na to, jaké emoce vřely jeho myslí, krevní čerpadlo pumpovalo stále stejnou silou a mechanická plíce jakbysmet. Ba ani ta hořkost, kterou cítil, neměla jak do hlasu proniknout; co říkal, znělo monotónně jako vždy. „Jo, vím,“ opakoval. „Všechny ty kecy... byly lež. Žádná služba lidstvu, žádná naděje pro tuberáky... Svatoušek doktor je akorát obyčejnej zaprodanej hajzl.“

„Zaprodaný hajzl? Ne tak docela.“ Bruno si povzdechl, pokročil dovnitř alkovny a jediným pohybem dlouhé paže za sebou stáhl roletu opět skoro k zemi. „Křivdíš mu, kamaráde. Pan doktor Richards má pořád svoje ideály. Jediné, co neměl, byly peníze na jejich uskutečnění. Proto se musel spojit s těmi, kdo mu je byli ochotni poskytnout... A to jsme řízením Božím byli my. Protože i my máme svoje sny.“

„Vy?“ Jáša překvapeně zvedl obočí. „Ty jsi... od nich?“ ukázal listinu s pruským znakem.

„No jistě, cos myslel? Samozřejmě, že jsem z Geheimkriegsamtu. Dozírám tu na naši investici.“ Bruno potřásl hlavou: „Copak sis myslel, že někomu svěříme tolik peněz, aniž bychom si je pohlídali? A taky bylo potřeba, aby někdo prováděl odborný dohled. Copak ty, ty jsi jenom prototyp. Ale uvědom si, že až začneme tyhle skelety vyrábět sériově, všechno musí běžet jako na drátku. Pak už si nemůžeme dovolit chybu.“

„Sé... sériově? To jako ve velkém?“

„Jistěže ve velkém. Cos myslel?“ Bruno se krátce, drsně uchechtl. „Jeden takový, to nic není, ale tři sta vlastenců, opatřených nezničitelnými, opancérovanými těly... To už je síla, která vydá za celou armádu. Vy tady si myslíte – celý svět si myslí –, že pruský sen skončil před sedmnácti lety na polabských pláních. Dobrá, pro leckoho tam skončil. Já třeba tam nechal ruku; spousta jiných svoje životy. Ale Pruské království znovu vstane, a zakrátko už to nebude jenom Pruské království, nýbrž mocné Velkoněmecké císařství... V celé Evropě nebude nikoho, kdo by nám odolal.“

Jáša se pokusil si to představit. Tenkrát v šestašedesátém – to byl ještě kluk – pruský vpád ztroskotl na rakouské obrněné parovozbě; se samohybnými pevnostmi, v překvapivě krátké lhůtě dodanými spojenými továrnami Božek-Ringhoffer, se tradiční infanterie ani jezdeckto nemohly měřit. Ovšem teď už měl parovozy kdekdo, síly byly vyrovnané. Zatímco taková pancéřová vojska... Proboha.

Bruno přistoupil o krok blíže. „No, kamaráde, a teď už víš všechno,“ řekl. „Asi chápeš, žes to ale vůbec vědět neměl... Takže – přišel čas se rozloučit.“ Levou, obyčejnou rukou sáhl do náprsní kapsy a vytáhl ošklivou pistoli.

„Co... Co chceš dělat?“ vypravil ze sebe Jáša.

„Coby. Popravím tě. Už jsem to jednou udělal, pamatuješ? Stejně by na to dřív nebo později došlo.“

Co se přihodilo pak, přihodilo se rychle – Bruno chtěl střílet, ale chystal se střílet jako voják: pečlivě namířit a pak teprve zmáčknout spoušť. Zato Jáša si na střelné zbraně neměl kde zvyknout, nanejvýš na rvačky s použitím nože, a také se, jako kdyby stál proti noži,

zachoval. Místo aby se pokoušel uskočit, vrhl se kupředu, s prostým úmyslem odrazit protivníkovu ruku stranou, případně, kdyby se mu to poštěstilo, zachytit ji v zápěstí a odtlačit od těla, a současně už zvedal levou pěst k úderu. Ani jedno z toho Bruno nečekal. Předčasně vypálená rána šla mimo, a potom... Potom už to jinak dopadnout nemohlo. Bruno měl jednu mechanickou paži, Jáša obě; Bruno měl s výjimkou pravice zranitelný celý zbytek těla, kdežto Jáša pouze hlavu. Jášu poháněl vztek, avšak nemohl se ani zadýchat. Zato Bruno...

Když se zvedla roleta a Jáša vykráčel z alkovny ven, z obou kovových pěstí mu kapala krev. Nevšímal si toho. Rozhlédl se, stáhl plachtu, zakrývající napolo rozebranou guillotinu, vrátil se k pokladně a jako do rance do ní zavázal všechny peníze i listiny. Z nabíjecí aparatury vyjmul čerstvý akumulátor a zasunul jej do volné přihrádky ve své hrudi; dva další, záložní, přihodil do uzlu k penězům. Pikslu s živícím práškem doktor zamykal do skříňky na stěně, nicméně odemykáním se Jáša nezdržoval.

Prostě odtrhl dvířka...

Ted' už na tom nezáleželo, na ničem tady už nezáleželo.

O pět minut později vyšel do nádvoří; doktorova limousina stála jako obvykle před vchodem. Své neforemné zavazadlo Jáša strčil do kabiny, sám se usadil na chauffeurské lavici a otočil pákou startování. Tohle byla výhoda kombinovaných strojů, nebylo třeba čekat, až se utvoří pára, protože plynový motor se zažehoval elektrickou jiskrou... A potom, až voda v kotli přijde k varu a on přepne pohon na běžný parní, tatáž elektřina mu zase v parojemu oddělí vodík pro doplnění plynových nádrží. Bylo to úžasně vymyšleno, skutečně; ať si říká kdo chce co chce, nic lepšího než De Dion-Trépardouxovy kočáry už asi nikdo nevymyslí...

Než vyjel, ještě se naposledy rozhlédl. Už se skoro úplně setmělo, stejně jako před čtyřmi dny, když sem přišel. Ovšem zatímco tehdy byl zámek docela temný, nyní za zamřížovanými okny laboratoře rudě probleskovaly plameny... To máš za to, doktore, pomyslel si pomstychtivě. Za všechno. A až najdu nějaký úřad, schytáš si ještě další díl... Opatrně zasunul rychlost a stlačil pojezdni pedál. Limousina poskočila; je pěkně živá, mrška, a než ji opravdu zvládne,

bude si muset dávat setsakra bacha... Naštěstí na nádvoří byla spousta místa, akorát vpravo trochu překáželo to železné lešení. Pokrývači, jak si všiml, mezitím dokončili práci na krovu a začali už přibíjet plech; některé plechové desky měli opřené dole o stěnu, další přichystané nahoře na svrchní plošině. Taky práce, kterou už nikdo nedodělá. A co hůř, ani nezaplatí...

Zvolna, krokem, popojel dva metry. Až to otočí ven, na silnici, bude to jiná, tam už se nemusí nijak zdržovat. Ale zatím, než se dostane bránou...

„Stop! Don't move, bastard! Don't move, I say!“

Jáša vystrčil hlavu a vrhl rychlý pohled dozadu. Doktor, samozřejmě; doktor v županu stál ve dveřích a v ruce zdvihal... Co? Sakra! Má bouchačku, stejnou, jakou měl ten holomek Bruno!

Jáša na nic nečekal a sešlápl pedál na doraz. Zezadu třesky v rychlém sledu čtyři rány, dvě a dvě; limousina, jež pod plným plynem vyrazila jako kuň, bodnutý sršněm nebo žhavým železem, se náhle zhoupla a sklouzla do smyku, a Jáša ve zlomku vteřiny pochopil, po čem doktor Richards páčil: ten syčák mu prostřelil na jedné straně obě zadní pneumatiky...

Vyděšený Jáša strhl řídicí kolo na opačnou stranu, aby smyk vyrovnal, ale už bylo pozdě. Trubková konstrukce lešení se najednou tyčila přímo před čumákem vozu; blatník pravého předního kola podebral ocelovou stojku, následoval náraz a De Dion-Trépardoux se smýkl v nečekaném výkrutu.

Jášu kolise přirazila na opěradlo; ohnutá tyč řídicího kola a zborcený kov karoserie se mu tlačily přímo do klína. Všude okolo se s rachotem řítily železné trubky, prkna a pokryvačský plech... V panice odmrštíł trosky, věznici jej na místě, a napolo vstal, rozhodnut utéci, děj se co děj...

Velikou plechovou tabuli, klesající ostrou hranou přímo na jeho vaz, však nejspíš ani nespáčil. A potom už byla jenom tma...

Převzato ze Světozoru, listopad 1883:

Co přesně se ve Stinně přihodilo, se lze nanejvýš domýšlet: víme ze spolehlivých zdrojů, že ani císařská a královská vyšetřovací komise navzdory veškeré snaze nedospěla k jednoznačným závěrům. Štířínský zámek napolo vyhořel, čímž vzala za své valná část důkazů;

doktor Waldo Richards zmizel a prozatím nebyl dopaden, ostatně Spojené království popřelo, že by kdy takové osobě vystavilo pas. Navíc byla vyslovena domněnka, ničím potvrzená, leč rovněž ničím vyvrácená, že svůj britský původ pouze předstíral. Přinejmenším jeho podobnost s popisem jistého Volodomira Ryšina, mezinárodně stíhaného v souvislosti s aférou neblaze proslulého petěrburského vivisektora Ivana Petroviče Pavlova, je až zarážející... Nebude-li však dopaden – a jest se obávati, že nedošlo-li k jeho zatčení dosud, hned tak k němu nedojde pravdu se zřejmě nedovíme.

Jedno však lze dovodit zcela jistě: Jáchym Vosyka vejde do dějin. Nejenže byl v rozporu s jakýmkoli platným právem guillotinován, jemu jedinému v celém světě byla useknuta hlava hned dvakrát.

Martin D. Antonín – Pási spási

MISE M4-a

I. Průskům

Oktaghron Grulikis pokynul makadlem, nad vyprahlou plání se rozezněl nadšený řev tisíců nestvůrných hrdel a hlavní sled maghronského vojska se vydal do zářícího průlomu. Vládce moci dojetím zamáchl nohsleda – po nemile dlouhé odmlce konečně našel vhodný, takřka bezbranný svět, a s nemalými náklady spustil vytouženou invazi. Počáteční nejistota se rozplynula, o návratnosti již nepochyboval: do jindy prázdnotou ztěžklého ovzduší vanula z portálu svěží vůně magie a čerstvého života – pro věčně vyprahlé obyvatele Magoharu nejlákavější z myslitelných kořistí.

„Zzzahojím všechny rány... a zzzíssskám zsspět, csso mi náleží!“

Stranou, několik mil od Grulikisovy velitelské sítě, na vrcholku strmého skalnatého kopce, se *velice* tiše ozval naléhavý skřehotavý hlas: „Už vidět dost, Střelgha? Moct my jít? Už chápat, že my maličká goblin a hloupá ork nic nezmoct?“

Odpověď nedostal.

Okamžik poté se z pláně k plamennému nebi vznesla letka šavlozubých tygropýrů. Obkroužila nízko se vznášející úlomek třetího temného měsíce a na okamžik zmizela ve žlutých sirných mračnách. Jakmile se vynořila, mohutný alfa samec přestal křídly rozhánět nakyslý vzduch, přitáhl je k tělu a vedl své bojovníky do střemhlavého letu. Obrovitá monstra doprovázela volný pád ohlušujícím neslyšným ultrařevem – okázale se před oktaghronem předváděla. Démoničtí maghroné se vzrůstajícími obavami hleděli vzhůru; mnozí vojáci by už nabírali k útěku, ale ultrařev je přibil k zemi – tygropýři s hlasitým smíchem rozepjali křídla a vyrovnali klesání těsně nad jejich hlavami, načež neskutečnou rychlostí zamířili přímo do průlomu.

Na cestě je vyprovázely nenávistně závistné kletby, ale také oktaghronův pochvalně cvakavý smích.

Nahoře na kopci ta ukázka nevzbudila takové nadšení.

„Střelgha, ty slyšet? Ta skučení trhat moje delikátní goblinská ucho na moc moc maličká kousek ucho!“ Majitel hlasu si očividně neuvědomoval, že sám svým skučením nemá k podobným výsledkům daleko. „Takže spokojený? My podívat, oni moc silná – my už jít?“

Stále bez odpovědi.

Dvouhlavý alfa samec se dmul pýchou. Dostalo se mu cti vést první útok hlavního voje – dnes večer bude hodovat na královském podílu kořisti. Už se mu na všechnu tu sladkokyselou magii sbíhaly sliny. Mozky golbinských mágů prý patřily k těm nejvybranějším lahůdkám. Každý, kdo se odtamtud vrátil, unešeně vyprávěl, že se jen jen rozplývají na jazycích...

Od hodokvasu jej už dělilo jen pár desítek sekund.

Netušil, že po pruhované srsti mu právě přejíždí zaměřovači kříž, na okamžik se zastavuje přímo na temeni jeho pravé hlavy, rozděluje se ve dva, zaměřuje i tu levou – a pak se trhnutím předsunuje, aby vyrovnal rychlost jeho letu.

Viděl před sebou rostoucí měňavé světlo průlomu a nic jiného nevnímal.

Na kopci právě mrňavá zelená postavička v bílém inženýrském plášti padla na kolena a lomila rukama nad hlavou. Pro lepší efekt si rvala chomáče huňatých bílých vlasů a vousů.

„Tak dobrý, my nejít, ale zůstat v úkryt! Nikdo o my nevědět, my moc potichý počkat a po bitva ještě víc potichá odjezd! Já najít extra nedýmavé palivo a Bangorg moct nadychovat zhluboký, aby zbylá kouř zhltat! Všechno jít, když chtít, my jen muset chtít jít!“

Pevně rozkročené vtělení zkázy zakuté v matné černé zbroji goblina ignorovalo. Zachovávalo dokonalou nehybnost: hrud' se nezvedala v nádechu, oči pod tenkým smaragdovým průzorem nemrkaly, dokonce ani konečky jedovatě rudých vlasů, splývající zpod kroužkového úpletu helmy v neohebných rovných pramenech, nepodléhaly nesmělým závanům větru.

Jen masivní, balistě podobná zbraň, kterou měla místo pravé ruky, plynule sledovala cíl.

Hrib-27, napůl elfí válečnice, napůl chladný stroj. Nejdokonalejší výkřik technologie.

Alespoň podle Hribnika, jejího samozvaně nedostižně geniálního tvůrce, který právě nervózně žvýkal své brýle.

Než si to uvědomil, zbraň – další jeho vynález, Palhrom 1A – vydala sérii kovových cvaknutí.

Vyplivl brýle i s poslední prosbou: „Prosím, Střelgha, nedělat!“

Špičky dvojice střel z posvátného dřeva vyjely z menších bočních hlavní. Strnulé rudé rty se pohnuly, levý koutek se pozvedl v téměř neznatelném náznaku úsměvu. Mysl pohladila myšlenku, spoušť se poslušně pohnula, oba šípky s tichým svistem opustily zbraň a podobny mžítkám zamířily k cíli.

„Ty udělat.“ Hribnik se sesunul k zemi a přetáhl si cíp bílého pláště přes hlavu, jako by se před nadcházejícím bojem dalo schovat. „Ty udělat...“

Rudé oči na dlouhou čtvrtinu sekundy zmizely pod zelenými víčky, aby se po dlouhém míření navlhčily. Zbraň zacvakala, jak zásobník doplňoval střely.

Střelka zaměřila další cíl.

„My mrtvá.“

O necelých deset sekund později se alfa samcův bezhlasý řev zlomil v mokravé zachraplání. Špičky šípů (vzácný typ Perda4-SVT) zbrocené mazlavou černou krví trčely z rozevřených tlam. Okřídlená šelma sebou trhla v předsmrtných záškubech, dvakrát se ve vzduchu přetočila a roztránila se o skálu přímo před průlomem.

To už byl maghron mrtvý. Účinek dřeva svátého stromu mu rozežral poskvrněné tělo jako kyselina.

Ostatní členové letky nestihli zareagovat. Prolétli zářícím světlem.

V očích jim už zablesklo poznání, nadcházející hrůza vojáků bez velitele osiřelých v cizím prostředí – pak zmizeli.

Nepanikařili sami.

„My úplný naprosté tuhá... Proč ty to muset udělat? Proč ty muset...“

„Přestat fňukat, Hribnik!“ ozval se jiný, mladší, ale neméně skřehotavý hlas. „Přijít čas na velká test moje Pásork prototyp! Teď ty uvidět!“

„Ano, teď velká test – kolik maghron potřeba na otevření plechovka a snědení jeden idigob? Ale proč tam my muset všichni? Střelgha, kdyby ty jim předhodit jen Gutnik, všichni moc spokojená!“

„Ticho, Tvůrce,“ rozkázala Střelka nesmlouvavě. Její kdysi jemný hlas byl k nepoznání zdeformovaný kovovou trubicí zasazenou v krku. Druhý goblin se začal vítězně chechtat, ale hned se dostalo i na něj: „Ty také, Gutniku. Muh do klece. Bangorgu, Cerorgu, síť. Vyrázíme.“

Většina jejího pětičlenného kmene poslechla s bojovným řevem. Tvůrce Hribnik poslechl s táhlým skučením.

II. Rostopit pot kotel!

Oktaghron Grulikis obrátil většinu očí směrem ke kopci a podrážděně si třel kusadla.

Řev vojska ustal. Nikdo neočekával nepřátele už v Magoharu. Velitelé zastavili a očekávali vládcovy rozkazy.

„Komplikacse... Nesssnáššším komplikacse!“

Grulikis natáhl makadla, shrábl nejbližšího člena své osobní stráže a uklidnil se jídlem.

„Je to ona, že? Ta zzzelená kovová zzzrůdnost, cssso odmítá podlehnout? Necháám ji hledat po všššech možných sssvětech – a ona sssi klidně přijde zzza mnou?“

Po oktaghronově boku stál arcimaghron Ronaghtr, řečený též Škrtichvost – z nedostatku lepších kandidátů momentálně Grulikisův nejspolehlivější služebník. Ten nyní napřímil slizké tělo do plné výšky svých sebevědomých a štíhlých dvaatřiceti stop a vykřikl: „Jen rozkazuj, pane!“ Hrdá slova doprovodil pronikavým prásknutím dlouhého tenkého ocasu. „Řekni jediné slovo a složím ti hlavu té zvrhlé mašiny k nohám!“

„Jediné ssslovo?“ zacvakal Grulikis pobaveně kusadly a ostentativně nechal do chapadlovitých úponků na pobočnickově čele ukápnout horkou slinu. „Dobrá: Idiote.“

Ronaghtr se ještě okamžik naparoval, než plně pochopil, co mu bylo řečeno. Poté poněkud zplihl. Současně se v něm začal vařit vztek, ale nedovolil si ani náznak odporu.

Upřený pohled osmice Grulikisových lesklých očí dokázal zastrašit každého.

Jak se již přesvědčilo přinejmenším pár desítek bohů, kteří měli tu smůlu, že oktaghronovi zkřížili cestu – i pohled někdy *může* zabít.

„Idiote,“ zopakoval oktaghron velmi pomalu. „Přiněssst mi její hlavu? Nedocházzzí ti, kdo to ve ssskutečnosti je? Necssstíššš to sssnad?“

Ronaghtr se zamračil. Pak pomalu přikývl: „Horagor.“

„Ano! Tvůj předchůdce ssstále žije a našššel sssi cssessstu zsspět. Je uvězzzněný a pokořený, ale má naději. Takže vlasstně ano, ssstačí mi její hlava – ale živá!“

„Ale...“ Ronaghtr se odvážil zdvihnout zrak. Vydržel pohled na Grulikisova významně rozevřená kusadla. „Ale Horagor selhal! Tak dlouho nám trvalo, než jsme se z té porážky vzpamatovali... Pane, jsem tvůj věrný služebník, já tě takhle nezklamu! Ten chcípák si druhou šanci nezaslouží!“

„Dokud ten ‚chcSSIPák‘ zzzassstával tvé nynějššší mísstto, čššervi jako ty neměli odvahu vyssstrkovat hlavu zzz hlíny pod jeho chodidly.“

„Ale...“

„Ješšště jedno ssslovo a nebudu sss tvým nahrazzením čššekat na jeho návrat.“

Ronaghtr zmlkl a s pobledlou tváří čekal na příkazy.

Grulikis rozdělil pozornost svých očí. Šesti sledoval dění na kopci, na němž Střelčin kmen bleskurychle stahoval šedou maskovací síť z čehosi, co do té chvíle vypadalo jako obrovská skála. Zbylé dvě upřel k čelu svých vojsk.

„Útok musssí pokračovat. Csstím zzz druhé ssstrany, že nášš předvoj ssslábne a golbini ssse pokoušššejí prulom uzzzavřít – jesstli tomu nezzzabráníššš, pověřím tě ussspořádáním hosssstiny na počššessst Horagorova návratu a jako hlavní chod nassservíruješš sssvé sssrdce.“

Ronaghtr se uklonil.

Vzápětí už jej nohy i chapadla ve složité spolupráci s neuvěřitelnou rychlostí přesouvaly směrem k předním liniím.

Zatímco se maghronské vojsko dělilo na hlavní sílu pokračující k průlomů a odřad složený z patnácti setnin, který Ronaghtr vyslal proti kopci, oktaghron Grulikis zaujatě sledoval dění kolem masivní hranaté siluety na kopci.

Pohybovalo se u ní celkem šest postav. Kromě Střelky, která právě na více než tři čtvrtě míle ustřelila hlavu veliteli první jednotky odřadu, byli dva členové jejího kmene mohutní a svalnatí, dva drobní a šílení a jeden drobnější, šílenější a pro jistotu zavřený v kleci.

A všichni zelení. Grulikis znal jejich původ: orci a goblini; dva národy, které největší měrou přispěly ke zkáze jeho dosud nejambicióznějšího invazního plánu a ztrátě tří nejschopnějších arcimaghronů. Nevídané spojení brutální omezené síly, vypočítavé lstivosti a zcela nepochopitelně pojatého pudu sebezáchovy.

I pleť jejich chladné náčelnice byla pod pancířem zelená, avšak nikoli přirozeně. Střelka bývala elfkou. Jednou z těch, jejichž jméno oktaghron považoval za pamětihodné.

Aiyanail.

Smrt vůdkyně elfích hraničářů byla jednou z mála dobrých zpráv, které se tehdy ke Grulikisovi během prohrané války dostaly – a její návrat ve formě nepochopitelné směsi živé bytosti a stroje se dosud zdráhal pochopit.

Do této chvíle.

Zápach jen ztěžka živořícího arcimaghronského srdce, který se od ní šířil, mohla rozpoznat jen chřípí těch nejsilnějších, ale zachycovali jej všichni – i ten nejposlednější voják cítil, že jeden z Vládců moci nehlasně křičí bolestí, zoufalstvím a mamou touhou po svobodě. Už jen letmý pohled na onu postavu v černé zbroji vzbuzoval podvědomou hrůzu, proti které nebylo obrany. Pokud takový osud mohl potkat Horagora, donedávna ještě nejvýše postaveného arcimaghrona v Grulikisových službách...

... co očekává prosté válečníky?

Oktaghron znechuceně pokýval hlavohrudí.

„Ti zzzelenokožššsssi ssse ssskutečššně nezzzasstaví před ničšším.“

Grulikis měl ohledně té zvláštní hranaté věci nepříjemné tušení, ale jakmile Střelčin kmen dokončil stahování sítě, pochopil, že je ještě huř.

„U všššech otravných sssvatossstí, kde vůbecss vzzzzali tolik ocssseli?“

Naleziště kovů nepatřila v Magoharu zrovna k běžným věcem, to však pro zubaté ‚inženýry‘ v zaolejovaných a všim možným potřísněných bílých pláštích očividně nebylo překážkou. Mdlé světlo dvou jasných měsíců dopadlo na stroj, jehož účel a nebezpečnost představovaly pro oktaghrona naprostou neznámou – tak jak to u goblinských vynálezů bylo obvyklé. Ten výtvar myslí, které nelze nazvat ani chorými, neboť pro ně neexistuje zdravý stav, připomínal podlouhlou, nejméně deset kroků dlouhou a tři širokou rakev, k níž její tvůrci z boku přidělali desítky kol různých velikostí a dvě dvojice pásů.

Mezi tím po obou stranách zdánlivě vyrůstaly mohutné ocelové končetiny se čtyřmi klouby – jedna zakončená ohromnou listovou pilou, druhá štípacími kleštěmi s čelistmi schopnými odstříhnout hlavu snad i několika maghronům najednou. Třetí nesla vrták, proti němuž i ten nejsilnější pancíř působil jako špatný vtíp, a čtvrtá chyběla – místo ní bylo na plášti vzadu vpravo nad pásy jen pevné madlo.

Z přední stěny trupu, hned nad naostřenou radlicí, trčela hlaveň děla o společném průměru obou mozkoven svých nepřítelů konstruktérů. Konce dalších deseti či ještě více mnohem tenčích trubic lemovaly celý stroj ve zcela náhodných rozestupech. V třetině délky trupu se nacházela kulatá věž, která zřejmě sloužila jako vstup – jeden z orků k ní právě vyšplhal, nadzvedl poklop a zmizel uvnitř i s klecí, v níž nesl nejmenšího goblina.

Ten tvrdě spal.

Druhý ork na tank nelezl. Jen se postavil vedle něj a jednou rukou uchopil madlo.

Venku zbyli jen oba inženýři a Střelka. Mladší z obou goblinů hladil stroj po pásech a konejšivě k němu promlouval, ten druhý již opět klečel před svou náčelnicí. Opět bezvýsledně. Strnulá válečnice nejprve na vzdálenost půl míle zlikvidovala další dva vůdce setnin –

jeden se s burácivým řevem řítíl v čele své jednotky a zemřel s překvapeným heknutím, ke druhému se nejprve prostřílela řadami, za nimiž se schovával – pak oba gobliny zahнала dovnitř, zaujala místo ve věži, zacvakla Palhrom do držáku připomínajícího menší lafetu, připojila k bočním hlavním přívod střeliva a uhodila pěstí do pancíře.

Zřejmě to byl signál.

Mechanické končetiny se jedna po druhé ohnuly a narovnaly, jako by je někdo zkoušel. Dělo se pohnulo ze strany na stranu. Ork svírající madlo s potěšeným výrazem cvičně máchl velkým kovovým kyjem.

Krátce poté se na zádi odklopily krytky šesti sazemi pokrytých komínů, k nebi se počal valit hustý černý kouř a celá ta monstrozita se pohnula vpřed.

Grulikis po celou tu dobu nespouštěl tank z většiny očí a nemohl se zbavit zlého tušení.

„Ale pročšš?“

Okrajově vnímal, jak Ronaghtr zaujímá pozici v samotném čele invazních sil a mizí v průlomu – to přece bylo v pořádku. S nelibostí zacvakal kusadly nad vzrůstajícím zmatkem, do něhož už bez většiny svých velitelů upadal odřad, ale ani to ho příliš nevzrušovalo. I kdyby ti maličcí selhali, stále tu byl trikyklop Trimon, netvor Szstrigzs, gigant Atuna... a snad by přece jen mohl dostat šanci i ten mladý stínocit, jak se jen jmenuje... Pologrosit?

Už se odřadem drali vpřed. Ti neselžou. A Grulikisova mnohatisícová armáda zvítězí a dobude mu další srdce světa.

Dál sledoval tank.

Dobře věděl, že po dnešním vypětí si osobní zapojení dovolit nesmí.

Přesto si podvědomě protahoval nohy.

III. Víc rostopit! Ale jenom pot kotel!

Pásy se zvolna rozjížděly a drtily pod sebou skálu na velmi jemný štěrk. V kovem a olejem vonících útrobach tanku malá zelená pracka bleskurychle otevřela dvířka kotle – přidušené bolestné zaječení – lopata se neuvěřitelnou rychlostí zaryla do hromady paliva, vhodila plný náklad do kotle, znovu, znovu, vzápětí se změnila v sotva

postřehnutelnou mžitku: desetkrát znovu – dvířka se s prasknutím zavřela.

Další přidušené bolestné zaječení.

„Muh, ty pitogob, ten dvířka horký!“ ozval se z řidičova křesla mladý, pohledný a rozhodně-mnohem-víc-geniální-než-blbogob-Gutnik inženýr Hribnik. „Vzít konečný rukavice! Tvá ječení rušit můj řízení!“

„Ale rukavice přece tlumit bolest!“ podivil se maličký goblin oděný v pestrobarevném šamanském peří, zatímco se protahoval mřížemi do své miniaturní klece a zvolna se ukládal k odpočinku. „A bolest jitřit mysl!“

„Tvůj mysl zjitřený víc než dvakrát dost, šaman!“

„Kde?“

„He?“

„He?“

„Co... Na tohle nemít čas!“ Hribnik to vzdal. „Přikládat víc, idigob, pára pořád málo!“

Přidušené bolestné zaječení.

Hučení ohně pod kotlem sílilo a masivní hora kovu nabírala rychlost. Bangorg svírající madlo musel zrychlit do běhu, aby Pásorku stačil. Nahoře ve věži se do zdánlivě neživotné postavy v černé zbroji začínal opírat protivítr.

Bývaly doby, kdy by Střelka (či spíš ještě Aiyanaíl) existenci podobných mechanických výtvorů nedokázala uvěřit. Jen by se smála. Nebo spíš popuzeně vyštěkla: „Tropíš si ze mě žerty?“

Ale pak ji Tvůrce přetvořil na Hrib-27.

A přidrátovat jí k mozku *zdroj*, srdce umírajícího arcimaghrona. Sama Bohyně pak zasadila do Střelčina vlastního srdce semenáček nejmoudřejšího ze stromů, Prastarého, aby ji celou prorostl svými kořínky a zvolna očišťoval.

Ve srovnání s tím ji nějaký ocelový povoz o váze mnoha tun rozpohybovaný kotlem vařící vody nijak zvlášť zázračný nepřipadal.

Ostatně, na nějaké plesání a vzpomínky teď nebyla vhodná chvíle. Přímo před ní se vzdouvalo rozbouřené moře rudé barvy – nepřeborné množství tvorů, které jí Tvůrcovy *instrukce* označovaly jako nepřátele.

Rudý zničit!

Tolik cílů a tak málo střeliva...

Obrátila Palhrom k nebi a vypálila šest nemířených salv obyčejných Perd4 ze všech čtyř bočních hlavní najednou. Hejno útočících harpyhadů znatelně prořídlo – pak pečlivě zacílila a přepůlila jejich nenávistně ječící velitelku masivní Perdoul.

Zbytek hejna zbaběle uletěl.

Zbývající vůdci odřadu se krčili za skalami a v prohlubních a neodvažovali se Střelce ukázat. Vojsko zachvátil naprostý chaos. K nespokojeně řvoucím řadám nejbližší setniny zbývalo posledních sto kroků.

Dosud povlovný kopec se chystal změnit ve sráz.

Tank dál zrychloval.

Když pod pásy drtil zmutovaná těla harpyhadů, křupání nebylo slyšet.

Bangorg se rozmáchl svým zamilovaným Gutobuchem a dokonale přesnou ranou odpálil jedno z těl nahoru na kapotu. Okamžitě se odklopil přední vlez, zelené pracky zachytily harpyhada a vtáhly ho dovnitř.

„Hribnik, harpyhad vysoká číslo nebo obyčejný?“

Starý inženýr si posunul brejličky a pohrdlivě si odfrkl. „Že vůbec ptát! Nekvalitní palivo, nízký magtanová číslo, sotva devadesát pět! Naporcovat, hned do kotel – a Cerorg, ty dát signál Bangorg, ať on dodávat víc! Mnohem víc!“

„Muh!“

Mrňavý šaman sáhl do své klece, vytáhl obrovské nůžky a vrhl se do práce.

Kdyby píсты v motoru tanku nevydávaly takový hluk, všichni by od Gutnikova řidičského křesla slyšeli tiché, nenávistné mumlání: „Nikdy já ty neodpustit, Hribnik. Nikdy. Ty pošpinit moje krásná gutocelové zázrakstroj se svoje odporné hnusná magtanzín... Kdyby náčelníka nenařídít, já nikdy nedovolit... Hribnik zkazit všechno, na co sáhnout – kdyby my už alespoň konečně vystřelit Ďahal z Giganón, pak ta pitogob vidět, kdo tu být génius...“

„Říkat něco, Gutnik?“

„Jen to, že ty být naprostý úplná“

„Tak nic neříkat, mlčet a dávat pozor na cesta. Ono pak o moc méně drncat!“ doporučil mu starý inženýr blahosklonně. „Kdyby ty nevědět, proč, tak protože ta tvé Otřestlum naprostá šrot!“

„Jednou ty uznat, Hribnik, jednou...“

„Ty asi nepochopit, tak já vysvětlit znovu: Mlčet víc, řídit víc!“

Další, kdo nebyl vůbec slyšet, byl Cerorg – ten ležel připnutý v postroji upevněném v prohlubni v podlaze a ostatní po něm neustále šlapali. Nevadilo mu to, takřka neustále nadšeně hýkal – díky dlouhému průzoru, v němž se nacházel nesmírně složitý systém zrcadel, viděl ven z tanku ještě lépe než řidič.

Nepřátelé se blížili! Nemohl se jich dočkat! Rukama a jednou nohou ovládal mechanické končetiny a byl v tom dobrý, moc dobrý – díky pilotování minulého Gutnikova vynálezu, Kolosorka-C, dokázal řezat (gutocelovým ŠM-I-Kem V.2), vrtat (vícvidiovým Max-I-VRTem) i štípat (naprosto bezzákluzovými KL3-ŠTěmi) mnoho různých cílů najednou!

Jakmile šlo o zbraně, i ten nejtupější ork byl génus...

Zbývající noha vypadala nevyužitá, ale Cerorg ji používal skoro nejraději. Každým kopnutím aktivoval mechanismus vedoucí k madlu, které okamžitě přiskříplo Bangorgovi ruku.

Signál požadavku dalšího paliva byl jedním z těch delších.

Oktaghron Grulikis sledoval, jak tank překonává terénní zlom, sjíždí na prudší svah a opět o poznání zrychluje. Víc podrobností už na takovou vzdálenost rozeznat nešlo – kopec zahalila oblaka černočerného kouře. Až sem bylo cítit, co goblini v kotli spalují.

„Ssstápí naššši magii. Využívají sssílu, kterou jsme pozzzřeli a uchováváme sssi ji v krvi,“ pronesl oktaghron nevěřicně. „Naššši to jediné palivo, kterého tu vždy bude dossstatek. Dokonale ssse přizzzpűsssobili podmínkám Magoharu...“

Ten puch zvedal trávicí trakt dokonce i jemu. Celkem dokázal pochopit, proč se proti tanku nikdo nehrne a maghrony jímá panika.

Pochopit ano – prominout ne.

Ale ještě se všechno mohlo změnit. Celá ta otravná lapálie mohla zkrátka zmizet během jediného okamžiku. S potěšením sledoval, jak do nebes čníčí tříoký, tříhlavý, tříruký a třínohý trikyklop Trimon

překračuje přední linie odřadu a rozmachuje se, aby shrábl tank do dlaní a pořádně si ukousl.

„Do toho, Trimone. Prokažšš, že jsssi vhodným adeptem arccssisstavu.“

Pronikavé skřípění ozubených kol. Pak uhodil hrom.

Z děla tanku vyšlehl zelený plamen – rozprostřel se do oblaku žhavé zkázy a vypustil ze svého středu ohromnou kamennou kouli, která s nesmlouvavou nevyhnutelností zamířila po oblouku vzhůru.

Byla stejně velká jako panenka oka, které Trimonovi nahradila.

A pokračovala dál, zadní stranou prostřední lebky. Dopadla pod kopec, doprostřed odřadu, a ještě dlouho se valila dál.

A rostla. To jak na sebe nabalovala těla maghronů, kteří v té tlačenci nedokázali uskočit.

Goblini si mohli stavět těluláka.

Tank zahrnul o několik stupňů vlevo, aby se vyhnul padající trikyklopově mrtvole. Zem se otrásla a skály popraskaly, ale masivní stroj se jen valil dál a zrychloval.

Střelčiny rty navštívil jeden z jejich velmi zřídkačných úsměvů. Naklonila se ke spojovací hovorouře a křikla dolů na pilota: „Skvělá rána! Jak jsi věděl, že stačí střelit do prostřední hlavy, Gutniku?“

Odpověď ji nepřekvapila: „Ale já mířit na břicho! Giganón potřebovat největší cíl! Jenže západka nezapadnout, hlaveň nepřestat zvedat, vyjet až nejvíc vysoko!“

„Hahá! Gutnik, ty blbogob!“ ozval se z hovoroury Hribníkův smích. „Nejenom ty neumět mít úspěch a přiznat náhoda – ty říct, že Giganón šrot!“

„Neříct! A tohle teprv test! My ještě chytat moucha!“

„To nebyt problém, my sedět v jedno velký mucholapka!“

„Hribnik, ty zlý, zlá, zlé goblbin!“

„Plést zlá s chytrá, Gutnik, protože ty hloupá!“

Když dozněla bouře vyměňovaných kleteb, mladý inženýr obrátil pozornost k nápravě: „Muh, dělat, západka zaseknout, ty muset uvolnit a pak moc točit klika! Jinak my válčit akorát proti nebe!“

„Proti nebe? PROTI NEBE?“ zaječel mrňavý goblin a začal obíhat kolem své klece na rukou, „Muh, dobrý boj! Nebe zasloužit, muh! Pořád tak lstivá modrý!“

„Modrý? Podívat nahoru? Tady nebe šedá, ty debigob!“

„Zešednout ze zbabělost! Vědět, že já čekat! Protože já ostražitá! Protože jakmile ono jednou slézt dolů, já hned rozstřískat na cimprmuh-campr a celá přebarvit! Žlutá ozdobný obzor-linie! Rudá krajkamrak!“

A sestavit líp – muhmetricky!“ Maniakální úsměv už goblinovi dosahoval až k uším. „Já už vidět to jak hodně živý věc, co být přímo před já! Dominanta... ne, domaxanta být zelený slunce s červená oko! A pořádná chrup-zub, muh!“

„Chrup-zub... Nechat nebe nebe a koukat opravit moje Giganón, magorgob!“

„Možná já teď přejít do ofenzíva! Když já vlézt do hlaveň a vzít štětka, moct udělat na nebe velká zelené pruh...“

„Ano! Vlét do hlaveň! Já hned střelit! Ďaha-Muh!“

V tu chvíli ožil i Hribnik, který se do té chvíle jen škodolibě pochechtával, a naprosto výjimečně s Gutnikem souhlasil: „My dát záležet, Muh! Ty letět až tam, kam žádná goblin dosud nevzkročit!“

„Muh? Opravdový? Muh??!“ Vzápětí však maniakovo nadšení opadlo: „Ne... Klec nevejít do hlaveň... a mít málo barva. Muh...“

Z útrob tanku se začalo ozývat velmi smutné mlácení kladiva do ozubených koleček.

Střelka si gobliní diskuze už dávno nevšímal – Pásork mezitím dosáhl nepřátelských linií.

A jel dál. Ani nezpomalil. Zanechával za sebou v moři nestvůrných nepřátel širokou brázdu. Dokonce to trochu šplouchalo.

Likvidace první setniny proběhla takřka mimochodem. Nebýt Bangorgova juchání, pravidelných dopadů Gutobuchu, mlaskavého cvakání KL3-ŠTÍ, pronikavého ječení ŠM-l-Ku a bublavého pronikání Max-1-VRTu, Pásork by zkrátka jen projel skrz. Takřka jemně, jízda bez nepohodlí.

Padaající, řezání, ječící, drcení, vrčící, půlení, vrtání, prchající a mrtví maghroni by s tímto popisem nesouhlasili, ale jich se nikdo neptal.

Tank zbrcený asfaltově černou krví se vynořil ze zbytků první setniny a pokračoval skrz druhou dál směrem k úpatí kopce.

Konečným cílem byla plošina před zářícím průlomem a záchrana ohroženého nevinného světa.

Pokud tam dojedou.

„Nebude stačit! Palivo nestačit!“ ječel Hribnikuž zase do hovoroury. „Bangorg dodávat jen nízkomagtanová splašek, málo pára, slabý pára, my brzo zpomalit a stát!“

Tohle křičel takřka bez ustání. Zmlkl jen tehdy, když se Bangorgovi povedlo nabrat na Gutobuch zbytky Trimonova vystřeleného oka a Muh to seškrábal do kýble. Starý inženýr k tomu přičichl, zaujatě zajuchal něco o devadesáti osmi a za okamžik už se z komínů valil mnohem temnější, hutnější kouř...

Ale jen na chvílku.

„Pásork moc těžká velké stroj, Gutnik! Moc těžké velká!“ vyčítal starý inženýr mladému. „Ještě že já tu se svá magpohon – jinak on nikdy ani pohnout!“

Pokud Gutnik něco odpověděl, nebylo to hovorourou slyšet.

Střelka nechávala gobliny jejich diskuzím. Odstřelovala kohokoliv, kdo se maghronům pokoušel velet, čas od času rozmázla pěstí netvora, který dokázal vyšplhat až k věži, a s mírně nakrčeným obočím vyhlížela skutečného protivníka.

Jeden se už blížil. Pomalu, ale jistě.

Pomalu.

III. Plní pára vpřet!

Oktaghron Grulikis dosud kroutil hlavohrudí a zlostně cvakal kusadly. Trimonova neuvěřitelně trapná smrt vyděsila celé vojsko a jemu způsobila tak špatnou náladu, že ji musel zajist. Vydatně.

Když vysál poslední sousto a vytrhl z něj kusadla, kývl makadlem na pobledlého velitele své značně prořídle tělesné stráže. „Sssežeň mi nové ochráncsse. A tentokrát nějaké chutnější!“

Velitel se rozběhl splnit rozkaz a jen doufal, že ještě stále existují velicí, masití a svěží pitomci, kteří se do Grulikisovy elitní „špižírny“ přihlásí dobrovolně...

Oktaghron do té chvíle stál k bojišti ostentativně natočený snovacími bradavkami, ale nyní začal průběh bitvy opět sledovat.

„Tak ty sssi myssslíšš, že vládnešš sssilou?“ utrousil výsměšně na Střelčinu adresu. „Teď uvidíšš sssílu!“

Atuna dosáhl úpatí kopce a začal se plazit vzhůru.

Pomalou, ale smrtonosně jistě.

Střelka zaostřila na neskutečnou siluetu, která se vstříc Pásorku prodírala čtvrtou setninou odřadu.

Ne, vlastně neprodírala – ten obrovský tvor drtil pod svým plochým břišním pancířem vše, co nestačilo utéct. Nebylo z něj vidět nic než končetiny, hlava a krátký tenký ocas – vše ostatní se skrývalo pod rýhovaným krunýřem zvící několika domů. Z tupého kulatého obličejce sledovala sjíždějící tank dvojice nesmírně hlubokých černých očí.

Pásork vypadal ve srovnání s ohromným arcimaghronem jako zakrslý mechanický šváb.

Atuna prý býval želva, která na svých zádech nosila nějaký menší potrhlý svět, ale to už muselo být dávno. Představoval jedno z Grulikisových prvních vítězství, neubránil srdce svého světa... ani jeho děti...

Nyní světy žral. Byl arcimaghronem a neznal nic než hlad. Kvůli své pomalosti však došel jen do zlomku válek, které jeho pán vedl... a ten malý stroj ho ještě ke všemu nutil plýtvat časem a plazit se špatným směrem!

Zatím to ještě nebylo vidět, ale Atuna se *začínal* mračit.

Pásork právě rozprášil třetí a čtvrtou setninu, vynořil se z jejich zadních řad a najel na prudší svah. Či spíš naklouzal – ocelové pásy sestavené z malých gutocelových pásků (Muh na jejich sestavování ještě dlouho vzpomínal se slzami stesku v očích) ztrácely trakci a protáhely se naprázdno. Černá mazlavá krev fungovala jako skvělé mazadlo. Tank se zcela nedobrovolně začínal natáčet bokem ke srázu. „Připravit k palbě!“ zavelela Střelka. „Srovnejte to! Cíl přímo před námi!“

Kanón stále mířil do oblak. Gutník zcela mamě brzdil, aby Pásork ustálil, a současně ječel na Muha i Cerorga. Kladívko se rozklepalo jako drkotající zuby mrznoucího salamandra. Kovové končetiny se rozhýbaly a začaly chytat, bodat a vrtat do všeho, co se namanulo, aby tank otočily.

Pak se Bangorg zapřel patami.

Pásork se srovnal čelem ke svahu.

„Mistr rána, mistr stop!“ nafoukl se orčí bojovník. „Ha!“

Uvnitř tanku si Cerorg utřel pot z čela a jen zničeně odfukoval. „Výborně! Giganón, pal!“ vykřikla Střelka do hovoroury. V tu chvíli kladívko zmlklo, Gutnik zajásal, dělo se konečně pohnulo a zacílilo níž, uhodil hrom, monstrózní kamenná Ďahal opustila hlaveň v zášlehu zeleného plamene, s hrozivě hlubokým hučením překonala vzdálenost mezi tankem a arcimaghronem, zasáhla krunýř plnou silou...

... a neškodně se odkutálela.

Neškodně pro Atunu. Maghroni z páté setniny si opět připomněli zimní radovánky.

„Nic?“ ozvalo se z řidičova křesla zklamaně. „Ani prasklinka? On mít pancíř jak... jak... Jak já získat vzorek?“

„Ty blbogob!“ zaječel Hribnik, který zíral ven Cerorgovým zrcadlovým průzorem. „My jet přímo na něj! Uhnout!“

„Ne! Když neuspět Giganón, tak určitě Max-l-VRT...“

„Ostře vlevo!“ zavelela Střelka z věže. „Objed’ ho, mezi ním a tím útesem je místo!“

Nemělo sebemenší smysl zabíjet něco, co je nemohlo dohnat. Nerada za sebou nechávala živé poskvrněné srdce, ale Atunův čas ještě přijde.

Pásy už opět zabíraly. Gutnik zabrzdil levý a pravým tank pootočil. Ujeli padesát kroků napříč svahem, provedli opačný manévř a opět jeli z kopce. Atuna se za tu dobu stihl jen zastavit a zvolna za nimi natáhnout hlavu.

Nyní se již mračil zcela prokazatelně.

Oktaghron Grulikis spokojeně zacvakal kusadly. Velitelův výběr se mu zamlouval.

„Občššersstvjícšší pessstrossst,“ pokýval hlavohrudí pochvalně a ukázal makadlem. „Dokoncse jsssem sssi mysssllel, že tento druh vymřel – a tysss našššlel ješšště dva! Ssskvělé, ssskvělé. Byla by šššškoda, aby zzzemřeli jen tak, někde na bojiššššti, kde by zzz toho nikdo nicsss neměl...“

Velitel se uklonil a rychle ustoupil do bezpečné vzdálenosti. Tucet nových členů tělesné stráže ještě chvíli tázavě hleděl vzhůru na oktaghrona, než se ujal svých povinností... o nichž měl naprosto mylnou představu.

Grulikis již sledoval kopec pouze jediným okem. Nijak ho nepřekvapilo, že Atunův záměr vyšel. Želví arcimaghron měl mozek velikosti pevnosti a netrpěl ani ctižádostí, ani touhou provést všechno sám.

„Jen ty umíššš obrátit pomalossst ve zzzbraň, příteli...“

Střelčino obočí se pod černou helmou mírně nakrčilo – takhle se už dlouho nemračila. Jakkoli to znělo neuvěřitelně, Atuna *vmanévroval* tank do pasti. Po pravici se tyčil jeho gigantický, nezničitelný krunýř, po levici se zvedaly prudké útesy. Pásork mohl jet pouze vpřed, zužující se úžlabinou – na jejímž konci se na tank usmíval jeden z mála nepřátel, s nímž by se na tomto poli bývalá elfí hraničářka raději nesetkala.

Szstrigzs.

Posměšněji zamával spárem, klesl na všechny čtyři a vyrazil Pásorku vstříc. Plavně se hnal podél Atunova boku. Jeho černé tělo se lesklo jako naleštěný obsidián, čepelím podobné drápy se chystaly trhat gutocelový pancíř na kusy, dokud se nedostane na měkké zelené masíčko uvnitř.

Ústa bez rtů se dál krůtě usmívala – jiného výrazu ostatně nebyla schopná.

Szstrigzs byl arcimaghron, stejně jako Atuna – tudíž si nesl v prsou zkázu celého jednoho světa. Na rozdíl od něj však vlastního. Stal se Grulikisovou zrůdou schválně. Vybral si to, zničil svůj domov a hrdě nabídl oktaghronovi své služby...

Střelka zahájila odstupňovanou salvu Perd4, jeden šíp dělil od druhého zlomek sekundy – Szstrigzs se neskutečnou rychlostí vyhýbal – vedla si ho, čekala, byl příliš mrštný, *musela* ho vyvést z rovnováhy – teď, všechny končetiny opustily zem – masivní Perdal vyletěla přímo k cíli.

Pořád s tím svým odporným úsměvem letmo zachytil střelu ze vzduchu, zlomil ji – a okamžitě se odrazil k dalšímu skoku.

Palba obyčejnou municí neměla smysl. Palba *samotná* neměla smysl. Střelka napřáhla Palhrom k poklusávajícímu Bangorgovi.

„Nabít, SVT!“

Ork hekl, vyšvihl se na tank, utrl z tenkého svazku připraveného střeliva Perdul-SVT vyrobenou ze dřeva samotného Prastarého a s obdivuhodnou přesností ji vbodl přímo do prostřední hlavně Palhromu. Zbraň zacvakala.

Pak sáhl po tlustším svazku malých Perd4-SVT.

Szstrigzs dopadl těsně vedle Pásorku, zabodl drápy do pancíře se stejnou lehkostí, jako by stál proti nepříteli z masa a kostí, a chystal se ho převalit na bok. Levý pás se ocitl ve vzduchu, pravý začal tankem nekontrolovatelně otáčet...

Bangorg stihl nabít jen jednu.

Rudý zničit!

Ze Střelčina hrdla unikl dunivý, kovový řev – jen málokdo by v něm rozpoznal systémové hlášení: „Boj-stav – zdroj čerpat dvojnásobný!“ – odpojila se z věže, vrhla se po arcimaghronovi dřív, než stačil vytrhnout drápy z Pásorku – napřáhl proti ní volný spár, pocítila náraz, elfí zbroj povolila – černý lesklý pařát jí vyjel ze zad těsně pod lopatkou – neomylně našel srdce a přetřel semenáček Prastarého.

Dotyk jeho dřeva přinutil Szstrigsze syčet bolestí, ale ne dost.

Zdroj v její hlavě se rozječel úzkostí.

Strhla Szstrigsze na zem. Osvobozený tank dopadl levým pásem na zem a jel dál – Gutník uvnitř ječel a snažil se získat kontrolu nad řízením. Elfka a arcimaghron se několikrát převalili, skála pod nimi praskala, narazili do Atunova krunýře. Zůstala vespod. Pokusila se přejít do nouzového stavu, čerpat ze zdroje víc síly – nešlo to. Vzduchoval. Zírala smaragdovým hledím přímo do Szstrigzsových lesklých černých očí – vysmíval se jí! – viděla rudě, všechno kolem sebe, ale nemohla nic dělat, Palhrom mířil neškodně do vzduchu a on ho držel, nepřetlačila ho, slábla...

Poslinal jí rty. Nedokázala ani otočit hlavu.

Rudý zni-zničit...

„Rána!“

Bangorgův Gutobuch dopadl na Szstrigszovu lebku s dunivým křupnutím.

„Rána! Rá –“

Arcimaghron se přizvedl a smetl orka zadním spárem jako otravný hmyz.

Chtěla toho rozptýlení využít. Chtěla Szstrigzsovi nacpat Palhrom do chřtánu a s nesmírným zadostiučiněním stisknout spoušť. Vytrhla se mu, zkroutila ruku, zbraň zacvakala, výstřel...

Vzácná Perdal-SVT vylétla do vzduchu, zcela neškodně škrtila o Atunův krunýř a zmizela v dálce.

Ru-ru...

Vnímala, jak Pásork konečně zastavuje a couvá k nim zpět, kovové končetiny se k nim natahovaly – ale odjel příliš daleko. Ucítila na krku sevření Szstrigszova spáru.

Opět se jí vysmíval.

„Grulikis tě chce zpět, Horagore! Vše odpuštěno!“

Zdroj přestal ječet. Naopak – pocítil naději. Přestal ji živit.

Znehybněla.

„Tak je to správné, bratře! Vrať se mezi nás – a nezapomeň, kdo tě zachránil!“

Nákrčník elfí zbroje neposkytoval proti arcimaghronovu spáru sebemenší ochranu. Její vlastní kůže a maso však ano. Zmrzačený semenáček ještě žil a nevzdával se. Szstrigsz se musel jejím krkem prořezávat, jako by mu vzdoroval sám kmen Prastarého.

„Jen prodlužuješ nevyhnutelááááúúúúrgch –?!?“

Zkrvavený Bangorg visel Szstrigszovi na zádech. Arcimaghron s bolestným řevem pustil Střelku, vyskočil na nohy a začal se točit a šmátrat po orkovi jako po obří vose, která do něj právě zabodla žihadlo.

Žihadlo typu Perda4-SVT.

Dvě.

IIII. Géníuz přes paluba!

Oktaghron Grulikis neklel, nevztekal se a nezuřil. Jen v duchu začal probírat ty plány, v nichž figuroval Szstrigzs, a vyškrtávat ho.

„Dnešššek je opravdu ve zzznamení oddělování zzzma od plev...“

Naopak už začal přemýšlet, které pravomoci přidělí Horagorovi po jeho návratu. Jasně slyšel volání arcimaghronova srdce. Ta zelená elfí děvka držela svého zajatce na uzdě, ale stále s ní dokázal škubat...

„Pokud to bude nutné, dojdou sssi pro tebe i sssám, ssstarý příteli. A tressst zzza tvé ssselhání bude mírný.“

Sledoval, jak ta odpudivá postava v pomačkané černé elfí zbroji ztěžka vstává, plouží se ke svíjejícímu se a bolestí šilejícímu Sztrigzsovi a přikládá hlaveň té své odporné kovové zbraně k jeho hrudi.

„Nejhoršší utrpení užšš ssstejně zažíváššš teď – kdyžšš jí musíššš sssloužit a pomáhat zzzabíjet sssvé bratry...“

Sztrigzs sebou zaškubal naposledy. Šíp prosycený mocí nejmocnější sokyně všech oktaghronů mu spálil srdce na popel – následný výbuch roznese dusivý oblak po celém bojišti.

Ozvěny arcimaghronovy smrti těžce dolehly na celé vojsko. To množství promrhané moci, které ta zrůdná mrcha jen tak zničila! Měla ho pozřít, to by každý pochopil – ale ona raději ochudí celý koloběh!

„Jeden sssvět odolal. Jen jediný... Jak dlouho zzza to iešššště budeme platit?“

Náladu mu spravilo jen to, že ta elfka, její kmen i ta kovová příšernost už žádné další komplikace nezpůsobí. Želví gigant se přizvedl a posunul. Úžlabina se zúžila.

„Do toho, Atuno. Zzzrychli... Já sssi pak Horagora zzzpod tebe vyhrabu.“

Obrovský krunýř se přibližoval. Arcimaghron se je chystal rozdrtit o skálu.

„Úspora... stav... zdroj čerpat... trochunásobný...“ zamumlala Štrelka téměř nesrozumitelně na Bangorga, který se ji pokoušel podepřít. „Musíme... musíme rychle pryč...“

Síla zdroje přitékala v žalostně tenkém čůrku a jindy energií prosycené tělo se proměnilo v nezvladatelné břemeno. Pod mohutným mistrem rány podklesávala kolena – udržet sípající

válečníci ve stoji vůbec nebylo snadné. Bývalá elfka vážila víc než tři dospělí orčí bojovníci.

Jindy by se napila z pohotovostní nádoby plné maghronské krve, kterou si nosila v dutém stehenním pancíři – ale to by nepomohlo. Zdroj měl síly dost. Jen ji odmítal poskytnout.

Těšil se, že brzy změni pána.

„Nezůstanu... ti to dlužná... netvore...“

Potáceli se spolu s Bangorgem zpět k tanku. Hribnik jim běžel vstříc. Ne – proběhl kolem nich a sprintoval ke Szstrigzsově mrtvole. Brýle mu na nose poskakovaly, v ruce svíral obrovský nůž a vzrušením mu zářily oči.

„Na tohle já čekat tak dlouhý! Ty myslet, že silný, Střelgha? Až já přidat ke zdroj ještě záložní zdroj z tahle maghron, to tepr –“

„Zpátky, Tvůrce,“ zasípala Střelka. „To srdce... je mrtvé.“

„Cože?!“ Gutnik zakvílel, jako by mu právě usekla nohu. „Proč? Proč ty udělat? Moje výzkum... tvá štelování...“

Bangorg se pokusil vysadit Střelku na tank. Téměř se pod ní zlomil, chodidly se zarýval po kotníky do země – a to se ji teprve *snažil* zvednout. Opřít se o něj plnou vahou raději ani nezkoušela. Orka by sice pár zlomených kostí příliš netrápilo, ale zas až tak zasloužile se cítit nemusel.

Stejně s ním spát nebude.

„To je... dobré. Já... sama.“

Poslušně ustoupil. Vyškrábala se po pásech nahoru, do věže téměř přepadla – ztěžka se postavila, třesoucí se levou rukou se přidržela okraje. Jen stěží držela rovnováhu; Palhrom neuvěřitelně ztěžkl. Do lafety jej dokázala zasadit teprve na čtvrtý pokus.

Když ho konečně připojila i k zásobníkům, zůstala na své zbrani viset jako loutka.

Ale zlepšovalo se to. Semenáček prokázal neuvěřitelnou sílu. Stáhl kořínky z většiny žil a tepen zpět k srdci a už se uzdravoval.

Zdroj se však nevzdával. Dál jí odpíral poslušnost. Nejspíš jí nedával ani tolik síly, aby dokázala vystřelit z Palhromu.

Zatím to nebylo třeba. Měli jinou starost. Museli z úžlabiny, než je Atuna rozmačká.

„Jed'... vpřed...“

Mohli to stihnout. Vlastně celkem pohodlně.

Hribnikovo zaječení: „Málo pára!“

Přidušené bolestné zaječení a tank se rozjel.

A vzápětí zas dojel.

Atuna zvedl svou obrovskou, plochou nohu a vší silou dupl. Pásork *nadskočil*. Celý kopec se otřásl, skály se sesouvaly. Před levým pásem se propadla zem.

„Néééé!“ zaječel Gutnik a zoufale se pověsil na řízení, aby strhl tank stranou – marně.

Pásork zapadl do prohlubně, naklonil se na bok a narazil do skály. Nepřipoutaný Muh spadl na rozžhavenou stěnu kotle a nadšeně zaječel: „Muh! Takový spálenina já ještě nemít! Sledovat, teď já oslavit – omdlít!“

Zkolaboval. Jak se mladý inženýr pokoušel stroj vyrovnat a zabraňoval mu převrátit se úplně, Muhovo bezvládné tělíčko poletovalo po útrobách Pásorku zezadu dopředu – dokud ho Cerorg nezachytil a nepodržel.

Gutnik zuřivě dupal na pedály plynu i brzd a v duchu si spílal, proč neudělal pásy otočné, aby mohl tank jezdit bokem.

Muh se probral a vyrazil průlezem ven.

Atunův krunýř začal dunět. Želví arcimaghron se smál.

A přibližoval.

Střelka si dovedla představit, jak je pod svým spodním krunýřem v proláklíně uvězní.

„Pryč... než nás zavalí...“

Bangorg svíral své madlo a naprosto zbytečně se pokoušel tank povytáhnout. Gutnikovy pokusy byly úspěšnější – pásy se zakusovaly do vysušené země, vyhazovaly do vzduchu gejzíry rozdrceného šterku a Pásork pozvolna couval ven. Muh si ničeho z toho nevšímal: občerstvený vydatným mikrospánkem nadšeně pobíhal po předku otřásajícího se stroje, obrovským kladivem mlátil do plátů proražených Szstrigszovými drápy a pokoušel se je ohnout zpět.

„Muh, to nechat, mazat přikládat!“

A pak zvednutý zadek tanku dopadl zpět na rovnou zem, pásy konečně zas zabraly rovnoměrně.

„Ano!“ vykřikl Gutnik nadšeně. „Už jen maličký couvnout a jet dál!“

Přední průlez stále zůstával otevřený.

„Hribniku!“

Starý inženýr se ještě nevrátil. Poskakoval kolem arcimaghronova těla a přece jen z něj to srdce vysekával.

„Zpátky, ty šilence!“ sebrala Střelka dost síly k nesmlouvavému výkřiku. „Klidně tě tu nechám!“

Byla to lež. Už jen vyřknout tu větu bylo proti jedné z hlavních přežívajících *inztrukcí* – což Hribnik naštěstí netušil. Určitě by našel způsob, jak ji opět ovládat...

Milovat Tvůrce!

Muh se u kotle činil s lopatou. Gutnik opatrně objel proláklinu a zvolna zrychloval. Atunův krunýř se blížil, aby jim uzavřel cestu. Další dunivé dupnutí, země opět popraskala – Pásork se rozhoupal a musel zvolnit. Od konce úžlabiny je dělilo osmdesát kroků.

Mohli to stihnout.

Milovat Tvůrce!

Střelka bojovala se silou *inztrukce*. Nesměla zastavit. Nesměla se ohlédnout. To by byl konec.

Hribnik už pádil za nimi. V ruce svíral černou mazlavou hroudu, která po srdci zbyla.

„Mít to! Mít to! Plamen Prastará moc v Perda udusit život, ale zbytkový esence zůstat! Počkat!“

Vzdalovali se mu. Už nabrali slušnou rychlost. Konec úžlabiny se blížil. Mohli to stihnout.

Ale on ne.

„Počkat na já!“ ječel překvapeně. „Vy muset! Bez já ztracené!“

„Nic nemuset!“ kvílel Gutnik a dupal na plyn ještě zuřivěji. „Pitogob Hribnik sám vybrat!“

„Brzdit!“ vykřikla Střelka do hovoroury.

„To vtip?“ zaječel Gutnik z řidičského křesla. „Nechtít umřít placatá! Já slyšet špatný! Určitě slyšet špatná!“

„BRZDI!“

„Já opravdový nesmát!“

Při podlehnutí *objevitelskému nadšení* vypovídal goblinský pud sebezáchovy spolehlivě činnost – vědomost především! – avšak o boji se silnějším protivníkem už goblini dávno zjistili všechno. Víc vědět opravdu nepotřebovali. A poslušnost vůči náčelníkovi je také netrápila. Zvlášť když i před ním se dalo utéct... dokud goblin žil!

Jinak řečeno, Gutník měl jasno.

Cerorg však taky. U něj to bylo přesně obráceně. Oddanost *silnému* náčelníkovi především.

Takové smrdí být dobrý smrd!

Všechny tři končetiny se zabořily do země a začaly brzdit.

Bangorg se také přidal a jeho mocné paty opět rozbrázdily zem.

„Né!“ zaječel řidič. „Vy tuporci! Teď my tu všichni umřít!“

Střelka s ním v duchu souhlasila. Nebylo pochyb – teď už to z úžlabiny stihnout nemohli.

Gutník stál na plynu, úžlabinu plnila oblaka uhlově černého kouře a za tankem se táhly hluboké brzdové rýhy. Nezastavil, ale jel sotva krokem.

Ke konci úžlabiny zbývalo čtyřicet nekonečných kroků. Od rozmáčknutí dělilo Pásork stěží půl minuty.

Milovat Tvůrce!

Láska až za hrob.

IIIIII. Víc moc plní pára vpřet!

Hribník vyskáká nahoru na tank podobný malému, zelenému, bíle vlasatému míči – jednou rukou si přidržoval brýle, druhou mrskl srdce průlezem Muhovi přímo na hlavu a celou dobu mlel:

„To mrtvý a pro Střelka teď k ničemu, ale pořád moc a víc vysokomaganový palivo než obyčejná! Sto třicet, možný padesát! Teď my mít naděje! Vy nebýt hloupá, že počkat – zachránit i sebe!“

„He?“

„Do kotel! Teď my vidět, jak dobrý ten tvůj gutocel, Gutník! Jestli kotel neprasknout“

„Cože?“ zaječel řidič. „Muh, počkat!“

To už však doznívalo druhé přidušené zaječení, my muset pořádně.

Kotlem otřásla mohutná exploze. Písty motoru se rozbušily v goblometném tempu. Zadní pásy zabraly takovou silou, že se předek tanku zvedl do vzduchu. Síla zrychlení zamáčkla Gutnika do křesla; zůstaly z něj vidět jen vypoulené oči. Bangorg vlál na svém madlu jak zelený prapor. Hribnikovi se na žebříku v průlezu smekly ruce, nadechl se k zoufalému ječení, tank pod ním mizel – ale Střelka ho zachytila a stáhla k sobě do věže, držet...

Muh visel na klíce dvířek nenabitého Giganónu. Nechtěně ji domáčkł, dvířka se otevřela, klika mu vyklouzla, proletěl tankem a rozplácl se o hromadu kamenných Ďahl u zadní stěny.

Omdlel.

Nahoře ve věži se Hribnikovi plnil sen.

„... držet mě, Střelgha... To krásný...“

„Pracky pryč, Tvůrce.“

Konec úžlabiny byl na dosah. Pásork škrtl pravým bokem o blížící se krunýř, na druhé drolil skalní stěnu – ale ještě jel. Síla arcimaghronova srdce ho neústupně tlačila vpřed.

Mohli to stihnout.

Dokud jim Atuna, otřásající se dalším záchvatem dunivého smíchu, významně nepředložil závěrečnou část svého plánu.

„Ocas!“ zaječel Gutnik. „Před my spadnout obrovská ocas! Cesta fuč!“

„Nemá pancíř!“ vykřikla Střelka. „Giganón, pal!“

„Muh ještě nenabít!“ vykřikl Gutnik zoufale. Dupl na brzdu. Nefungovala. Síla arcimaghronova srdce je hnala kupředu bez ohledu na cokoliv.

„Připravit na kolize!“

Muh se točil. Nahoře mu bylo moc dobře, dole hrozně. Všechno ho tam tisklo a tlačilo. Dole se mu vůbec nelíbilo. Jenže nahoře nikdy nevydržel.

Takže se probral a otevřel oči.

„Muh?“

Objímal Dahul a valil se s ní ke Giganónu.

Naklonil se na stranu. Perfektně trefil dvířka. Dokonce je za sebou dokázal zabouchnout.

„Nabito – MUH!“

V hlavni bylo hodně těsno – to se mu líbilo. Bylo to skoro lepší než jeho klec. A koule se zastavila a přestala se přes něj valit; skončil navrch – to se mu líbilo také.

Přesto věděl, že na něco zapomněl. Něco mu nedocházelo. Věděl, že se teď stane něco, co ho nepotěší.

Co to mohlo být? Ocítl se v dělu, které se chystalo vystřelit. Co na tom bylo špatně?

Plácl se do čela. No jistě!

„Zapomenout štětka na zezelenění nebe!“

Tak snad příště.

Gutnik viděl, jak se kolem něj Muh kutálí a mizí v hlavni. Věděl, co maličkému goblinovi způsobí, když pošle páru do úderníku Giganónu. Ale také mu bylo jasné, co se stane *jemu*, když to neudělá.

„Tvá oběť nikdy nebýt zapomenutý, Muh! Jestli my z tebe najít aspoň kousek, my uctít a ochutnat, ty nebat!“

Z hlavně se ozvaly jakési výkřiky – snad: „Kousek? Kousek!“ –, následované frenetickým klepáním a čímsi, co znělo jako prozpěvování: „Dum-di-dum, muh, dum-dum!“

„Krásná let, Muh!“

Gutnik stiskl Gigaspoušť.

Oktaghron Grulikis ztratil tank z očí. Sice svou velitelskou sít upoutal vysoko, do této chvíle do úžlabiny skvěle viděl – ale jakmile Atuna zaúřadoval ocasem, bylo po výhledu.

Alespoň si tedy představoval, jak se ta mechanická zrůdnost mamě pokouší uniknout, jak drolí svým bokem skálu a na oplátku je drolena arcimaghronovým krunýřem, jak se zvolna zvedá ze země, pásy se protácejí naprázdno, Atunův trpělivý tlak ji obrací na bok a rozmačkává tu směšnou věž i s otravnou elfo-orčicí...

„... jen to nepřežeh, příteli. Takový konec sss Horagor nezzzassslouží. Na possslední chvíli povol a...“

Zaduněl hrom.

V prvním zlomku sekundy si oktaghron pomyslel, že Atuna přece jen ztratil svou příslovečnou trpělivost a tank zkrátka rozdupl.

V druhém zlomku sekundy si uvědomil, že Atunův ocas nechrání pancíř – jen tlustá zrohovatělá kůže.

Třetí zlomek sekundy trval věčně. Oktaghron oněměle zíral, jak se tuhé želví maso *otvírá*, cupováno tisícem úlomků kamenné koule. Pásork si ocasem prostřílel tunel.

Všem uvnitř tanku se nesnesitelně rozpískalo v uších. Giganón podpořený magií arcimaghrona vystřelil silou vysoce převyšující jeho obvyklou průraznost – hlaveň však zázrakem vydržela.

Gutnik měl pro ten zázrak samozřejmě jméno: „Gutnik.“

Střelka nevnímala okolí. Zatmívalo se jí před očima.

„Náčelníka!“ ječel na ni Hribnik. „Uvolnit! Skrčit! Probrat!“

Na poslední chvíli si uvědomila, kde je. Uviděla před sebou blížící se šedočernou stěnu – Atunovu kůži. Tunel nebyl dost vysoký – věž dosahovala nad jeho strop.

Možná by ji náraz jen vyhodil ven z tanku. Možná by ji přerazil vejpůl.

Sklouzla nohama ze stupátek, pustila se, sklouzla do tanku – zůstala viset. Zapomněla na Palhrom.

Hribnik ne. Se šroubovákem v jedné a trpasličím klíčem v druhé ruce ji od zbraně zoufale odmontovával.

Stihl to. Ruka jí vyklouzla ze zbraně. Střelka dopadla na podlahu a nechápavě zírala na kovový pahýl, který jí nahrazoval předloktí i většinu paže téměř až k rameni.

Nikdy předtím jí nedošlo, že už tu ruku vlastně nemá.

„Rychlá!“ zaječel Hribnik, který spadl do tanku s ní. „Zavřít poklop, zavřít po –“

Bangorg ho poslechl. Přibouchl poklop. Zvenčí.

S šíleným výrazem pevně objal věž a čekal.

„O takový rána já nemoct přijít!“

Stála za to.

Náraz tankem otrásl, že se v něm všechno málem rozchrastilo, ale tuhé arcimaghronské maso přece jen povolilo. I věž vydržela. Stroj jel dál.

Dírou po Sztrigszových drápech, kterou Muh nestihl celou opravit, dovnitř kapala tuhá černá krev. Hribnik se ji pohotově pokoušel lapat do láhve.

„Vysokomagtan! To hodit!“

A žár pod kotlem ještě zesílil. Písty pracovaly na tři sta procent. Strašlivý hlomoz se odrážel od slizkých šedočerných stěn a ještě přispíval k dočasné hluchotě všech uvnitř.

Tunel se zužoval. Ne všechny úlomky koule prorazily skrz. Brzy už Atunovo maso nervalo jen věž, ale i všechny další Pásorkovy výstupky.

„Krásný kapat, víc kapat! A co kdyby my ten želva natěžit celé?“

Trvalo to už jen okamžik. Prorazili zpět na denní světlo.

Atuna otevřel tlamu.

Jeho bolestný řev začal stěží slyšitelným hlubokým hrdelním klokotáním. Všichni maghroni v bezprostřední blízkosti pobledli. I když neviděli, co se želvovi stalo, už tušili.

Je prokázáno, že panika se šíří rychleji než myšlenka. Odřad se dal na útěk.

Mnohým to příliš nepomohlo. Jak se řev rozvíjel do plné síly, maghroni se káceli k zemi a z uší jim crčela krev.

Těm několika tupým exemplářům, které se jen vrhly k zemi a zakryly si hlavu, vibrace proměnily kosti v rosol.

Atuna dokončil řev a zvolna sklapl tlamu.

Už se nebavil. Zahájil pohyb obočí směrem dolů. Tentokrát se plánoval zamračit *opravdu* zavile.

Ten stroj se jednou zastaví – on však ne.

IIIIII. Přilít voda do nádrš! Neslišet?

Střelka se ztěžka posadila a rozhlédla se po stísněném vnitřku tanku.

„Stav?“ zasípěla vysíleně. „Co Bangorg?“

„Už zase viset z madlo a vypadat jak slepice, co namočený!“ ohlásil Cerorg s širokým úsměvem. Pak dodal obecnější informaci: „My dojet na dno údolí – teď začít stoupat.“ A vzrušeně ohlásil to nejdůležitější: „Ještě vůbec ne konec! Před námi moc moc moc nepřítel! Moc moc nepřítel mířit k bílá světlo a nechávat se polykat, ale moc nepřítel už všimnout a otáčet! Boj! Boj!“

Střelka z toho neměla takovou radost, jakou očekával. Naopak. Nespokojeně nakrčila bradu.

„Gutniku... Kde je Muh?“

„On...“ Řidič se zarazil. „On... si splnit svá velké sen! Odejít na nebe!“

„Kde – je – Muh?“

„Magorgob nabít se do Giganón! Já nemít jiný možnost! Kdyby nestřelit, my šrot!“

„Tys ho zabil?“

„Ne!“ prohlásil Gutnik bez jediného zaváhání. „Já jenom zmáčknout Gigaspoušť – to nehoda!“

„Tys jenom zmáčknul...“

Střelka neměla dost síly ani na vztek, ani na lítost. Už od začátku nevěřila, že tenhle podnik přežijí. Zastavit Grulikisova vojska a zabránit jim porobit další svět?

Zastavit ne. Stačí zdržet. Zbytek práce snad odvedou obránci za průlomem. Jestli ho uzavrou a vzdají se magie, Grulikis k nim ztratí cestu...

Vedla kmen na sebevražednou misi, ale jinou cestu neviděla.

A prvního jsem obětovala toho nejnevinnějšího.

Zvenčí začalo do Pásorku něco bušit. Mnoho menších ran, několik silnějších. Dvě už dokázaly otřást tankem natolik, že trochu zakolísal.

„Maghron líták na my pouštět balvan!“ zaječel Hribnik, který viděl vzhůru dírou po drápech – a okamžitě utekl ke Střelce do bezpečí a vyděšeně se k ní přitiskl. „Gutnik, teď ukázat, jak dobré ta tvoje Otřestlum!“

Mladý inženýr se jen uchechtl a vzrušením mu zasvítily oči. „Ano, teď já ukázat!“

Zmáčkl obrovské rudé tlačítko a ze stěn kolem jeho křesla vyjely další dva ovládací panely. Vzápětí se jeho ruce i nohy začaly věnovat tolika pákám a pedálům najednou, že je nebylo možné sledovat, a Pásork sebou v plné rychlosti začal smýkat ze strany na stranu.

Řízené. Šílené, ale řízené.

„To relí-stav! Já moct měnit výška, převod i rychlost každá pás oddělený!“ křičel dozadu na Hribnika. „A na zadek vysunout přítlačná křídlo, aby my lepší držet na zem!“

„Ty idigob, Gutnik!“ sebral starý inženýr odvalu na dost dlouho, aby na mladého mohl výsměšně zařičet. „Potřebovat křídlo, aby

zůstat na zem? Ty mít v hlava chaos! Ted' mi snad ještě tvrdit, že magnet nemuset být červená!“

Ale ran ubylo. Už se ozývaly jen ty menší. Většina upuštěných skal Pásork neškodně mýjela a gryfomuti začali vztekle troubit.

A pak se dokonce dali na ústup – to když se jedna rána ozvala obzvlášť *expertně*.

„To Bangorg! On odpálit skála zpátky vůdce gryfomut přímo na chobot – skvělá zásah!“ hlásil Cerórg zaujatě. „A maghron na země víc blízko a běžet na my! A bílá světlo taky víc blízko – ale že my nenechat spolknout, náčelníka? Že my nenechat? Tady maghron dost, dobrá boj – nemuset jinak!“

„Ne, my do zlomu nevstoupíme,“ přikývla Střelka zemdleně. Celou tu dobu si říkala, že musí Hribnika odstrčit. Že toho starého oplzlá nesmí nechat, aby ji tak důvěrně objímal.

Zůstalo jen u záměru. Bez pomoci zdroje mohla už jen mluvit a otáčet hlavou. Hribnik tiše předl. Gutnik výskal nadšením, jak Pásork skvěle reaguje. Cerorg se houpal ve svém postroji a napínal a krčil končetiny v takřka pavoučím tanci. Zvenčí se ozývaly mistrovské dopady Gutobuchu.

Všichni se bavili. Prázdná klec, která zbyla po jejich šíleném šamanovi, nikoho ani trochu netrápila. Nejspíš si i v duchu oddechli. Ačkoliv ho komandovali, ve skutečnosti se ho báli. Jakmile nebyl ve své kleci, nikdo netušil, co se může stát.

Jí ale chybět bude.

Zavrtěla hlavou. Povzdychla si: „Muhu...“

„Ano, náčelníka?“

„Co?“

„He?“

„Cože?“

„He?“

Zřejmě měla halucinace. V díře po Szstrigszových drápech se objevil chomáč barevného peří – přesně takového, v jakém chodil oblečen Muh.

A ty jemnější rány na Pásorkův pancíř ustaly.

„Hotov brzy, náčelníka! Plát jako nová!“

Uprostřed chomáče se zubil Muhův šílený úsměv.

„Muhu!“ vykřikla Střelka s úlevou. „Ty žiješ!“

„Muh!“ vykřikli oba inženýři ve vzácné, vyděšené shodě. „Ty živá!“ Cerorg goblina ignoroval. Orci si svých menších zelených bratránků nikdy moc nevšímali.

„Proč divit?“ nechápal šaman. „Udělat já něco špatný?“ Pak se také vyděsil: „Já zapomenout umřít? Kdy!“

„Když Giganón střelit, debigob!“ poučil ho Gutník pohotově. „Ty být v hlaveň!“

„Ahá!“ plácl se Muh do čela. „Já tolik práce, vůbec nevšimnout!“

„Práce? Ano, co ty vlastně udělat s ta Ďahal?“ zahájil Hribník ihned výslech. „Jak ona tak silný?“

„Stará šamanské katapult recept! Udělat rýha, kámen krásná rozprsk!

A k tomu zaklínat: „Dum-di-dum, muh, dum-dum! Ale proč já muset být mrtvá?“

„Giganón! Střelit! Ty uvnitř!“ zopakoval Gutník vztekle. „Ty muset vyletět s Ďaha-Dum ven!“

„To samozřejmě!“

„Pásork být v ten chvíle těsný od ocas!“

„Moc moc těsný!“ potvrdil Muh. „Málem zarýt hlaveň do maso!“

„Takže ty i Ďaha muset narazit a rozprsk!“

„Jen Ďaha. Já včas seskočit.“

„Cože?“

„Cože?“

„Co...“ Jako už mnohokrát, inženýři před šamanovým bezelstným úsměvem kapitulovali a mávli rukou. „Ty dokončit oprava a přijít přikládat. Arcimaghron brzo dojít!“

Pásork opravdu zpomaloval; žár v kotli slábl a hromada sušeného i čerstvého paliva byla mnohem menší než na počátku bitvy. Nejhorší ze všeho však byl poloprázdný zvuk, který po poklepání vydala nádrž s vodou.

Hribník poprvé za celou bitvu pohlédl na mladšího inženýra bez pohrdání: „Ty mít plán, jak nádrž doplnit?“

I kdyby topili sebevíc, bez vody pára nebude.

„V tenhle svět? Ne. My muset vystačit,“ pokrčil Gutnik rameny a věnoval se opět jen řízení. „A dělat starost jen s to, co my moct změnit.“ Hribnik přikývl a šel třídit palivo.

„Dát signál Bangorg, ať přestat hrát s gryfomut a dodat pořádná maghron!“

Cerorg s gustem přidupl táhlo k madlu a zvenčí se ozvalo zuřivé klení.

Oktaghron Grulikis nasadil celý rozsah svých impozantních duševních sil a nikoho nevysál. Kdyby se měl tentokrát uklidnit jídlem, nejspíš by přišel o polovinu vojska.

„Zzzdá se, že kdykoliv do mých plánů zzzasssáhnou ti nessskutečšší zzzelenokožššssi, veššškeré zzzákony logiky i zzzdravého rozzzumu sss řevem utečššou zzz univerzzza...“

Nebyl si jistý, jak se to vlastně stalo, ale ta kovová truhla se zvolna měnila ze zábavného rozptýlení v pořádnou osinu. Rozprášený odřad nechala daleko za sebou, šplhala po svahu k náhorní plošině a právě zabořila své kovové pracky do překvapeného boku vojska pochodujícího k průlomu. Před okamžikem sice zpomalovala, ale tahle naděje už povadla; vlastně se zdálo, že tank opět zrychluje. Vypouštěl černé chuchvalce dýmu, jehož živočišný smrad přiváděl maghrony k šílenství. Nořil se do hordy nepřátel jako žralok do hejna bezmocných mřenek – kdykoli ho vojáci skutečně obsypali, vydechl oblak vroucí páry a proměnil je v ječící trosky. Zanechával za sebou mazlavou cestu dlážděnou atrofovanými vnitřnostmi poslepovanými mazlavou černou krví, a ten goblin, který nahradil elfku ve věži, střelivem očividně nešetřil.

Těch několik letců, kteří Grulikisovi zbyli, se zoufale krčilo na kraji bojiště a doufalo, že je oktaghron znovu nevyšle.

Nevyšle. Nehodlal zbytečně plýtvat. Spíš si je později zavolá a sežere.

„Já sssnad opravdu budu musset zzzasssáhnout osssobně...“

Udělal by to velmi nerad. Nesnášel, když nad ním převládly jeho lovecké instinkty – ztráta vyšších mozkových funkcí a tupá soustředěnost na kořist byly ponižující. A nikdy nedokázal přestat včas. Mohlo trvat celé hodiny, než přestane lovit, pak několik dní,

než se mu vrátí řeč – a týden či dokonce měsíc, než zase pochopí své plány...

„Měl bych vůbecss dossst rozzzum, abych vssstoupil do průlomů a dokončšil útok?“

To zřejmě ano. Vůni srdce světa cítil až sem. Ale přesto si tuto možnost ponechával jako tu nejzazší: raději stráví celé měsíce výběrem a šlechtěním nových schopných velitelů, než aby se po návratu z lovu *opět* vystavil posměchu ostatních Vládců – a nejspíš i jejich útoku.

„Ale csso mi tedy zbývá?“

Obyčejní vojáci nedokázali tanku ublížit. Ronaght vedl útok za průlomem a sám Grulikis mu zakázal se vracet, dokud nebude invaze završena. Atuna jen velmi zvolna sestupoval z kopce a nezdálo se, že by do bitvy ještě dnes zasáhl – takže zbýval jen jediný arcimaghron. Pologrosit. Ten, jehož stvoření byl politováníhodný omyl.

Poslední z vyhynulého národa stínocitů se mihotal kdesi okolo oktaghronových pravých nohou. Chvilí hmotný, chvíli jen nepostižitelný duch – dosud byl poslušně zticha, ale čím více maghronů zemřelo, tím méně se ovládal.

Jeho lid žil ze smrti. Stínocité se ve svém zaniklém domově vyvinuli z parazitů v otrokáře, kteří si pěstovali celé obrovské líhně nejružnějších živých tvorů, jen aby je mohli nechat umírat – dobytí jejich světa patřilo ke Grulikisovým největším triumfům. Neměli mezi sebou vůdce či autority, neváhali se mezi sebou požírat navzájem – oktaghronovi nic nebránilo v přetvoření jejich světa na jednu velkou arénu s povinnou účastí.

Když zbyl poslední, daroval mu Grulikis srdce světa a vytvořil z něj arcimaghrona, který neměl obdoby. Netvora stvořeného ze strachu všech svých obětí, jehož pouhá přítomnost na bojišti uvrhla nepřátele v zoufalství a beznaděj. Celá vojska páchala sebevraždy, sotva na ně vrhl svůj stín...

Střelka ho zabila. S pomocí té prokleté bohyně, která Grulikisovi zničila pověst a podkopala jeho moc.

Obával se, že o stínocity navždy přišel, ale jeden tehdy z arény musel nepozorovaně uniknout. Když ho náhodou odhalil a chytil,

měl náladu oslavovat – tehdy měl srdcí nazbyt, takže mu jedno okamžitě vnutil. Neuvěřitelný omyl...

Pologrosit z arény neunikl – on v ní nikdy nebyl. Skrýval se před ostatními stínocity, protože byl *jinyý*. Nebyl tvorem strachu – probouzel ve svých ‚obětech‘ přesně opačné pocity.

S každým mrtvým Grulikisovým maghronem byli nepřátelé smělejší a bezstarostnější.

A Pologrosit také.

„Pane! Mohu-hů už zaúúútočit? Přede mno-ho-hoů neobstojí! Přestano-ho-hoů myslet na své bezpečí a vrhno-ho-hoů se přímo do středuho našeho vojska!“

„A csso assí cselou dobu dělají, ty bezzzmozzzku?“

Pologrosit zaraženě zprůhledněl.

„Jesstli se jen hnešš sssměrem k nim, zzzabiju tě raději sssám – nenechám tě odnést další srdce do toho jejich pekelného stroje!“

„Ale já cítím, jak jejich vu-hu-hůdkyně slábne – a Horagor by potřeboval povzbu-hu-hůdit!“

„Mlčšš! Nebo ho povzzzbudím tvým sssrdcssem! Jesstli to takhle půjde dál... Pro všechny nesněderie bohy, tak užšš je někdo zzzničte!“

Stínocit se na svého pána zkoumavě zahleděl.

IIIIIII. Katastrofa blížít! Provést polní údržba!

Muh vhodil do kotle poslední lopatu sušených maghroních vnitřností, přibouchl dvířka a takřka vylétl po stupátkách do věže. Skočil, chytil se pažby Palhromu a zhoupł se. Okamžik za ním vlál a otáčel jej v lafetě téměř proti směru jízdy – pak se zapřel nohama o okraj věže, vši silou zabrzdil a stiskl spoušť. Zbraň vydala několik zacvakání a čtveřice bočních hlavní začala chrlit Perdy4.

Poslední trojice dotírajících ogrollů se proměnila v bolestně řvoucí jehelničky.

Bangorg si o pomoc sice neřikal, ale už se mu hodila – nebýt Muhovy salvy, zbylí zdeformovaní obři by ho v příštích okamžicích udolali. I mistr rány měl své meze. Dva mrtví ogrollové omotaní kolem Gutobuchu ho v boji značně zpomalovali.

Otřel si černou krev z čela – vlastně ji spíš jen rozmazal, ve víc doufat nemohl – a s hlasitým heknutím se vyhoupl na tank. Obě těla táhl na kyji za sebou, přímo k zásobovacím dvířkům. Muh už kolem nich skákal a předporcovoval, aby se vůbec vešla dovnitř.

V těch dvaceti sekundách, které jim zbývaly před srážkou s další setninou, ještě Bangorg zasunul do prostřední hlavně Palhromu Perdul a zatlačil do podavače Perd4 čerstvé zásobníky.

Byly poslední.

Kromě malého svazečku SVT šípů už do Palhromu neměli nic.

„Teď já zůstat na věž?“ zeptal se mistr rány. Neměl zájem o další opáření. „My zas naměkčit nepřítel?“

Když Gutnik spustil Paromet poprvé, zastihl Bangorga nepřipraveného. Ork měl na zádech tolik puchýřů, že mu málem plandala kůže.

Ale to už nehrozilo. „V nádrž docházet voda, muh,“ svěsil uši i všechno barevné peří šaman. „Pásork brzo žízeň...“

Bangorg přikývl, seskočil a opět se chopil madla. Hned se mu zlepšila nálada. Zamával Gutobuchem nad hlavou.

„Míň nepřítel pro Pásork, víc pro já!“

Gutnik se obrátil v křesle a poklepal na nádrž. Zvonivé zadunění mu radost zrovna neudělalo.

„Hribnik, ty pitogob, tvoje vysokomagtan sežrat moc moc voda! Cerorg – ty pozor, Paromet už nepomocť, maghron začít bojovat!“

„Ó nezačít!“ chechtal se ork od svých zrcadlových průzorů. „On nevěděť! Prchat pořád!“

Měl pravdu. Představa střetnutí s Pásorkem už v nepřátelském vojsku vzbuzovala panickou hrůzu. Jediný pohled na jeho blížící se siluetu stačil, aby se celé setniny obracely na útěk.

„To zbytečná!“ zachechtal se Gutnik, když je Pásork dohnal, a přepnul řízení na těžký terén. „Plná rychlost fuč, ale na vy pořád rychlá dost!“

Otřestlům zaúřadoval a Pásork se rozhoupal ještě trochu víc, ale drcení nepřátel získalo na plynulosti.

„Hribnik! Co ty říkat teď? Kdo tu víc génius, no?“

Starý inženýr ho ale naprosto ignoroval. Právě si nesmírně užíval. Tiskl se ke své Hrib-27, objímal ji kolem opancéřované hrudi a

slastně vrněl. Takhle si to vždycky představoval. S touhle ideou ji tvořil...

Moc se mu po ní stýskalo.

Její bezmocnost byla tragédií pro tuhle bitvu, ale pro něj možná...

Z plánů na ovládnutí svého výtvoru ho náhle vytrhl dotyk chladného kovu na krku. Štíhlé prsty v černé rukavici z něj jediným stiskem vymáčkly vzduch. Vyrázil ze sebe nehlasné: „Urk?“ a zatápal po Štřelčině ruce.

Stejně tak by se mohl pokoušet odtlačit zabrzdný Pásork.

Zabít goblina však není tak snadné, jak jeho velikost nasvědčuje. Kdyby spolu někdy vrbové proutky soutěžily v ohebnosti, vyhrál by ten, který by se přiblížil pružnosti gobliních kostí. Hribnikova hlava už se nacházela v takřka rovnoběžné pozici k tělu a v krku stále nekřuplo – nebýt nedostatku vzduchu a mizející barvy z tváří, snad by se i usmíval.

Takhle se však zmohl jen na plácání do kovové stěny. Pokoušel se na sebe upozornit Cerorga a Gutnika. Ten první však vnitřek tanku vůbec nevnímal, toho druhého zakrývalo vysoké opěradlo řidičského křesla a navíc měl svých starostí dost: „Nepít tolik, Pásork! Ujet ještě míle! Bez pára my všichni mrtvola!“

Hribnik cítil, jak ho Štřelka zvedá do vzduchu – špičkami nohou se už stěží dotýkal její hrudi – a nemohl tomu uvěřit. Snad každý den elfku alespoň jednou tolik rozzuřil, že by ho snad nejraději zabila (což poznal jen podle mírně nakrčeného obočí pod průzorem a většinou nechápal, co jí to opět přelétlo přes zaměřovač), ale vždy zůstalo jen u chladného pohledu a nevyslovené výhrůžky. Ruku na svého Tvůrce nikdy nevztáhla.

Nyní ho bez jediného slova dusila a na rudě natřených rtech jí pohrával zlověstný úsměv.

„*Ale já přece nemoct umřít!*“ vykřikl by Hribnik, kdyby z drceného hrdla dokázal vyloudit víc než tiché chrčení. „*Já přece génius!*“

Navzdory brilantnosti svého mozku však netušil, jak z toho ven.

A vlastně ani nechtěl. Jeho krásná Hrib-27 ho nenáviděla. Číslo jí to z očí.

Jak by mohl chtít žít?

Nálada v Grulikisově hlavním stanu klesla hluboko pod bod mrazu. Oktaghron už se raději ani nedíval, co se na plošině před průlomem děje. Morálka jeho vojska byla v troskách, přísun posíl Ronaghtrovi do dobíjeného světa odříznut. Pásork mu připadal jako kovová slina, kterou mu skrz hranice univerza naplila ta vychytralá božská intrikánka přímo do tváře.

Pálila jako tisíc čertů.

„Budu to musset udělat. Užšš tak je cssena příliššš vyssoká...“

Ne, opravdu se nemučil ještě tím, aby tank stále sledoval. Právě zvažoval, zda přece jen nesní velitele své tělesné stráže. Malá sladká chuťovka před hořkým klesnutím do lovecké primitivnosti.

„Pojď ssem...“

Jeho záměr byl veliteli očividný. „Pane, oni zpomalují,“ oznámil starý spolehlivý voják v zoufalém pokusu přivést Vládce moci na jiné myšlenky. „A přestali vypouštět ta žhavá oblaka! Snad jim konečně došel dech!“

Oktaghron se překvapeně zarazil. Potom si několikrát zamnul makadla. Velitelova slova na tom však neměla velký podíl – Grulikis intenzivně vnímal, jak se mu tělem začíná šířit zvláštní rozechvění. Chmury odplouly, zcela zapomenuty.

Vzápětí přes celé bojiště pocítil, jak si jeho bývalý služebník vychutnává uvnitř tanku pomstu za vlastní pád.

„Výborně, Horagore! Jak jen jsssem o tobě mohl pochybovat?!“ Arcimaghron ve Střelčině těle očividně sahal zpět po svobodě. „Ssskvěle, příteli!“

Tohle ho opravdu povzbudilo.

To a Pologrositův nenápadný dotyk.

Střelčin krutý úsměv zvedal koutky jejích rtů do dávno nepoznaných výšin. V očích měla vraždu – a nesmírné zadostiučinění.

Hribnik zlomeně poučil oči na odpadlé dílo svého nedostižného génia a loučil se světem.

Pak mu to náhle došlo.

To ne Hrib-27! To zdroj!

Jak si vůbec mohl myslet, že by ho jeho nádherná, dokonalá Hrib-27 toužila zabít?

Ona poškozený! Ztrácet kontrol!

Naráz zapomněl, že vlastně umírá. Plně propadl opravářské naléhavosti – zatápal rukou v kapse pláště, vytáhl trpasličí klíč, nasadil ho pod Střelčiny prsty a zapáčil...

Hnul s nimi stěží o milikousek. Získal jen kratičkou úlevu. Víc však nepotřeboval.

„Hrib-27,“ zachrčel stěží srozumitelně, „čerpání-stav!“

„Čerpání-stav!“ zopakovala Střelka poslušně a na stehně se jí otevřel pancíř. Levačka automaticky přestala s jakoukoliv jinou činností a hmátla po nádobce plné maghronské krve, která se v otvoru objevila. „Láhev nalezený!“

Hribnik nezaváhal. Ještě se ani nenadechl a už z kapes vytáhl dva masivní šroubováky. Obouruč je zarazil Střelce do helmy. Zatímco zvedala láhev k ústům – a věděl, že jestli nechá zdroj, aby se napil, je konec – vyvinul vpravdě muhovskou rychlost a vyšrouboval elfce ze spánků dva třícoulové šrouby.

Přiložila hrdlo láhve ke rtům. Strhl jí helmu z hlavy, ignoroval krásu její strnulé zelené tváře i rudě nalakovaných vlasů a hmátl po tlačítku na týle.

„Vypnout!“

Ucukla. Nedosáhl. Pahýlem pravačky ho od sebe odtlačila.

Ale už to zase byla ona. Vzpamatovala se – zřejmě naposled. Uvědomila si, co drží v levačce, a se sotva znatelně nakrčenou bradou (výrazem naprostého odporu) vrátila láhev zpět do držáku ve stehně.

„Tvůrce... zdroj se bouří... selhávám.“

„Střelgha! Proč ty neříct dřív? My moc dávný prchnout a opravit! Teď už pozdě...“

Náčelnice svěsila hlavu. Hribnik měl pravdu – přecenila se. Zklamala Bohyni. Grulikis dobude další svět, znetvoří jeho obyvatele na své služebníky a zdroj se osvobodí a bude vládnout jí... ano, moc pozdě na pořádný generálka – „stihnout sotva vojínka!“

„Cože?“ zasípala Střelka odmítavě. „Ale ne... Tvůrce... to nemá smysl...“

„Ticho!“ okřikl ji a zběsile pracoval s trpasličím klíčem na jejím hrudním plátu. „Ty neříkat, co mít smysl – to já génius! A ty vyhovět, jinak šrot, rozumět!“ Strhl z ní zbroj a odhalil její temnými žilami prorostlou hrud'. „Hrib-27 – údržba-stav!“

„Ne...“

„Vyhovět!“

Všechno v ní ječelo, aby neposlechla. Vydala by se mu na milost. Klidně by mohl zavést nové *inztrukce*...

Ale neměla jinou možnost. Jinak zdroj zvítězí.

„Údržba-stav,“ zopakovala tiše. „Zdroj odpojená.“

Zplihla a ztratila vědomí.

Průlom mezi světy zakolísal a na okamžik zahrál všemi barvami duhy, než se opět vrátil ke své stálé, takřka nesnesitelně bílé barvě. Byl to neklamný důkaz obnovených pokusů o jeho uzavření. Předvoj, který arcimaghron Ronaght odvedl do boje proti elofům a norgům, očividně nebyl tak úspěšný, jak by si Grulikis přál... a nebylo divu. Z náhorní plošiny, v jejímž středu se průlom nacházel, právě uprchl poslední voják zamýšlených posil.

Temná silueta gobliního tanku zvolnila do posměšně pomalého tempa a širokým obloukem se obrátila čelem k nepřítelům. Zaujala postavení sto kroků od portálu. Kdokoliv by chtěl projít, musel přes ni.

Samozřejmě, že se tank nijak netvářil – ale přesto působil nesmírně výhruzně. Mnozí maghroni se na něj neodvažovali ani pohlédnout.

„Voda skorofuč,“ špitl Gutnik zlomeně. „Pásork kripl.“

IIIIIIII. Visadit visadek!

Grulikis cítil, jak si uvnitř tanku odříznutý Horagor ulevuje bezmocným, nehlasným řevem, ale nijak ho to netrápilo. Vlastně ho průběh bitvy postupně naplňoval nadšením. Nebyl si přesně jistý proč, ale špatná nálada ho opouštěla a nezanechávala po sobě ani stín. Místo toho jej pohled na prchající vojsko naplňoval veselím. Ti malí, bezvýznamní tvorečkové stejně neměli v podobné bitvě co dělat. Tohle byla práce pro skutečné válečníky.

„Kdyžš bohové vedou ssspor, démoni zzzalézzzají do děr.“

Co zmůže malý kovový stroj proti požíračům světů? Má snad smysl posílat proti slonům mravence? A kdo z mocných ještě neukázal, co v něm vězí?

Ohlédl se po Pologrositovi. Jeden ze stínocitových úponků obtácel Grulikisovu zadní nohu. Nepovedený arcimaghron vzhlížel ke svému pánu a vyzařoval sebevědomou, temně modrou barvu. Celá jeho bytost vysílala jediné poselství: „Věř mi, Vládce. Já to dokážu-hů.“ Oktaghron pobaveně zacvakal kusadly. Pak přikývl.

„Dobrá, tak sssi běžšš, kdyžšš po tom tak toužžžíšš. Zzzkuss to.“ Pologrosit s nadšeným vytím odplynul k průlomu.

Grulikis ho sledoval a pocit nadšení a optimismu zvolna vyprchával. „Ano, mazzzej. Osssvobod' Horagora – a doufej, že tě pozzzře dřív, nežžž ssse ssstačššíšš vrátit – protožžže jessstli sssi myssslíššš, že ti tu troufalossst v návalu radossssti odpussstím...“

Nestal se oktaghronem proto, že by si nechával *diktovat myšlenky* od slabších.

Bangorg se zamračil. Nechápal, co se to s bitvou najednou stalo. Vždyť přece neskončila. Nepřátel bylo ještě tolik! Hemžili se kolem okrajů náhorní plošiny, někteří teprve dorazili, jiní už byli opět sešikovaní zpět do setnin a regimentů...

Tak proč žádní neútočí? A pokud to neumějí a jsou zbabělí jako elfové – proč neútočí kmen?

Pustil madlo nehybného tanku a vyskočil k věži. „Náčelníka!“ zahulákal dovnitř. „Náčelníka, proč my stát? My nemít hotovo! Všude kolem pořád moc moc moc maghron a to obrovský želva k nám taky lézt! Jestli chtít být hotový do večer, my muset pospíšet!“

Místo odpovědi se mu však dostalo jen ustrašeného gobliního mumlání. Naklonil se tedy hlouběji. A zaklel.

Kdykoli náčelník uprostřed bitvy leží na zemi a nehýbe se, nevěstí to nic dobrého. A pokud mu z hlavy trčí trychtýř, do kterého inženýr odkapává z láhve černou maghronskou krev, nad níž šaman mává rukama a cosi skřehotá, a když to samé dělá i s jeho srdcem omotaným tenkými kořínky...

Ne, to zkrátka do bitvy nepatří!

„Cerorg! Co to tam goblíni provádět?“ zavrčel na jediného dalšího válečníka kmene. „Proč Střelgha pít skrz lebka?“

Cerorg mu neodpověděl. Nepovažoval mistra rány za přítele, ale za soka. A právě teď měl větší starosti: pokoušel se hýbat s kovovými končetinami bez pomoci táhel a pístů.

Měl trochu problém s krčením a narovnáváním kloubů. A pohybem v „rameni“. A ovládáním koncové „dlaně“.

Kromě madla vlastně nešlo hýbat s ničím. Připadal si jako brouk s utrženými nožičkami. Se vzteklým výrazem pustil ovládání a ztěžka vstal.

„Gutnik, my muset pohyb!“ zavrčel na řidiče. „Moc moc moc nepřátel a žádný zbraň!“

„Málo voda!“ zaječel mladý inženýr krčící se ve svém křesle a očekávající neblahý osud. Goblini po bitvě vždy očekávali neblahý osud – buď je zabil vítězný nepřítel, nebo je hrozně zbili vítězní orci.

„Málo voda?“ zavrčel Cerorg vztekle. „Tak já do nádrží vymačkat ty!“

„To ale nápad!“ vykřikl Gutnik vyděšeně. „Ale... Ale je to dobré nápad? Radši poprvá vyzkoušet na Muh, ať fungovat!“

„Vymačkat?“ vzhlédl šílený goblin od své podivné práce. „Muh?“ Cerorg se zastavil. Odšťavení šamana tak dobrý nápad určitě nebyl. Vlastně by se do nádrže raději vymačkal sám, než aby riskoval sáhnout na Muha.

Bezradně se podrbal na hlavě a zůstal uprostřed tanku shrbeně stát. „Koukat postavit Střelgha na noha, Hribnik!“ houkl mezitím dolů Bangorg. „Nepřátel blížít a nechtít přátelský válka. Tohle nepřátelský válka! My zabít, nebo šrot!“

Hribnik od své práce ani nevzhlédl. Dál po kapkách poléval odhalený zdroj i semenáček krví, do níž šaman vkládal moc bohů. V husté černé barvě tu a tam prosvítla zelená: „To moc složitý věc! Nejít pospěchat, jinak Střelgha šílený! Nechtít mít z náčelníka hribghron!“

Bangorg pohlédl směrem k nejbližším nepřítelům. Z jejich řad se právě oddělila jakási napůl běžící, napůl letící postava s nejasnými obrysy – a maghroni začali jásat. A následovat ji. S nadšeným řevem.

„Oni tu!“ zařval ork a pevně sevřel Gutobuch. „Jestli ty okamžitě Střelgha neprobudit, z náčelníky šrot a z ty goblghron, pitogob!“

„Ale já ještě nedodat noví *inztru*...“

„Hned!“ zařval i Cerorg a chytil inženýra pod krkem. „Nebo chytí odepřít náčelníka bitva!? Možná ty ne goblghron. Možná já z ty hned udělat goblílek!“

Hribnik zakmital nožičkami ve vzduchu a prohlásil nešťastné: „Urk!“

Cerorg ho postavil zpět: „No tak?“

„Ale to nehotová! Ona pořád slabý!“

„Náčelníka nikdy slabý! Náčelníka jen silný nebo mrtvý! NO TAK?“

„Muh... ty zašroubovat,“ zachrčel inženýr poraženě, zaklapl přístupové panely a nasadil elfce pancíř a helmu. Napjatě se nad ní naklonil: „Hrib-27... konec údržba-stav!“

Šaman utáhl šrouby ve Střelčiných spáncích i hrudníku tak rychle, že připomínal vrtačku. Vzápětí válečnice takřka neznatelně pozvedla víčka. Rty se jí pohnuly v náznaku slov: „Obvykle-stav... Zdroj připojena.“

Vytřeštila oči na strop. Z hloubi hrdla se jí vydral dunivý, kovový řev. Kovový pahýl pravačky jediným máchnutím odhodil Hribnika na stěnu tanku.

„Urk...“

„No proto!“ přikývl Cerorg a vyměnil si s druhým orkem uklidněný pohled.

Pološílený řvoucí náčelník? Bijící gobliny, co se mu uprostřed bitvy připletli do cesty?

V pořádku.

Pologrosit se cítil skvěle. Vlastně se v pocitech skvělosti naprosto ztrácel – nic podobného dosud nezažil. Každý krok k tomu obřímu kovovému původci nespočtu smrtí ho nesmírně naplňoval triumfem – a on všechny ty vjemy ihned posílal dál, jediným dotykem měnil zbabělce v hrdiny, vedl vpřed celou setninu maghronů neznajících slovo porážka!

Proč jen jeho ‚otec‘ nechápal; jak skvělým přínosem by pro jeho vojska mohl být? Proč trval na strachu a hrůze, když odvaha a nadšení fungovaly lépe?

Ale teď mu to dokáže. Teď Grulikisovi předvede, kým celou tu dobu opovrhoval. Teď mu dodá vítězství v bitvě, v níž zemřel strašlivý Szstrigzs a selhal i mocný Atuna.

„Jsem stínocit! Pro mě kovový pancíř a obrovská děla nic neznamenají – já vládnu-hu-hů samotnému-hu-hů duchu-hu-hů bitvy!“

Pobízel svou zfanatizovanou setninu přes náhorní plošinu. K Pásorku mu zbývalo něco víc než půl míle. Viděl svalnatého zeleného tvora, jak se odklání od věže a s obrovským kyjem v ruce vítá jeho příchod. Druhý takový, i když trochu menší, vylezl z věže a zvedl nad hlavu obrovitou sekeru. Také vypadal nadšeně. Jen se rozběhnout kupředu a zemřít.

„To bu-hu-hůde zcela bez práce...“

Zato zevnitř tanku vyvěřala zbabělost, jakou Pologrosit dosud nepoznal. Čekala ho velká výzva...

„Ale já si svu-hu-hůj tri-hi-hiůmf zaslo-ho-hoůžím!“

Náčelnice se po chvilce ovládla a tichým hlasem poslala oba orky ven. Nyní čekali, až se k nim připojí a vydá rozkaz k útoku.

Cerorg cítil, jak mu v hrudi sílí ten důvěrně známý pocit slastného očekávání boje, a široce se usmíval. Naposledy byl takhle šťastný, když si ho Gutnik vybral jako pilota Kolosorka-C. Nebo snad ani tehdy ne?

Nechápal, co se to s ním děje – ale bylo mu to jedno.

„To skvělá konec bitva!“ radoval se vedle něj Bangorg a chechtal se jako šílený. „Moc moc moc nepřátel pro já, moc moc moc nepřátel pro Cerorg, moc moc moc moc nepřátel pro Střelgha! Ani velká Ograhorg nečekat tak krásné Věčná boj jako my!“

Cerorg neodpověděl. Jen rozzářenýma očima sledoval tu záplavu maghronů, která se na ně přes pláň řítila. Ano, Bangorg měl naprostou pravdu – až všechny tyhle nepřátele pobijí a vezmou si je s sebou do Věčného boje, i ti nejslavnější náčelníci jim budou závidět. Budou si chtít *půjčovat!*

Sevřel Kolosorkovu sekeru – svou nejcennější a jedinou památku – a poprvé od příchodu do Magoharu si s Bangorgem vyměnil skutečně přátelské chrochtnutí.

„My ukončit soupeření. Teď Střelgha konečný dojít k rozhodnutí.“

„Konečný konec čekání!“ zařval Bangorg souhlasně. „Nejvíce poslední boj!“

Vyhlásili mezi sebou závěrečné měření sil, v němž mělo smysl jen jediné: zajistit kmeni do Věčného boje schopné nepřátele. Otcem náčelníčiných dětí se stane ten, kdo jich přivede víc!

„Ano, konec čekání!“

„Počkat!“

Cerorg si povzdychl.

Z věže se vyškrábal Gutnik. Tváře měl pokryté válečnými barvami inženýrů – hnědočerným olejem a zlatavou vazelínou. „Nezačít bez já!“ S krvežíznivým výrazem tasil z pláště naostřené šroubováky a zuřivě bodal do vzduchu. „Tak! Už nečekej! Boj! Pomsta za málo voda v tohle hloupá svět! Já připravené!“

„Moment!“

Cerorg se zamračil.

Na korbu tanku vyskočil Hribnik. Také olej, také vazelína, zvlášť na tlustých sklech brýlí – a rozčepýřenou hřívu svých bílých vlasů měl natuženou do vysokého ostnatého číra. Obouruč třímал jakousi masivní kovovou rouru, téměř delší než on, a do nádržky po straně právě vyléval obsah lahvičky s Atunovou krví.

„Palblesk prototyp! Teď vy vidět génius v boj! Střelgha nezajímat ani tupá ork, ani tupá skoro-inženýr – Střelgha chytrý a vybrat já! Vyrazit vpřed!“

„Nevyrazit!“

Cerorg nabral ke vzteklému řevu.

Pak si uvědomil, že by řval na Muha. Na Muha seskakujícího z korby a (zcela navzdory všem přírodním zákonům) táhnoucího obrovský pákový hever, schopný zvednout do vzduchu i Pásork. Na Muha, který se s tím obrovským kusem oceli začíná točit a rozmazávat v kovovozelenou vířící šmouhu.

Kalich Cerorgovy trpělivosti nikdy nebyl prázdnější.

A když se na věž ztěžka vytáhla i Střelka a zasunula kovový pahýl své pravačky do Palhromu, byl rád, že čekal.

„Náčelníka, ty dívat! Já zasypat Pásork hlava nepřítel!“

Sledoval, jak elfka mlčky hledí vstříc přibíhající maghronské hordě. Nakrčila bradu.

Cerorg už se jejího rozkazu nemohl dočkat. Všechno mu říkalo, aby konečně vyrazil. Toužil po tom celým svým jednoduchým bytím. I všichni ostatní přímo *trpěli* nedočkavostí – ale bez náčelničina rozkazu se nehnuli.

Byli její. Byli zelení.

Střelka zkontrolovala stav posledních zásobníků Perd4, přitáhla si blíž svazeček tří zbývajících Perdal-SVT a s pohledem upřeným na mihotavý stín v čele blížících se nepřátel jednu z nich zasunula do střední hlavně.

Pak teprve pohlédla na svůj kmen.

„Utíkejte, vy moji blázni.“

Pologrosit by nikdy nevěřil, že to bude tak snadné. Nejenže mu všichni ti zelenokožci podlehli takřka dobrovolně – ta elfka jim dokonce nedovolila, aby zaútočili!

Jejich zmatek byl takřka hmatatelný, malé mozečky se jim zavařovaly rozpolceností mezi jeho vlivem a jejím rozkazem...

„Nezmu-hu-hůžou se na odpor!“

„Tak běžte!“ mávla Střelka rukou k záři průlomů. „Zachraňte se!“

Muh překvapením zakopl a zabořil roztočený hever hluboko do země. Zbytek kmene na elfku nevěřicně civěl.

Ani se nehnuli.

„Náčelníka...“ vyhrkl Cerorg ublíženě. „Ty říkat, aby my utíkat před boj?“

„Ty myslet, že my tak slabá?!“ dodal Bangorg a jeho zelená tvář nabrala velmi temný odstín. „Ty nedopřát my poslední bitva?“

V očích pod průzorem se usídlil takřka mateřský výraz: „Ne, vy hloupí. Tahle není poslední.“

Za průlomem vás čeká lepší!“

Dokonce i Hribnik v tu chvíli odmítavě potřásl hlavou: „Víc dobrá boj... než tahle?“ Máchl rukou na blížící se živou stěnu z drápů, spárů a zubatých tlam. „To možná?“

„Běžte už!“ křikla na ně a tentokrát jí do kovového hlasu pronikla zlost. „Jestli nezvítězíte za průlomem, tady ta bitva neměla smysl!“

Tomu se orci museli smát: „Ale náčelníka! Každá bitva mít smysl!“

A Gutník sám sebe trochu překvapil, když vzdorně dodal: „Ale ne každá náčelník...“

Hned se příkrčil. Čekal, že ho jeden z orků za jeho opovázlivost zadupe do země.

Nestalo se.

Celý kmen se nad jeho slovy zamyslel.

Pologrosit se musel smát. I na tu dálku cítil strašlivý vztek, který v tu chvíli ovládl Horagorovu žalárnici. Sebral jí její hračky. Ti malí zelení ubožáčci měli zradu v krvi – obracet je proti ní i proti sobě navzájem bylo tak snadné!

Zírala na ně bez hnutí. Oni zase na ni. Jejich primitivní mozky stály před monumentálním úkolem učinit rozhodnutí – a on jim do nich bezostyšně sahal a formoval jejich myšlenky: „Vždyť je to elfka. Zbabělá. Nepřítel.“

Skvěle se bavil.

„Klidně bych mohl zavelet stát. Všechnu-hu-hů práci vykonají za mě.“

Ale pokračoval. K tanku mu zbývalo stěží sto kroků. Viděl, jak se ta štíhlá stvůra v černé zbroji odvrací od svých mazlíčků a měří si ho nenávisným pohledem. Pochopila – jistě díky Horagorovi. Průzor se jí blýskl jako leštěný smaragd. Ze zející hlavně její obrovité zbraně vanula prokletá moc té podlé bohyně – ale v obklopení ječících a slintajících maghronů se cítil v dokonalém bezpečí.

„Snad si nemyslíš, že mě zabiješ stejně snadno jako tehdy mého příbu-hu-hůzného?“ zašeptal s úsměvem. „Já vím, z čeho ty tvé šípky jso-ho-ho. Nedopu-hu-hůstím se dvakrát stejné chyby!“

Jakmile zmáčkla spoušť, s pobaveným chechotem se rozplynul do jejich myslí.

Obrovitý šíp proletěl celým houfcem a vybral si mezi maghrony krvavou daň, ale zbývalo jich *mnoho* – stále stejně nadšených, stále neochvějně běžících do útoku. Zatínal nehty do jejich pudů a nedal jim na vybranou.

Byli jeho zbraní i štítem.

Ústup sice narušil jeho kontrolu nad zelenokožci – zarazili se, drbali se na plochých hlavách; zvlášť ti dva goblini v bílých pláštích na okamžik nechápali, proč ještě neprchají – ale vymanit se nedokázali. Už je opět držel. Ten štíhlejší ork byl takřka zralý.

Do této chvíle zvažoval, jestli Skutečně zariskuje a poštvě je proti ní, nebo je jen nechá odmítnout její rozkazy a zaútočit – ale už si byl jistý. Čím větší udělá na ‚otce‘ dojem, tím lépe.

Vrátil se ven a vyzývavě své soupeře pokynul.

„Ne oni, to ty bys měla prchat – než si je budeš muset pobít sama!“ Věděl, že už vyhrál. A jen tak pro vlastní dobrý pocit potichu dodal: „Doku-hu-hůd mám nablízku jediného živého maghrona, nemu-hu-hůžeš mi úúúblížit!“

Na tu vzdálenost ho nemohla slyšet. Přesto zamyšleně naklonila hlavu.

„Zahajovat obranný palba.“

Palhrom vychrlil záplavu Perd4 kadencí dvacet šest za minutu – ze všech čtyř bočních hlavní. Štíhlé šípy vyrazily ke svým cílům téměř co dvě sekundy. Z každého zásobníku se do zbraně posouvalo pětadvacet střel.

Orci i goblini zapomněli na myšlení. Svorně padli k zemi a přikryli si hlavu rukama.

Jedině Muh stál a unešeně kmítal hlavou od hlavně k maghronům společně s každým výstřelem.

Třetí hlaveň se těsně za polovinou zásobníku zasekla, ale Střelka přepojila přívod na střelovnik v předloktí a ani na okamžik palbu nepřerušila. Strojově přesnými pohyby vytrhla volnou rukou vzpříčenou střelu, přepojila zpět na zásobník. Z patnácti Perd4 ve střelovniku mezitím ubyly jen čtyři.

S výjimkou jí samotné byl Palhrom tím nejdokonalejším vynálezem, který Hribnik kdy stvořil.

Po každém výstřelu pohnula hlavní o přesně odměřený kousek. Metodicky zleva ukrajovala z maghronské setniny jednu čtveřici po druhé a nevynechávala. Většina Perda4 navíc proletěla do dalších řad a napáchala další škody.

Když dospěla k pravému kraji, přesunula zaměřovač zpět doleva a zahájila čištění zbytků.

Už stačily jednotlivé výstřely. Celkem sedm.

Střelka pustila spoušť. Palhrom se automaticky vrátil do pohotovostní polohy.

„Obranný palba konec.“

Pologrosit stál na pláni sám.

„Ne. Ne. Ne.“

Osaměl. Neměl kam se schovat. Pokusil se opět sáhnout po orcích a vši silou je přinutit k útoku. Narazil na neproniknutelnou zelenou stěnu jejich obdivu k náčelníkově síle.

„Tomu-hu-hů nevěřím!“

Zíral na Střelku a nechápal, co se to děje. Střetl se s jejím nehybným pohledem. Kdesi hluboko uviděl zuřícího spoutaného Horagora.

Nemohl si pomoci – roztřásl se.

Nedala najevo, že by si své vítězství užívala. Neusmívala se – její výraz se vlastně po celou tu dobu vůbec nezměnil. Jen napřáhla Palhrom k Bangorgovi a tiše pronesla: „Nabít. SVT.“

Mohl se rozplynout a utéct. Mohl se vrhnout vpřed a mást tu stvůru mihotáním mezi hmotným a nehmotným stavem. Mohl sáhnout po síle umírajících maghronů a přidat ji k té své.

Místo toho zpanikařil a neudělal nic.

Celý kmen se obrátil k té podivně rozmazané siluetě, která se rozplývala a splývala uprostřed rozstřílené setniny. Goblini i orci rozlícené vrčeli. Už si uvědomili, odkud pramenily ty podivné myšlenky, které se jim kradly do hlavy a nutily je ke zradě. Jakákoliv neposlušnost vůči náčelníkovi byla zapomenuta. Střelka předvedla sílu, jaké se nikdo z nich nemohl rovnat.

Tak se hovořilo Orkamluvem. Tomu rozuměli.

Bangorg přešel k věži a zasunul do střední hlavně Palhromu předposlední Perdul-SVT.

Střelka zastřelila Pologrosita.

„A teď odtud konečně zmizte,“ zopakovala stále stejně klidně. „Tenhle boj je můj!“

Výzva. To bylo právo náčelníka. Nikdo nesmí zasahovat, když náčelník poskytne nepříteli poctu a chce s ním bojovat sám.

Obvykle to nebývá s celou armádou najednou, ale Střelka nebyla obvyklá náčelnice.

„Zajistíte, aby srdce světa za průlomem nikdy nepadlo Grulíkovi do chřtánu.“

Bangorg a Cerorg si vyměnili tázavý, odhadující pohled.

Všimla si toho.

„Splňte rozkaz. Nového náčelníka si smíte určit až potom.“

Oba orci přikývli.

Kmen vyrazil k průlomu.

Střelka seskočila z tanku a s poslední Perdoul-SVT v ruce vykročila k mihotavému tělu.

MISE M4-b

I. Stratactický odbočka

„Byl to pitomecsss,“ zhodnotil Pologrositův výkon oktaghron Grulík. „Ale možššná mi teď possslouží mnohem lépe, nežšš by kdy čšškal.“

Už před chvílí opustil velitelskou síť a zamířil na plošinu. Rozvážně kráčel na svých dlouhých tenkých nohou vysoko nad hlavami svých nesčíslných poddaných. Vzdálený pozorovatel by mohl mít pocit, že sleduje pavouka křižujícího hladinu zvlněného moře.

„Ocsseán nessschopnosssti...“

Samozřejmě byl rozzlobený. Vlastně takřka zuřil. Ztratil dva arcimaghrony – jednoho dokonce velmi schopného –, Atuna se po ztrátě ocasu uklidní možná až za rok a celá invaze se neuvěřitelně zkomplikovala – ale věděl, že věci nejsou ani zdaleka tak zlé, jak vypadají. Pásork sice řádně pustil maghronskému vojsku žilou, ale na ztrátách maličkých, obyčejných vojáků nikdy příliš nezáleželo. Po celém Magoharu se potloukaly miliony ztracenců zdegenerovaných ztrátou srdce svých světů do bytostí neschopných složitějších myšlenkových pochodů. Jen po nich sáhnout a dodat jim cíl. Vůně živoucí magie vanoucí z průlomu fungovala lépe než jakékoliv sliby.

Mohl být předvídavější. Mohl je nechat zabít hned poté, co se v Magoharu objevili. Ale tak to zde nechodilo. Unikli jeho pozornosti jako všichni ti ostatní červi, kteří tady skončili...

Poté mu Střelka způsobila první potíže. Zaujalo ho to a promluvil si o ní s tím šupinatým arcimágem, co také pochází z jejího světa, ale chová se mnohem přistojněji. Tehdy získal špatný dojem a uvěřil, že je sem bohyně všechny odeslala jako pouhý poskvrněný odpad. Ze zkrátka jen bojují o své místo k životu a plány mu zkržili omylem. Trestat je by bylo nákladnější, než je zkrátka nechat být...

Ať už mu Trelnir vědomě lhal, nebo skutečně svým slovům věřil, Grulík už pravdu znal. Bohyně nic nedělá zbytečně. Průběh téhle bitvy to prokázal.

Šest zelenokožců. Pouhých šest. A takové bolení mozků.

Stačilo víc předvídavosti a mohl se s tím problémem vypořádat za mnohem příznivějších okolností. Ale vypořádal se. Možná dnes nedobude nový svět, ale začínal mít pocit, že to není až tak hrozné. Poté, co Střelka předvedla co umí, si za její porážku dovedl představit i mnohem vyšší cenu.

Sledoval, jak pět těch méně důležitých zelenokožců utíká přes plošinu k průlomu. Stali se mu tím malým, bezvýznamným zdrojem pobavení. Zvláště ten nejmenší, oblečený v barevném peří, co kdovíproč táhl na zádech klec a přesto obíhal celou skupinku dvojnásob větší rychlostí. Oktaghron se tomu musel smát, protože jejich pokus o útěk byl zcela marný. Ani za nimi nemusel nikoho vysílat – nemohli to stihnout.

Že ten svět dnes *možná* nedobude? Už žádné možná. Byl si tím jist. Proudění magických sil hovořilo jasně – golbinští mágové na druhé straně průlomu završili své úsilí. Dokonce vycítil, že Ronaghtr právě vstoupil do průchodu. Jeho pobočník se nedočekal posíl, selhal na celé čáře a prchá, aby spasil holý život.

„Máššš krátkou paměť, idiote. Doufám, že užžž se na Horagorovu hossstinu těšššššš...“

Bez Ronaghtra bylo uzavření průlomu záležitostí minuty. Nanejvýš dvou.

A pokud do něj ti zelení blázni přesto stihnou vkročit, jen si přivodí tu nejstrašlivější možnou smrt. Na druhou stranu nedojdou. Divoké proudy nespoutaných energií jim roztrhají nejen těla, ale i mysl i duše.

„To vásss naučšší.“

Pologrositovo tělo se rozplývalo naposledy. Zčásti přecházelo v dým odnášený lehkými poryvy větru, zčásti se mísilo s vyprahlou půdou plošiny.

Jen jeho černé srdce zůstávalo pevné. Svatý plamen Bohyniny moci jej ožehl, ale nezničil. Jiskřička života v něm stále doutnala... a pokud nebude udušena, mohla být stejně snadno rozdmýchána jako pozřena.

Střelka vytrhla tu hnusnou věc z ostatků a podržela ji v dlani. Pocítila záplavu Horagorovy lačné touhy po znásobení vlastní moci. Vybavila si grandiózní plány, které ohledně záložního zdroje rozvíjel její Tvůrce. Dokonce pomyslela i na milost, zachování stínocitovy existence – ale ta myšlenka zanikla dřív, než byla skutečně rozvinuta.

Nakonec si již poněkolkáté vzpomněla na slova, jimiž ji ten plaz arcimág Trelmir v Magoharu uvítal: „Až budeš držet v ruce sssvé první ukořisštěné sssrdce, uvidíme, kolik máš disssciplíny.“

Tohle nebylo první. Vždy se v duchu těšila vědomím, že není jen dalším démonickým parazitem žijícím z energie ostatních. Nikdy předtím nezaváhala.

Horagorův vliv však opět sílil. Nouzová ‚oprava‘, s jejíž pomocí se Hribník pokoušel navrátit zdroj do područí její vůle, nebyla dokončena – a přestávala účinkovat.

Podívala se přes pláň na Grulikise, který na svých tenkých chlupatých nohou právě překročil nejbližší setninu a zamířil přímo k ní. Cítila skrze Horagora jeho očekávání a nechtěla svého pána a do jisté míry i přítele zklamat. Toužila po návratu do oktaghronových sítí.

Sice si uvědomovala, že jí ta touha je podsouvána, ale to ji nijak neumenšovalo.

Horagorův vliv došel již tak daleko, že sdílela Atunův zdálky hmatatelný vztek. Ohromný želva ještě stále stoupal k plošině a nespouštěl z Pásorku zrak planoucí čirou nenávistí. Střelka by se nejraději obrátila a sama začala z osiřelého stroje trhat pláty.

To všechno však byla jen vedlejší nutkání, kterými ji Horagor čím dál úspěšněji zbavoval sebekontroly. Odváděl pozornost. Ani si nevšimla, že si přiblížila Pologrositovo srdce těsně ke rtům.

Opojná vůně moci ji téměř postrčila přes okraj.

Ohlédla se na prchající kmen. Do rudých očí se jí opět vkradla vlídná měkkost. S pohnutím sledovala, jak její adoptivní rodina dobíhá k průlomu a proskakuje dovnitř...

Hribnik se zastavil a ohlédl. Možná se jen bál pokračovat – možná se chtěl rozloučit. Zvedl ruku.

Bangorg ho kopl a společně zmizeli ve stále zvlněnějším proudu energií.

Vzpomínala si, jak kdysi orky nenáviděla. Lovívala je jako zvěř; provokovala svého manžela a vládce Ilienganu nošením náhrdelníku z jejich uší...

Nyní jí však byli bratry. Stala se jednou z nich a milovala je. Na počátku jí ta láska sice byla vtištěna *inztrukcí*, ale už dlouho nebyla vynucená.

Zelená dobrý.

Věděla, co by Horagor provedl jako první, kdyby mu podlehla. Našel by způsob, jak kmen následovat a pomstít se.

To nepřipustí.

Zelená dobrý!

Nabodla srdce na poslední svatý šíp. Ihned vzplanulo. Zasunula hořící projektil do hlavně Palhromu, namířila přímo do shluku Grulikisových očí a stiskla spoušť.

Šíp shořel ještě v letu. Bylo to jen gesto vzdoru.

Ale Horagorův zklamaný řev jí udělal dobře.

Muh se vznášel na své kleci uprostřed mizícího průlomu mezi světy a sledoval, jak si s ostatními členy jeho kmene pohazují zuřivé magické proudy. Zamyšleně kroutil hlavou. Ječení obou inženýrů dosahovalo nesnesitelné úrovně; přerušoval je pouze občasné klokotavý zvuk, když se jeden z nich nalokal tekuté moci.

„Já nechápat, muh... Proč lézt do magie, když neumět plavat?“

Hribnik se na té jednoduché přímé cestě vůbec nedokázal zorientovat. Sotva se vymotal z magipádu, spadl do magistoupu. A zase. Většinou visel hlavou proti směru. Občas na bok. Jeho zapomenutý Palblesk rotoval kamsi pryč.

Gutnik už se napil příliš – s vypoulenýma očima se chytil za pus, tváře se mu nafoukly, vzápětí šlo všechno ven – výbuch vyzvraceného kouzla ho odmrštil skrz tři takřka zformované

zvířetníky a z rozevřených čelistí mu odlétlo vesele štěbetající hejno okřídlených zubů.

„Néééé! Fuby! Frat’te fe!“

Dokonce i orci už začínali hekat bolestí. Pokoušeli se s útočící magií bojovat pěstmi a zbraněmi. Ta si samozřejmě nenechala nic líbit – právě jimi začala bušit jedním o druhého.

Muh pokrčil rameny, lusknutím prstů vrátil Gutnikovi zuby, postavil Hribnika na pevný břeh, vrátil mu Palblesk a představil magickým proudům orky jako přátele. Poté se mezi ně snesl, seskočil z klece a postupně je všechny vzal za ruku či poplácal po rameni. Zmatení orci i zpanikaření inženýři do té chvíle nevnímali nic než vířící barvy a nepochopitelné obrazce, ale ten jediný obyčejný dotyk jim vrátil zdravý rozum.

Přesto na něj stále zíralo osm vytřeštěných očí. Všeobecné pocity nakonec za všechny vyjádřil Hribnik, když si posunul brýle na špičku nosu a prohlásil: „Já nikdy nemyslet, že jednou to jediná, co já připadat normální, být Muh.“

„To pravda...“ souhlasil Gutnik. „My octnout ve svět, kde myšlenka šaman dávat smysl. My skoro uvnitř hlava Muh.“

Orci opět začali vypadat *velmi* nesví.

Šaman je neposlouchal. Místo toho ukázal do směru, který do té chvíle nevnímali. „Vidět tam?“

„Kam?“

Stále ho nevnímali. Každý civěl jiným špatným směrem. Povzdychl si. Slovy jim to vysvětlit nemohl.

Dokud se průlom nezavíral, řekl by po proudu, ale v chaosu rozpadu cest to bylo složitější...

Nakonec je zkrátka všechny ručně otočil. A poslal klec napřed, aby to viděli: „Tam. Myslet, že Střelka chtít, aby my jít tam.“

Nyní si konečně oddychli. Všichni v té změti uviděli jasné, stále čistě bělavé okno – zmenšující se stálíci uprostřed šílenství.

A také štíhlou, chapadlovitou siluetu s dlouhým švihajícím ocasem, která jim výhrůžně kráčela vstříc.

Ronaghtr.

„Boj!“ zařvali orci a vrhli se proti arcimaghronovi.

Nebýt Muha, okamžitě by se propadli do dalších rozvířených proudů. Letěl vedle nich a stavěl jim cestu přímo pod nohy. Inženýři mezitím s vynalézavostí sobě vlastní objevili dokonalý způsob cestování průlomy: každý se chytil jednoho orka vzadu za bederní roušku a s pevně zavřenými víčky vlál.

Muh se zarazil. Ronaghtr na přítomnost kmene vůbec nezareagoval. Právě se zastavil a roztáhl chapadla do plné délky.

„Neboj!“ vykřikl šaman vzápětí, když si uvědomil, co arcimaghron dělá. „Jít dál!“

Orci ho nevnímali. „Boj!“ Řítili se každý k jedné tenké noze. Gutobuch i Kolosekera uhodily na zranitelné klouby.

Ronaghtr jen zařičel bolestí. Nebránil se. Podklesl, musel se několika chapadly podepřít – ale zbytkem stále zatlačoval svírající se magické proudy zpět. A *ubýval*.

Vzpírat se samotným stavebním kamenům univerza nelze v žádném případě beztestně.

„On držet průchod otevřená!“ zaječel Muh na orky. Neposlechli, tak je zkrátka odhodil dál k východu. „Nechat on být! On zachovat cesta zpět k náčelníka!“

„Cesta zpět zůstat?“ vykvikl Hribnik překvapeně. „Střelka neztracený?“

„Velká boj i pro my?“ rozzářili se orci. „Kdy vrátit?“

„Až splnit úkol!“ prohlásil Gutnik. „Srdce ono nesmí padnout do chřtán oktaghron!“

Hribnik zavrtěl hlavou: „Ale to znamenat zavřít cesta! Žádná vrátit!“

To orky zmátlo.

Mladý inženýr se však šťastně zazubil.

„Nebát, Hribnik. My udělat to i to – protože já génus!“

Starý inženýr si pohrdlivě odfrkl, ale to Gutnika přimělo jen k širšímu úsměvu.

Měl plán.

Střelka uvolnila vystřílené zásobníky a nechala je spadnout na zem. Odklopila dvířka v pancíři, rozváznými pohyby si z břicha vytáhla poslední čtyři čerstvé zásobníky a nacvakla je k bočním hlavním.

Pohled do prázdné břišní dutiny v ní okamžitě probudil hlad. Kdyby to mělo nějaký smysl, za tohle by Hribnika pověsila za uši z nejvyšší skály, kterou by v Magoharu našla – jedním z jeho ‚geniálních‘ *konstrukčních* nápadů bylo i využití pocitu prázdného žaludku. Čím méně střeliva jí zbývalo, tím hlasitěji jí kručelo v žaludku.

„Idigob.“

Zelená dobrý! Dobrý!

Málem si na něj nemohla ani zanádat...

Pevně se rozkročila do palebné pozice a zamířila.

Grulikis po celou tu dobu stál přímo před ní, cvakal kusadly a zaujatě sledoval každý její pohyb.

Kdyby ji chtěl mrtvou, už by zaútočil. A ona by bojovala. V tu chvíli by se i zdroj vrátil na její stranu. Opět by propadl zcela oprávněné hrůze, že ho tu v Magoharu všichni chtějí jen pozřít a zesílit...

Oktaghron však místo toho prováděl makadly to, čemu by se u jiných bytostí dalo říkat úsměv.

„Horagore... Doufám, že takhle budeššš chtít zűssstat. Někdy jsssi nebyl zzzajímavější!“

Pocítila strašlivý vztek – i oddanost. Obojí potlačila a nevystřelila. Už na něj vyplývala jednu sadu zásobníků bez jakéhokoliv účinku. Obyčejné Perdy4 mu neprorazily ani oko.

Nechala tedy přejíždět zaměřovač po vzdálenějších cílech. Několik setnin na okraji plošiny stálo v účinném dostřelu. Oktaghron je tam snad dokonce nechal stát schválně – už se natáčel, aby na zkázu lépe viděl.

Chtěl si staronového služebníka důkladně prozkoušet.

Spustila Palhrom do pohotovostní polohy. Slepé zabíjení bez jasného taktického či strategického cíle nemělo smysl. Odlila by pouhou kapku z moře a dosáhla jedině oktaghronova pobavení.

A ona nechtěla odejít nedůstojně. Zasloužila si velký konec. Zachránila před Grulikisem svůj svět. Zachránila i ten, o který mu šlo dnes. Její kmen nalezne bezpečí a nový domov...

Něco dokázala.

A teď nastane konec.

„Čerpání-stav,“ pronesla tiše. Na levém stehně se jí odklopil plát a z dutiny vyjela malá lahvička. Dobře si vzpomínala, s jak takřka nábožnou opatrností ji tam Hribnik vždy vkládá. Jeho vlastní recept: „Obohacená maghronium!“

Horagor vždy přímo žadonil, aby se napila. Jakkoliv byla unavená, stačilo pár loků a opět byla schopná procházet klidně skálou.

„Láhev nalezený,“ dokončila strojovou hlášku a pevně flakón uchopila.

„Cssopak to máššš, Horagore?“ sklonil se k ní Grulikis zaujatě. „Voní to úžassně...“

Nevzpomínala si, kdy naposled se jí rty prohnuly v tak opravdovém úsměvu. Dokonce na nich trochu popraskal lak.

„Tak si to dáme spolu!“ vykřikla a mrštila láhví o zem. „Chcípni!“

Ne.

Ve skutečnosti se lačně napila. A víc než dvě třetiny Grulikisovi pokorně přenechala.

Oktaghron byl samozřejmě nadšený.

„Dobře, že jssme ty tvé mazzzlíčšsky nezzzabili,“ prohlásil uneseně. „Toho mi musssí vyrobit vícss!“

Cítila, jak se jí rty hýbou a vychází z nich slib, že to zajistí. Jen ať ji za nimi pošle.

„Přivedu ti je!“

Už své tělo takřka neovládala.

Grulikis ji chvíli zadumaně pozoroval. Poté odmítavě zacvakal kusadly.

„Ne, příteli. Ješšště by mi tě mohla zzznovu vzzzít. Musssíme být trpělivi – zzzajissstíme ti ssskutečššně grandiózzzní nový zzzrod. Dnešššní kořissst bude tvá!“

Střelka ve svém vlastním těle bezmocně křičela. Horagor vděčně poklekl.

Oktaghron mu otcovsky poklepal makadlem po rameni, načež se vztyčil na zadních čtyřech nohou a přední čtveřicí zamával ve vzduchu směrem k průlomu.

„Ronaghtr příjemně překvapil, děti moje, a hrdinně vám drží csssessstu otevřenou!“

Tento den připravoval celé měsíce. Nalézt vůni poskvrněného srdce a otevřít k němu průlom z ničeho jej stálo *mnoho* sil. Prorazit jej znovu tentýž den, i když na stejném místě, by ho mohlo *zničit*. Ale když Ronaghtr obětoval sám sebe, když stačilo jen zabořit kusadla do již ulovené kořisti...

Vyčerpá jej to – ale výsledek stál za to!

„Vpřed! Hned, jak průlom obnovím, zzzměňte se v zzzáplavu a utopte mé nepřátele pod vlnami sssvého hladu!“

Zatímco maghronské hordy opět proudily napříč plošinou, Atuna nespouštěl své černým dírák podobné oči z Pásorku a trpělivě stoupal.

II. Postavit na hlava. Pak pochopit.

Ten svět byl obráceně.

Hory byly bílé, nebe žluté a slunce modré. Na strmých popraskaných skalních stěnách nacházely obživu jen křiklavým oranžovým jehličím porostlé borokozy, jejichž brčálově zelené sosáky pronikly i do těch nejužších rozsedlin. Sotva se z portálu vynořil první člen kmene, celé hejno s vyděšeným mečením rychle vytahovalo kořeny a šplhalo pryč.

Bangorgovi spadla brada údivem. Cerorgovi se vedlo stejně. Když zpoza jejich zad vykoukli inženýři a konečně se odvážili otevřít oči, zírali též.

Z této strany nebyl průlom zářivě bílý, ale olejově černý. Vzhůru do hor od něj vedl strmý průsmyk, v němž se musely odehrát neuvěřitelně lité boje o každý jednotlivý krok. Desítky obranných valů musely být vybudovány ve spěchu, ale s obrovským nasazením – a stejně tak se o ně bojovalo. Mrtvá těla pokrývala dno průsmyku jako hrůzný koberec.

Za každého padlého obránce přinejmenším deset maghronů.

To však kmen nepřekvapilo. Bitvy a jejich následky pro ně byly přirozeným prostředím – pach krve i puch rozkladu považovali za stejně snadno snesitelné jako procházku po hliněných ulicích Rangorogu. Šokující pro ně bylo, když vysoko nad sebou, na ostrohu

přesahujícím nad průlom, uviděli malé i větší postavičky golbinů a oragů, které se od orků a goblinů lišily jedinečnou červenou barvou kůže. Stejně tak mrtví elfští a norgští obránci rozestí po průsmyku jim na první pohled připomínali elfy a trpaslíky – jen s uhlově černou pletí.

Nebýt všech těch obrácených barev, měli by pocit, že jsou zase doma. Zvláště Muh, který si už vlezl do klece.

S neuvěřitelnou palčivostí si uvědomili, jak moc se jim všem stýská...

Ale kmen jde tam, kam náčelník vede. A nyní byli zde.

„Ještě že tu Střelgha nebýt,“ zamumlal si Hribnik a maličko se usmál. „Rudá ork a goblin – to by v *instrukce* nadělat pěkná chaos!“

Celkem marně si pokoušel vyčistit brýle takřka nezaolej ováním cípem pláště. Pak to vzdal.

„My už stát moc dlouhý. Co ta tvoje plán?“ zavrčel na Gutnika s neskryvanou nedůvěrou. „Pověď, ať já najít chyba a moct všechno spravit.“

Mladý inženýr si však jen něco špital s šamanem u jeho klece a staršího goblina ignoroval. Hribnik tedy popuzeně zvedl nos a ignoroval je také. A samozřejmě co nejnenápadněji poslouchal.

Mluvili příliš potichu.

Začal tedy pozorovat ty zvláštní červenokožce. Golbinů nebylo mnoho, nanejvýš osm, a stáli na ostrohu s rukama velebne vztaženými nad průlom. Pohybovali rty, ale na tu dálku nebylo slyšet, co říkají. Nejpodivnější na nich bylo jejich oblečení: elegantní splývavé černé róby zdobené neuvěřitelně drobným stříbrným vyšíváním...

Stejně tak oragové nebojovali v bederních rouškách a kyjích; třímali v rukou kvalitní zbraně, většinou sekery, a jejich nádherně tepané zbroje odrážely paprsky modrého slunce takřka jako zrcadla. Mnoho jich na svahu leželo mrtvých, ale zřejmě vítězili – po skalách k nim šplhalo již jen pár desítek maghronů. Mnohonásobně víc jim jich bez hnutí leželo u nohou a na dně průsmyku...

„Hm. Ti opravdový divná. Červená goblini s dlouhý sametová vlas... a orci s plnávous?“ Hribnik to považoval za nechutné. „A jak oni bojovat... To organizovaný! Oni udržovat formace!“

Ze všeho nejvíc se však podivil, když na ostrohu zahlédl několik vytáhlých, pokřivených elofů oděných v bílém peří, kteří křepčili sem a tam. Jejich skřehotání se odráželo od stěn průsmyku. Zcela očividně prováděli šamanský tanec.

Hribnik se musel štipnout do ucha. Tento svět na něj působil jako jeden velký žert. Kdyby na tom netrvala Střelka, nikdy by ho nezachraňoval.

„Tak Gutnik! Už domluvit? Podívat, Bangorg s Cerorg zavěřit boj!“

Orci skutečně ztratili trpělivost a vyrazili. Nelezli však po skalách pomoci těm zvláštním rudým „příbuzným“ – běželi vzhůru průsmykem. I odtamtud vítr přinášel třesk zbraní.

„Takže Muh nevěděš, jestli dokázat?“ ujišťoval se Gutnik zklamaně. „No, my muset doufat. Teď jít, než oni zavřít my tu!“

S těmi slovy nechal šamana stát, popadl Hribnika za rameno a rozběhl se za orky.

Muh se pod průlomem okamžitě roztančil.

„Co on nedokázat? A proč on teď šamanit?“ chtěl vědět starý inžynýr. „Co ty kout, mizergob?“

„To moc složitá!“ odmítl Gutnik vysvětlovat. „Ale jestli ty chceš zase vidět Střelgha, ty mi věřit!“

Hribnik se zašklebil. Chtěl Střelku zpátky. Po ničem jiném tolik netoužil.

Ale věřit Gutnikovi?

Možná byl zoufalý, ale rozhodně ne hloupý.

Potřeboval vlastní plán.

„My přijít o dobrá boj!“ povzdychl si Bangorg těsně za polovinou stoupaní, když přelézal obzvlášť vysokou hromadu těl. „Tahle průsmyk skvělá místo.“

„Žádný klička, žádná úskok,“ souhlasil Cerorg neméně smutně. „Maghron běžet dopředu a lézt na val. Černá elf a trpaslík bít maghron. Nikdo nemuset ohlížet, jestli za ním goblin s dlouhá nůž...“

Gutnik a Hribnik si vyměnili vědoucné pohledy. Orci vůbec nechápali, že většina balvanů a skal se na dně průsmyku ocitla až po začátku útoku. Obránci je jistě svrhávali z útesů a působili v

maghronských řadách strašlivé ztráty lavinami. Oba inženýry navíc už dávno napadly celé desítky dalších způsobů, jak mohli obránci maghronům zatopit ještě důkladněji. Samozřejmě o tom pomlčeli. Co ork neví, to goblina nebolí.

Průsmyk konečně dosáhl nejvyššího bodu a začal mírně klesat. Strmé stěny se počaly vzdalovat a brzy se rozestoupily docela: před kmenem se rozprostřelo údolí, které muselo v dobách míru působit malebně i majestátně zároveň. Jeho dno bylo poseté láskyplně zdobnými obytnými skalami z různých, cituplně sladěných druhů kamene, a malými i většími houbovými hájky. Ve středu údolí ponechali místní oragští obyvatelé tu a tam jednu či dvě květiny, díky jejichž listům nebyla ani o polednách za nejteplejších letních dnů nouze o stín a svěží černý nektar mohl nasytit celé rodiny. Celý ten ráj obklopovaly bělostné štíty hor, které ze své impozantní výšky bděly nad největším pokladem celého tohoto světa – jeskyní skrývající jeho srdce.

Pokud ve městě zůstal někdo živý, dobře se skrýval. Stezka z těl vedla do jeskyně.

Bangorg a Cerorg se rozběhli. Obávali se nejhoršího – zvuky boje slábly. Pokud obránci vítězili a už dobýjeli poslední maghrony...

Ork neznal horší pocit než dorazit do bitvy pozdě.

Měli však štěstí. Bylo to přesně obráceně. Hrстка nanejvýš dvaceti elofských, norgských a oragských obránců se marně pokoušela udržet poslední obrannou pozici vystavěnou kolem vysokého kamenného sloupu, který se nazýval Pradávný a nebyl by ničím příliš zvláštní – pokud by se v jeho středu nenacházelo samotné srdce. Připomínalo neopracovaný obsidián, jen mléčně bílý, a nebylo nijak velké. Nanejvýš jako orčí hlava.

Několik desítek maghronů se hrnulo přes nedokončené kamenné valy a velmi dokončené hromady sutin. Ještě včera tu zřejmě stály nádherné skalní stavby nedozírného uměleckého i náboženského významu, které by oragové navěky udržovali v co nejzachovalejším stavu a učili u nich své děti obdivu k dědictví po předcích, ale válka si snadno poradí i s těmi nejotrlejšími památkami.

Přítomnost maghronů a blízkost průlomu do Magoharu dusila v jeskyni všechno živé. Srdce světa stěží skomíralo a snažilo se

zhoubný odliv živoucí magie vyrovnat, ale mamě. Jeho děti již nedoufaly ve vítězství, vše se zdálo ztraceno – a maghroni navíc bojovali se zoufalstvím tvorů, kterým nezbývá cesta zpět. Když Ronaghtr ustoupil do průlomu a vydal jim sebevražedný rozkaz pokračovat v útoku, zřejmě netušil, jak budou úspěšní. Někteří již bili do Pradávného a pokoušeli se z něj srdce vyrvat. I když netušili, co s ním dál, napáchané škody by už nikdy nešlo zvrátit.

Orci se jim s řevem vrhli do zad. Jejich nenadálé objevení a zmatek, který do řad útočníků vnesli, povzbudil obránce k heroickému úsilí. Do unavených obličejů se vracela naděje, z ochraptělých hrdel se opět vydral bojovný řev a zemdlelé ruce sevřely zbraně pevněji. I samo srdce jako by pookřálo: maghroni odlétli odmrštěni jiskřivým zábleskem moci, a pod jeskynní klenbu se vrátil závan aury vřelého přátelství a hřejivé sounáležitosti, která zde předtím vládla od samého počátku Stvoření.

Šťastný orčí smích, Gutobuch a Kolosekera. Recept na všechny problémy.

„My hrdinové,“ zhodnotil situaci Gutnik, který bitvu opatrně sledoval zpoza skály. „Kdyby my nepřijít, maghron vyhrát.“

„Velká hrdinové!“ souhlasil projednou Hribnik. „Zasloužit velký odměna!“

„Moc moc velký,“ usmál se mladý inženýr. „Srdce velký!“

Hribnik pochopil jeho plán: „Ty pitogob. Oni nikdy nedat!“

„Však ty uvidět!“

Starý inženýr si sundal brýle a nervózně je začal čistit. „Ne, ty uvidět! Ty podívat! Oni s ním dělat nějaká rituál!“

Boje ještě neskončily, ale kolem Pradávného už bylo čisto. K srdci okamžitě přispěchaly dvě čtveřice – v té první byli jen goblini, stejně honosně odění jako ti dole u průlomu, a okamžitě vztáhli ruce a začali mumlat. U každého z nich pak poklekl jeden člen druhé čtveřice – ta sestávala z členů všech čtyř místních národů, podle vzezření vůdců či vyvolených hrdinů. Také k srdci vztáhli ruce, ale neměli je prázdné. Svírali veliké neopracované drahokamy, v jejichž středu skomíralo několik světýlek.

Téměř ihned zaplála živěji.

„Ty chápat, Hribnik? Ty vidět?“

Starý inženýr se nenechal nachytat: „Já chápat! Samozřejmě! Ale ty ne a chtít slyšet od já, aby pak moudrý kývat hlava a tvrdit, že chápat!“

„To nesmysl, ty starogob! Já moc dobrý vědět, že oni dělit moc srdce do ta malá kámen! Asi chtít schovat! Každá národ dostat jeden a utíkat!“

Hribnik moudře přikývl: „Přesný tak to být. Ty ne tak hloupá jak vypadat. Možná jednou být génius. Jako být já.“

Gutnik se zarazil a podezřívavě se ke staršímu goblinovi otočil – ale v jeho velebně se usmívající tváři nic nevykoukal. Mávl nad tím rukou.

„Ork už dobavit. My jít pro odměna.“

„Ne, ty pitogob. Ty mít opravdu velká štěstí, že já tu. Tvá plán omyl. Oni jen tak nedat!“

„Ale dát!“

„Ale nedat – a ty navíc určitě zapomenout na všechna ta okta a arcí a jenommaghron zpátky za průlom, takže ty poslouchat!“ zaječel Hribnik, vrhl se na něj a zacpal mu pusou, aby opravdu mluvil jen on. „My muset ukrást! Jinak to nevyjíaááũũ!“

Gutnik ho hryzl.

To však byla jeho nejmenší starost, protože je právě obklopili unavení, špinaví a velmi, velmi netýkaví norgové.

Naživo už trpaslíky tolik nepřipomínali. Místo vět ze sebe vyraželi jen tupé hekání, v očích měli jen stěží rozpoznatelné světélko intelligence a z nepřátelsky sevřených rtů jim vykukovaly zatočené kly.

A neměli plnovousy.

Jeden z nich táhl za nohu bezvládného Muha a na kyji měl krev.

III. Nepřítel moje nepřítel porát ne přítel

Velebný golbin v černé arcimágovské róbě zdobené zlatém se na zajatce nepřestával usmívat.

„Tak jako vijíce čas od času zachrání před likem zajška, i my jsme dnes možná obdrželi pomoc od svých nepřítel.“

„He?“ zeptal se Hribnik zmateně. „Koho?“

Kdykoli ho někdo nahnal doprostřed desítek různých nepřátelsky se tvářících osob, přestával myslet na cokoliv kromě útěku – a dnešek nebyl výjimkou. Vlastně byl mnohem horší: přímo před ním ležel pečlivě svázaný Muh a jeho klec nikde v dohledu! Mohlo se stát cokoliv! Inženýr se přitiskl k Bangorgově noze a těkal očima po mezerách v davu. Nacházel jich žalostně málo...

Ještěže alespoň oba orci stáli hrdě a neochvějně a jen si všechny ty válečníky kolem sebe vyzývavě měřili. Nikdo jim neodebral zbraně; oragové správně pochopili, že by to krveprolití nezabránilo, ale naopak je začalo. Takže to bylo jasné. Až se Muh vzbudí a strhne se peklo, jistě se každý bude starat nejdřív o šamana a ozbrojené orky – a maličký neškodný Hribnik uteče do bezpečí...

Snad jenom zkusí ukrást zpět Palblesk. Ti tupí noragové si s ním právě pohazovali a zírali do hlavně, jestli uvnitř něco nezahlednou. Taková trýzeň! Ještě ho ani nevyzkoušel!

„Co když opravdová fungovat?“

Zvědavost byla to jediné, co u goblinů pravidelně převládalo nad zbabělostí.

Golbinský arcimág se stále tvářil přívětivě: „Souhlasím – nyní vypadají podezřele. Ale není snad mnohem pravděpodobnější, že jde jen o jakési nedorozumění?“

Ve skutečnosti nemluvil k obklíčenému kmeni, ale ke svým spojencům. Král oragů mu pokynul, důstojně mlčel a zamyšleně se probíral svým okázalým černým plnovousem. Golbini svému vládci naslouchali s nehybnými výrazy. Zbýval však neuspořádaný, hlasitě reptající dav norgů a elofů. Norgský náčelník chvíli nechával nesouhlas jeho lidu zaznít, načež se třikrát dunivě uhodil do hrudi: „Já všemu dorozumět! Já nebýt hloupý! On dělat něco s ta věc dole tam... tam... Elof – ty mluvit!“

Postrčil před sebe vytáhlého elofského velešamana. Pak ho pro jistotu nakopl: „Hned! A ať to chytré!“

Elof se mamě pokusil ještě víc ohnout svá nahrbená ramena. Stále shlížel na všechny kromě oragů z výšky a to se nevyplácelo. Vysocí mají těžký život – každý si na ně dovoluje... Celý nesvůj se rozhlédl po všech shromážděných. Pak si posunul tlusté brýle na špičku nosu a začal cosi skřehotavě mumlat.

Norg po chvílce ztratil trpělivost a šel ho znovu nakopnout: „Nahlas!“

Elof mu vyděšeně uskočil, napřáhl prst na Muha a zaječel: „On držet portál otevřený! On pomáhat maghron! Teď zavírat těžké! Maghron brzy přijít znovu!“

Všichni ostatní elofové začali vystrašeně ječet a vriskat. Golbinský arcimág rychle pozvedl ruce a jakýmsi zázrakem je uklidnil. Pak se zachmuřeně obrátil zpět k zajatcům: „Ano. My mágové jsme cítili to samé. Váš šaman zmařil naše snažení a než ho norgové stihli zastavit, z druhé strany se k němu přidala ta síla, která hranici mezi světy na počátku roztrhla. Byla již slabší a rychle se unavila – ale stačilo to. Nedokázali jsme vzdorovat. Průlom se ustaluje a zakrátko jím opět bude možné projít.“

Hribnik měl chuť jít a pořádně Muha nakopnout. Potom si však uvědomil, že by trestal jen nástroj – za vším stál Gutnik. Vztekle mu zasyčel do ucha: „To být tvoje plán? Udělat z my spojenec maghron?“

Mladému inženýrovi se vytrácela z tváří barva, ale neschoullil se a nezačal ječet. Jen po tom toužil.

Arcimág si zhluboka povzdychl: „Nehodlám však soudit, aniž bych rozuměl... Prosím, mluvte. Jsem si jistý, že pro vaše jednání existuje nějaké zcela elementární vysvětlení.“

Zajatci zůstali zticha. Oba orci nakrčili čela v marném pokusu o odhalení smyslu arcimágových slov. Hribnik se třásl. Gutnik dál bledězelenal.

Muh ze spaní žvýkal roubík a zřejmě mu příliš nechutnal.

Ticho už bylo příliš dlouhé. Hribnik si tedy vzal příklad z norgského umění delegace pravomocí a sykl na Gutnika: „Když ty mít plán, tak koukat mluvit!“

Mladý inženýr se netřásl o nic méně než on, ale vzdor vůči věčnému konkurentovi mu dodal tu trochu potřebné odvahy. Nadechl se.

V tu chvíli však předstoupil Bangorg a s velkým důrazem na každou slabiku se arcimága opatrně zeptal: „Co být e-le-men-tár-ní?“

„Prostý,“ odpověděl golbin trpělivě. „Jednoduchý.“

Bangorg přikývl. Pak se zhluboka nadechl a důležitě zařval: „Já být prostá dost!“

„A já jednoduchá!“ nedal se zahanbit Cerorg. „Takže my vysvětlit, aby vy pochopit!“

Golbinovi zmrzl úsměv. Hribnik dobře věděl, jak se arcimág cítí. Sám neměl daleko k mdlobám.

Nicméně norgský náčelník vypadal velice spokojeně. Pokynul orkům, ať hovoří dál.

„My prostá a jednoduchá bít maghron!“ oslovil Bangorg shromáždění. „My bít maghron doma, my bít maghron v Magohar, my ho bít i tady. Rána, rána, rána!“

Cerorg honem nevěděl, co by dodal, ale zticha zůstat nehodlal: „Sek, sek, sek!“

Norgové a elofové tiše naslouchali. Hribnik s Gutnikem zírali na Muha a s hrůzou čekali, kdy ho ten řev probudí.

„My mít náčelníka, který moc dobrý náčelníka!“ pokračoval Bangorg zvučně. „A ona zůstat v Magohar, aby sama bít všechna maghron. Rána, rána, rána!“

„Sek, sek, sek!“

Norgové a elofové obdivně zahučeli. Souhlasně přikyvovali. Rozuměli každému slovu. I když je vyslovoval někdo zelený, zněla černě.

„A my přijít zachránit vy. A my udělat!“ obsáhl Bangorg velkým gestem celou jeskyni. „A my chtít vrátit k náčelníka, protože ona moc dobrý náčelníka, a já dál moct dělat rána! Rána, rána, rána!“

„Sek, sek, sek!“

„Rána, rána, rána!“

„Sek, sek, sek!“

V tu chvíli začali všichni norgové skandovat s nimi. Ti s kyji řvali: „Rána!“, ti se sekerami: „Sek!“

A jejich náčelník kýval hlavou do rytmu a vesele kopal do všech elořů, kteří místo útěku nadšeně křepčili.

Gutnik a Hribnik si vyměnili nevěřící úsměvy. Měli pocit, že se ocitli v gobliním nebi. Někdo trpěl šikanou a nebyli to oni. A ještě se mohli dívat!

A Muh dál spal!

Trvalo několik minut, než se norgové uklidnili. Poté si golbinský arcimág trochu nejistě odkašlal: „Abych řekl pravdu, příliš vašemu vysvětlení nerozumím...“

Bangorg s Cerorgem se zamračili: „Co? Být málo prostá? Potřebovat víc jednoduchá?“

Golbin nešťastně pokrčil rameny a hledal pomoc u ostatních vládců. Oragský král zachoval zcela kamennou tvář a neříkal nic. Elofský šaman se neodvážil mluvit a jen se příkrčil.

Norgský náčelník si pobaveně odfrkl: „Golbin, ty divný. Pořád dělat, že být tak moudrý a chytrý, a najednou nerozumět prostá věc?“ Významně se odmlčel.

„Oni nezavírat, protože nechtít zůstat tady, když jejich náčelníka tam!“

„Ale... ale...“ snažil se tomu arcimág přijít na kloub, „... všechny nás ohrozili... a proč jsou vůbec zde?“ Nešťastně rozhodil rukama: „Já jim chci důvěřovat, opravdu – ale nedává to smysl!“

Oragský král se uchechl a konečně promluvil: „To jsou slabá slova.“ Zatahal se za vous a obrátil se ke goblinům: „Tak mluvte vy, maličcí. Ukažte, zda máte čestné úmysly – nebo se nás pokoušíte obelstít...“ Jeho hlas poklesl do tak očividné výhrůžky, že Hribnik málem zpanikařil: „Neobelstít! Žádný lež! A už vůbec žádná klam! My přijít jen kvůli srdce! Aby ono nepadnout do chřtán oktaghron!“

„Náčelníka rozkázat!“ doplnil Gutnik. „A my vědět, jak skvělá splnit! Stačit, aby vy...“

Hribnik mu rychle zacpal ústa: „On magorgob! On teď říct, aby vy nám srdce dát, ale to nesmysláááúúú!“

Gutnik ho hryzl.

A vytrhl se mu a vykřikl: „Ano, dát my srdce! Náčelníka určitě v potíž – my odnést srdce a osvobodit!“

Oragský král okamžitě popuzeně vykřikl: „Vy byste ji s nimi vyměnili za osud celého našeho světa? A máte ještě tu drzost, že to klidně přiznáte?“

„My vás zachránit!“ stál si Gutnik na svém. „Teď vy oplatit! Odměna!“

Kdyby od něj Hribnik neměl na obou rukou hluboké kousance, už by mu je opět cpal do pusy.

Norgové a elofové si ještě broukali svou novou oblíbenou píseň, takže plně nechápali, o čem se mluví, ale oragský král soptil: „Takže je to pravda! Vám je jedno, zda náš svět padne! Přišli jste jen pro výkupné!“

„Nepravda!“ vykřikl Gutnik dotčeně. „Kdyby já nebýt génius a nepostavit skvělá stroj, váš svět už padnout dávná. Takže vše prostá: my zachránit vy, vy zachránit náčelníka.“

„Ale to nemůžete žádat!“ vložil se do sporu golbinský arcimág, aby se pokusil věci trochu uklidnit. „Zkuste se na to prosím podívat z naší strany. Sice jste nám pomohli, to ano – ale jaký by ta pomoc měla smysl, kdybyste jako odměnu dostali právě to, co jste pro nás zachránili?“

„He?“

Golbin to tedy zkusil méně složitě: „Bez srdce náš svět zvadne. Nebyl by zachráněný. Selhali byste. Prohraný boj.“

„A kromě toho by vám ho maghroni jen sebrali!“ ušklíbl se oragský král posupně. „Vyjednávat? S nimi? Nebud'te směšní...“

„To vy směšná!“ vykřikl Hribnik a sám sebe tím překvapil. Jejich lež však popudila jeho hrdost: „Vy klamat my! My vědět, že vy už síla srdce rozdělit! Srdce už nebýt jediná naděje váš svět!“

„Právě naopačná!“ přizvukoval mu Gutnik neméně dotčeně. „Špinavá srdce muset jít fuč! Jinak maghron vždycky najít cesta! Z naše svět my také muset odnést, aby domov bezpečná! Bohyně pak vypěstovat nová, jako vy!“

Golbin jim věnoval odevzdaný pohled. Pak dlouho mlčel, než s povzdechem odpověděl: „Ano, to je pravda. Také jsme to už pochopili. Příliš jsme užívali magii, srdce bylo nenávratně poskvrněno a Věční nás zatratili... Zaplatíme za to trpkou cenu. Dobře víme, že bez pomoci bohů nebudou děti starého srdce nikdy tak mocné. Magie téměř vymizí...“

„Ale jinak to nejde,“ přitakal oragský král. „Věční se jen dívají a staré dobré časy už pominuly.“

Norgský náčelník se mračil a neříkal nic. Řeči o magii ho nudily a určitě se jeho ani jeho lidu netýkaly. Možná elofů. Ale kdo ty šamany vlastně potřebuje?

Bez nich bude hlava bolet mnohem méně.

„Takže ano. Srdce bude třeba zničit,“ pronesl arcimág vážně. „Ale ne teď! Jeho děti dosud nejsou připraveny! Když maghroni prorazili, neviděli jsme jinou naději a poslali malá srdce pryč, ale váš zásah nám umožnil dokončit přípravy tak, jak je třeba! Potřebujeme je ještě alespoň několik hodin napájet, aby všechna přežila – musíme udržet maghrony mimo jeskyni – a pak...“

„Pak dát srdce nám!“

Golbin zavrtěl hlavou. „Ne, pak je zničíme. Pokud by srdce pozřel dostatečně silný arcimaghron, či dokonce oktaghron, dokázal by nás najít podle jeho chuti. Nemůžeme vám je dát. Zkrátka... ne.“

Gutnik zklamaně potřásl hlavou. Orci se zamračili a sevřeli zbraně pevněji.

Hribnik obrátil oči v sloup, naklonil se k mladému inženýrovi a uštěpačně špitl: „Co já říkat?“

V tu chvíli do jeskyně vpadl rychlý elofský posel: „Arcimaghron zpět! Vystoupit z průlom! Zatím sám a vypadat moc moc slabší, ale šaman říkat další brzo!“

Všichni čtyři vůdci začali rozkazovat. Kolem srdce vypukl zmatek.

Hribnik se zamyslel: „Tohle vypadat na moc vhodný příležitost...“

Navíc se přesně v ten okamžik pohnul Muh. Spolkl rozžvýkaný roubík, vykroutil se z pout a vstal. Pak se rozhlédl. A znovu. Nejistě se zamračil.

Starý inženýr chytil mladého za rameno a vztekle na něj zasyčel: „Muh hledat klec a nenajít! Ty víš, co to znamenat! Takže teď moje plán – až Muh začít *deztrukce*, Bangorg a Cerorg odvést pozornost, ty sebrat srdce a...“

Golbinský arcimág si odkašlal. Stál přímo za nimi.

Všechno slyšel.

Hribnik zaječel a praštil ho do nosu.

Přesně v té chvíli noragové omylem zmáčkli ta správná tlačítka a provedli první praktickou zkoušku Palblesku.

Byl to bombastický úspěch.

III. Kdiš utíkat – neohlížet! Vždicki někdo honit!

Ronaghtr stoupal průsmykem a prozatím nenarážel na nic, co by nazval odporem. Občas natáhl jedno z chapadel a strhl golbinského zvěda ze skály, hned zpočátku musel u průlomu roztrhat na kusy jednotku tvrdošíjně neutíkajících oragů – ale jinak šel jeho návrat hladce.

Až příliš.

Ale zasloužil si to. Bitvou s energiemi v průlomu obětoval této invazi téměř vše. Ještě včera se nad každým bojištěm tyčil do výšky plných dvaatřiceti stop – než se mu však Grulikis uráčil pomoci a začal trhlinu mezi světy rozšiřovat i na své straně, proudy nenávistné svobodné magie ho vysušily na pouhou čtvrtinu. Stále byl sice arcimaghronem, stále mu v žilách kolovala moc, jakou si obyčejní červi nedokáží ani představit – ale bez nového srdce zůstane pouhým stínem své dřívější velikosti.

Samozřejmě ho napadlo, že by mohl svůj návrat uspišit. Jedno srdce měl na dosah. A co by oktaghron zmohl, kdyby si Ronaghtr posloužil – hned a tady? Zahodil by snad nového mocného služebníka, jen aby dal ostatním lekci o poslušnosti rozkazům?

Samozřejmě.

Grulikis představoval dokonalý protiklad tolerance a přizpůsobivosti. Překážky byly drceny. Odmlouvající sežráni. Kdykoliv mu jiný oktaghron nabídl *pouhý* oboustranně (ne) výhodný kompromis, začala válka.

Proto Ronaghtr nebral jeho slova na lehkou váhu. Proto se raději zmrazil do téhle malé, takřka obyčejné podoby, než aby se vrátil a ohlásil neúspěch.

A proto získá srdce, přinese ho jako dar Horagorovi a s úsměvem mu pogruluje k návratu, i když to zřejmě bude znamenat pád z výsluní pozice Grulikisova pobočníka. Raději k ní znovu začít šplhat, i za cenu dlouhého čekání na Horagorovo *další* selhání, než se rovnou seznámit s divy a taji oktaghronského trávení...

Nezbývalo mu než věřit, že nebude čekat věčně.

Ted' napodruhé mu výstup průsmykem trval zcela nepřipustně dlouho. Už to bylo tak dávno, co měl krátké nohy... Úplně zapomněl, jaká je chuze po ostrých kamenech a mrtvých tělech utrpením!

„A za všechno mohou ti malí zelení mizerové! Moje kolena! Jestli se ještě někdy odváží zkřížit mi cestu...“

Odvážili. A pěkně si zaprovokovali: jeden z nich právě běžel proti němu. Byl to ten, který připomínal rozčepýřené klubko barevného peří. Krátké nohy mu – na rozdíl od těch arcimaghronových – vůbec nebránily vyvinout naprosto nehoráznou rychlost.

„Ty!“ zařval Ronaghtr rozlícené. „Tak jen pojď! Roztrhnu tě jako... Hej! Stůj! Copak se mě vůbec... nebojíš...“

Muh neuhnul. Letěl dolů průsmykem, jako by jeho peří nebyla jen ozdoba, ale skutečná křídla. Jazyk mu vlál z rozšklebených úst, ruce měl napřažené před sebou, prsty zkroucené. Z uší se mu kouřilo.

Oči se mu leskly jako naleštěný led.

Než si Ronaghtr plně uvědomil, co vlastně dělá, uskočil mu z cesty. Pak za ním dlouho zmateně hleděl. Goblin si ho vůbec nevšímal a jen dál uháněl k průlomu... nebo snad k té kleci, co před ním zůstala ležet? Co ji arcimaghron málem vzteky rozšlapal, když zjistil, o kolik ho energie průlomu zmenšily?

Něco mu říkalo, že je dobře, že to neudělal. Možná právě jen těsně unikl hroznému osudu. Na tom maličkém bylo cosi... cosi...

Mávl nad tím chapadlem a pustil goblina z hlavy: „Však se o něj brzy postarají jiní.“

Chtěl pokračovat ve výstupu. Udělal však stěží dvacet kroků, když vycítil změnu. Srdce se pohnulo.

Zaklel a rozběhl se. Vzápětí své nedostatečné, jen stěží vyléčené nohy zuřivě proklel. Věděl, že nedorazí včas.

„Tak vy si myslíte, že ho přesunete a někam ho přede mnou schováte? Patří nám! Vycítím ho kdekoliv! Na tomhle světě už není místo, kde bych... Cože?“ Překvapeně se zastavil. „Proč ho nesete sem?“

Zaujalo ho to. Předpokládal, že všechny léčky a úskoky už vyčerpali během prvního útoku.

Tahle tedy musela být nová. Ušitá horkou jehlou.

„Vsadím se, že i v tom budou mít prsty ti zelení.“

Zastavil se a čekal. Když už mu stejně spěchali naproti, nehodlal se mučit ani jediným dalším krokem.

Měl pravdu. Byli to ti potíživí. Ti dva větší v bederních rouškách nesli ty dva menší v bílých pláštích, kteří se nad jejich hlavami hašteřivé přetahovali o...

O srdce! Opravdu mu ho přinesli až pod nos!

Jestli to byla léčka, nechápal ji.

Ustupovat však nehodlal.

Poznání, že již není o mnoho vyšší než ti orkové, by ho za jiných okolností rozlítlo k nepřičetnosti. City a tížádost však šly stranou, musel si zachovat chladnou hlavu – tohle byla past, musela být, a ti zelení blázni se srdcem návnada. Jistě to mělo jen *vypadat*, že srdce ukradli...

... a všichni ti norgové a oragové pronásledující je průsmkem pouze hráli své role...

... které zvládali skvěle. Jejich zoufalství bylo naprosto věrohodné, do toho nejposlednějšího lahodného stesku, zcela nepochybně již vnímali nadcházející zkázu svého světa, běželi o život svůj i svých dětí a už chápali, že selhávají...

Trochu se zasníl.

Jeden z goblinů zaječel: „Nestát jak debiork, arcimaghron! Oni dohánět! Zachránit my!“

Druhý byl strachy úplně bílý: „Rychlý! Srdce za náčelníka! Srdce za Střelgha! Přijímat?“

Ronaghtr neviděl jediný důvod, proč nepřikývnout. Zabořil chapadla do stěn průsmku, vyrval obrovské kusy skal a mrštil je nad hlavami zelenokožců přímo proti jejich pronásledovatelům.

Honička okamžitě skončila.

Orci se však nezastavili. Nová velikost starého nepřítele je nepřekvapila. Stejně si nebyli jistí, co v průlomu vlastně viděli – zaútočili na Ronaghtra přímo z běhu.

Arcimaghron elegantně proklouzl pod Gutobuchem, plavně uskočil svištěcí Kolosekeře a tázavě pohlédl na bezmocně zuřící inžynýry: „Neříkali jste něco o obchodu?“

„Dost! Debiork! Nechat útok!“ ječeli goblini zuřivě a bili orky seshora do hlavy. Samozřejmě bez jakéhokoliv účinku. „On moc zachránit náčelníka! Střelgha za srdce!“

Stále to nezabralo.

Co se týče jemného umění diplomacie, orci věřili jen na ty nejpádňější argumenty.

Ronaghtr je tedy nasadil.

Spěchal dolů průsmykem a ze všech sil bojoval s přívalem slin hrnoucích se mu do úst. Obsidiánové srdce choval na břiše, bezpečně uprostřed klubka chapadel, a pobaveně vnímal jeho pokusy o odpor. Byly chabé, unavené, srdce již toužilo jen po konci svého utrpení – navíc nepatřilo zrovna k největším, které kdy ukořistil.

Ale bylo větší než to, které tehdy pozvedlo jeho. Hrozně ho Horagorovi záviděl.

Pár chvil za ním běžel ten starší z obou goblinů a ječel, že přece měli dohodu. Naivní malý tvoreček: pokoušet se obchodovat s majetkem, který si není schopen ubránit...

Ostatně, ti zelenokožci mohli mluvit o štěstí, že nemá čas se s nimi zdržovat. Takhle si zachovali alespoň své životy – na tu chvíli, než padnou do rukou oragům. Mohl být mnohem nelítostnější: ponechat jim jejich naděje, vzít je s sebou zpět, nechat je přednést nabídku výměny oktaghronovi osobně...

To by teprve bylo kruté.

„A proč vlastně ne? Zas tolik by mě nezdrželi – měl jsem to udělat!“ vynadal si za okamžik. „Grulikis by zpestření jídelníčku jistě ocenil.“

O hlavu se mu roztříštil obrovský balvan.

Popuzeně vzhlédl. Oragové s kladivy a sochory horečně pracovali na stěnách průsmyku a pokoušeli se na něj svrhnout další lavinu, ale mamě. Všechny vhodné už spustili předtím a těm několika dalším skalám, které nakonec přece jen přilétly, se Ronaghtr zkrátka vyhnul.

Přesto se znepokojeně zamračil. Cosi se dělo s průlomem. Grulikis už před nějakou chvílí dokončil jeho posilování a zřejmě odpočíval, což umožnilo místním mágům a šamanům obnovit své zoufalé snahy. Opět se trhlinu pokoušeli uzavřít a odříznout cestu jemu i posilám.

To však Ronaghtrovi starosti nedělalo. Nemohli to stihnout včas.

„Tak co to je?“

Ten malý opeřený goblin. Zpočátku jen tančil kolem své klece a líbal ji jako dávno ztracenou a znovu nalezenou milenkou, ale pak

jeho pohyby získaly na cílevědomosti. Krok, mávnutí ruky a skok, potřesení hlavou a peřím na čelence – každým pohybem těla vyslal do černé trhliny mezi světy zášleh moci. Jeden za druhým. Nebyly silné, vlastně by si jich za obvyklých okolností jen stěží někdo všiml – ale bylo jich mnoho. A neskutečně přesných. Opravovaly proudění energií tolikrát a na tolika místech najednou...

„Proto ještě nedorazila jediná setnina!“

Ronaghtr rozlícené zařval a nasadil ke sprintu.

„On nezavírá! On přesunuje cíl!“

Kdyby si nepospíšil, klidně by i se srdcem mohl skončit na dvorku té jejich Bohyně. Nebo uprostřed dosud neporobeného světa, přímo mezi nepřáteli. Nebo stále v Magoharu, ale v síti jiného oktaghrona, který by s nadšením přijal oběť i oběd...

Rozčilením mu málem podjely nohy i všechna chapadla.

Nebyl jediný, kdo si šamana všiml. Jeho tance se zřejmě nelíbily ani těm nahoře na ostrohu, neboť po něm začali házet všechno, co jim přišlo pod ruku.

Trefovali se. Přestal tancovat a zvedl nad hlavu svou klec. Byla otevřená, spousta toho napadalo dovnitř – brzy mu pod tou tíhou podklesávala kolena. A vzápětí si všiml řítícího se arcimaghrona a vyděšeně vypouklil oči.

Horečnatě se rozhlížel, jako by hledal nejvhodnější cestu k útěku – a pak i s klecí skočil do průlomu.

„Opravdu blázen,“ zavrčel Ronaghtr a zvolnil. „Nesmírně nebezpečný – hlavně sobě, ale tentokrát i mně!“

Ten malý mizera totiž uspěl. Druhá strana průlomu se již utrhla a pohnula. Vzhledem k tomu, jak do něj šaman skočil, zřejmě nyní ústil někde v orkům a goblinům bezpečnějších místech...

„...a nebo také ne!“ vykřikl arcimaghron potěšeně, když si energie prohlédl. „Nestihl to! Vy blázni!“ vysmál se goblinům a elofům na ostrohu. „Snažil se vás zachránit a vy jste ho vyrušili!“

Druhá strana průlomu neopustila Magohar. Stále ústila na plošině. Některé ‚kotvy‘ ještě držely, takže se jen přesouvala. Pomalu. Krokem.

„Gratuluji, šamane. Ach, jak hroznější mi uškodil!“ dovolil si Ronaghtr kousavou poznámku. „Až budu triumfálně vystupovat před svým pánem, možná trapně zakopnu!“

Pokynul dobíhajícím ječícím a řvoucím zelenokožcům. Poté pronikavě skučícím elofům a tiše zlomeným golbinům na ostrohu. Nakonec i tupě zuřivým norgům a vousy řezajícím oragům. Rozloučil se s celým tím ke zkáze odsouzeným světem...

... a odnesl si jeho srdce pryč.

MISE M4-C

I. Nouze-stav!

Oktaghron Grulikis si vzrušeně mnul makadla.

„Přicházzzí!“ zaburácel na celé bojiště. „Vzzzdejte hold hrdinovi – Ronaghtr přicházzzí a nesses mi sssrdce!“

Řev jeho věrných, který vzápětí otrásl náhorní plošinou, oktaghrona téměř dojal. Po dlouhé době se mu konečně dařilo! Opět zaujme své právoplatné místo mezi Vládci a zúčastní se Velkého dělení!

Když prve dokončil rozevírání průlomu, vrátil se ke své velitelské síti, aby v klidu doplnil síly. Vzápětí mu málem zaskočil třetí chod – to když průlom na okamžik pohasl a téměř zmizel. Grulikisovi už blesklo hlavou, že je po všem: vydal se z tolika sil, že nemohl zasáhnout. Dokonce pocítil, jak se mu ta elfka skomírající uvnitř tiše klečícího Horagora směje...

Ale průlom se jen dal do pohybu. Z plošiny nezmizel, zůstal stálý – ať už s ním ta zvláštní chaotická moc chtěla provést cokoliv, zřejmě selhala.

„A teď ssse tato nessslavná kapitola mého života konečšššně uzzzavře.“

Litoval jen, že Atuna ve své umíněnosti nedokázal pochopit, že by jeho pán rád na svůj triumf viděl. Želví arcimaghron se teprve nyní doplazil ke svému cíli. Celou tu dobu lezl přes plošinu k Pásorku a tvářil se stále zavileji. Konečně se zastavil a chystal se pozvednout ohromnou nohu, aby stroji *poděkoval* za ztrátu ocasu – a třebaže si Grulikis říkal, že rozmačkání ocelové rakve jistě bude

zábavná podívaná, mnohem raději by viděl skrz obrovský krunýř na pohybuující se průlom.

Zvlášť poté, co ho přepadla velmi nepříjemná myšlenka: „Csso kdyžš ten přesssun je... útok? Csso kdyžš ssse nezassstaví a ssskončšší... v něm?“

Ale ne. Nebylo to tak. Atuna to dobře zvážil a směr pohybu trhliny vedl těsně kolem něj. Dokonce už pozvedl nohu natolik, že se pod ní objevilo to palčivé světlo.

Rámovalo Pásork nanejvýš estetickým způsobem.

„Horagore! Cítíšš to téžšš?“ pozvedl Grulikis jedním makadlem bradu svého služebníka a zajatce v jedné osobě. Směsice hrdé oddanosti a smrtící nenávisti ve Střelčiných očích ho nepřestávala bavit. „Užšš vnímášš jeho chuť? Těšššíšš ssse? Ano, není zzz nejvěššších – ale je to jen zzzačššátek! Ty dobře víššš, jak sssi ssschopných válečššníků vážím!“

Horagor nepřinutil ztuhlý elfi obličej k ničemu víc než malému pohybu koutků směrem vzhůru, ale oktaghron jeho touhu cítil.

„Trpělivossst. Užšš jen okamžik.“

Atuna dál zvedal nohu.

Světlo průlomu zablikalo a zmizelo.

„Cože? Ale ne! To ssse přecssi jen přesssunul zzza Atunu? Ne. Takže... Ne, to ne, zzzavřený není. Ssstále ho cssítím!“ Grulikis nechápal, co se to mohlo stát. A jak? „Ano, pořád vede sssem! Ale kam!? Vždyť Ronaghtr právě vycházzzí! Pročšš ho nevidím!?“

Ta elfka se mu opět začala smát. Ale jen v duchu. Horagor ji rychle umlčel.

Grulikisův mnohočetný pohled se zastavil na Pásorku.

Ronaghtr kráčel dlouhým tunelem, na jehož konci jej očekávala lákavá, spásná temnota. Všude kolem něj se převalovaly proudy energií, které se k němu pokoušely prorazit, ale těch si všimat nemusel. Stěny vztyčené mocí oktaghrona Grulikise byly pevné a z druhé strany se je už nikdo ani nepokoušel zničit. Golbini a elofové už neměli důvod. Prohráli. Nikdy nezapomene na výrazy jejich tváří...

Jen stěží potlačoval smích.

Alespoň do okamžiku, než si uvědomil, že jde příliš dlouho. Temnota se nepřibližovala.

„Tak moment... ty mrňavá zelená bestie, jestli...“

Znepokojeně přešel jedním chapadlem stěnu. Pak toho malého šamana proklel a rozběhl se.

Průlom se prodlužoval.

A stále rychleji. Jakmile se rozběhl, východ se vzdaloval ještě víc.

„To tedy ne!“ Všechny zbylé síly napřel k ustálení průlomu. „Nedovolím...!“

V tom malém mizerovi se skrývalo ještě mnohem víc, než čekal – ale nebylo možné, aby vzdoroval věčně! Možná dokáže působit přesně tam, kde je třeba – ale nemůže se měřit s mocí arcimaghrona!

Rozhodně to však alespoň zkusil. Průlom se dál prodlužoval. A pak se dokonce pokusil úplně odpoutat od Magoharu.

„Ne! To nedokážeš!“ Arcimaghron mlel takřka z posledního, ale konečně vítězil. „Já – zkrátka – vyjdu!“

Šamanův vliv zmizel. Temnota se přibližovala.

Ronaghtr s vítězným smíchem vyrazil z trhliny.

Okamžitě narazil.

Kovově to zadunělo.

Po vystoupení z průlomu bývalo menší zmatení smyslů obvyklé, ale tohle přesahovalo všechny meze. Zcela ztratil pojem o směrech, nemohl stát, neležel, vlastní kolena měl natlačená v obličejí. I pro jeho nově zmenšené tělo byl ten prostor nesmírně stísněný...

A hrozně páchl spálenými maghrony. A...

„Áááúúúú!“

Ležel na doutnajícím uhlí! A ostatecích sušených i čerstvých maghronů!

S bolestným řevem se začal otáčet, hned za hlavou měl jakási dvířka, pootevřená, za nimi viděl větší prostor, křeslo, ovládací panely, stupátka, hromadu kamenných koulí... a na podlaze klec, z níž ten potrhlý šaman právě vylovil poslední koženou čturu a vylil její obsah do veliké nádrže. Na podlaze byla prázdných čtur celá hromada.

Oni po něm z toho ostrohu házeli... vodu?

„Pust' mě ven!“ zařval Ronaghtr – byl vysílený, končetiny měl přitisknuté na tělo a znehybněné, nedokázal se vzepřít. Dvířky ven neprošel. Průlom se už posunul dál – mimo Pásork. „Jinak to srdce pozřu!“

Muh se zarazil. Přiběhl ke dvířkům. Ustaraně se zeptal: „A to pak nehořet?“

„Cože?“

„He?“

„Co?“

„Na tohle nemít čas,“ mávl šaman rukou. „Zkusit hořet co nejvíc dobrý, muh? Spoléhat na ty. Jinak plán kaput.“

„Ne, počkej, neopovažuj se...!“

Goblin odklopil kryt na obrovském červeném tlačítku a s neskryvaným nadšením do něj uhodil pěstí. Ze stěny se vyklopil pás napojený na trojici měchů a šaman naskočil a rozběhl se takovou rychlostí, že Turbodmych-PUF málem strhl. Kdyby měchy nebyly ušité z vysoce odolných kůží ogrollů, nikdy by Muhovo tempo nevydržely.

Doutnající uhlí se rozzářilo, ostatky maghronů chytly – voda se rozbublala.

Za jiných okolností by teď Ronaghtr sledoval celý svůj krutý a pohnutý život, ale v doběla rozžhaveném kotli se nemohl soustředit.

Vybuchl v gejzíru moci.

Žár se znásobil. Pára se hromadila.

A pak chytl i obsidián.

II. Nasadit nejvíc moc maximální síla!

Oktaghron Grulikis neměl slov. Neměl ani myšlenek. Jen si sahal pro další a další ječící a prosící sousta a bezmyšlenkovitě je požíral.

Pak konečně hrábl do prázdna. Uvědomil si, že od jeho sítě všichni utekli. Setniny v jeho blízkosti neměly daleko k panice.

Zůstal u něj pouze Horagor. Jen už neklečel. V jeho očích se obnovil boj o nadvládu. Grulikis se tomu nedivil.

Takový triumf by vlil oheň do žil i naprostému slabošskému zbabělci – natožpak pološílené elfce, která byla víc bitevní stroj než živá bytost...

„Jak jsem mohl být jen na zlomek sekundy uvěřit, že by Ronaghtr skutečně dokázal dovést něco do zdárného konce?“

Bylo mu jedno, zdaje ke spálenému arcimaghronovi nespravedlivý. Právě přišel nejen o srdce světa, který již považoval za svůj – přišel i o veškeré jeho zdroje a všechny maghrony, kteří by na něm po jeho zkáze mohli vzniknout! Již ho nikdy nenajde! Byl by mnohem raději, kdyby se ten idiot vrátil s prázdnýma rukama a budoucnost zůstala otevřená – tohle selhání bylo zcela a naprosto definitivní!

A Horagor zůstane nespolehlivou hříčkou, před kterou si snad ještě bude muset začít hlídat záda?

S vidinou znovuzískání pozice u Velkého dělení se už rozloučil – nyní však musel zajistit, aby jej ti zelenokožci nepřipravili i o posledního schopného služebníka. Hořením uvolněná síla jen částečně poskvrněného srdce už začínala působit až zde – většina maghronů se chytala za hlavu a kňourala bolestí.

Opatrnosti není nikdy dost.

„ATUNO!“ zařval Grulikis na rovinách fyzického i duševního světa. „OKAMŽITĚ USSSTUP!“

Želva ho ignoroval. Noha zdvižená nad Pásorkem právě začala klesat.

Proběhnout *stabilním* průlomem bylo mnohem snazší.

Členové kmene se vypotáčeli z bělostného světla pár desítek kroků od Pásorku, ověšení čutorami jako podomní obchodníci s vodou, a okamžitě se shlukli k sobě. Po všech těch magických světlech a barvách stěží rozeznávali jeden druhého, natožpak co je obklopovalo. Orci zuřivě mávali zbraněmi kolem sebe – kdyby náhodou...

Průlom se uzavřel. Zrak se jim vrátil. Byli sami. Nejbližší setniny stály daleko od nich.

Uvědomili si, že už je noc.

Ne.

Že chabé světlo obou světlých měsíců zakrývá obrovský kulatý kruh.

Atunova noha.

Která už nějakou dobu klesala – a právě začala *doopravdy* zrychlovat.

Stáli dost daleko. Nebyli v nebezpečí. Noha mířila přímo na Pásork.

„Takový rána...“ zašeptal Bangorg v takřka nábožném vytržení.
„Až dopadnout... takový rána...“

„Muset rychle dovnitř...“ vykřikl Gutnik zoufale, ale nehýbal se. Bylo mu jasné, že už to nestihne. „Pásork... takto ne...“

Atuna měl už dlouho otevřenou tlamu. To hluboké klokotání, které se už nějakou dobu neslo nad celou plání, byl jeho pomstychtivý smích.

Mladý inženýr měl slzy v očích.

Pak si uvědomil, že kotel hučí. A z komínů se valí hustý kouř.

„Kdo... Muh?“

Motor zaburácel a Pásork *doslova* poskočil vpřed.

Noha dopadla.

Těsně za tankem. Zem se propadla, pásy začaly prokluzovat – Pásork se zasekl na okraji vzniklého kráteru, ztěžka se hrabal přes okraj, pak se konečně přehoupl – Atunův smích se zvolna měnil ve zklamaný řev – tank zastavil těsně před zírajícím kmenem.

Šaman otevřel poklop na věži a šťastně se na ně zazubil.

„Muh! Ty oprskgob!“ zavříl ski Gutnik. Obličej mu zbrunátněl do tmavozelena. „Nikdo neřídít Pásork kromě já! Nikdo, rozumět!“

Muh provinile sklopil uši.

Vůně páleného srdce přiváděla hladové maghrony k šílenství – většina se jich bezmyšlenkovitě hnala přes pláň k Pásorku. Bylo to v souladu s rozkazem, který oktaghron Grulikis vydal, takže z jejich bezhlavosti nehodlal vyvozovat žádné důsledky – na rozdíl od Atunovy neposlušnosti. Vlastně měl sto chutí ten rozkaz změnit a poslat setniny právě proti želvovi.

„Zzrrádcse...“

Obrovitý arcimaghron mu odmítl poslušnost. Nic podobného oktaghron nikdy nestrpěl a nehodlal s tím začínat. Od jedné výjimky je jen krůček k další, poté se začne o rozkazech *přemýšlet* – a rázem je veškerá disciplína tatam.

„Teď sssi dupneššš napossled, želvo.“

Pásork neuhýbal. Jen zvedl dělo. Grulikis neočekával, že se mu povede lépe než poprvé, ale síla srdce mohla dokázat leccos.

„To všššak nicss nezmmění.“

Ať už z těch dvou vyhraje kdokoliv, Atunův osud byl zpečetěn. Pásork mohl jen ušetřit oktaghronovi práci.

Grulikis přesto nechtěl, aby zvítězil tank. Vyslalo by to jeho poddaným velmi nepříznivý signál. Mnohem lépe bude vypadat, když Atunu po bitvě vysype z krunýře sám... Nebo když to za něj udělá jeho staronový pobočník!

„Běž, Horagore,“ pokynul svému nejstaršímu i nejnovějšímu služebníkov, který nad tou otravnou elfkou již opět – a snad nadobro – převládl. „Zzzbav mě toho tupcsse – a pak mi dokažšš sssvou ssspolehlivossst a vymažšš zzz exissstencsse ty zzzelenokožššcsse!“ Horagor poklekl, sklonil hlavu a hrdě přísahal, že nezklame.

Stfelka se nepokusila o odpor.

Atuna zahájil druhé zvedání nohy.

Orci i inženýři si uvědomili, že času není zas až tolik, a rychle šplhali na tank. Všichni se pochechtávali, vlastně se vrátili domů – jen Gutnik stále zuřil: „Co ty všechno rozbít? Přiznat! Já na to stejně přijít!“ Šaman opět nabral rychlost. Nejenže stíhal ode všech přebírat plné čutory a vylévat je do nádrže – ještě se zvládal zatvářet omluvně a kajícně, kdykoliv se na něj mladý inženýr zamračil.

„Už nikdy nelézt do moje křeslo, Muh!“ ječel Gutnik vztekle a rychle se v něm sám uveleboval. „A koukat nabít Giganón!“

Šaman nadšeně vykvikl, nechal vodu na orcích, vysprintoval k Ďaháml a hned jednu valil k nabíjecím dvířkům děla. Samozřejmě přímo Cerorgovi přes záda – ale ork byl zvyklý a už plně zabraný do mávání všemi třemi kovovými končetinami.

„Moct my začít? Moct?“

„Rozhodný!“ přikývl Hribnik.

„Takže teď my smět zpět do velký boj tu?“ nevěřil jejich štěstí Bangorg. „Náčelníka dovolit?“

„Náčelníka už užít dost, teď bitva pro vás!“ potvrdil mu starý inženýr bez zaváhání. „Já zahlédnout ona u oktaghron – čekat, až my začít!“ Bangorg nadšeně zařval. S žuchnutím shodil doprostřed tanku těžkou brašnu plnou odštěpků z Pradávného, hned vedle ní odložil

svazek tyčí z tvrdého dřeva nejasnu a okamžitě se přesunul ven ke svému madlu. „My mít nejvíc dobrá náčelníka na všechna svět!“

Hribnikovi bylo jasné, že jeho nouzové posílení Střelčiny nadvlády nad zdrojem už nefungovalo, ale nehodlal orky zatěžovat vysvětlováním. Stejně by to nepochopili.

„Maghron už začít dřív!“ vykřikl Cerorg potěšeně od svých průzorů. „Spousta moc moc běžet k my!“ Potom se zamračil: „Ale my radši rozjet. Ten noha už vysoko...“

„Difesociál nezablokovat, to dobrá,“ nevnímal ho Gutnik, který stále prováděl kontrolu škod po Muhově ‚tankoskoku‘. „Pásy pořád vycházet jeden s druhá!“

Cerorg měl svou hrdost a nehodlal na nebezpečí poukazovat znovu. Hribnik zatím nevrle dloubal nohou do brašny: „To stejně divná nápad. Kamenná hrot na Perda... Já cítit jak primigob. Kdyby ta sloup nebýt svátá...“

„To móda, Hribnik!“ zazubil se Gutnik z křesla. Výsměch jinému inženýrovi si nemohl nechat ujít. „Kámen teď nová dřevo!“

„Debigob. Tak už moct jet?“

„Až já dopřesvědčit, že Muh nic nerozbít!“ změnil se úsměv mladého inženýra opět v popuzené zavrčení. „Vidět tohle? On zapomenout spustit mazací pumpa, málem motor fuč... a... a... on všechno poslintat!“ Hribnik se ani neohlédl. Místo toho zkontroloval kotel, v němž to žhnulo stále víc, a spokojeně přikývl. „Tady v pořádek. Srdce hořet skvělá. My zabít tři tygropýr jedna rána: získat nejvícmagtan palivo, přinést voda – a splnit rozkaz náčelníka! Srdce nespadnout do žádná oktaghron chřtán! Já zkrátký génius!“

„To být můj plán!“ vykřikl Gutnik ublíženě a přestal se starat o kontrolu strojů. „To já vymyslet srdce do kotel!“

„Ale já opravit, aby vyjít!“ usadil ho Hribnik. „Bez já žádný srdce! Já říct ukrást!“

„Ale vždyť...“

„Říct já ukrást, nebo ne?“

„Jenže...“

„Gutnik, konec *dizkuze*, ten želva zas dupnout!“

„Já... Ach, to pravda! Noha už klesat! Cerorg, proč ty nevarovat?“ Cerorg si zhluboka povzdychl.

Mladý inženýr začal s vyděšeným výrazem mačkat všechno, co se mu dostalo pod ruku. „Připravit na náraz!“

„Želva stihnout? My neujet?“ vyjekl Hribnik zoufale. „Tak udělat to, co Muh!“

„Ne – to zadřít motor! A my nepotřebovat hýbat, my nasadit nejvíc dobrý obrana! Muh – zvednout hlaveň!“

„Vystřelit?“ zaječel starý inženýr a v rozčilení začal žvýkat své brýle. „Ale on neprůstřelná! Fuj, to chutnat hrozný... Opustit Pásork!“

„Nestihnout! Věřit Giganón! Možný nezklamat!“

„Urk...“ hlesl Hribnik uklidněné.

Muh dotočil klikou, hlaveň se zvedla v nejvyšším možném náklonu a mířila přímo doprostřed obrovského klesajícího chodidla. „Hotová, Gut...“ Vtom mu pohled padl na brašnu s odštěpký Pradávného. Zasvítily mu oči. Přiskočil, nabral si celou hrst, strhl ze stěny jeden z pověšených nástrojů a než se kdokoliv vzpamatoval, skočil s tím vším do hlavně.

„Muh! Ty maniak! Želva! My muset střílet!“

„Ale já nápad!“ ozvalo se z hlavně společně s podivným drásavým zvukem. „SVT!“

„Jak udělat SVT, pitogob? Nadržtit úlomek na mast a potřít Ďahal?“ Kratičký okamžik bylo ticho. „Ne?“

„Vylézt! Já střílet teď!“

Drásavý zvuk se vrátil: „Skoro hotový!“

„Jak chtít!“ Gutník kopl do nabíjecích dvířek a přibouchl je. „Pal!“ Koule vylétla z děla s ohlušující detonací. Proto nikdo neslyšel, jak si Hribnik spokojeně šeptá: „Šťáva z šaman – to fungovat. Dobrý SVT mast...“

Kdyby ho Gutník zaslechl, určitě by se zase začali hádat, koho to napadlo prvního.

Tentokrát nebyl zášleh z hlavně zelený, ale oslnivě bílý.

Ani plně zapnutý Otřestlum nedokázal pohltit celý zpětný ráz Giganónu, když kouli hnala síla srdce. Hlaveň byla maximálně vztyčená, takže síla mířila dolů – tank se zabořil až po vršek předních pásů a zůstal vězet v zemi v téměř kolmé poloze.

Ve vzduchu se však děly mnohem divnější věci.

Ze všech přítomných na bojišti by dokázaly kouli během letu sledovat jen dvě bytosti – Horagor a Grulikis. Ten první se však nacházel na druhé straně Atunova gigantického krunýře: právě vytrhl masivní sekeru z rukou klečícího náčelníka ogrollů a s gutocelovým bajonetem nasazeným pod hlavní Palhromu sprintoval k arcimaghronovu mrtvolně visícímu ocasu. Odtamtud to k želvovu srdci bylo už jen padesát či šedesát kroků. Masem, samozřejmě.

Muh tedy vyděsil pouze Grulikise.

„Csso jsssi zzzačššš? Csso jen jsssi zzzačšš?“

Maličký šaman seděl obkročmo na Ďazel, hlavou k blížící se Atunově noze, a vrtal. Udělal do koule díru Gutnikovým vícvidiovým Min-I-VRTem – neskutečnou rychlostí roztočený hrot vklouzl do kamene stejně lehce jako do těsta – načež vrták vytrhl, nasypal do středu koule hrst odštěpků Pradávného vyzářujících odlesk síly srdce světa – přidal střípek své moci...

... Ďahal-SVT narazila do Atunova chodidla, *proletěla* dovnitř a vybuchla.

Želvovi zůstala po noze jen díra sahající hluboko do pancíře. Na bojiště se snesl masitý černý déšť.

Arcimaghrona zachvátila taková bolest, že mu vysadil rozum. Zareagoval instinktivně a pokusil se dostat co nejdál od zdroje utrpení. Naklonil se na druhou stranu. Co nejvíc. Co nejrychleji.

Překotil se na záda.

Pohřbil pod sebou několik setnin. Zoufale pohyboval zbylými nohama, ale obrátit se zpátky nedokázal.

Vojsko zachvátila panika. Pásork porazil Atunu! Největší arcimaghron celého Magoharu před ním bezmocně leží na zádech!

V tu chvíli navíc Horagor dospěl k želvovu srdci, probodl je bajonetem a odsekal od tepen – ale to venku nikdo neviděl. Pobledlí vojáci sledovali jen Atunovy posmrtné křeče a znehybnění tvora, kterého považovali za nezničitelného.

Takový pohled vydržel jen málokdo. Většina maghronů se obrátila na útěk.

Grulikis však nevěřicně zíral na cosi jiného. Na malou zelenou postavičku. Goblin z Ďahy seskočil včas. Právě trpělivě klepal na poklop, aby ho pustili zpět do tanku.

„Bohyně, ty čšššubko odporná, cosss nám to sssem propašššovala?“

Všechno ostatní ho přestalo zajímat.

„Csselou dobu jsssem hledal ssskutečššnou mocsss v jiných sssvětech – a přitom mi přímo před kusssadly běhá tohle!“

To stálo za všechen risk. Horší to už stejně být nemohlo.

Přece jen si dnes zaloví.

III. Zahít záchraní práce!

Přední pásy byly stržené z kol a zablokované. Cerorg zuřil.

„To nebýt důstojný! Copak já nějaká trpaslík, aby rýt v zem? Mít snad vousy? No mít?“

Přesto dělal, co mohl: Max-1-VRT se bořil do země kolem Pásorku, kypřil a rozhazoval kamení do všech stran. ŠM-I-K V.2 schválně nebyl roztočený, nabíral na kotouč pily uvolněnou vysušenou hlínu a vykopával tank ven. KL3-ŠTě se opíraly o zem a pokoušely se celý stroj přizvednout.

Muh vzdal pokusy dostat se do tanku – jakmile Hribnik s Gutnikem zjistili, že stále žije, začali vyděšeně vrískat a pověsili se na poklop zespodu. Šaman si tedy místo přemlouvání přitáhl k Pásorku opodál zapomenutý hever a s veselým pohvizdováním začal pumpovat.

Bangorg se zapřel patami.

Tank se o kousíček zvedl. ŠM-I-K V.2 mu rychle přihrnoval pod předeck hlínu a kameny, aby opět nepropadl. Gutnik s Hribnikem překonali záchvat paniky, přestali ječet a vyběhli ven opravit pásy.

Ze vzdálenosti pár set kroků je přitom sledovalo těch několik setnin, které na pláni zbyly. Neprchaly – ale ani neútočily.

Vojáci se nemohli rozhodnout, koho se teď bojí víc. Zda Grulikise – či Pásorku. A jejich velitelé je k rozhodnutí ani nenutili. Všichni viděli, jak se sem oktaghron žene přes pláň, a rozhodně se mu nehodlali plést do cesty.

Tohle už nebyl boj malých hráčů.

Pokud někdy byl.

Horagor se vynořil z Atunova těla na druhé straně, zejícím otvorem po rozmetané noze. To důležité z želvová srdce nesl s

sebou. Esence vůbec nebyla velká, vešla se mu do dlaně. Původně to bylo vajíčko, z něhož se Atunův svět narodil, avšak po všech těch staletích se z něj stala ubohá zčernalá zcvrklost postrádající jasný tvar.

Atunův život v ní dosud doutnal. Vládce se nevyjádřil, jak s ním má být naloženo, ale nazmar ho jistě přijít nenechá.

Horagorovi se sbíhaly sliny.

Jeho druhý cíl, Pásork s posádkou, byl na druhé straně želvová těla. Horagor podešel pod znehybnělou hlavou a dal se do klusu. Už se nemohl dočkat, až bajonetem stáhne ze zelenokožců kůže a pověsí je na Grulikisovu válečnou standartu.

Stfelka mu nevzdorovala.

Všechny tři kovové končetiny se zapíraly o zem. Bořily se. Pásork se chvěl, ale víc se nezvedal.

Pak zabral vši silou i Bangorg.

Předek tanku se pohnul a zaujal rovnější polohu. Opravené pásy zabraly ve zpětném chodu a chytily se. Pásork vyjel z díry a konečně byl volný.

„Ha! Mistr rána, mistr zdvih!“

Uvnitř tanku se vyčerpaný Cerorg celý trásl. Svíral rukojeti ovládacích táhel kovových končetin a prsty i svaly měl v křeči. Nemohl se pustit. Nedokázal ani zachrčēt, aby Bangorgovi řekl, co si o jeho podílu na ‚zdvihu‘ myslí.

V tu chvíli do tanku z věže seskočil Gutnik. I když si orci svých menších zelených bratránků *opravdu* moc nevšímají – tenhle dopadl Cerorgovi přímo na páteř. Ork se prohnul a jen stěží zalapal po dechu.

„Co válet a nic nedělat, Cerorg?“

Než ork otevřel ústa a sebral dost sil na odpověď, doskočil i Hribnik.

„Ano, Cerorg!“ přisadil si ihned. „Jak moct chtít, aby my inženýr pilný pracovat, když ty klidný spát uvnitř?“

Ork zavrtěl hlavou: „Ale...“

„Vzít příklad z Bangorg! On vytáhnout Pásork z díra!“

„Ano! Mistr zdvih!“ souhlasil Hribnik. „A co ty? No? Čeho mistr ty?“

Cerorg ovládl křeče, pustil rukojeti táhel a chystal se oběma goblinům předvést jemné umění mistra ‚roztrhnutí jak hada‘ – ale v tom v průzorech uviděl gestikulujícího Muha. A hlavně to, na co šaman už chvíli ukazoval. A na co Bangorg jen nehybně zíral a nedokázal se pohnout.

„Venku velká pavouk. Asi něco chtít.“

III. A pak už se s nic nepárat!

Horagor stál, sledoval tank z dálky a nepřibližoval se.

Když vyběhl zpod Atunova těla a uviděl Grulikise, jak se řítí k Pásorku, jeho první myšlenkou bylo: *Vládce si přeje sledovat ztrestání zelenokožců zblízka – musím si dát záležet, aby se dobře bavil!*

Poté však rozpoznal příznaky a zastavil se. Grulikisovy rozkazy pozbyly smyslu. A zábava tím spíš. Pohled všech očí strnule upřený na kořist, bleskurychlý pohyb přímou cestou k cíli, okolí pro Vládce přestalo existovat...

Oktaghron lovil. A bude lovit, dokud v kusadlech nesevěře kořist, ze které vysaje každou kapku moci – a pak bude lovit dál. Dokud nebude sytý.

Během trávení se mu rozum vrátí – ale do té doby klesne na úroveň členovce, z něhož na počátku věků vzešel.

Horagor dobře věděl, co je nyní jeho povinností. Byl hrdý, že svému pánu takto poslouží. Ostatní oktaghroni jistě zkusí Grulikisovy slabosti využít – on mu musí zajistit bezpečí. Odvést ho do ústraní. Skrýt.

Poplácal si kryt úložního prostoru v levém stehně, do něhož uschoval Atunovo srdce, a spokojeně kývl. S takovou návnadou to bude hračka.

Teď jen vyčkat, než Vládce uloví svou první kořist a trochu se upokojí. Zřejmě to nebude trvat dlouho. Právě se odrazil k poslednímu skoku.

Na konci jeho letu se krčil a třásl Muh. Šaman zřejmě konečně narazil na hrůzu, kterou jeho šílený mozeček pochopil.

„Hm. To kvůli němu? Co na tom mrňavém bláznovi všichni vidí?“

Bangorg se rozlícené vrhl oktaghronovi do cesty, postavil se nad Muha a rozmáchl se Gutobuchem. Horagor se rozesmál.

„Taková zbytečná smrt! Vždyť si tě ani nevšimne!“

A ještě jedna věc mu přišla k smíchu: Aiyanail. Věděl, že ji porazil – ale očekával od ní víc. Vždyť ona se mu zkrátka vzdala! Jen nečinně sledovala, co dělá, a smířeně poslouchala!

„Za tohle si můžeš sama.“

Pozvedl Palhrom. Přídavné zásobníky si už před útokem na Atunu schoval zpět do břicha – ten pocit hladu ho přiváděl k šílenství – ale stále měl připravených patnáct Perd4 ve střelovniku v předloktí. Zamířil na orka.

„Grulikis tě vnímá jen jako překážku mezi sebou a kořistí, ale já dám tvé smrti smysl: přinese mi zábavu.“

Vystřelil.

Bangorg zíral vzhůru na obrovská blížící se kusadla a chystal se provést nejdokonalejší ránu svého života.

„To moje odkaz pro budoucí pokolení!“ zašeptal dojatě. „Všichni jednou vyprávět, jak mistr rána Bangorg udělal nejvíc velký Bang.“

Náraz. Gutobuch mu vyletěl z rukou. Ork ztratil rovnováhu a zapotácel se.

Kyj přistál až o padesát kroků dál. Vězela v něm zabodnutá Perda4.

V tu chvíli Grulikis přistál na Muhovi. Obrovská kusadla scvakla. Bangorg byl jen tak mimoděk sražen stranou – o něj oktaghron zájem neměl.

Ork se pět šest kroků nedobrovolně válel po zemi, než se zastavil, vstal a vyrazil ke svému kyji. Raději se neohlížel. Nechtěl to vidět. Nechtěl sledovat, jak ten obrovský chlupatý pavouk požírá šamana jeho kmene – a už vůbec nechtěl spatřit svou náčelnici, která za to mohla. „Ty zradit my, Střelgha! Kvůli ty Muh žrádlo!“

Tentokrát byly myšlenky na její smrt opravdu jeho.

Ale vždycky byl klidný a rozvážný. A moc moc chytrý.

Proto si řekl, že se o Střelčině zradě rozhodne teprve tehdy, až bude mít Gutobuch opět v rukou.

„Všechno být víc jasná, když mít v ruce dobrá kyj... a když zbít nepřítel a zeptat se ho, jestli on opravdová nepřítel!“

Moc moc chytrý.

„Co stát?“ ječel Hribnik vyděšeně. „Co tam venku stát?“

„Muh... on skočit po Muh. Teď cvakat kusadla,“ odpověděl pobledlý Gutnik – i když si nebyl jistý, jestli to vlastně nejsou dobré zprávy. „A Bangorg nedat rána. Bangorg ztratit kyj! Střelgha střelit kyj!“

„Náčelníka...“ zašeptal Cerorg nevěřící. „Náčelníka... Ona proti my.“

O Hribnika se pokusily mdloby.

„Můj... můj krásné Střelgha...?“

„To tvůj vina!“ vyhrkl na něj mladý inženýr. „Ty a tvůj hnusné, špinavá zdroj! Kdyby ty aspoň umět udělat dobrý oprava, ale ty...“

„Ale já říkat, oprava nebýt celý! To Cerorg říkat: „No tak!“ To Cerorg chtít bít malá bezmocné goblin! Co já zmocť? A teď náčelníka chtít bít my!“

Cerorg zaraženě mlčel.

„Aspoň už zavřít hlaveň! Nabitý?“

Hribnik přibouchl dvířka Giganónu a přikývl: „Nabitá! Ale co zmocť obyčejný Ďahal? My nemít ani Ďaha-Dum!“

„Bangorg mít dobrá nápad. My dát rána,“ vysvětlil mu Gutnik a stiskl Gigaspoušť. „Aby ta pavouk rozzlobit!“

„Aha, to jasný...“ přikývl Hribnik samozřejmě. „Rozzlobit.“

Pak vytřeštil oči.

Giganón spustil.

Kusadla scvakla. Muh v nich nebyl.

Horagor vlastně nebyl překvapený. Ten šaman nikdy neudělal to, co se zdálo logické – tak proč by se nechal ulovit?

Oktaghron frustrovaně syčel. Kusadla se rozevírala a svírala, bořila se do země, místo kořisti drtila ve stisku kusy skal, naprázdno z nich odkapávaly trávící šťávy... Muh pokaždé uhnul. Jednou dokonce do Grulikisova úzkého jícnu – a zase z něj vyskočil dřív, než si to oktaghron uvědomil a sevřel ho uvnitř makadly.

Ne, Horagora to opravdu nepřekvapovalo. Mnohem zvláštnější mu přišel ten jeho nápad s výstřelem do kyje.

„Co mě to popadlo? Proč jsem toho primitiva prostě nezabil?“

Ale na tom už nezáleželo. Bangorg se mu ztratil z očí – oktaghronovo obrovské tělo vířilo písek i prach a nechtěně vytvářelo clonu, v níž zvolna mizel dokonce i Pásork, zdatně přispívající svými komíny.

„Možná bych měl zasáhnout. Oklamat Muha. Dělat, že jsem stále ona, a chytit ho.“

Ten nápad se mu zalíbil.

Chtěl se rozběhnout. V tu chvíli se z oblak vynořil Bangorg. Gutobuch se mihl v mistrovsky vykrouženém oblouku.

BANG.

Byla to větší rána, než oba čekali. Mnohem větší. Bangorg si zamračeně prohlížel kyj a hledal chybu. Zvláště díru po Perdě4 zkoumal pečlivě. Ta rána byla tak neskutečně obrovská, že si za ni zkrátka nemohl přivlastnit zásluhu.

To by nebylo profesionální.

Horagor ležel na zádech. Divil se, že není mrtvý. Měl by být. Přesto neměl ani prasklinu na průzoru.

„Jak to?“

Detonace, která se ozvala při dopadu kyje na helmu, byla naprosto...

... známá.

Giganón. Vystřelil v tutéž chvíli.

Arcimaghron s ulehčeným smíchem vstal. Zamířil na zamračeného Bangorga Palhrom. Pak se zarazil. Ork se přikrčil a maličko ustoupil – a když na něj Horagor hned nevystřelil, podíval se, kam se to jeho bývalá náčelnice dívá.

Grulikis měl v jícnu mezi kusadly zaraženou Ďahul.

„To neměli dělat...“ zasmál se Horagor. „Nejspíš by je nechal být.“

Nyní však oktaghron zapomněl na Muha a zareagoval na bezprostřední ohrožení – plivl Ďahul přímo na Pásork.

Kamenná koule ohnula Giganón téměř do pravého úhlu. Uvnitř tanku se strhla kakofonie zoufalého bědování.

Grulikis skočil a sevřel věž kusadly.

Začal ji trhat.

Bědování utichlo. Nahradil ho ječivý řehot a pronikavé syčení.

„Tak ty mít hlad?“ vřískl Gutník vítězně a vypustil z Parometu všechnu páru, co jim srdce vyrobilo.

„Nažrat Pára-SVT, blbá osminoh!“

Oktaghronova hlavohrud zmizela v oblaku žhavé svatosti. Grulikis vydal zmučený pískot, který srazil na kolena všechny, kdo z pláně ještě neutekli.

Byl to neuvěřitelně *ubohý* zvuk.

Horagor rozlícené zařval: „A dost! Tohle si k mému Vládci nikdo nedovolí!“

Chtěl se rozběhnout k tanku. V cestě mu však stál Bangorg. Ukazováčkem si kvedlal v uchu a pokoušel se z něj vyhnat to pískání, ale v druhé ruce měl napřažený Gutobuch.

„Jak chceš!“ vykřikl arcimaghron. „Když na tom trváš, klidně začnu s tebou!“

To už ork útočil. Švihl kyjem stejně skvěle jako prve. Tentokrát však Horagora nepřekvapil.

Arcimaghron přikročil, přizvedl orkova zápěstí topůrkem ogrollské sekery a převedl si ránu nad hlavou.

Ork uskočil zpět a zavrčel vzteky. Takhle mu jeho ránu ještě nikdy nikdo nezkazil!

„Kdyby ty být náčelníka, já tleskat, ale ty... ty být...“

„Já být unuděn,“ oznámil mu Horagor, namířil mu Palhrom do obličeje a stiskl...

Zelená dobrý.

... zkusil stisknout...

Zelená dobrý!

... zuřivě se pokoušel stisknout...

Zelená dobrý!!!

... spoušť.

„*Nejde to, vid’?*“ ozvala se Střelka pobaveně. „*Není to k zbláznění?*“ „Co... co to je?“

„*Inztrukce. Podstata našeho bytí. Nad těmi nepřevládneš.*“ „Nesmysl!“ vysmál se jí – a přesto ustupoval před Bangorgovými útoky a dokázal jen uhýbat. „Nade mnou nemají moc!“

„Opravdu? A proč tedy Tvůrce stále žije? Už dvakrát jsi ho držel za krk. Že by všechna naše síla nestačila k zlomení jednoho tenkého gobliního vazů?“

„Ty... to ty jsi slabá! Podlehla jsi mi! Já dokážu cokoliv!“ Na důkaz svých slov zkusil přejít do protiútoč. Sekl ogrollskou sekerou přímo... *Zelená dobrý.*

... přímo vedle. Vztekla zavyl.

„Přesně vím, jak se teď cítíš.“

„I kdybys měla pravdu – zkrátka je nechám zabít někým jiným a stejně budu volný!“

„To klidně zkus. Jenže je budeš chránit.“

„Cože?“

„Proto jsi Bangorga odstřelil Grulikisovi z cesty. Muh nebyl v nebezpečí, ale Bangorg by zemřel.“

„To není... nejde... Proč...“

V tu chvíli se ork zastavil, přestal útočit a rozvztekle se zařval: „Hej! Já tu s ty bojovat! Soustředit!“

Horagor se mu pokusil vyhovět a zaútočit. Selhal, pak podruhé, potřetí – v uších mu zněl elfčin smích promísený s vřiskavou *inztrukcí* – opět musel ustupovat a už se jen zoufale snažil roztrhanými oblaky dýmu a páry alespoň koutkem oka zahlédnout, co se děje s jeho Vládce.

Grulikis se vyčkávavě krčil třicet kroků od stojícího Pásorku. Všechny svaly měl napjaté.

Nebyl to lovecký postoj. Byl obranný.

Oktaghrónův zprimitivnělý mozek ovládl strach.

„Ne! Ne! Ne!“ řval Horagor a i v něm rostla panika – to když Grulikisovu osminohou postavu překryla jednolitá barva.

Rudý zničit.

„Nenechám se... nenechám!“

V tu chvíli se mu už nepodařilo včas uhnout. Gutobuch mu vrazil do břicha a téměř ho opět srazil na zem.

„*Nejsi trochu unavený?*“ zeptala se ho Střelka starostlivě, zatímco se přes záda ztěžka převaloval zpět do stoje. „*Možná ses neměl tolik přepínat. Vzporování inztrukcím je nesmírně vyčerpávající...*“

Vzápětí opět musel uhýbat: „Ty... ty jsi schválně... Proto ses... nebránila...“

„Ano, jsem skvěle odpočatá. A teď bych si vzala své tělo zpět – než nám ho Bangorg přece jen poškodí. Byl bys tak hodný a uhnul mi z cesty?“

„Tak snadno mě nepřemůžeš!“

V tu chvíli se objevil Muh. Nad hlavou nesl v obou rukou zbrusu novou nejasnou Perdul s kamenným hrotem. Odrazil se, skočil a v letu zabodl střelu přímo do prostřední hlavně Palhromu.

Bangorg se překvapeně zarazil. „Muh? Ty živé! Takže náčelníka...“

Podrbal se na hlavě. Začal přemýšlet.

Zbraň zacvakala. Horagor se pokoušel ze všech zbývajících sil odolat, ale Palhrom se natáčel proti Grulikisovi.

Rudý zničit! Zničit!

Musel poslechnout.

„Ale máš na vybranou – buď můžeš stisknout spoušť a zradit svého pána, nebo jen selžeš a vzdáš se!“

To první by nesnesl.

„Tohle není konec, Aiyanail!“ zaječel naposledy, než se opět stal jen zdrojem. *„Potřebuješ... mě! Jednou opět...“*

Střelka ho umlčela.

Pak se usmála levým koutkem úst, pevně se rozkročila a prostřelila skrčenému oktaghronovi jednu z levých nohou.

Grulikis opět zapištěl bolestí – načež vyrazil pryč. I když tu někde stále cítil čerstvé srdce arcimaghrona, jeho přímočará mysl vyhodnotila další čekání jako příliš velké riziko. Raději nechal tu velkou kovovou věc být, odštípl si zmrzačenou nohu a vydal se nasytit spoustou maličkých prchajících bytostí.

Bangorg radostně vyhodil Gutobuch do vzduchu a opět ho chytil. Pak poplácal náčelníci po zádech a spokojeně kopl Muha.

Byl moc moc chytrý. Došlo mu to.

Bitva skončila.

IIII. Posbírat kořist a olízat rána.

Střelka zaujala své místo ve věži. Krátce zvažovala, že by kmen oslovila, něco vysvětlila, slíbila, že už nepodlehne... ale připadalo jí to zbytečné.

Nezelené.

„Bangorgu, zhasíná nám kotel, sežeň další palivo – třeba tu jeho nohu! Muhu, pokus se udělat něco s Giganónem, ať nám alespoň nevadí při jízdě – a ty mu pomoz, Cerorgu! Gutniku, přestaň básnit o své genialitě a spočítej, jestli dojedeme až k nejbližší vodě, a ty, Hribniku... ty mi přestaň objímat nohy a rozhodni, co s tímhle.“

Pustila Tvůrci do nastavených dlaní Atunovo srdce. S nadšeným výskáním začal poskakovat kolem stupátek.

„Záložní zdroj! Tolik nová možnost! Energie na víc síla, energie na víc zátěž, energie na výš skok! Udělat pro ty na levačka Palblesk-IA! To skvělá... skvělá... skvělá...“

Jeho nadšení však postupně uvadalo. Uklidňoval se. Nakonec už na černé vejce jen zamyšleně zíral. „A vědět ty co, Střelgha?“

Přikývla.

„To skvělá palivo.“

Srdce zmizelo v kotli.

„Dost starost i s jedna maghron. Nepotřebovat ti dát do hlava ještě obrovský pitomá krunýřochod...“

Měla z něj radost.

Na obloze vyšel druhý temný měsíc a oba světlé se pomalu klonily k západu. Blížila se noc.

Kmen kmital kolem tanku a prováděl nejnutnější opravy, aby Pásork stihl vyrazit ještě za světla. Nocovat na pláni je nelákalo a nebyl k tomu ani důvod. Od vyděšených maghronů po cestě nic nehrozilo a do půlnoci mohli být mezi přáteli. Nebo si udělat nové. Dokonce i v Magoharu existovala pohostinná místa. Zvlášť nyní, když padl jeden z jeho největších tyranů.

I kdyby to bylo jen dočasné.

ZHODNOCENÍ MISE M4

Elofský šaman a golbinský arcimág spolu stáli na ostrohu nad průsmykem a zadumaně sledovali místo, kterým do jejich světa

přišla zkáza. I když se průlom dávno zavřel, menší rány zůstávaly. Magické pole světa stále krvácelo – a ještě dlouho bude.

„Doufám, že jsme udělali dobře,“ povzdychl si golbin ustaraně. „Byli nám podobní – a přesto tak jiní...“

„Oni zle zelení, ale já důvěřovat oni,“ ujistil důstojného mága elof. „A my tolik vždy myslet jen na my... Přijít čas starat o všichni jiní.“

„Ano,“ souhlasil se slovy svého vychrtlého společníka golbin. „Abych řekl pravdu, celou tu dobu jsem měl pocit, že i když sem přišli kvůli sobě, slouží čemusi většímu. A že jim můžeme pomoci i za cenu, která je zdánlivě nepřijatelná, neboť se tím nestaneme chudšími. Ale byl to jen pocit – a těm je nebezpečné podléhat...“

Elof se odmlčel. Hleděl do dálky – na žluté moře, přes nějž se svým lidem už zítra odpluje i s jedním ze čtyř nových srdcí. „My udělat dobře. Oni být zoufalí, málem zkusit vzít srdce s pomoc síla – ale ne proto, že oni zlí. Oni nemít jiná možnost, jak zlo zahnat, a kdyby my jim ji odepřít, my stejná zlo, jako to zlo.“

„Kéž bych sdílel tvou jistotu,“ povzdychl si golbin. „Stále se nemohu zbavit obavy, že jsme se unáhli. Ano, děti srdce zůstaly utajeny, ale jsou slabé. Kéž bychom jim stihli dodat víc mateřské moci! Takto určitě zemřou přinejmenším dvě... možná i tři... a to, co dnes bude vnímáno jako oběť, pochopí naše zítřejší generace jako krivdu,“ vyslovil chmurné proroctví. „Přijdou války, každý bude chtít zbylá srdce pro sebe... norg proti golbinovi, elof proti oragovi...“

„To moc chmurný. Moc. Já věřit opačně. Věční teď vrátit!“ zavěštil si také elof. „Oni líbit naše oběť a usmířit s my. Vdechnout děti srdce víc život a všichni přežít a žít spokojený. My jen muset zůstat silná a dobrá přítel.“

„Nehynoucí přátelství... usmíření s Věčnými...“ zopakoval golbin a smutně se usmál. „To by byl opravdu zázrak.“

Potom oba dlouho mlčeli. Golbinský arcimág promluvil teprve tehdy, když sestupovali z ostrohu, aby se opět připojili k oslavám již nečekaného triumfu.

„Co myslíš... na co chtěli tolik vody?“

Velešaman se uchechtl. „Nemít tušení. A vědět ty co? Nalít čistá víno. My rozhodnout pomoci a to moc moc správně – ale proč my to udělat? Opravdový důvod? Já klidně přiznat. Ta jejich šaman, když on probrat... Kdyby my neustoupit z cesty...“

Golbinský mág vážně přikývl.

„Ten pohled v jeho očích... Nikdy nezapomenu.“

Julie Nováková – Eskapády pana Finnegan

Setkání první: Osazenstvo vlaku do Paddingtonu

„A je pravda, že když jste působil v Indii, napadl vás tygr a vy jste ho přemohl tím, že jste mu strčil svou rozbitou pušku do tlamy?“

Desmond Finnegan se shovívavě usmál na dámu s velkýma naivníma očima a liškou kolem krku. „Rád bych se zde ještě zdržel a podělil se s vámi o další historky ze svého života, ale povinnost volá. Musím zkontrolovat, zdaje vzadu vše v pořádku.“

Malá společnost v jídelním voze vypadala zklamána. Finnegan jim pokynul a vydal se do dalšího vagonu. Pobrukoval si do rytmičkého rachocení vlaku.

„Detektive Smithi,“ kývl na něj muž v jídelním voze.

Finnegan se usmál. „Vše v pořádku?“

„Ano. Žádná podezřelá aktivita.“

„Děkuji. Raději to sám ještě půjdu zkontrolovat dál. Opatrnosti není nikdy dost,“ dodal bodře, upravil si motýlka a vykročil. Pánovi v černém obleku, se slušivou vycházkovou holí a drahými kapesními hodinkami nikdo ve vlaku plném dam a gentlemanů nevěnoval pozornost nevítaného rázu. Detektiv Smith tu byl kvůli jejich bezpečí – a navíc byl tak neodolatelný společník! Už když před odjezdem vlaku ze Southamptonu přišel za vedoucím bezpečnosti, představil se mu, ukázal mu průkaz a tiše mu oznámil, že byl najat kvůli ochraně nákladu v zadním vagonu, byl přijat ochotně. Dopis od náčelníka královské policie to koneckonců zaručoval. Ve vlaku Smith splynul s cestujícími a nenápadně každého prověřoval, zatímco je bavil svými příběhy.

Všichni byli rádi, že ho tam mají, i když jen přítomní policisté znali jeho pravé poslání a věděli, že v posledním vagonu s nimi cestuje něco cenného. Obsah nevelké skříňky neznali – a ani nepotřebovali znát, však si ji trojice nepříjemně se tvářících mužů, již se od ní nehnuli na krok, dva uniformovaní policisté a ten příjemný detektiv Smith, ochrání.

Finnegana začaly svědit tváře pod falešnými licousy, ale dál se sebevědomě usmíval.

Fanfarónským krokem pokračoval do dalšího vagonu. Byl předposlední a uzavřený pro běžné cestující. Tady by měli sedět královští policisté. I je může zmást svým průkazem, dopisem a sebejistým vystupováním – ale dál už mu to nepomůže.

Otevřel dveře do vagonu – a strnul.

Dvojice uniformovaných mužů nehybně ležela na podlaze. Finnegan přiklekl k jednomu z nich. Policista žil a mělce dýchal, zřejmě byl něčím omámen, ať už kapesníčkem napuštěným éterem, nebo něčím rozpuštěným v čaji stojícím v konvici na stole.

Zřejmě tu měl vážnou konkurenci... Desmond Finnegan byl překvapen – ale ne zcela nepříjemně. Ta představa byla spíš vzrušující.

Pevněji sevřel svou vycházkovou hůl a vykročil do posledního vagonu.

Otevíral dveře pomalu, co nejtišeji; přes rytmický hluk vlaku ho nemohlo být slyšet. Škvírkou nahlédl dovnitř.

Viděl dva muže ze tří – třetí musel být u stěny vagonu vedle dveří.

Znovu opatrně zavřel. Plán měl připravený – ale kde je jeho konkurence, aby ho mohl patřičně upravit?

Inu, pokud se neukáže, bude postupovat podle původního.

Rozrazil dveře a bodře pravil: „Jak to jde, pánové, vše v pořádku?“

Oba muži vyskočili na nohy a tasili zbraně. Třetí tu chyběl.

Finnegan dal se smíchem ruce nad hlavu. „Ale pánové, co to je! Copak vám nikdo neřekl, že Britové pošlou svého člověka, aby vám pomohl dohlédnout na převoz daru?“

Mlčeli a podezřívavě si ho měřili.

V tu chvíli se Finnegan opřel ramenem o spínač vedle dvířek a zbrusu nové elektrické osvětlení zhaslo, vagon bez oken se náhle ponořil do tmy.

Finnegan si pamatoval, kde stojí jeho protivníci, a zatímco ti tápali v temnotě a hledali jeho nebo spínač, lehkým baletním krokem kolem nich proklíčkoval ke skřínce, v níž se musel skrývat předmět neuvěřitelné hodnoty – dar cara Mikuláše pro Její Veličenstvo královnu Viktorii.

Podle sluchu poznal, kde oba muži jsou. Počkal na vhodný okamžik a máchl svou vycházkovou holí. Dle zvuku usoudil, že oba trefil napoprvé tak, aby je na chvílku vyřadil z provozu.

Pokrčil rameny. Asi je ještě lepší, než si myslel.

Otočil se zpět ke skřínce s darem. Vtom se rozsvítilo – uslyšel tiché cvaknutí za zády – a medový hlas pravil: „Neotáčej se, jestli nechceš skončit s tělním otvorem navíc.“

„Dáma má smysl pro humor,“ opáčil Finnegan. V duchu se proklínal za svou neopatrnost. Musela se schovávat v předchozím vagonu, celou dobu... A když se objevil, tak jen počkala, jak si poradí se strážci daru.

„A pán zase postrádá pud sebezáchovy.“

„Vždyť jsem se ani nepohnul. A věřte mi, ani to nemám v úmyslu, dokud na mě míříte.“

„Lehněte si na zem obličejem dolů.“

Finnegan se ušklíbl. „Raději ležím na zádech, je to pohodlnější.“

„Můžu vám obrátit obličej na záda, ale obávám se, že pak už byste nepreferoval žádnou polohu,“ odvětil sametový hlas sladce, ale pak rázněji dodal: „Tak na zem, dělejte!“

Finnegan si odpustil poznámku o měkkosti koberce na podlaze vagonu a lehl si vedle dvou knokautovaných mužů. Hlavu položil tak, aby mohl alespoň vykukovat po nejbližším okolí. Vedle sebe spatřil pár černých bot na nízkém podpatku a lem šedých kalhot. Navzdory své nezáviděníhodné situaci se neubráníl pousmání. *Kohopak zajímavého to tu máme?*

Setkání druhé: Odvážná zlodějka

Žena přešla ke skřínce uprostřed vagonu, otočená k němu bokem. Finnegan rychle zvažoval možnosti; má se pokusit vyskočit na nohy, přemoci ji a zmocnit se skříňky ve vedlejším voze tak, jak plánoval? Nebo jeho konkurentka zareaguje rychleji a on skončí zraněný nebo mrtvý – a ještě bez zlámané grešle?

Dalšího rozhodování byl ušetřen, když do místnosti vzápětí vtrhla trojice mužů. Okamžitě se převálil ke straně a užuž chtěl vstát, ale na záda mu dopadlo něco malého, ale těžkého a poněkud ostrého.

Finnegan se zastavil v půli pohybu; určitě nechtěl mít něčí hůl s ostrým koncem zabodnutou do zad.

A kde vůbec zůstala jeho hůl? Finnegan se opatrně rozhlédl. Zorné pole měl poměrně omezené, ale svou vycházkovou hůl spatřil kousek od místa, kde původně ležel. V duchu zaklel.

Pár pánských polobotek se pomalu přesunul k nehybně stojící ženě. Finnegan vyčkával.

Skřípavý mužský hlas cosi vyštěkl v ruštině. Desmond Finnegan znal z ruštiny jen „zdrávstvuj“, teď ničemu nerozuměl. Ale žena očividně ano – stejným jazykem muži rázně odpověděla. Vagonem zaznělo plesknutí a bolestně zasyknutí.

Finnegan pocítil hluboké rozhořčení a hned nato si uvědomil, jak je to za jeho situace absurdní. Proč by měl soucítit s někým, kdo ho možná připravil o životní šanci?

Inu, proč ne?

Byl si jistý jen tím, že je potřeba něco udělat-jinak se odsud ani nemusí dostat... A tak udělal to, co uměl nejlépe. Začal improvizovat.

„Rmoutí mě být v přítomnosti někoho, kdo ani nezná dobré vychování. Uhodit ženu! Doufal jsem, že natrefím na někoho civilizovanějšího,“ řekl opovržlivě.

Naleštěné polobotky se obrátily a udělaly pár kroků k němu. Jedna z nich zasunula špičku pod Finneganovo čelo a lehce se zdvihla.

Finnegan pohlédl do tváře staršímu muži krutých rysů.

„Kohopak to tu máme?“ řekl muž anglicky s mírným přízvukem.

„Detektiv Smith. Právě jsem kontroloval, zda je náklad v pořádku, když se objevila ta žena a pod hrozbou zastřelení mne donutila lehnout si na zem.“

Uslyšel její krátké zaklení.

„Detektiv? A nechá se přemoci pouhou ženou – a ještě zjevně chodí neozbrojen?“ Muž se tvářil pobaveně – a krutě zároveň.

Rachocení vlaku se trochu změnilo. Muž rychle pohlédl ven. Pak se obrátil na své společníky a cosi vyštěkl ruský.

Ne, tohle nezní, jako by mi uvěřili, usoudil Finnegan. Ted', nebo nikdy!

Vymrštil pravou ruku, aby srazil hůl ze svých zad, a honem se převálil, aby dosáhl na vlastní vycházkovou hůl. Svižně vyskočil, právě včas, aby uhnul okované holi jednoho z mužů; svým úderem ho zasáhl do týla.

Zlodějka se k němu okamžitě přidala. Poprvé jí viděl do tváře, až na to, že horní polovinu měla zakrytou černou karnevalovou maskou. Vzápětí o výhled přišel – to když uskočila před jedním z mohutných Rusů.

Sám se musel potýkat s oběma zbývajícími. Velmi rychle byl zatlačen až na samotný konec místnosti. Byl by to jistý konec i pro něj, přinejmenším jeho kariéru – kdyby nenahmátl cosi za sebou a nezmáčkl to.

V příštím okamžiku visel za kliku na dveřích vagonu a houpající se nebezpečně nízko nad uhánějícími koleji.

Finnegan nikdy neměl rád pocit, že letí.

Pomyslel si, že má alespoň štěstí, že se car nerozhodl dar dopravit pomocí vzducholodi.

Finnegan vlál na dvířkách za vlakem. Nad ním se tyčil rozložitý Rus s masivní vycházkovou holí. Právě se napřahoval – a Finnegan už se pomalu loučil se zdravím, ne-li se životem. Pak ale přes mužovu hlavu přelétla smyčka a stáhla se. Hůl mu vypadla z rukou a udeřila Finnegana, ten se však udržel a využil příležitosti, aby se zase přehoupl na schůdky za vagonem. V duchu si přísahal, že takhle už opouštět vlak nikdy nebude!

Právě přejížděli Temži. Každou chvíli budou v Paddingtonu.

Muž přepadl dozadu a zmizel mu z dohledu. Finnegan vyšplhal zpět do vagonu a s úlevou za sebou zabouchl dveře – právě včas, aby mohl padnout k zemi před ranou posledního ze strážců skříňky, onoho muže s krutou tváří. Jemu i zlodějce se dosud ubránil lehce.

„Ven, vy tupče!“ zakřičela na Finnegana žena, vrhla se přes něj ke dveřím a Finnegan si užuž myslel, že vyskočí ven za jízdy – ale ona se vyhoupla na *střechu* vagonu.

Šílená!

Ale vzápětí skočil zpět na schůdky také, aby unikl nebezpečně se rozpřahujícímu muži. *To netrvalo dlouho...*

Za ustavičného tichého klení následoval zlodějku a po žebříku sestávajícím jen z tyček vyčnívajících ze stěny vagonu zamířil nahoru. Když vystrčil hlavu nad úroveň střechy, vítr mu vehnal slzy do očí. Finnegan byl rád, že o svůj cylindr přišel předtím v bitce, protože kdyby ho měl na hlavě teď, určitě by ho napadlo ho chytat.

V dálce už viděl siluetu paddingtonského nádraží. Pocítil úlevu, už ne zklamání – skříňku teď patrně nezíská, ale aspoň má dobrou šanci na únik.

Málem spadl, když ucítil silné zatahání za kotníky. Reflexivně vykopl, čímž se uvolnil.

Neměl na vybranou; musel nahoru celý.

Finnegan se poprvé v životě začal skutečně modlit.

Zlodějka už byla téměř u předchozího vagonu. Skoro rozpláclá na střeše vlaku už nevypadala příliš elegantně, ale její technika lezení byla očividně účinná. Finnegan za sebou uslyšel šramot a jen doufal, že je muž nehodlá následovat; má přece za úkol chránit skříňku s darem pro královnu. Nemůže ji jen tak opustit!

Pokud už se neprohráli někteří z jeho společníků.

Finnegan dost sprostě zaklel a začal se po střeše pomalu sunout kupředu. Děkoval tvůrcům dráhy, že v tomto úseku nejsou žádné velké zatáčky.

Opatrně se ohlédl. Vzadu se vynořila tvář s krutými rysy. A za ní ruka se zbraní.

No jistě, nechtěli střílet uvnitř, kde by mohl přijít k úhoně dar nebo některý z nich... což se tady stát nemůže. Finnegan vyvinul rychlost, o které si ani nemyslel, že by jí někdy mohl být na střeše jedoucího vlaku schopen, a těsně před zazněním výstřelu vklouzl do štěrbin mezi oběma vagony, kde už se žebříku přidržovala odvážná zlodějka.

„To byl výstřel?“ pokusila se překřičet vlak.

„Co myslíte?!“ zařval na oplátku Finnegan.

Podle okolí už každým okamžikem vjedou na nádraží. A začali zpomalovat.

Zlodějka otevřela dveře do předposledního vozu a vzápětí je zase přibouchla a začala rychle šplhat nahoru. „Špatný nápad!“ křikla.

Dveře se otevřely Finneganovi před nosem a chvíli na sebe z očí do očí zírali překvapený policista a téměř stejně překvapený dobrodruh.

„Utíká tudy,“ zvolal Finnegan a ukázal vzhůru.

Vtom ho cosi málem srazilo pod vlak – otevřely se i dveře za ním. Finnegan balancoval na plošině mezi vagony a byl rád, že ho jistí masivní zábradlí.

Policista a ochránce skříňky na sebe zírali jen chvíli, než se oba naráz podívali na Finnegana.

Ten se široce usmál, pokrčil rameny a vši silou oboje dveře přibouchl – dvěma mužům rovnou do nosu.

Už se chystal opět na střechu vlaku, když ho náraz hodil na přední stěnu posledního vagonu a ozvalo se příšerné zaskřípění. Někdo musel zatáhnout za nouzovou brzdu.

Jakmile vlak zpomalil dostatečně, aby se Finneganovi z představy koulení se z náspu přestal zvedat žaludek, nyní již značně pošramocený gentleman seskočil.

Podařilo se mu dopadnout tak, aby si narazil pravý bok a nohu, ale ochránil hlavu. Skutálel se do příkopu kousek od domků ve Westbournu. Chvíli tam jen ležel, se skoro celým tělem bolavým, a snažil se zpracovat myšlenku, že je živ a zdrav. Pokusil se vstát, ale hned se zase svalil na zem.

Povšiml si chlapce v otrhaných šatech a s umouněnou tváří, který na něj užasle hleděl.

„Copak, ještě jsi neviděl nikoho vystupovat z vlaku?“ usmál se Finnegan, vydrápal se na nohy, oprášil se a za stále nevěřícího pohledu dítěte se pomalu, za občasného zasténání, vydal co nejdál od Paddingtonu.

Setkání třetí: Muž v zeleném saku

Nejlepší irská hospoda v celém Londýně ležela zastrčená na rohu domu na frekventované Fleet Street a jmenovala se U kančí hlavy. Finnegan vklouzl dovnitř. Pořád ještě kulhal, ale bolest už od včerejška výrazně polevila. U baru si objednal Guinnesse a dobelhal se ke stolu vzadu v rohu za dřevěnou zástěnou.

Muž opírající se o stěnu, a kouřící dýmku, mu pokynul. „Slyšel jsem, že jsi včera moc neuspěl, Finne,“ zahuhlal s dýmkou stále v ústech.

„Narazil jsem na konkurenci. Zpráva o převozu se zřejmě docela rozšířila.“

„Nemůžeš čekat, že se něco takového utají, zvláště když už se to dostalo i k tobě...“

Finnegan se ušklíbl. „Můžu jen hádat, přes jaký zdroj se to dozvěděla ona.“

„Ona?“

„Ta zlodějka. Byla to žena.“

David O'Connelly, místní dopisovatel *The Irish Examiner* a redaktor *Evening News*, legenda umírněného křídla irského podsvětí v Londýně a Finneganův nejlepší přítel ve městě, překvapeně pootevřel ústa, až si musel honem přidržet dýmku.

„Ale dar si taky neodnesla, oba jsme museli utéct.“

„Škoda dobré šance,“ řekl O'Connelly a kývl na servírku, že si dá ještě jedno. Oklepal si špetku popela z dýmky ze svého zeleného manšestrového saka, které neslo stopy letitého nošení, a znovu se zadíval na Finnegana.

„Ještě jsem nevyčerpal všechny,“ opáčil Desmond.

O'Connelly povytáhl obočí. „Co plánuješ provést?“

„Proklouznout do paláce.“

Finnegan si nemyslel, že vůbec něco může O'Connellyho skutečně šokovat, ale on to nyní dokázal.

„Zešílel jsi?“

„Pokud mi paměť dobře slouží, šilencem jsi mě nazval už při několika příležitostech. Zřejmě jsem tedy buď šílený již dlouho, nebo se pleteš,“ usmál se Finnegan.

„Palác se bude hemžit policií! Pokud tě chytí, můžeš klidně viset, pokud tě obviní ze spiknutí proti královně. Nepůjde jim o důkazy, příteli, budeš Ir lapený v Buckinghamském paláci v den královnina výročí. Ani ne před týdnem zatkli několik od nás – prý irští separatisté sestavující bombu – a ti budou mít štěstí, pokud vyvážnou jen s trestem vězení nebo transportem do některé z kolonií.“

„Vím, slyšel jsem o tom. Znal jsi je?“

„Jen letmo. Peter O’Sullivan a lidi kolem něj. Zjistil jsem až od Kierana, že je sebrali, ten znal jednoho z nich. Byla to dost samotářská skupinka – ale důležité je to, že tím je pro tebe palác nebezpečnější!“

„Půjdu,“ řekl Finnegan; rozhodnutí už padlo.

Nehodlal si nechat příležitost, jaká přichází jednou za život, proklouznout mezi prsty. Vesele upil ze své penty piva.

O’Connelly se pokřižoval.

Večer Finnegan naložil své ještě rozbolavělé tělo do vany a vedle si rozložil noviny. Titulní strany *The Irish Times* a *The Irish Independent* představovaly hezký kontrast: *Times* jako většina tisku nadšeně psaly o výročí královniny vlády plné prosperity a klidu, *Independent* byl už kritičtější, psal sice o vskutku výjimečné události, ale neopomněl zmínit ani temné skvrny na Viktoriině vládě, především hladomor, který krátce po jejím nástupu na trůn zabil v Irsku přes milion lidí a další donutil k volbě mezi emigrací a smrtí hladu.

Na třetí straně *Independentu* se nacházel O’Connellyho sloupek. Novinář nejistě balancoval na tenké hranici kritiky a zrady královniny. *Už skoro čtyřicet let nás mohou poslat do vyhnanství do kolonií nebo uvěznit jen za to, že proti monarchii řekneme křivé slovo. Nějaký skandál by si Její Veličenstvo už kvůli tomu zasloužilo*, pomyslel si Finnegan a uchystal se ke spánku. Usínal s vidinou svého zítřejšího cenného úlovku – se znemožněním královniny jako třešničkou na dortu.

První výhled, který se Finneganovi ráno naskytl z okna maličkého bytu, byl na trpytící se parou poháněné vzducholodi, vznášející se nad věžemi Londýna. Druhý byl na špatně sestřižené licousy a nepostradatelnou dýmku O’Connellyho, jehož tvář se objevila v okně.

„Davide O’Connelly, před desátou vzhůru a ještě venku? Čím jsem si vysloužil tuto poctu?“

Finnegan vpustil novináře z ochozu dovnitř, nalil mu čaj a čekal, až se O’Connelly dostane k tomu, proč se u něj objevil. Přišlo to téměř okamžitě.

„Nechod’ tam dneska, Finne. Plán se změnil.“

„Jak změnil?“ zaprotestoval Finnegan. „Ten dar musí mít obrovskou cenu! A možná se mi naskytne příležitost vzít i něco dalšího. Pomysli, kolik tam bude šperků, jiných darů, zlata, stříbra“

„Může to být hodně nebezpečné.“

Finnegan se rozesmál, až musel odložit vlastní šálek čaje. „Příteli, budu se vloupávat do Buckinghamského paláce a krást dar pro anglickou královnu, ovšemže to bude nebezpečné!“

O’Connelly vzdorovitě zavrtěl hlavou. Vytáhl z úst dýmku a řekl: „Nechápeš to. O královninu oslavu se začal zajímat někdo jiný. Někdo, koho je radno se bát víc než královské policie.“

„Kdo?“

„Povídá se, že anarchisté, buď z Rakouska-Uherska, nebo z Ruska. Slyšel jsem dokonce i o účasti Srbů. Moje zdroje bohužel víc nevědí. Co když se připeleš do cesty atentátu?!“

„Nebudu se pohybovat kolem královny – naopak se pokusím lidem co nejvíc vyhnout,“ usmál se Finnegan.

„Poslouchej! Ať už je ta věc jakkoli cenná, nestojí za to, aby tě tam zabili.“

„*Nenechám se zabít. Copak mi nevěříš, O’Connelly? A až ji budu mít, bude z toho mít prospěch i Irsko. Znáš moje zvyklosti – část peněz si nechat, část nenápadně zapomenout pod stolem U kančí hlavy nebo poslat domů... Všichni z toho budeme mít prospěch.*“

„Tentokrát ne, Finne.“

Desmond Finnegan se zarazil a zkoumavě se na O’Connellyho zadíval. „Víš něco, cos mi neřekl.“

„Ne – ztraceně, Finne, copak mi nevěříš?! Teď víš totéž co já – že v paláci může být pěkné horko. Je jedno, jestli se připeleš do cesty nějakým fanatikům, nebo policii.“ O’Connelly gestem naznačil konec.

Finnegan pochopil, že nemá cenu se přít. „Víš co? Asi máš pravdu, O’Connelly. Bude lepší jít po menších rybách. Ale je to zatracená škoda.“

„Jo, to je. Ale Londýn je pořád plný aristokratů s naditými štrajtoflemy! Zítra bude ideální doba nějaké ulovit.“

Desmond se na O’Connellyho zazubil. „To zní jako nápad.“

Poté, co O'Connelly dopil svůj čaj a odkráčel, Finneganův úsměv opadl.

Finnegan navzdory své zálibě ve smyšlených historkách nerad lhal lidem, jichž si vážil. Ale někdy to prostě nešlo jinak.

Setkání čtvrté: Dáma s lahvičkou

Finnegan si skoro bezstarostně pohvizdoval, zatímco na viaduktu nad ním rachotil vlak. Kupodivu v něm ten zvuk už nevyvolával žádné nepříjemné pocity; naražený bok už ho skoro přestal bolet, již nekulhal a díky fiasku ve vlaku se podívá na místo, kde dosud ještě nebyl...

Vzducholoď se třpytivým portrétem královny se vznášela nad Hyde Parkem. Finnegan ji vesele pozoroval.

Už dnes večer královna Viktorie oslaví padesáté výročí svého nástupu na trůn. Celé impérium žije slavnostmi – ale i protesty. Stále je nejmocnější zemí světa, jenže bude to platit i zítra, pozítří a poté? Finnegan stejně jako O'Connelly dobře věděl o zatčení skupinky irských anarchistů v čele s O'Sullivanem, kteří podle oficiálních zpráv chtěli vnést bombu přímo do Buckinghamského paláce.

Ať už byly zprávy pravdivé nebo ne, Finnegan nesouhlasil s těmito prostředky – ale s cíli ano. Jednou bude Irsko zcela svobodné.

A on k tomu snad přispěje.

Do Londýna se sjíždějí desítky panovníků z celé Evropy, ale i obchodníci, novináři, všichni, kdo chtějí zítra vidět velký průvod.

A ta hrstka, která je pozvána přímo do paláce, přiváží cenné dary z celé planety... a on, Desmond Finnegan, slyšel z důvěrného zdroje přímo z paláce, že žádný se jistě nevyrovná daru od ruského cara.

On se k němu s trochou štěstí dostane dříve, než bude předán královně.

Finnegan se tak úplně nepovažoval za zloděje – přinejmenším ne typického. Okradením Anglie může pomoci Irsku – skandál může oslabit impérium, udělat ze slavnosti trapnou událost, a cennostmi si Irsko může svobodu časem koupit...

Potřebuje k tomu jen dostat se večer do Buckinghamského paláce.

Usmál se. Pro Desmonda Finneganova to nebude nepřekonatelná překážka!

Východní křídlo Buckinghamského paláce vypadalo v podvečerním osvětlení nových elektrických lamp téměř ještě majestátněji než za denního světla. Vysoké lampy vrhaly světlo právě tak, aby zdůrazňovalo kontury paláce.

Finnegan zamířil ke vchodu pro služebnictvo. Jindy by se do paláce s trochou štěstí mohl dostat v převleku za detektiva, lékaře, dodavatele jídla, nového pobočníka některého velvyslance... Dnes ale policie bude mít oči všude. Jen jako sluha nebude budit přílišnou pozornost. Přímo dovnitř už ho pustí Maggie, irská služka v kuchyni východního křídla a dobrá duše, která mu U kančí hlavy vždycky vyprávěla o všem, co zaslechla v rozhovorech služebnictva. A kdyby měl Finnegan říct jedinou nejdůležitější věc, kterou se naučil o aristokratech, byla by to skutečnost, že je třeba pozorně naslouchat jejich služebnictvu – to ví všechno, co se v domě jejich pánů stane, a mnohdy i mnohem víc než pánové samotní. A tak se i tajné zprávy o darech pro Její Veličenstvo stávají velmi rychle méně tajnými, jakmile se o nich doslechne jeden jediný sluha.

Cestou pozdravil pár dalších členů služebnictva. Vůbec je neznal a oni jeho také ne, ale automaticky také pozdravili a nepozastavili se nad ním.

Finnegan usoudil, že to bude jednodušší, než myslet.

Maggie už napjatě čekala u dveří a vpustila ho do paláce. „Ale ani slovo o mně!“ zašeptala naléhavě.

Děvče se klepalo strachy.

„Neboj, mám pusku na zámek! Pokud se mi dnes zadaří, svůj podíl si budeš moci za pár dní vyzvednout U kančí hlavy,“ prohlásil uklidňujícím tónem, rychle sebral připravený táč na prázdné sklenky a vyrazil směrem, kudy proudila většina služebnictva.

Opatrně tak proklouzl do sálu. Byl rád, že královna upustila od plánu pozvat do paláce výhradně padesát evropských králů a princů. Banket jen pro ně se bude konat v hlavním sále, kam se Finnegan přes policii nedostane, ale to ani nemá zapotřebí; další význační lidé z impéria i zbytku celého světa byli na dobu o dvě hodiny dříve pozváni na oslavu výročí Viktoriiny vlády do vzdálenějšího, ale

stejně honosného křídla Buckinghamského paláce. Jen chvíli bude předstírat, že tam slouží, a pak se vydá najít dar dřívě, než dojde k předávání.

Sál byl plný korzujících dam a gentlemanů – vyšší aristokracie z celého impéria, velmi významných obchodníků, královských oblíbených umělců...

Pohledem Finnegan zabloudil k mladé dámě v jednoduchých černých šatech s neobvyklým stříbrným šperkem ve tvaru zdobené lahvičky na krku. Svým zjevem sem mezi ženy ve složitě zdobených róbách příliš nezapadala. Zřejmě se o to ani nesnažila; pohybovala se spíš kolem jednotlivých hloučků, podél stěn, sem tam vedla krátkou zdvořilou konverzací a zase se omluvila... Finnegan z ní z nějakého důvodu nemohl spustit oči.

Pak, když byla blíž, se otočila tváří k němu a povšimla si ho. Její výraz se úplně proměnil.

A Finnegan si náhle uvědomil, proč na ni tak zírá – teď na sobě neměla karnevalovou škrabošku, ale byla to jeho odvážná zlodějka.

Setkání páté: Pán se stříbrným motýlkem

Šok už ji opustil – teď se zatvářila zlostně, než nasadila jinou masku, jakou tady asi nosila většina hostů. S přívětivým úsměvem na tváři zlodějka zamířila ke dveřím na konci sálu nejrychleji, jak mohla.

Finnegan už překonal počáteční údiv a pousmál se. Závod začíná.

Doslova tanečně se proplétal mezi váženými hosty, ale zlodějka měla náskok.

Jak se sem asi mohla dostat? Musela proklouznout mnohem obtížnější cestou než on, který se vydával za prostého sluhu...

K velkému schodišti dospěli oba dva z různých stran současně – a střetli se na jeho vrcholu.

„Co tu pohledáváte?“ zasyčela odvážná zlodějka.

„Mohl bych vám položit tutéž otázku! Nejdřív musíme nenápadně zmizet, už teď určitě budíme pozornost.“

Otevřel dveře, mírně se uklonil a nechal dámu projít; pak je za sebou tiše zaklapl.

Ocitli se v prázdné chodbě lemované obrazy na stěnách. Než se Finnegan nadál, přirazila ho ke zdi. Zrak mu ulpěl na jejím výstřihu hraničícím se slušností – a lahvičce houpající se v něm.

Zlodějka tiše, ale důrazně řekla: „Otočte se, běžte zpátky a sbírejte prázdné sklenky, protože carův dar královně stejně nenajdete. Můžete to vzdát hned teď.“

Povytlhl obočí.

„Víte snad, kde je? Vy zřejmě ano, jak vás tak poslouchám.“

„Vím,“ usmála se sladce, „ale nedovolím vám mě sledovat.“

„Jak se o to postaráte?“

Vztáhla ruce k lahvičce – a v tu chvíli si byl Finnegan jistý a se zručností získanou léty praxe rozepnul náhrdelník na její šiji. Lahvička spadla na zem – sehnul se pro ni jako první.

„Zajímalo by mě, co je uvnitř,“ pronesl zamyšleně. „Možná jste ve vlaku nenasykala policistům nic do čaje, ale jen jste jim dala... přivonět. Chytré, nosit něco takového pořád při sobě.“

Zlodějka byla bledá vzteky.

Finnegan se široce usmál. „Zdá se, že budeme muset spolupracovat. Vy patrně víte přesně, kde se dar nachází, zatímco já bych musel prohledat množství komnat v blízkosti a riskoval dopadení nebo promrhání času. Toho ostatně nemáme mnoho. Půjdem? Račte první; dáma má přednost!“

Celou dobu mlčela, zatímco ho vedla nyní ztichlými chodbami paláce. Uměla zvolit cestu dobře; vyhnuli se všem frekventovaným místům, kde se to hemžilo služebnictvem nebo v horším případě policií.

„Tady to je,“ řekla nakonec a zastavila se před složitě zdobenými dveřmi. Přísně se podívala na Finnegana. „Otočte se.“

„Abyste mě něčím mohla praštit do zátylku?“

Zcela nedámsky zaklela, povytáhla si šaty a sáhla pro tenký drátek připevněný k podvazku. Než mohla udělat cokoli dalšího, Finnegan zvedl ruku a na dveře zaklepal.

„Co?“ odvětil na její nevěřící pohled. „Pokud tam někdo je, nemusíme odemykat a budeme méně podezřelí, než kdyby uslyšel šramot, otevřel a našel nás s drátem v zámku.“

Nikdo se nicméně neozval ani nepřišel otevřít. Finnegan pro všechny případy zkusil vzít za kliku; bylo však zamčeno.

Zatímco se zlodějka potýkala se zámkem, Finnegan se pokoušel o konverzaci.

„Jak jste se vůbec dozvěděla o převozu daru – a hlavně o této místnosti?“

„Každý máme své zdroje,“ zaskřípala zuby.

„Vy očividně lepší než já. Můj je spíš nízko postavený sluha v paláci, ale umí pozorně poslouchat. Dnes má volno. Říkal, že nechce být u toho, až se tady objevím.“

„Má rozum. Až na to, že se baví právě s vámi.“

Cosí v zámku klaplo, a když zlodějka do dveří jemně strčila, otevřely se.

Finnegan jí pokynul. „Jak jsem říkal: dáma má přednost.“

Komnata byla malá a poměrně jednoduše zařízená, ale původně zamýšlená pro služebnictvo, než došlo k přestavbě a rozšíření paláce. Na stolku obklopeném třemi židlemi stála povědomá skříňka.

Víka se dotkli oba zároveň.

„Nechce se mi to líbit,“ poznamenal Finnegan. „Kde jsou carovi muži?“

„Jsme v Buckinghamském paláci, v původně zamčeném pokoji, o jehož použití neměl skoro nikdo vědět. Nestačí vám to?“

Nestačilo, ale nemínil se přít. Byli u cíle.

Zlodějka se na něj lehce výsměšně zadívala. „Nemá teď dáma přednost?“

„Pokud chcete jen otevřít skříňku, tak ano...“

Odklopila víko.

Oba ztichli. Dlouhou chvíli mlčeli, než vydechla: „Tohle... jsem nečekala. Povídalo se, že to může být Fabergeovo vejce, obrovský diamant, nebo dokonce plány obří vzducholodi... Ale tohle – ani nevím, co přesně to je.“

„Nevypadá to jako... nic, co jsem kdy viděl,“ přiznal Finnegan. „Připomíná mi to hodinový strojek. Ale obrovský, divný... a příliš složitý na obyčejný hodinový mechanismus. K čemu to může být?“ Zlodějka po třpytivých součástkách opatrně přejela prstem.

„K ohromení královny... Třeba to ani nemá pořádný účel.“

„A třeba má.“

Hlas se ozval za jejich zády, následovaný nezaměnitelným natažením kohoutku.

„Říkal jsem to,“ neodpustil si potichu Finnegan.

Navzdory očekávání neskončili předání královské policii ani okamžitě zastřeleni prchlivým strážcem daru pro Její Veličenstvo – mohutný Rus s krutou tváří, který teď měl na sobě zastarale působící frak a stříbrného motýlka, poručil svým dvěma společníkům, aby je pevně přivázali k židlím v pokoji.

Finnegan sledoval, jak jejich velitel manipuluje s mechanismem ve skřínce, a ozval se: „Tohle není dar od cara Mikuláše, že?“

„Jistěže je,“ usmál se krutý pán s motýlkem.

„Tak proč ho teď... upravujete? Car by jistě nenechal své služebníky sahat na takovou cennost. Máte ji jen ochraňovat, je to tak? A před chvílí jste byli pryč... Musela vás odvést nějaká hodně vážná záležitost.“

„Chytří lidé to mají ve světě těžké. Pořád riskují svůj krk, když si všímají důležitých věcí.“

Anarchisté z Ruska..., vybavil si Finnegan živě O’Connellyho varování.

„Mechanismus je od toho, aby zaujal a překvapil královnu – a udržel ji u daru po dostatečně dlouhou dobu, aby spustil... něco jiného. Nemám pravdu?“ pokračoval.

„Máte,“ připustil muž.

Finnegan slyšel, jak se dívka přivázaná na židli zády k němu prudce nadechla. „Ráda bych byla méně chápavá a nevěděla, o čem hovoříte, ale dlužno říci, že stále doufám, že není řeč o atentátu na Její Veličenstvo.“

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Jak je ale možné, že si car nevšiml záměny daru? Zcela jistě ho chtěl vidět, než bude předán královně!“

Pán s motýlkem působil, že se dobře baví. „Ale car ho viděl a schválil.“

Finneganovi klesla spodní čelist.

„Ten hlupák ani neví, na co se díval. Vše svěřil svým vynálezům.“

„Takže vy chcete zavraždit i jeho?“

„Mikuláš ještě může být užitečný,“ odvětil muž a zamířil zpět ke skřínce.

„Proč to děláte?“ vyhrkl Finnegan, aby získal čas; jinak by se pokusil znít méně prostomyslně.

Pán s motýlkem se zasmál. Neznělo to příjemně. „Už jste to jistě tisíckrát slyšel: doba impérií je u konce, se sklonkem tohoto století přijde nová éra, kdy si budou lidé rovni. Už žádná dědičná vláda, žádná aristokracie! Budeme svobodní. Myslete na to, až budete umírat v rukou poskoků šlechty. Obětujete se pro šlechtnou věc.“

„Popravdě, neslyšel jsem to tisíckrát, můžete mi to zopakovat a trochu rozvést?!“

To stříbrného motýlka pobavilo ještě víc. Vysekl jim poklonu, společně s jedním ze zbývajících společníků uchopil skříňku a škodolibě pravil: „Au revoir.“

Ještě něco ruský řekl druhému muži a pak zmizel.

„Co říkal?“ zašeptal Finnegan.

„Že nás ten druhý má hlídat ještě půl hodiny a pak utéct, jak se domluvili,“ odpověděla tiše.

„To je snad dobrá zpráva. Máme alespoň půl hodiny, než to začne... Asi teprve shromáždí dary a pak začne jejich prezentace královně.“

„Výborně. Takže se na svých židlích jednoduše zvedneme, dojdeme do hlavního sálu a zastavíme předávání.“

„Něco vymyslíme,“ ujistil ji – nebo možná hlavně sebe – Finnegan potichu. A protože nesnášel ticho, ještě šeptem poznamenal: „Vlastně ani neznám vaše jméno.“

Představoval si, že se ušklíbá, než odvětila: „Proč bych vám ho teď neřekla, stejně už na tom nezáleží. Abigail Abbotová.“

„Políbil bych vám ruku, ale momentálně jsem v poněkud špatné pozici. Desmond Finnegan, k vašim službám.“

„Ir?“

„To jste poznala podle mého ostrovtipu?“ Vzápětí Finnegan zasykl bolestí, když mu zaryla nehty do zápěstí.

Hlídač se nezúčastněně podíval přímo na ně.

Finnegan si přál mít nějaký trik v rukávu – doslova. Nožík, pilník, cokoli...

„Pečujete dostatečně o své nehty?“ zeptal se Abigail.

Na nepatrný okamžik zavládlo ticho, ale pak pochopila a odpověděla: „Bohužel ne.“

„A vlasy?“

„Ano, ale teď si je upravit nemohu.“

Dobrá, má nějakou sponu nebo dostatečně ostrý hřebínek – alespoň doufal. Ale jednak se k němu nemohou dostat, a i kdyby, trvalo by neskutečně dlouho jím provaz přerezat alespoň na uvolnění – pokud by dřív nezničili onen hřebínek.

Finneganova mysl pracovala na plné obrátky. Naneštěstí se právě zaobírala zejména představami o tom, co jim anarchisté udělají, až se vrátí. Nebo, pokud je tu jednoduše nechají, co jim udělá královská policie.

Zavřel oči. Tohle přece nikdy nechtěl! Impériem dnešek možná otřese víc než jakýkoli jiný den v jeho historii, ale Finnegan si byl jist, že k ničemu dobrému to nepovede. Ne, mohlo by dojít dokonce k odvetě – a co se asi stane, když policie zjistí, že za královninou smrtí by mohl stát Ir? Nic plátno, že by ho našli mrtvého nebo svázaného – stejně by mu nic nevěřili. A Irsko by zaplatilo draze...

Abigail sebou zacukala, ale tím pouta jen utáhla.

Finnegan se upřeně zadíval na jejich hlídače. Muž se zachmuřeným výrazem jim teď nevěnoval sebemenší pozornost.

„Napadá vás, jak se odsud dostat?“ zasyčel tiše na Abigail.

„Spousta způsobů, ale žádný z nich nikdy nemůže vyjít!“

„Přesně to jsem potřeboval vědět,“ zašeptal Finnegan spíš pro sebe. Zahýbal prsty, aby mu nezdřevěněly. Pokusil se nahmatat, na co dosáhne. Provazy, zápěstí Abigail, opěradlo židle... Nic, co by jim pomohlo utéct.

Moment. Zápěstí Abigail – neviděl na něm předtím náramek? Začal po něm pátrat.

„Proč mne ohmatáváte?“ zašeptala zlodějka.

„Hledám náramek.“

„Teď není ideální příležitost krást.“

„Můžeme s ním zkusit přerezat provaz.“

„Se stříbrným řetízkiem? Hodně štěstí.“

Jejich prsty se potkaly, Abigail ho nasměrovala k náramku. Byl skutečně poměrně tenký a neměl žádné ostré hrany – normální řetízek. Finnegan se v duchu už loučil se životem nebo přinejmenším svobodou.

Muž, který je hlídal, si v rukou pohrával s nožem.

Asi nám ho nepůjčí, pomyslel si Finnegan. *Jaká hořká ironie.*

Náhle ho osvítil nápad. Šílený podobně jako všechny předchozí – ale možná konečně nějaký, který by mohl vyjít.

„Hej, pojd'te sem!“

Rus překvapeně vzhlédl.

„Ano, mám na mysli vás,“ Finneganovi se do hlasu vloudil kousavý tón. „Něco pro vás mám.“

Muž se tvářil nechápavě.

„Zřejmě moc nerozumí anglicky. Přeložím mu to, pokud mi řeknete, co máte v plánu!“

„Věřte mi,“ ujistil ji Finnegan; nechtěl nic riskovat pro případ, že mu muž přece jen rozumí.

Abigail si povzdechla a pak cosi řekla ruský.

Hlídač se zvedl a přešel blíž.

„Překládejte: V kapse mám něco velmi cenného. Malou stříbrnou lahvičku s velmi hodnotným obsahem. Otevřete ji a sám uvidíte.“ Abigail tentokrát jeho návrh přeložila okamžitě.

Ruský anarchistu teď vypadal nedůvěřivě, nicméně sáhl pro lahvičku... a pak se usmál a něco řekl.

„Říká, že děkuje a že v pekle by nám to stejně k ničemu nebylo.“ Finnegan už se vzdával poslední naděje – ale muž byl zřejmě příliš zvědavý a ještě na místě lahvičku otevřel a přiblížil ji k obličeji, aby se podíval dovnitř.

Náhle se zapotácel. Desmond Finnegan mu pohotově nastavil nohu a doufal, že muž spadne správně.

„Abigail! Musíme ho nasměrovat, aby jeden z nás dosáhl na nůž!“ Bylo to jako podivný tanec, kdy se volnými nohama snažili se omámeného muže navést na opěradla tak, aby měl ruce vedle jejich – a jen doufali, že mu neochabne ta, v níž drží nůž, příliš brzy...

Finnegan tlumeně vykřikl, když se mu čepel zařízla do dlaně, a kousl se do jazyka.

„Mám ho...“

„Vím. Krvácíte mi na ruku.“

„Co bych pro vás neudělal.“

Opatrně si nůž nastavil tak, aby mohl začít přerezávat provaz, a jen doufal, že se muž na podlaze neprobere příliš brzy.

„Nemáme čas, hodiny na stěně ukazují už dvacet minut po sedmé. Každou chvíli může Její Veličenstvo otevřít dar,“ upozornila ho Abigail.

Finnegan zaťal zuby. Zdálo se to jako věčnost, ale po chvíli provazy skutečně povolily.

„Rychle, znám cestu do hlavního sálu!“

Ještě sebral ze země lahvičku, která jim zatím byla tak užitečná, a běžel za Abigail.

V mysli se mu vynořila slova hymny *God Save The Queen*. Na zásah božské moci by se teď ale spoléhal nerad.

Tentokrát je to na Desmondu Finneganovi a Abigail Abbotové.

Setkání šesté: Její Veličenstvo, královna Viktorie

Spěchali do hlavního sálu paláce. Cestou minuli několik překvapených sluhů, kteří již jistě stačili zburcovat policii. Tím lépe... i když si Finnegan dělal trochu starosti, co bude pak s nimi.

Před vchodem do sálu stáli dva policisté.

„Stát!“ zaburácel jeden z nich. „Dál ani krok. Zůstaňte na místě.“

Abigail odstrčila Finnegana a zcela samozřejmým způsobem se vydala k ochráncům zákona.

„Tento pán mi pouze ukázal cestu k sálu. Náš úprk byl nutným spěchem a je mi líto, pokud jsme vzbudili falešný poplach; mám však velmi důležitou zprávu pro královnu, která v žádném případě nemůže počkat!“

Policista nedůvěřivě přimhouřil oči. „Jakou zprávu? Dovnitř vás pustit nemohu! Kdo jste?!“

„Jsem neteř baronky Allesburyové. Je to naléhavé, jde o syna Jejího Veličenstva. Chápete?“

Oba uniformovaní muži zjevně sloužili v paláci natolik dlouho, aby k nim alespoň část historek o Viktoriině prostopášném synovi pronikla.

„Ale stejně vás tam nemohu pustit,“ trval na svém policista.

Finnegan uvažoval, zda má Abigail nějaký trik v rukávu. Neměl by raději opět použít její lahvičku? Sáhl pro ni do kapsy – ale byla prázdná.

Pousmál se. Šikovné děvče!

Abigail pozvedla lahvičku, kterou dosud držela v ruce. „Tady je důkaz závažnosti mé zprávy. Nemohu vám prozradit podrobnosti, ale pojd'te sem, toto vám mohu ukázat!“

Druhý muž však zůstal na svém místě a zjevně se nehodlal nechat ze své služby vyrušovat.

Abigail lahvičku otevřela a přistrčila ji muži zákona pod nos. Ten se rozkašlal, zavrával a sesunul se k zemi.

Už v tu chvíli Finnegan podtrhával ornamentální koberec pod nohama všech tří. Abigail si toho všimla včas – jako jediná. Rozrazila dveře a vpadla dovnitř, s Finneganem v patách.

Zraky všech uvnitř se obrátily k nim – a přestaly se upírat na Její Veličenstvo skloněné nad otevřeným darem od cara Mikuláše a natahující hodinový mechanismus.

Sálem se rozezněla tichá hudba jako z hrací skřínky. Královna okouzleně sledovala stříbrná kolečka rozpohybovaná uvnitř krabičky.

Finnegan si se zamrazením v zádech uvědomil, že melodie nesoucí se sálem, bez orchestrálního provedení obtížně rozeznatelná, je Berliozova *Velká symfonie smuteční a triumfální*.

Nebyl čas nikoho varovat. Abigail se rozběhla, vrhla se na šokovanou královnu a srazila ji k zemi. Vzápětí mechanismus zaklapl a z krabičky se s pozoruhodnou rychlostí vymrštilo tenké kovové rameno s čepelemi na konci a hladce prořízlo vzduch právě v místech, kde se Její Veličenstvo před okamžikem sklánělo nad neobvyklým darem; kdyby teď královna neležela na podlaze, byla by nejspíše dekapitována. Když čepele nenarazily na odpor, rychle kroužily prostorem okolo ještě drahnu chvíli, než se energie ze setrvačnicku mechanismu vyčerpala. V novém elektrickém osvětlení

sálu se třpytily jako ledové rampouchy. Desmonda Finnegan napadlo, že dar byl skutečně neuvěřitelně krásný...

Finnegan se procpal ke konsternovanému carovi, vysekl rychlou poklonu a vychrlil: „Váš hlavní vynálezce a muži, které s darem poslal, jsou zrádci! Chtěli rozvrátit britské impérium – a další na řadě je vaše vlastní!“

Zkoprnělý vládce neměl čas nic říct; v tu chvíli už Finnegan bral za ruku Abigail sbírající se z otřesené, ale nezraněné královny Viktorie, a uháněl s ní k nejbližšímu východu. Z opačné strany už přibíhala policie.

Někdo, a později už si nikdo nepamatoval kdo, začal tleskat; buď si myslel, že jde o nahranou scénu, byť velmi nevkusnou, nebo měl značně zvrácený smysl pro humor. Šuškal se, že to byl dánský král Kristián IX. Všichni přece věděli, jak se zamlada neúspěšně pokoušel o námluvy s královnou Viktorií.

Finnegan a Abigail doslova vylétli ze dveří.

Už nemohli vidět, jak se vzpomínávající se královna Viktorie téměř nepostřehnutelně usmála a pravila strážím: „Jen je nechte běžet.“ Ještě než Finnegan uprchl z Londýna, byla tu jedna věc, kterou musel udělat.

O’Connelly sebou vyděšeně trhl a málem spadl ze židle, když Finnegan bez klepání rozrazil dveře jeho bytu a vrhl se k němu. Nebránil se, když ho Desmond přirazil ke stěně a chytil pod krkem.

Už když Finnegan viděl jeho reakci a oči plné strachu, bylo mu jasné, že se nespletl, když zamířil rovnou sem.

„*Příteli*,“ řekl, „myslím, žes mi přece jen něco neřekl. Věděl jsi o těch atentátnících, kteří se objevili v Buckinghamském paláci – *ano*, objevili se tam, ale neuspěli. Mám dojem, že jsem je tím moc nepotěšil. A teď s pravdou ven. Kdo to byl?“

O’Connelly polkl. „Neznám je, naštěstí... Ale Peter O’Sullivan je znal. Myslím, že to zatčení na něj a jeho lidi ušili oni. Využili je jako zástěrku. Jsou nebezpeční, Finne, mnohem nebezpečnější než radikálové od nás nebo policie.“

Finnegan zesílil stisk na jeho ohryzek. „*Pravdu*, O’Connelly.“

„Dobře. Nepožádali o spolupráci jen O’Sullivana. Mám pro ně fungovat jako zdroj informací z redakcí, nic víc. Jen jsem tušil, že se

v paláci objeví, ale bylo to jasné. Po tom, jak o výročí mluvili... Jednal jsem s jedním z Rusů, ale myslím, že je to mnohem širší. Nejdřív... souhlasil jsem, protože už jsem se nevydržel dívat, jak mírnější metody selhávají a naše země pořád není svobodná. Ale postupně jsem získal dojem, že jim nejde o snížení moci monarchií. Děsím se, čím... čím je chtějí nahradit. Nevím – a ani to vědět nechci. Odjedu z Londýna. Snad mě nebudou sledovat. Nejsem pro ně nikdo. Jen zdroj informací. A v zásadě o nich nic nevím.“

Finnegan ho znechuceně pustil. „Jen odjed. Doufám, že Irsko bude jednou osvobozeno díky jiným lidem než ty.“

O'Connelly se smutně ušklíbl. „Já taky, Finne, věř mi, že já taky...“

O týden později se Finnegan rozvaloval na lehátku v Portsmouthu a zíral do raně letního sluníčka, pohupuje sklenkou Kilbegganu v ruce.

V klíně měl rozložené noviny. Nebylo v nich jediné slovo o incidentu na oslavě padesátiletého výročí královniny vlády – a zjevně ani nebude. Všichni přítomní měli zájem to ututlat. Včetně něj a Abigail. Ale je to *zejména v zájmu impéria. Všechno je jen pro zájmy impéria... Ale jednoho dne bude Irsko zase svobodné. A snad nejen díky bombám a pistolím, pokusům o atentáty a vyhrožování.*

Jediné, co mu momentálně dělalo starosti, byli ruští atentátníci, kteří ve zmatku v paláci nejspíš uprchli ještě před incidentem v hlavním sálu. Už tehdy mu na nich něco nesedělo, nepřipadali mu jako typičtí anarchisté nebo komunisté. Navíc použili značně neobvyklý způsob atentátu; pokus královnu dekapitovat tu ještě nebyl. A chtěli něco naznačit tím i Berliozovou melodií linoucí se z hrací skříňky uvnitř smrtícího mechanismu, zkomponovanou k výročí finálního svržení dynastie Bourbonů? Kdyby chtěli, mohli s darem propašovat bombu a zabít nejméně několik evropských monarchů – a přece jim šlo pouze o Její Veličenstvo. O'Connelly tvrdil, že jim jde o něco jiného než pouhé oslabení nebo svržení monarchie. Ale o co usilují? A kdy a kde udeří znovu?

Finnegan si přál, aby odpovědi na tyto otázky nikdy nepoznal; to by znamenalo, že neuspěli. Zbylí členové irského podsvětí v

Londýně dostali varování, aby se s nimi nezapléтали. On jen doufal, že budou natolik rozumní, aby ho dodrželi.

Vtom mu na obličej dopadl stín a vytrhl ho za zamyšlení. Finnegan překvapeně zamžoural.

„Říkala jsem si, že bych se za vámi mohla zastavit a zjistit, do jakých trablí se zase vrháte. Není těžké vás najít, když víte, koho hledáte – pane Smithi, Jonesi, Lloydě...“

Finnegan se navzdory snaze zachovat kamennou tvář zaculil. „Zklamal jsem vás?“

„Trochu. Jaksi jsem vás očekávala třeba zavěšeného z něčího balkonu.“

„Dáte si sklenku?“ pozvedl láhev postavenou vedle lehátka.

Abigail se ušklíbla. „Preferuji skotskou.“

„Teď jste si u mě úplně zkazila dojem.“

„Já jsem na vás udělala dojem? Zajímavé.“

„Ne každý den se setkávám s někým, kdo šplhá po střechách vlaků a zachraňuje královnu, nemluvě o tom, že velmi dobře rozumíte ruský... Docela by mne zajímalo; kdo doopravdy jste. Znam jen vaše jméno – a kdo ví, jestli je skutečné.“

„Milý pane Finnegane, nevíte toho o mně ještě tolik! Ale to byste se mnou mohl i zajít na skotskou, co říkáte? Sklenku Laphroaig – pokud na vás samozřejmě není příliš silná?“ dodala Abigail se šibalským zamrknáním. „Nemluvě o tom, že se v hotelu, kde ji náhodou servírují, dnes ubytoval jeden lord nechvalně proslulý svou zálibou ve zlatě...“ Finnegan se usmál. Měl pocit, že nudit se tu rozhodně nebude.

Hana Šochová - Chytni štěstí za pačesy

Márinka Lahodových byla se vším hotová a vyhlížela tatínkův příchod. Polévka na kamnech zůstane teplá ještě dlouho, chléb v ošatce neoschne, ale západ slunce se už blíží. Vyhlédla oknem na cestu, potom na nebe a bodlo ji u srdce. Napohled hezká hra nachových a zlatavých tónů na obloze se změnila. Mezi mraky se prodraly sluneční paprsky jako dlouhé prsty a ukazovaly na podivné nápovědy kolem sebe. Děvče se pokřížovalo. Obrazy ve tvarech mraků se měnily se hned, sotva poznala muže v širokém klobouku, stařenu s pichlavýma očima, ruku s nožem, císařskou orlici...

Všimla si pohybu na cestě a oddechla si. Nepoznávala však otcovu chůzi – těch mužů bylo víc. Šli tak divně... Něco nesou?! Už poznala kabát. Bože! Tatínek?! Vykřikla a běžela ven. Muži šli ztěžka, nepustili ji mezi sebe, nemohla k nosítkům. Někdo vzal Marii za ramena, vytrhla se a skučela strachy. Probral ji známý sousedův hlas:

„Běž zpátky, Márinko. Podrž dveře, rozhod' postel. Už běželi pro dochtora. Každou chvíli přijde i kmotra Klasnová.“

Otočila se a utíkala zpátky jako o život. Otevřela dveře, jak Švec nařídil. Rozhodila tatínkovu postel, potom ji napadlo shrnout peřinu a přes polštář natáhnout voskovanou plachetku. Dál jen stála a sledovala, jak se otcova bezvládná hlava kýve, jak bledou tvář dělí dvě zaschlé stružky krve a pootevřené oči strnule zírají, aniž by viděly. Kabát, kterým ho přikryli, se svezl a ještě dřív, než tělo položili na postel, ukázal holý pahýl v cárech košile. Kolem plynul zlý sen. Kmotra Klasnová, doktor, horká voda, obvazy, krev, modlitby u postele...

Po setmění vstoupil do domku muž v dlouhém plášti a širokém klobouku. Venku zuřivě štěkali psi. Ďábel sám, s vlčí smečkou?! Poznala nebeskou předpověď a lekla se, ani pokřížovat se nedokázala. Zato kmotra příchozího převelice uctivě vítala. Muž smekl až u postele a jeho hluboký hlas Marii uklidnil.

„Slyšel jsem, že mu vzali ruku. Je to tak?“

„Je, pane hrabě, přesně tak. Božíčku, taková hrůza! A přes hlavu ho šmejkli a na prsou pořezali... Svlíkali ho, chudáka, skoro nahýho nechali na cestě!“

„Něco, co není mistra Matěje, jste nenašly?“

Marie ho již poznala, ale pohnout se nedokázala. Klasnová ukázala na hromádku hadrů, které doktor přikázal ponechat, jak byly, že je četníci budou chtít vidět. Hrabě Otakar Beulwitz zvedl košili a chvíli ji zamyšleně prohlížel. Potom šel ven pro dva velké psy, zavedl je až k umírajícímu a strčil jim košili k čumákům.

Psi byli ihned nastražení, jenjen vyrazit ze dveří. Ty by nikdo v patách mít nechtěl, napadlo Marii. Jako by slyšel její myšlenky, otočil se pán k ní. Zase nemohla ani dýchat.

„Odsesu si košili na to místo. Psi tam budou hledat druhý pach. Dal jsem povolát četníky a ty mizery najdeme.“

„Bůh jim žehnej, pane hrabě! Takhle by se nikdo jiný nestaral!“

Klasnová byla jako u vytržení, ale pán si jí nevšímal. Mlaskl na psy, jednoho volně vypustil ze dveří, druhý ho nedočkavě táhl na dlouhém řemenu. Odešel do noci jako ztělesněná, neúprosná pomsta. Kmotra spráskla ruce a klekla u postele umírajícího.

„Pojď, holka, modleme se. On nám Pánbíček určitě pomůže, když se chudák Matěj Lahoda dočkal takové pomoci u samého hraběte!“

Otec rána nedožil. Uplakaná Marie s Klasnovou nebožtíka omyly a připravily. Sotva chlapi před polednem donesli rakev, přijel ze zámečku pan správce a že prý se má Marie sbalit a pojedje s ním. Že se pan hrabě o dceru svého mistra Matěje postará. Klasnová hned děkovala Bohu, jak bude její kmotřenka zaopatřená, a správce Streit klidně vysvětloval, že prý pan hrabě dá kmotře všechno vědět, když děvče nikoho jiného nemá. Teď má sbalit nějaký ranec nebo truhlu. Klasnová zatáhla vykulenou Marii do kouta.

„Holka, koukej dělat a držet pusu, takový štěstí tě potkalo! V panské službě všechno okoukneš, naučíš se móresům a potom i do Vídně můžeš!“

Marii to jen poplašilo. Zámeček, Vídeň? A co jejich domek a svátý obrázek po mamince a... Klasnová s ní postrkovala jako s loutkou, truhlu sama naplnila až po vrch a pořád vykládala, jak se o

všechno postará. Marii napadlo, že kmotře může pomoc splatit a ještě se zbavit další starosti.

„Slepice a králíky si spánembohem vemte, kmotřičko, přilepšete si za všechnu pomoc...“ To už přišel dovnitř kočí Najbrt pro truhlu. Kmotra Marii objala, udělala křížek na čelo – a už děvče sedělo vedle pana správce.

„Jako slečinka,“ dojatě vzlykla Klasnová a kočí mlaskl na koně.

Marii šumělo v hlavě, tu a tam na něco panu správci přikývla. Nevěděla, má-li se těšit nebo bát. Na hraběte Beulwitze, se kterým si tatíček jako kluk prý občas hrával, se prý ženské bojí podívat. Má divné oči, do kostela nechodí, jenom stroje do fabriky vymýšlí. Ale dal práci mnoha lidem ve městě, i když prý jinde stroje práci berou.

Tatínek si pana hraběte Otakara Beulwitze náramně vážil, hlavně, co mu dal tu ruku, skoro tak šikovnou, jako by byla živá. Jenže to bylo veliké tajemství. Tatínek ruku odkládal a připínal tak, aby to Marie neviděla. Teprve půl roku s ní chodil domů, předtím ji ukládal v kanceláři u šéfa. Víc nevěděla, tatínek s ní mluvil o hospodaření, zahradě, co je kde potřeba. Také na školu se ptal, zdaje pan řídící spokojený. Snad, že Marie zameškala celý jeden rok, nechtěl jí tatínek dovolit žádné další zameškání.

„Nejdřív škola, potom chalupa,“ říkával. „Nevadí, že jsi holka, učení tě nezmrzačí. V Praze je už škola pro slečinky a šéf říká, že tě tam mám poslat.“

Se zatajeným dechem Marie sledovala, jak kolem ubývá stromů v aleji a přibližuje se budova záměčku a za zahradou rozsáhlá hospodářská stavení. Táhla se až k textilce s vysokým komínem. Skryla kůrku do kapsáře pod bílou zástěrkou, kdyby měla později hlad. Správce to pobavilo: „Věř, děvče, že jedeš do lepších časů.“

Manželka kočího, paní Najbrtová, byla hospodyně a hned Marii zavedla do pokoje, kam Najbrt donesl truhličku. Vnutila jí horkou polévku a prý se o ni bude starat jako o svou. Jejich synové už odešli do světa a dcerku vždycky chtěla mít. Byla kulatá jako jablíčko a dobrosrdečná, až si Marie připadala jako v pohádce.

Večer musela za hrabětem. Večeřel v malém pokoji, kterému hospodyně říkala kabinet. U stolu byla ještě jedna židle a další talíř.

Pán domu ještě nezačal jíst, ukázal Marii na vedlejší židli a nalil vína do číše. Odkryl víko nad pečínkou.

„Najbrtová nás rozmazluje, tohle je na tvou počest. Márinka ti říkají, vid’?“ Nečekal na její přikývnutí a ukázal, jak se drží vidlička. „Hm, budeš potřebovat dohled a učitele... Budu tvým poručníkem. Tvůj otec byl můj velmi dobrý pomocník a měl by mít podíl na patentech, které chci přihlásit. Hm, asi nevíš, co je patent, vid’? Zkrátka jsme spolu něco vynalezli a vynálezci bývají bohatí. Mistr Matěj už nebude, ale ty, jeho dcera, můžeš být opravdovou slečinkou. Chceš?“

Marie přikývla, mluvit nemohla. Takovou dobrotu v životě nejedla. Žvýkala masíčko a doufala, že se z toho snu neprobudí. Poslouchala, jak ji bude učit pan správce Streit, že přitom bude k ruce hospodyně, aby uměla vést dům. Pan řídící Tomeš ji přitom každý měsíc přijde přezkoušet. Na to se dvakrát netěšila, ale jak se napila vína, bylo jí příjemně. Sledovala pána, který jí hodlá dát domov. Nalil jí ještě jednu skleničku.

„Taje na dobrou noc. Nebudu tě rozmazlovat, s tím nepočítej, ale poctivou snahu a práci odměním. Budu na tebe stejně přísný, jako jsem na sebe.“

Otakar von Beulwitz nemluvil do větru. Nazítří odvezl Marii na pohřeb a od čerstvě zasypaného hrobu rovnou do dámského krejčovství, kde jí objednal celou výbavu. Ještě toho dne přivezli na zámek první krabice s prádlem tak jemným, jaké Marie nikdy neviděla.

Měnila se ve „slečinku“ z gruntu, od jemného plátna a bavlny na čistém těle. Kostel navštěvovala s Najbrtovými, jak se sluší a patří, nosila květiny na hroby rodičů, ale víc již mezi své spolužáky a sousedy nepřišla. Pouze v kuchyni vídala o dva roky starší Tonču Švecovou. Pomáhala tu a ještě se starala o havěť na zadním dvoře. Spávala v komoře za kuchyní a v neděli mívala volno. O pořádek v domě dbala hospodyně Najbrtová.

Nejen pan řídící, ale i poručník Marii často přísně zkoušel. Z němčiny, francouzštiny a dobrého chování. Každou neděli s ní obědval ve velké jídelně a stále častěji Marii oslovoval pouze německy. Někdy ani nedával pozor, aby mluvil pomalu a zřetelně.

Děvče se někdy zapotilo a bývalo napjaté jako struna, jen aby nic nepopletlo.

Když přišel dopis do zámku, posílala hospodyně Marii spojovací chodbou do dílny. Byla dlouhá, s mnoha rourami po stranách, osvětlená nízkými okny pod stropem. Končila dveřmi do veliké dílny s jednou stěnou skoro celou prosklenou. Marie věděla, že tady pracoval i její tatínek. Jeho špinavý a zamaštěný plášť tu ještě visel a Marii bylo, jako by ji právě tady sledoval.

Musela zavolat pod schody do kanceláře. Poručník většinou přerušil práci, sešel dolů, dopis vzal a strčil do kapsy. Potom šel s Marií dozadu do továrny k nějakému stroji a vysvětloval, co všechno umí a proč. Dělnice se přitom na Marii usmívaly a ona se styděla, že na ně má koukat, jako by se vyvyšovala. Přitom ji opravdu zajímalo všechno, co se tady dělo.

„Tohohle si dobře všimni, Márinko,“ ukázal například na místo, kde dvě ženy pomocí háčku zaklesávaly očka nití. „To je začátek celé práce před tkaním. Dnes ještě musejí dvě ženy, ty nejzručnější, navést nitě zde do listů a paprsku. Rozumíš tomu?“

Marie přikyvovala, její maminka mívala tkalcovský stav po babičce. Na těch velikých strojích byla také osnova i útek, lítal tu člunek, jen se tu tkalo mnohem rychleji. „Maminka uměla tkát a tatínek říkával, že to základní se v továrně nezměnilo.“

„Pravda. Děláme hlavně delší kusy, než by zvládli tkalci doma. Stroje jsou navíc mnohem výkonnější. Zavádění je začátkem celé práce. Pás látky ale potřebujeme delší, než jsou zavedené nitě. Proto dělnice osnovy přisukují. Mistr Matěj právě pro přisukování vymyslel stroj se dvěma vozíky, který spojí starou a novou osnovu na vratidlech. Nahradil součinnost lidského zraku, hmatu i rozumu, ale ještě něco tomu chybí k dokonalosti. To nyní dokončuji. Právě podíl na tom vynálezu je tvým dědictvím. Mlč o tom, dokud stroj nedám patentovat.“

Marii oslnil svět, který jí hrabě otevíral. Pan řídící jí trpělivě vysvětloval základy mechaniky a fyziky a Marie si hned bystře všímala, kde může vidět, co se zrovna učila. Příště jí poručník vysvětlil cosi dalšího. Sice německy, ale tak srozumitelně, že bylo

všechno *klar*. Uplynulo půl roku nového života a Marie byla zapálená pro svět strojů a motorů, dychtivá po dalším učení.

Týden po třináctých Mariiných narozeninách si hospodyně opařila ruku a nohy. Uklouzla při přenášení hrnce s vývarem. Marie zaslechla křik a hned vběhla do kuchyně. Duchapřítomně chrstla na ženu studenou vodu, ale nohy už měla jeden puchýř. Postavit se na ně paní Najbrtová nemohla, muži ji museli odnést.

Marie své pěstounce pomohla, jak jen dovedla. Když přijel doktor z města, šla dokončit, co v kuchyni zbývalo. Byla právě neděle a Tonča měla volno. Navrhla panu Najbrtovi, aby zajel i pro kmotru Klasnovou, která se vyzná v bylinkách. Loni se postarala o popálená děcka v sousedství.

Večer musela Marie poručníkovi všechno vyprávět. Cítila se nesvá, protože na ni hleděl zamyšleně, jako by ji viděl poprvé. Doufala, že se na ni pan hrabě nebude zlobit.

„Překvapilas mne, Márinko. Takovou duchapřítomnost bych u tebe nehledal. Najbrtová bude ležet dlouho, někdo ji musí zastoupit. V kuchyni zaskočí tvoje kmotra, jenže mám tajemství, které jen tak někomu svěřit nesmím.“ Odmlčel se a Marie si nebyla jistá, kam míří.

„Posad se tady, Márinko,“ ukázal na široký fotel u stolku. Přisedl vedle ní, ruku dal na opěradlo, byl hrozně blízko a velice vážný. Marie seděla jako na trní, oči sklopené. Bylo to zlé, když mluvil česky. „Tak jako jsem se ujal já tebe, můžeš se dnes ty ujmout mého velikého tajemství. To tajemství je příliš důležité – a jak sis snad všimla, ani já se kvůli němu nevzdaluji z domu, jen do továrny.“

Mluvil pravdu. Občas odjížděl, obchody zařizoval hlavně jeho bratranec a továrnu pomáhal řídit pan prokurista. Hrabě je bohatý pán, ale pořád je jenom v dílně a továrně. Dokonce se říkalo, že na něj ten bratranec dohlíží, jestli ještě neblázní. Jenom se psy se prochází, kdy mu napadne, v jakoukoliv denní či noční dobu. Jako tehdy, když honil ty, co přepadli jejího tatínka. Prý ti dva psi nějakého chlapa potrhali, až zemřel. Nikdo ho nelitoval, vrahouna. Tonča říkala, že kdysi miloval krásnou komtesu, ale bratranec mu ji přebíral. „Nemůžu čekat, Marie, všechno se seběhlo příliš rychle.“

Byl netrpělivý, ale tatínek by jistě souhlasil, aby mu pomohla. Ne, on by jí to nařídil!

„Tatínek by si určitě přál, abych vám pomohla, pane. A já budu ráda, když vám ulehčím od starostí,“ řekla vážně.

Vzal ji za ruku a políbil ji jako dospělé dámě. Nevěděla, kam s očima, ale poznala, že se mu hodně ulevilo. Hned přešel do němčiny.

„Postarám se, abys nemusela svého rozhodnutí litovat. Jsi mou společnicí, podobně, jako byl tvůj tatínek. Nemíjí třeba nic odkládat. Pojd, všechno ti ukážu a vysvětlím.“

Hrabě vedl Marii do dílny. V chodbě svítil petrolejkou a tma před jejím světlem váhavě ustupovala. Tlusté i tenké roury, které se tu táhly po stěnách a pod stropem, najednou vypadaly podivně. Marie míjela známé ventily a měřidla, ale tajila dech.

„Bojíš se? Šla jsi tudy mnohokrát.“

Už ji vedl dílnou. Ani tady nikdy nebyla za tmy. Teď postavil petrolejku na stůl a za něco u hlavy zatáhl. Marie zamžikala, i když světlo, které zalilo místnost, nebylo o moc silnější než lampa, kterou už měli.

„To je americký vynález, ale ještě se musí zdokonalit. Obstaral jsem si tohle světlo hned, jak ho vyzkoušeli v Praze – možná jsi o tom slyšela? Inženýr Křižík? Hm, no ovšem... Já rád zkoumám, co všechno elektřina dokáže, víš? Jsem zvědavý, s čím se blýskne kolega Křižík na Jubilejní výstavě. Můj veliký učitel, profesor Salaba, prý také chystá veliké věci.“

Marie se zatím rozhlížela po tom velikém tajemství. Pro ni bylo tajemné všechno, i ty police s bedýnkami, široké a dlouhé stoly, všechny součástky, šrouby a kolečka, z nichž pán sestavuje a montuje stroje.

Šli k železnému schodišti do kanceláře, kam zatím nikdy nevstoupila. Ani když sem poslední dobou nosila jídlo. Jen zavolala a poručík odpověděl, ať mu to dá do malého výtahu.

Asi tam nahoře i spával, protože ve výtahu dvakrát našla koš s ložním prádlem a osuškami. Co s tím? Bez ptaní je vždy strčila na vozík a odtáhla do prádelny.

„Jen jdi nahoru,“ ukázal jí dnes. Vystoupila po dvaceti třech stupínech, otevřela dveře a překvapilo ji, že nejsou zamčené. Takhle se chrání tajemství?

„Jsme tady,“ podíval se hrabě na Marii. „Ještě se můžeš rozhodnout, odmítnout.“ Vrátila mu pohled. Vypadal mladší než tatínek, ale teď byl jako povadlý těžkými starostmi. Marie byla najednou velice spokojená, že jemu, takovému pánovi a svému poručníkovi, smí pomoci nést jeho tajné břemeno. Stiskla kliku a vstoupila dovnitř.

V kanceláři jednu stěnu zabraly police s knihami, uprostřed stál veliký stůl s mnoha papíry. Marii překvapilo, že by tady mohla něčemu rozumět, ale pán prošel kolem ní a sáhl mezi knihy v jedné polici. Slyšela cvaknutí a police se otevřela jako dveře. Hrabě vstoupil do tmy a otevřel jakési další dveře, za kterými opět rozsvítil. Ukázal Marii, ať jde dál.

Pohled jí okamžitě ulpěl na bledé tváři dámy, která tu ležela přikrytá na úzké posteli. V hlavách měla stolek s čímsi, skrytým pod bílým plátnem. Po polštáři se od toho táhla jakási stužka až k její hlavě. Bylo to divné. Dáma měla kruhy pod očima, nažloutlou kůži – a velice dlouhé copy. Jako dva silné černé provazy se táhly až ke kolenům. Vypadala jako mrtvá. Marie se lekla. Nevnímala nic jiného než tu paní, která nedýchá. Nebo ano?

Hrabě přistoupil k hlavám postele, stáhl plátno z dřevěné bedničky s několika měřiči a kolečky. Dvěma otočil a potom vzal zpod polštáře malou bílou knížečku. Měla zlatou ořizku a zlaté kování, nahoře zlatý kříž.

„Na tuhle Bibli mi přísahej, že nikomu neprozradíš nic z toho, co uvidíš a zažiješ.“

Marie s pohledem, upřeným na tvář dámy, poslušně odříkala přísahu. Zdálo se jí přitom, že se té paní zachvěly rty. Potom ji poručník přitáhl blíž.

„Představuji ti hraběnku Olivii Hermínu, manželku mého bratrance. Oba jsme ji milovali, ale ona se rozhodla pro Bedřicha. Já se zahrabal do svých vynálezů a vědy. Vymýšlel jsem nové a lepší stroje a tvůj otec mi pomáhal. Potom, když strhl dělníka od stroje, však víš, při tom vzplanutí prachu a... Hm, zachránil omdlelému

prsty, ale jeho zachytla mašina. Hm, ruka byla zřízená a popálená, nešla zachránit. Ale měl jsem nákresy protéz, ještě jsem tu jeho vylepšil.“

Marii se sevřelo hrdlo. Tatínek tehdy skoro umřel, pamatovala si to. Přitom pozorovala svého poručníka, jak bere plátýnko a jemně otírá Oliviiinu tvář a čelo. Dáma zamžikala víčky, ale oči neotevřela.

„Není mrtvá... I když svět ji za mrtvou považuje. Spadla z koně a zůstala bez sebe. Jen polykat uměla. Tehdy jsem zrovna zachraňoval Rega, velkou dogu. Dokázal jsem řídit psi bdění i klid. Tvůj otec s tím nesouhlasil, ale když jsme se dozvěděli o Olivii, pomohl systém vylepšit, až byl vhodný i pro člověka. Vlastně, právě on byl kdesi na začátku toho nápadu. Vymyslel, jak uchovat blesk a využívat postupně jeho sílu dřív, než jsem se doslechl o elektřině, kterou plynule vyrobí i potok, jako je ten pod továrnou. Na stole už mám plány...“

Marie naslouchala vyprávění, jak paní Olivie užuž umírala a její manžel nadšeně souhlasil s bratrancovou nabídkou, ale předstírali, že umřela. A její tatínek dokázal vymyslet, jak paní Olivii zavést do těla trochu elektřiny.

„Já věřím, že se jednoho dne chytne stébla, které jí podávám. Jako když naskočí motor... Probouzíme ji zatím lehce na jídlo a pití a všechnu toaletu, kvůli Bedřichovi čas od času víc, aby s ní mohl mluvit. Olivie je sice jako v mrákotách, ale všemu rozumí a usmívá se.“

„A ta stužka tady?“

„Na tu dávej pozor, ta pro ni znamená život. Nesmíš ji vytáhnout. Jak bych ti to jenom... Musím ti to vysvětlit od základu, na to teď není čas. Teď se tu rozhlédni. Za těmi dveřmi je koupelna s toaletou. Najbrtová Olivii vozila na kolečkové židli. Vidiš tady na háku ten stočený... eech, stužku? Opatrně se nejdřív odvine, kolik je třeba. Hm, radši si na mytí nos lavor, ve skříni najdeš vše, co žena potřebuje. Prádlo strkej do koše v koupelně a plný – hm, tys ho už z výtahu brala, že?“ Marie přikývla. „Výborně. Teď budeš Oliviiinou ochránkyní. Já donesu jídlo. Prosím, převlékni ji do nové košile, omyj, co je třeba. Za tu práci dostaneš plat.“

Pokoj byl zařízený, i okno tu bylo, ale jenom namalované, se skutečnými záclonami a závěsy.

„Co... co když se bude ptát?“

Zesmutněl, oči mu pohasly. „Nebude, Márinko, toho se neobávej. Neotevře oči, ani při jídle. Je nebezpečněji probouzet, ještě musím spočítat přesně, kolik potřebuje... Někdy se povede, že je s Bedřichem živější, ale jindy zase povadlejší. Márinko, ona ti s ničím nepomůže, probouzí se zvolna. Ukážu ti, jak se s ní hýbe a cvičí... Ale teď odejdu pro jídlo.“

Marie se zmocnil veliký soucit a dojetí. Takhle je to s tou velikou pánovou láskou! Pomáhá jí žít, vdechuje do ní život – aby se mohla dál vídat s manželem. Tatínek jim pomáhal, teď může ona... „Pomohu vám, vám oběma, pane.“

Políbil Marii na čelo, jako kdyby celoval sošku světičky, a odešel.

Marie hraběnkou Olivii omývala, převlékala a krmila. Někdy v ní viděla maminku. Té takhle pomoci nemohla, před pěti lety ji horečka zabila během několika dnů. Nebyla to těžká práce, Olivie byla jako pírkó. Jenom bylo nutné stále myslet na to, že je jako loutka. Marie se už za týden naučila přesně otáčet kolečky na bedýnce, aby chudinka nevládná paní víc dýchala, dokázala sedět a snadněji se udržela na židli s nočníkem. Trochu citu v prstech měla, zato nohy zůstávaly pořád zmrtnělé.

Marie při práci pusu nezavřela. Německy i česky vyprávěla nebožačce o světě a o zahradě, co je kde nového. Někdy se jí zazdalo, že paní zamžikala víčky nebo pohnula rty. A to byla napůl ve spánku! Měla radost, jako kdyby dostala bůhvíjakou odměnu. Nikomu o tajemství neřekla, ale on se nikdo ani neptal.

Kuchařka Najbrtová proležela měsíc, nohy se jí zanítily, ošklivě zajizvily, ale kmotra Klasnová ji z toho svými mazáními dostala. Najbrtová za dva měsíce pomaličku chodila o holi, ale Tonče už velela jako dřív. Bylo na čase, ohlásila se návštěva.

„Přijedou se podívat na pána, jestli neblázní,“ hned prostořece vypískla Tonča. Marie právě kolem kuchyně vezla špinavé prádlo. Bylo divné, že paní Najbrtová hned Tonče nic neřekla. Takové drby! Jenže to ještě nestačilo.

„Ti budou koukat, že tu neblázní jenom pán. Mařena už moc vyrostla, pořád mele o převodech a teď zase o tření... Copak se hodí, aby slušná holka dělala, co přísluší mužským? Místo, aby si pán vzal k ruce chlapa, tak do dílny tahá Mařku. Jen aby kvůli těm heblatům!“

Marie stála za dveřmi bez dechu, s otevřenými ústy. V kuchyni bylo ticho. Paní Najbrtová jen vzdychla. To se jí kmotra nezastane?! Jako by ji zaslechla, kmotra zakročila. Vlepila Tonče políček, až se chytla za tvář.

„Mlč, huso! Nepřivolávej neštěstí!“

Tonča vyběhla, tvář jí hořela, ramenem strčila do Marie, až narazila na zeď. To už za Tončou vyšla kmotra. Koukla po Marii tak zle, že jí skoro přestalo tlouct srdce. „Cco se stalo, kmotříčko?“ Kmotřina tvář rázem zesládla. „Zatím nic, Márinko, zatím nic. A kdepak ses nám toulala, co?“

„V knihovně, kmotříčko, zítra přijde pan řídící a já ještě nemám přečteného Goetha, co mi dal za úkol,“ vysoukala ze sebe Marie a hrozně se styděla. Lhala sice jenom napůl, v knihovně byla předtím, ale kmotra měla oči pichlavé, jako by jí četla v hlavě. Naštěstí pokývala hlavou a zůstala medová. „Učením se nic nezkazí. Než ta panská přízeň přejde, chytň štěstí za pačesy.“

Marie přemýšlela, jak by Olivii pro manžela co nejvíc zkrášlila. Vlasy měla krásné, destičku v týlu snadno zakryly, ale co dál? Plet měla paní pořád nažloutlou, šupinkatou a suchou, na kolenou se jí kůže občas trhala jako teninký papír. Pokaždé to zhojily heřmánkové obklady, ale zase tím víc byla pokožka okolo sušší... Ani se o tom neradila s pánem, sama zkoušela, co odkoukala od kmotry Klasnové, různá mazání ze sádla. Máslo pomohlo jen krátce a každá bylinka se jinak chovala v jiné masti. Marie si lámala hlavu, co tak narychlo nejlépe spraví nehezkou, nemocnou pokožku. Med? Ano, smíchaný se žloutkem... Vyprávěla Olivii, jak pro ni ty věci smíchá, jak se obnoví její krása, jak dlouho ji nechá tak ošetřenou...

„Snad ses, Márinko, nedala na bylinky? Vidiš, ty mne nenapadly. Vidím, že jsem si lepší pomocníci opravdu nemohl přát. Udělej, jak myslíš, ale zítra o šesté musí být hraběnka oblečená. Ty růžové šaty měla nejradši.“

Ani nepostřehla, kdy pán přišel a pozoroval, jak se o Olivii stará. Usmála se na něj.

„Těším se, až ji uvidím bdělou!“

Hrabě se také usmíval, ale spíše na Olivii. Jeho pozornost patřila vždycky jí. „Uvidíš, jak jí zasvitne jiskřička v očích. A to jsem sestavil další přístroj, který mnohem citlivěji mění napětí, pouštěné do mozku. Další pluje po moři z Ameriky, aby drahá Olivie mohla opouštět pokoj a vyjet třeba do zahrady.“

Marie ani nedutala, rozzářenýma očima visela hraběti na rtech. Ten si sedl na postel, vzal Olivii za ruku a dál vyprávěl. Mnoha slovům Marie nerozuměla, ale vyprávěl cosi o elektřině a přístrojích, to odhadla. Jakési desky kondensátoru prý naprosto přesně nastavil a ještě bůhví co dělal. Olivie mnohokrát zamžikala víčky, a hrabě věřil, že ví, jak úžasné věci dokázal.

Bratranec Bedřich von Traubnitz nepřijel sám. Doprovázel jej důstojník s velice půvabnou dámou, jeho sestrou. Bylo to panstvo, jaké Marie dřív takhle zblízka neviděla. Skoro se bála před nimi promluvit, hlavně ta mladá krásná slečna Ema Kristina s medovými vlasy v ní budila veliké rozpaky. Pas měla tak útlounký, že to ještě Marie neviděla.

Kvůli panstvu také měla šněrovačku, ale v takovém korzetu by nejspíš nepřežila ani uvítání hostů. Naštěstí pan hrabě Marii jenom představil a poslal do knihovny za panem Streitem, aby se učila.

Hostů se ujal sám, i když hostitelem tu byl i hrabě Bedřich, spolumajitel továrny. Prohlédli si všechny tři haly, kde se látky tkaly a upravovaly. Urozená Ema Kristina velice užasla nad látkami, připravenými ve skladu. Pán ji nechal vybrat, co by se jí líbilo na šaty a plášť, a pan Bedřich galantně přidal další mohérový štůček, nad kterým váhala.

Dvakrát se projeli po okolí, páni si střelili několik zajíců a jelena, vždy po večeri se v salonu hrálo na klavír a zpívalo. Marii tam pán také zval, snad aby slečna nebyla jedinou dámou v saloně. Paní Najbrtová ji vždycky stáhla a krásně učesala.

Marie před těmi cizími lidmi obstála. Uměla hezky zpívat, i když jen obyčejné a kostelní písně. To přivedlo urozenou slečnu k

úvahám, zda by pro tak milou schovanku nebyla vhodnější vychovatelka než nějaká pěstounka z řad služebnictva.

Marii ty dny vysilovaly a toužila, aby už byl klid. Pan Bedřich krásnou Olivii asi navštěvoval, ale bylo hloupé, že ne načesanou a naparáděnou, jak by si Marie přála. Celé dny se věnoval slečně. Snad svou paní probouzel v noci, protože leživala jinak, než ji Marie ukládala.

V kuchyni zase věděli všechno. Pan Bedřich prý má dva větší zámky, než je Smrčina, je vdovec, to by Ema Kristina mohla všech deset oblíznout. Moc bohatá asi není, lemy šatů má dost ošouvané, ale krása taky něco zmůže a mladá žena může dát dědice.

Poslouchání za dveřmi není správné, ale Marie by se jinak nic nedozvěděla. Ženské před ní stáčely hovor jinam nebo mlčely. Klasnová několikrát nadhodila, že se dějou věci proti Pánubohu a to nemá být. Marie se bála, že něco ví.

Oddechla si, když společnost po týdnů odjela. Pán Olivii nechal denně na dvě až tři hodiny při vědomí, jako by tu její manžel byl dál. Marie jí předčítala německé knihy a noviny a pán za nimi přicházel. Sám Marii před paní Olivii učil a zkoušel. Paní pohybovala rty, jako by zpívala s sebou nebo přizvukovala tomu, co slyší. Přitom se jí však v očích usazoval stín, který hrabě Otakar neviděl. Všiml si jen jejích pousmáních a byl s tím spokojený. Vyprávěl znovu o svých plánech, o tom, jak se Olivie uzdraví.

„Tělo se chytne jako stroj, rozeběhne se, chytne těch impulsů...“

Marie všemu nerozuměla, ale těšila se, že její milá svěřenkyně brzy bude žít bez drátků, napojených na bedýnku. Když v jejích očích zahlédla smutek, brala ji za ruce a těšila ji, že již brzy se její tělo zachytne toho stébla, té léčby hraběte Otakara, a ona dokáže mluvit, hýbat se... Cítila, jak se ty útlé ruce zachvívají. Žily, nebyly mrtvé, prsty se někdy pohnuly a při cvičení Marie stále častěji cítila tlak dlaní proti svým. Olivie jedla stále lépe, sílila a krásněla přímo před očima. Marie proto věřila, že opravdu překoná slabost těla a snila, že spolu s hrabětem Otakarem všichni tři zůstanou napořád.

Nic není pošetilejší než dívčí přání. Tři měsíce po návštěvě Marii probudila ruka na ústech a tichý hlas jejího poručníka. Pustil ji, když

dokázala přikývnout, že nebude křičet. Chtěl přísahu, že o Olivii s nikým nemluvila.

Potom jí řekl, že mu Klasnová vyhrožovala. Prý o tom nekřesťanském ožívání mrtvol ví a všechno udá úřadům, když nedostane peníze. Marie nic nechápala. Kmotra, která sama pomáhala tolika lidem? Jak jen mohla?!

„Dobře. Možná to nějak vyčenicchala, proto nestojím o služebnictvo. Nešla někdy za tebou?“

Marie se zamyslela. Nikdy za ní kmotra nešla, neptala se. Ale chovala se, jako kdyby Marie něco provedla.

„Přestávají přede mnou mluvit, když přijdu do kuchyně. Když mě Tonča nedávno popichovala, paní Najbrtová spíš koukala jinam.“

„Budu předstírat, že Klasnové vyhovím. Zbývá jen málo, než nastavím přenosný zdroj a Olivii odvezu. Chovej se jako vždycky, aby ženské neviděly, že něco chystáme. Klasnové řeknu, že se o Olivii bude starat ona a bude za to královsky placená.“

„Ona ji ale nemá ráda!“ Hrabě se zasmál a políbil Marii na čelo. „Já to vím, ty to víš, ale ona nesmí nic tušit, rozumíš? Teď spi dál a cokoliv divného uvidíš, všechno mi pověz.“

Marii pronásledovaly zlé sny až do rána. Hospodyně ráno vrtěla hlavou, jaké má kruhy pod očima, ale Marie se vymluvila, že včera neuměla správně francouzskou konverzaci. Tonča se ušklíbala a Klasnová otočila zády. Ženské si začaly povídat, že se k fabrice přistaví další dílna. U potoka se také vyměřuje, možná se ty stroje v továrně budou hýbat jako dřív mlýny nebo hamry. Jako by tam Marie nebyla.

„Jen aby to bylo podle Boha,“ zmrazila najednou řeči Klasnová. Marii přeběhl mráz po zádech. Tady vládla kmotra. Paní Najbrtová tiše seděla se skloněnou hlavou, Tonča se chytla za pus. Kmotra se k Marii ohlédla s křivým úsměvem, až z toho bylo Marii mdlo.

Toho večera hrabě Marii naučil, jak se v pokoji s Olivii zamknout. Stačilo stisknout jedno místo na zárubni a zaslechla tichý zvuk, který znamenal vysunutí zvláštní stěny před dveře. Ve stejnou chvíli stěna rozdělila i koupelnu tak, že nikdo nemohl poznat, že tu je ještě jeden pokoj. Leda by shora spočítal skleněné tabulky velkého okna kanceláře, protože dvě řady patřily Olivii. Teď se je naučila

Marie odkrývat, ale nesměla přitom svítit. To aby měly dost světla a vzduchu, kdyby se tu společně zavřely. Úkryt byl tak dokonalý, že jim i jeden vodovod se širokou výlevkou zůstal.

Nebylo toho třeba. Přijel pan Bedřich a spolu s hrabětem se nadlouho zavřeli v kanceláři. Marie už byla celá nesvá, Olivie by se měla najíst, jenže jít mezi pány? Když na ně zavolala pod schody, neslyšeli ji. Pan Bedřich byl velmi rozčilený, ale nekřičel, spíš syčel jako jedovatý had. Přeshlapovala tam, vytáhla koš s prádlem a dala do výtahu podnos s jídlem, ale ani zvuky kovových dveřík hádku nahoře nepřerušily. Teprve, když prádlo odvezla a vrátila se s novým, byl výtah prázdný.

Večer pánové povečeřeli s Marií a Streitem, jako by se nic nestalo. Marie potom panu Bedřichovi předvedla, co nového se naučila, vlažněji pochválil. Marie chápala, že je to celé zástěrka před Klasnovou a ostatními. Večer honem zaběhla za Olivii, aby ji upravila. Byla oblečená, seděla v křesle, s očima živýma. Nechali ji bdělou, možná víc, než bývalo zvykem. Kolečka přístroje byla otočena až k záračce zakázaných hodnot napětí.

Oliviiina tvář byla vážná. Marie jí chtěla uložit, ale ona otevřela rty tak, že téměř vyslovila *nein*. Potom zkoušela říct ještě něco. Bylo to důležité, Olivie prosebně až zoufale visela očima na nechápající Marii. Ta opakovala:

„*Moden!*“

Ne, Olivie nechtěla mluvit o módě, ale i když vynaložila veliké úsilí, nedokázala vydat víc než jakési chrčení. Marii se zalily oči slzami. Olivie bude brzy mluvit!

„Jen se snažte, paní, určitě to dokážete!“

Olivia se snažila dál.

„*Té... Tét... Ten?*“

Ani tohle Marii nic neříkalo. Bylo to německy nebo česky? Už by měla jít, ale slíbila, že ještě v noci přijde a uloží ji. Olivie ukázala, že chce být u stolku s přístrojem, takže Marie dotlačila křeslo až těsně k posteli. Dala Olivii na klín přádénko vlny, které ráda osahává, a odešla.

Psi v noci štěkali, ale kdo by lezl z vyhřáté postele? Najbrt určitě zjistí, proč tak běsní... Marie se napila sladké vody ze sklenky na

stolku a přetáhla peřinu přes hlavu. Spala dlouho, stejně jako celý dům. Nechápatě hleděla do okna, za kterým byl bílý den. Nebyla sama, kdo se vzbudil tak pozdě, samotný pán domu vyšel ze své ložnice až dlouho po ní. Našel Marii ve dveřích prázdného Oliviina pokoje.

„Odvezl ji...“

Stála a v mysli se jí pomaličku skládaly střípky. Zatímco poručník seděl na posteli s hlavou ve dlaních, vzpomněla si na chuť vody. To nebyly jen vyvařeně jablečné slupky. Někdo pomohl panu Bedřichovi Olivii ukrást. Ona to věděla a nechtěla... Manžela přece nikdo nemůže pronásledovat ani mu brát manželku... Kdo dokázal uspat celý dům?!

V kuchyni teprve zívala Tonča. Kmotra Klasnová přišla poslední a bylo jí také docela zle. Zato paní Najbrtová ožila. Zase řídila dům, jak se na hospodynyni patří. Tonča běhala a otáčela se jako na obrtlíku, celá rudá a udýchaná, ale nezdálo by se, že je jí takový shon proti mysli. Marii o příští noci zase budila ruka na ústech. Všechny důležité události se patrně přestěhovaly do nočního času. Poslechla poručníka a rychle na sebe hodila župan, na víc prý není čas. Nakrátko zadoufala, že je Olivie zpátky. Ne, to s kmotrou bylo zle.

Šli rovnou do Oliviina pokoje, kde Klasnová ležela na stole, zhotoveném z Oliviiny postele. O čela lůžka byla zaklesnutá kovová deska, těsně nad matrací. „Až budu hotový, vytáhnu desku zpod těla, aby sklouzlo na lůžko,“ vysvětlil hrabě a už si prohlížel nástroje, položené na stolku vedle přístroje. „Ta žena umírá. Jak se říká, kleplo ji, když se rozčílila při hádce s Najbrtovými. A teď se jenom ty a já dozvíme, co všechno ví a v čem měla prsty.“

Marie přistoupila blíž. Kmotra páchla po moči a potu, ležela tu rozčuchaná, s tváří divně povolenou. Oči pootevřené, z koutku úst vytékala slina. Dýchala slabě. Jednu paži měla ovázanou.

„Prý pomáhá pustit žilou, to není těžké, ale šmikl jsem ji dost hluboko... Všimni si, jednu zornici očí má širokou, druhou úzkou. To jí na jedné straně rupla žilka a v hlavě má krev. Té chci uvolnit cestu... Nejspíš budeme brzy vypadat jako řezníci...“

Marii napadlo položit na matraci velké voskované plátno. Přece nenechá zaneřádit Oliviinu postel! Navíc vůbec nechtěla vidět vrtání

do hlavy. Přece jen to byla kmotra, i když vyhrožovala, že Olivii ublíží. Přesto Marie bezpečně poznala, jak vrták pronikal kostí. Ohavný škrábavý zvuk, brr.

„Jsem lepší než doktor,“ pochválil se spokojeně hrabě, když z otvoru líně vytekl pramínek temné krve. „Tohle snad nikdo nedělá, přitom je to velmi logické. Prostudoval jsem lékařské knihy a výsledek není špatný, co říkáš? Hm, teď tedy začneme s oživováním...“

Drátek, vsunutý na tomto místě nepomohl, hrabě otočil kmotřinu hlavu a vyvrtal ještě jednu díru v místě, kde ji měla Olivie.

„Člověk se pořád musí učit,“ stěžoval si. Zapojil přístroj a sledoval změny v ženině obličeji. Bylo to asi úplně jiné než s Olivii, protože se mu Klasnová několikrát rozklepala i po těle. Marie ji držela, ale bylo jí z toho na omdlení. Konečně hrabě zasunul dráty tak hluboko, že podráždily to správné místo a Klasnová otevřela oči způsobem, který oba ubezpečil, že nabyla vědomí. Hrabě kývl na Marii, aby promluvila. „Kmotříčko, pán vás uzdraví. Ležte a nebojte se... Můžete mluvit?“ Žena zachrčela. Hrabě Klasnové suše sdělil, že potřebuje přístroj na pět nebo šest dní. On jí dá život. Když poctivě vypoví, co se tady dělo. „Musím vědět, jak se zařídit, když potřebujete mou pomoc,“ pravil přísně a dál zvyšoval napětí. Naštěstí Klasnová reagovala dobře. Tam, kde Olivie teprve otvírala oči, začala už Klasnová rychle, přerývaně mluvit. Hrabě hned strčil Marii do ruky papír a tužku, aby zapisovala.

Dobrou půlhodinu Klasnová mluvila, opakovala se, zamotávala, až Marie pořádně nevnímala, co kmotra blábolí. Popsala rychle celé čtyři archy papíru, než kmotra začala kašlat. Najednou vydechla naposled.

Hrabě při tom seděl na Oliviiině kolečkovém křesle a hleděl do prázdna. Po dlouhém tichu, ve kterém Marie strnule hleděla na stružku krve z otvoru nad uchem, ztěžka zaúpěl: „Bože dobrý, co jsem to dopustil!“

Marie nic nechápala. Nechtěla chápat. Mlčela, čekala, dokud poručník znovu nepromluvil. Bolelo ji, jak měl oči zrudlé pláčem „Jsi ještě dítě, Mária, nevinná duše. Musíš zapomenout, co se tu dělo. I na tu ženskou. Na Olivii, na mne. Je konec.“

Pokynul, aby vstala, že půjdou. Marie odložila tužku, papíry stočila a dala do kapsy, Nechala kmotru tak, jak ležela, ani jí nezatlačila oči. Odvrátila hlavu, když posuvná zeď zakryla pokoj s mrtvou a se vším tajemstvím.

„Všechno zůstane tak. Musím pryč a potom to uklidím. Jdi spát.“

Neposlechla. Za oknem čekala a pozorovala, jak hrabě na koni ujíždí pryč. Přiveze Olivii zpátky? Bedřich se chce oženit s tou Emou... Přenosný zdroj dlouho nevydrží...

Hrabě se vrátil za čtyři dny. Sám, s hlavou skoro šedivou. Zavřel se v dílně a potom Najbrt odnesl tělo Klasnové do její komory. Tonča s hospodyní je umyly a připravily do rakve. Pán povolal muže z pohřebního ústavu, aby ji odvezli. Nikdo se ničemu nedivil, na hlavě měla Klasnová uvázaný parádní šátek. Pohřeb se konal hned nazítří.

Hrabě žil jen v dílně, odkud vybíhal do továrny a prohlížel všechny stroje, měřil zdi a vůbec se choval, až z něj šel strach. Lidé se začali bát o práci. Mamě je prokurista uklidňoval, že se naopak chystá rozšíření, že pan hrabě musí spěchat. Prý se již ohlásila důležitá komise z C. a K. úřadu, která má prozkoumat jejich nové stroje...

Možná ti pánové měli udělat víc. Hrabě kvůli nim úplně zastavil výrobu, vyprodal sklady a všem vyplatil měsíční mzdu. Tonča vyprávěla, že se lidi těší na lepší časy, ale paní Najbrtová ustaraně pokyvovala hlavou. Potom najednou vzkázal, aby se Marie sbalila. Ani se s ní nerozloučil. Brzy ráno Najbrt Marii s Tončou odvezl do města na nádraží a odjel s nimi do Míšně, prý na výchovu do dobré rodiny. Tonča bude Mariina komorná. Pokud s ní panstvo nebude spokojené, vždycky se může uchytit v kuchyni.

Marie ničemu nerozuměla. Připadalo jí, že se vrátila kamsi do minulosti a začíná od začátku. Byl to ale přepychovější začátek. Z nádraží ji odvezl panský kočár a pokojíček dostala v domě větším, než byl zámček. A Míšeň! Takové město si předtím nedovedla představit. Tonča hned vyslídila, že jsou nějací pánovi příbuzní, ale to bylo jedno. Marii se stýskalo po hraběti a Olivii. Proč musí být tak daleko? Potom si vzpomněla na kmotřino „chytni štěstí za pačesy“ a rozhodla se obstat i v tomto úplně novém světě.

Ve dvou dcerách pána a paní z Leuny našla milé, jen o dva tři roky starší sestry. Hned se jí ujaly a uvedly ji do bohatého městského života. Jako přes závoj se k Marii dostaly ozvěny dalšího dění doma.

Pán se totiž zbláznil, napsali Tonče z domova. Kolem záměčku a továrny se prý jen dva tři dny po jejich odjezdu objevili četníci a prý hledali nějaké mrtvolky. Tajní se vyptávali lidí, co vědí o zmizelých tulácích. Byl z toho mezi lidmi veliký poprask, nikdo nevěřil, že by hrabě na tuláky štal psy, pamatovali jen toho vrahouna mistra Matěje.

Když chtěli četníci vstoupit do továrny, začalo tam hořet a bouchat. Sotva otevřeli dveře, vyvalil se kouř, jako by je čekal. Půl továrny bylo pryč, ze strojů nic nezůstalo, z dílny zbyl jen prach a popel. Hrabě zmizel, snad v té dílně uhořel. Tělo nenašli, ale prý byl slyšet křik a děsivý smích, než vyšlehly velké plameny i z jeho kanceláře.

To všechno se odehrálo těsně před první Jubilejní výstavou roku 1891. Marie na ni nejela, jenom se jí sevřelo srdce, kdykoliv zahlédla zprávu v novinách, které čítal její nový poručník. Plynuly týdny a měsíce, Marie se učila mnoho důležitých dovedností, které má dívka z dobré rodiny znát.

Po šestnáctých narozeninách zažila Marie úspěch debutantky při uvedení do společnosti a její ochránkyně začala mluvit o tom, že by měla přemýšlet o možném ženichovi. Ctitelů měla mnoho. Všechny pány okouzila, když se rozneslo, jak rozumí automobilům a vynálezům s elektřinou. Pěstounům dělala starosti, protože motory opravdu nejsou vhodným tématem společenské konverzace. Marii hrozilo, že se stane až příliš *interessant a originell*, takže všechny rozumné muže odradí.

Tehdy, když jí mladí mužové předváděli různé výtvarky moderního pokroku, rozpomínala se Marie na události před odjezdem z domova. Na hraběte, jak zešedivěl, jak se pomátl. Konečně sáhla do tajné krabice, kde měla křížek po mamince a několik drobností, včetně listin, hustě popsaných tužkou. Konečně narovnala archy papíru a četla, co Klasnová před smrtí vypověděla. Dlouho hleděla do neznáma a bojovala s pochopením strašné viny,

kteřá před ní vyvstala. Kdyby tehdy rozuměla německy lépe! Kdyby věděla, že se Olivie bojí smrti!

Přesto sebrala odvalu a šla k paní domu a se vším se jí svěřila. Čekalo ji další poznání. Bože, proto ji hrabě poslal právě sem! K mladší Oliviiině sestře... Marie čekala, že ji odtud každou chvíli vyhodí, že skončí na ulici, ale přijala to břímě a četla paní a potom pánovi znovu a znovu své staré zápisky.

Klasnová totiž dvakrát viděla pana von Traubnitz a Olivii při „manželských povinnostech“ a jednou se musela ukrýt. Vlezla si za stůl v kanceláři, protože někdo přišel. Poznala slečnu Emu, když pozorovala stejný výjev. Později, aniž by ji Marie viděla, slyšela Klasnová hádku bratřanců. Pan von Traubnitz naléhal, aby hrabě Beulwitz Olivii odpojil a nechal zemřít. Navzdory tomu, že hrabě líčil, jak paní konečně ožívá. Potom Klasnová uspala dům a pomohla von Traubnitzovi naložit Olivii do kočáru. Patřila mu a takhle se všechno hladce urovnalo, paní donosí dědice doma, kam patří... Klasnová to von Traubnitzovi prozradila, jako zkušená bába poznala, proč se Olivie změnila. Dostala za to hrst peněz, byla by hloupá příležitosti nevyužít...

„Bože můj, radši nechci vědět, jestli nemá naše Olivie v hrobce otevřené oči! Pamatuji se, jak byl do Emilie zblázněný... Musíš mi všechno vyprávět, o každém dni mé milované sestry,“ rozplakala se paní Katharina.

Pan von Leuna měl styky na důležitých místech a tak se velice brzy po Mariině vyprávění shromáždila u rodinné hrobky Traubnitzů skupina vážných mužů úřední komise. Po otevření rakve bylo shledáno, že tělo paní Olivie zůstalo dobře zachované. Zemřelá vypadala klidně, oči měla zavřené. Při pitvě byl zjištěn na zátylku otvor do lebky, s nímž zřejmě žila, protože kost jevila známky zarůstání, dále srostlé obratle páteře, zřejmě po úrazu. Při pitvě orgánů se prokázalo těhotenství kolem třetího měsíce a nakonec, díky důkladnosti patologa, se v žaludku našly stopy prudkého jedu. Mariiny zápisky tak odhalily ničemné spiknutí a zabití urozené paní Olivie. Její sestru utěšilo pouze to, že ji nezavřeli do rakve živou. Marie nikdy neprozradila, jak se paní Olivie snažila promluvit. To břemeno nesla sama a nepomohly jí ani zpovědi a uložená pokání.

Na příkaz nejvyšších míst se všechno utulalo. Mlčelo se také o náhlém úmrtí mladé hraběnky Traubnitzové v den, kdy bylo Oliviino tělo vyzvednuto z hrobky. Použití stejného jedu, jak se pan von Leuna přece jen dozvěděl, prý mluvilo samo o sobě. Mlčení zahalovalo také následný odjezd Bedřicha Traubnitze s oběma syny do Ameriky, pozornost společnosti ani tisku nevzbudil ani návrat hraběte Otakara, který přijel na svůj zámek v dubnu roku 1895, srovnal své záležitosti a celé panství prodal.

Pouze svatba Marie Lahodové v Míšni během plesové sezóny následujícího roku byla pro mnoho lidí překvapením. Snad se stala pro rodiny mladých mužů až příliš *originell*, protože se provdala za starého, nespolečenského a nepříliš bohatého šlechtice, který mohl být jejím otcem. Pan a paní von Beulwitz odjeli do Vídně. V pohodlném domě Marie přivedla na svět syna. Věnovala se dítěti a domácnosti, zatímco podivínský hrabě spokojeně bádá o způsobech měření lidských projevů roztodivnými přístroji, které sám vynalézal.

Tím by podivnosti života Marie Lahodové von Beulwitz mohly skončit, kdyby v březnu roku 1898 nedostala pozvání na čaj do domu na Gloriettegasse. Každý, kdo se ve Vídni jenom otočil, věděl, kdo na té adrese žije. Marii nepřekvapilo, že pozvání platí výlučně pro její osobu a že je důvěrné, avšak nedovedla si představit, proč slavná dáma pozvala právě ji.

Laskavá paní domu, právě tak dobrosrdečná, jak se o ní říkalo, přijala Marii velice mile a usadila ji v salonku, aby si prý mohla promluvit s důležitým pánem. Marie se lekla tak, že příchod mladého muže, který se představil jako Eugen Ketterl, přivítala s velikou úlevou. Nebyl to žádný zachmuřený úředník.

Následný rozhovor však příliš příjemný nebyl. Komorník samotného císaře po Marii žádal věci, které chtěla navždycky zapomenout. Když odmítla jakkoliv dovést manžela k vylepšení původního oživovacího přístroje ze Smrčín, dozvěděla se strašlivou, ohromující zvěst:

„Váš manžel žil v Chicagu pod jiným jménem. C. a K. úřady o něm zjistily, že se pod tímto jménem oženil a z toho svazku se narodily dvě děti. Vaše manželství tedy neplatí a váš syn je nemanželský. Nikdy nebude mít nárok na titul ani dědictví. Pouze

vaše spolupráce může zajistit zásah, který vám i vašemu synovi ponechá čest, majetek i jméno.“

Nemohla uvěřit. Ketterl skoro lhostejně předkládal důkaz za důkazem, dokonce fotografii Otakara von Beulwitz s manželkou a dětmi jí ukázal.

Byla to strašlivá chvíle. Marie věděla, že její manžel i tam za oceánem zlepšoval stroje, vyličil jí nějaké vylepšení pro zpracování bavlny. Navíc dál obchodoval s Amerikou, takže skutečně mohl posílat peníze tamější manželce a dětem. Proč si ale vzal ji?! Protože zjistil, že když nesměla na motory ani sáhnout, studovala knihy? Aby ji mohl využít, jako když se starala o Olivii?! Skutečně mu pomáhá, navrhla přece dva z pěti postupů, kterými teď ohromuje kolegy...

Konečně se rozplakala. Vdala se proti varování paní z Leuny za muže, kterého celý život obdivovala. A on si opět mravy a společenské zásady vysvětlil po svém, zatajil před ní rodinu, nesvěřil jí skoro nic o sobě, zatímco ona se mu oddala i se svými sny. Plakala při vzpomínce, jak poslechla řeči o chytání štěstí za pačesy. Té hořkosti, s jakou si teď drásala duši! Ani nevěděla, kdy do místnosti vstoupila hostitelka, objala ji a utěšovala.

„Ach, má drahá, jste podvedena strašněji, než jsem kdysi byla já... Nelíbilo se mi, že vám pan Ketterle hrozil takovou věcí. Já vás chtěla požádat, ve jménu srdce, ve jménu všeho, co mne k našemu milovanému panovníkovi poutá, o pomoc. Nevěřím vašemu manželovi, ale věřím vám, má drahá, rozumíte? Jedině vám svěřím jeho život, nikomu jinému...“

Marie naslouchala a dívala se do očí Kateřině Schrattové, nejoblíbenější herečce Burgtheatru. Nikdy předtím ji neviděla, ale poznala, že má před sebou ženu upřímnou. Strachovala se o blízkého člověka. Otevřeně císařově přítelkyni vyložila, jak se věci mají, mluvila o drátcích a o hodnotách napětí, o tom, že desky, uchovávací proud, byly vestavěny do celé jedné zdi továrny. Od té doby nepochybně pomáhají pouhé destičky, přiložené na kůži, ale ta správná místa by se musela opět na hlavě najít.

Přiznala, že ona se naučila mnohem více o bylinách a jejich účincích, v tom měla v Míšni volnou ruku a obdiv celé rodiny. Paní Kateřina pokývala hlavou.

„O tom všem jsem byla zpravena. Víte, má drahá, my potřebujeme, aby náš panovník vypadal mladě a zachovale, navzdory truchlení po následníkovi a císařovně. Poslední měsíce hodně zeslábl a já se denně modlím, aby jej nestihla nějaká náhlá nemoc. Taková, jaká by možná i ten přístroj vyžadovala...“

Ještě toho večera byla Marie představena císaři Jeho Veličenstvu Františku Josefovi I. Úřední záznamy o její péči o panovníka chybějí, stejně jako jakákoliv zmínka v pamětech císařova komorníka. Její jméno není v jediném dopise paní Schrattové, ačkoliv z vyprávění Mariiny komorné, Antonie Švecové, jak si je pamatoval a zapsal její vnuk, víme o mnohaletém přátelství obou žen. Snad tedy přece jenom nějaké štěstí chytla a udržela. Jisté je pouze to, že se rakouský císař František Josef I. dožil vysokého věku osmdesáti šesti let s jasnou myslí a bystrým rozumem.

Vlado Ríša - Série třináct

Seděl jsem v kanceláři s nohama na stole. Bolely mě po včerejším celonočním postávání před domem jistě herečky, kterou nechal sledovat její movitý milenec. Nějak si vydělávat na nájem, jídlo a pití musím.

Na dveřích jsem měl zlatém vyvedený nápis Tony Rendl, soukromý detektiv. Samozřejmě, člověk musí něco udělat pro své klienty. Kdyby tam stálo Antonín Randál, tak by do nich nikdo nevešel.

Za oknem mrholilo a uvnitř bylo docela teplo. Vůbec se mi nechťelo vyrazit opět ven pro pár šupů, které mi kynuly z té práce. Bolelo mě v krku a kašlal jsem tak, že jsem málem spadl ze židle. Jen *Speciální kapky doktora Duditsche* mě zachraňovaly, abych se neudusil. Možná to však byl alkohol, v němž byly bylinky rozpuštěné. Chtělo se mi spát a zcela vážně jsem uvažoval, že projdu tajnými dveřmi do svého bytu ve vedlejším domě a řeknu svému robotovi Rajovi, aby mě nebudil před pátou hodinou odpolední.

Stejně už jsem věděl své. Dáma byla značně veselá v rozkroku, takže jsem mohl zákazníkovi dodat několik desítek obrázků, neboli daguerí, které jsem udělal tím novým vynálezem pana Bečka. Většinou to byli důstojní mužové odcházející z domu oné dámy. Tedy, bylo mezi nimi i několik mladíků z dobrých rodin. Všechny daguerie jsem udělal dvakrát a zásobní jsem ukryl do sejfu pro případné další využití.

Shodil jsem nohy ze stolu a ze zásuvky vytáhl tlakovou pistoli Remin-Elliot, kterou jsem už dlouho nepoužil. Byla to velmi drahá hračka, která při nabití z domácího rozvodu dokázala vystřelit čtyřicet kulek na vzdálenost třiceti metrů takovou silou, že to prorazilo i neprůstřelné vesty pražských strážníků. Také proto byla zakázaná a získat na ni povolení bylo takřka nadlidským výkonem... Tedy pokud jste neprokázal velkou laskavost veliteli strážníků.

Já to povolení měl a velitel se mohl v tichosti rozvést se svou ženou kvůli baletce Národního divadla, která mu zahýbala pětkrát tolik co jeho bejvalka.

Nicméně se pan velitel vyjádřil, že je daleko lepší podílet se na dobrém obchodu dvaceti procenty, než na špatném stovkou. Proti gustu žádný dišputát.

Podstatné bylo, že jsem neměl co na práci, ven se mi nechtělo a Remin-Elliot jsem už dlouho nevyčistil. Takže jsem ho rozebral na stole, kam jsem nejdřív položil kus silného flanelu. I když stůl nebyl nejnovější, bylo potřeba, aby vypadal dobře, protože si na něj dávám rád a častonohy.

Zařinčel telefonní zvonek. Sluchátko jsem zvedl s opravdovou nechutí. Znamenalo to, že dole v recepci je nějaká návštěva a ta vždycky znamená vyrušení z poklidného nicnedělání.

„Haló,“ zabručel jsem co nejotráveněji.

„Pane Rendl,“ ozval se kvíkový hlas recepčního Toníka, rachitického synka majitele, „řítí se k nim nějaký pán a vypadá dost rozzuřeně.“

„To není nic nového,“ odvětil jsem s úsměvem a zavěsil jsem.

Podle popisu mi bylo jasné, že Bětuška, sedící v předpokoji jako filtr pro zákazníky, něco takového nezastaví. Shrnul jsem součástky Remin-Elliota zpátky do šuplíku a vyšel do předpokojů.

Bětuška už měla papír zasunutý do psacího stroje a nasadila obličej číslo tři, což znamenalo: *nesmírné vypětí při důležité práci*.

Už měla nabušených několik řádek, takže jsem se mohl nonšalantně opřít o stůl a začít diktovat.

Rozlétly se dveře a dovnitř se vřítíl muž v drahém šedivém redingotu a vysokém cylindru. Byl tak velký, že si ho málem srazil z hlavy o zárubeň. Sehnul se na poslední chvíli.

„...vážený pane ministře,“ diktoval jsem Bětušce jakoby nic, „váš případ je již uzavřený...“

Teprve pak jako bych zaznamenal vstup návštěvníka, který se zarazil dva kroky ode dveří, zaražený očividným nezájmem, na který zjevně nebyl zvyklý.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem ho s mírným úsměvem. „Byl byste tak laskav a vyčkal na mne v pracovně,“ otevřel jsem mu do ní dveře, „ten dopis je velice důležitý.“

Náměsíčně vešel dovnitř a já za ním zavřel dveře.

Otočil jsem se k Bětušce a s lišáckým úsměvem na ni mrkl. Mrkla také. Byl mi nějaký povědomý, ale nebyl jsem si schopný vybavit nic bližšího.

„Zapněte si odposlech a pak se podívejte do městské kartotéky, abych věděl, kdo to je.“

„Vy jste ho nepoznal?“ zavrtěla nechápavě hlavou.

„Nemohu si ho vybavit.“

Otočila se ke svému stolu a sklonila se k optofonu. Bleskově se připojila k městské síti a za okamžik se na mě dívala návštěvníkova tvář.

„Dík,“ zaševelil jsem tiše, aby mě pan Urban nemohl v pracovně slyšet.

Ještě chvíli jsem si s ní stejně tiše povídal o životě, pak jsem, s povzdechem a pokrčením ramen, zamířil do pracovny.

Postarší prošedivělý muž seděl na krajíčku nepohodlného křesla pro návštěvníky. Redingot měl rozepnutý, cylindr položený na kolenou. Lakýrky se mu blýskaly jako nové zrcadlo, musel tedy přijet buď kočárem, nebo automobilem. Na bělostně naškrobené košili se vyjímal tmavomodrý vázaný motýlek jako pěst na oko. Ta móda byla pryč již dobrých půl roku.

Obešel jsem stůl a usedl do svého pohodlného prolamovaného křesla z období Ludvíka XVI. Zadíval jsem se na něj zpytavým pohledem. Po chvíli ticha jsem ho oslovil:

„Čím vám mohu pomoci? Bude to něco závažného, že, pane inženýre?“

„Samozřejmě,“ vyštěkl a utřel si zpocené čelo hedvábným kapesníkem.

Pak se zarazil.

„Vy mě znáte?“

„Je to moje zaměstnání,“ zářivě jsem se usmál. „Byl bych špatný detektiv, kdybych neznal významné lidi z našeho města.“

Muž se poněkud zarazil, ale pak nad tím mávl rukou.

„Takže je vám jasné, s čím jsem za vámi přišel...“

„Úplně nikoli,“ řekl jsem a v duchu se ušklíbl. „Ale něco snad ano.“ A začal jsem dedukovat.

„Mohlo by toho být víc, vždyť jste velký filantrop, znalec umění, sportsmen, továrník a vynálezce... Nicméně si myslím, že se případ týká vaší laboratoře a nejspíš vynálezu, kterého jsou v posledních letech plné noviny, homunkula, neboli, jak se nyní moderně říká, robota. Co se událo dnes ráno...“ podíval jsem se na nástěnné hodiny, které bude nutné za chvíli natáhnout.

Bylo jedenáct hodin.

„... ve vaší laboratoři. Došlo ke krádeži nebo k výbuchu? Pardon,“ zamnul jsem si přemýšlivě čelo, „výbuch to nebyl. Někdo vám zcizil prototyp série třináct!“

„Jak jste na to přišel?“ nevěřícně vrtěl továrník a vynálezce hlavou. „Vždyť zprovoznění zkušebního robota této série jsme nikde neinzerovali? Naopak všude tvrdím, že je k němu ještě daleko.“

„Na manželě máte dvě kapky oleje a na rukavicích se třpytí prach z rozbitého skla. Kromě toho „rojení“ kolem vaší továrny by nezaznamenal jen člověk, který nečte noviny nebo nemá doma optofon, a takových je v naší zemi po čertech málo.“

„To je neuvěřitelné,“ továrník Urban si opět setřel pot. Za chvíli asi bude moct z hedvábného kapesníku těžit sůl.

„Ale vraťme se k našemu problému. Co přesně se ode mne očekává?“ nechtěl jsem ho nechat vydechnout. „Proč byl ten váš poslední projekt tak utajovaný?“

I přes silnou pánskou voňavku Cabochard z něj byl cítit strach tak silný, až se mi z toho točila hlava.

„Je v něm zabudovaný nový komplikovaný pohon. Přešli jsme ze získávání páry pomocí organosolu na radonové vytápění pohonného mechanismu. Mohli jsme tak snížit tlaky, které...“ mávl rukou. „To vás však asi nezajímá.“

Zamával jsem si oběma rukama před obličejem a gestem tak naznačil, že mě to zajímá, a to velmi. Inženýr Urban si toho snad ani nevšiml, protože se zadumaně díval z okna a o něčem přemýšlel.

„Prostě ho potřebuji najít,“ řekl nakonec rozhodně. „Tady máte daguerie.“

Hodil přede mě na stůl paklík hnědých obrázků.

Málem mi vypadly oči.

Nebyl na nich obvyklý typ robota, kterého všichni znali z domácností, novin a optofonů. I když prodávaná dvanáctá série už dávno nevypadala jako ty neforemné krabice na čtyřech pavoucích nožkách, které si pořizovali ti nejbohatší proto, aby ohromili okolí. Dvanáctky už dokázaly nahradit většinu služebnictva. Zajímavé však bylo, že ti nejbohatší přecházeli zpátky na lidské sloužící, protože si to mohli dovolit.

„Říkáme mu Richard Třináctý.“

Třináctka byla ohromující. Na obrázcích byl mladý muž, kterého by nikdo od člověka nerozeznal.

„Zmizel z laboratoře dnes v noci. Samozřejmě, že tam máme všemožné hlídací roboty, ale i lidi.“

Nikdo si však ničeho nevšiml. Na záznamech z optodaguerií nejnovějšího typu také není nic. Všechny se porouchaly o půlnoci a přestaly fungovat. Od rána se tím zabývá technik od Singorů a také naši inženýři. Do mého odchodu k vám jsme se však nic zajímavého nedozvěděli.

Zajděte za inženýrem Medulienkou, je to jeho projekt a jenom on o něm ví všechno. Všichni ostatní,“ řekl trochu opovržlivě, „jsou jenom podržtašky...“

„Včetně tebe,“ pomyslel jsem si trochu škodolibě, „*ty máš tak akorát peníze*“

„I když ho unesli,“ ozval se po chvíli ticha továrník, „dlouho ho v zajetí neudrží. Pokud se do něj budou chtít podívat, a potom dojde k výbuchu. Zajistili jsme ho pečlivě. Jakmile někdo nezná šestnáctimístný klíč, který znám jen já a můj hlavní konstruktér, inženýr Leonard Medulienka, tak ho nerozeberou. Únosci to asi nepřežijí, zvláště pokud nebudou dost daleko od stroje,“ dodal pomstychtivě. „Výbuch napájecího článku může být docela silný... Další klíč máme pro jeho uspaní a třetí pro likvidaci.“

„To je dost složité,“ řekl jsem překvapeně.

Nenapadlo mě, že by něco takového bylo vůči robotům nutné. Měl jsem je vždy za poslušné a bezpečné.

„U vývojových typů musíme být maximálně opatrní. Vzhledem k tomu, že při implantaci různých algoritmů chování může dojít k interakcím...“

„K čemuže?“ Už před chvílí jsem přestal inženýru Urbanovi rozumět.

„To máte tak,“ usmál se trochu nuceně továrník, „když se napíší nové programy třeba pro ochotu a poslušnost, mohou samotné pracovat úplně fantasticky. Nicméně, když jsou v jedné mysli oba, může někdy dojít k nesouladu, který může skončit třeba až šílenstvím robota...“

„Cože?“

„To je samozřejmě jen teorie.“

„Co to znamená „šílenství robota“?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Může třeba dojít k různým typům destrukcí.“

„Koho nebo čeho?“

„Čehokoli. Abych to řekl úplně na rovinu, třeba i k napadení člověka. Proto máme tyto kódy. U vyráběných typů už není možné, aby k něčemu podobnému došlo, protože jsou odladěné na nejvyšší možnou míru. Vraťme se však ke Třináctce.

Je možné, že jim uteče, a pak se vrátí domů, do naší laboratoře... Nicméně bych chtěl zjistit, kdo ho ukradl, a pokud ho najdete dřív, než se něco stane, nebude vaše odměna zanedbatelná.

Tady máte šek Uniebank na nejnutnější výdaje. Ano,“ tůkl se do čela, což bylo gesto u pana továrníka velmi překvapivé, ale v tuto chvíli pochopitelné, „kdybyste na něj narazil a potřeboval ho znehybnit, protože by vám nedůvěřoval, proneste tuto sekvenci číslic: tři, tři, šest, šest, devět, tři. Je to však přísně utajované heslo pro tento typ robota...“

„Samozřejmě ho okamžitě zapomenu, pokud ho nebudu potřebovat,“ řekl jsem s úsměvem.

Zběžně jsem mrkl na žlutý, černě potištěný papír, který klouzal po desce stolu směrem ke mně. Nedokázal jsem potlačit užaslé polknutí. Pan továrník si své třináctky opravdu cenil.

Urban plavně vstal, úklonem hlavy se rozloučil a zamířil ke dveřím. Cylinder tentokrát nesl v ruce. S rukou na klíce se otočil:

„Máte volný přístup do veškerých objektů mých továren a doufám, že se mi brzy ozvete. Zprávy mi posílejte na moji soukromou adresu urban čtvereček urban tečka rak pomlčka uh.“

„Ano, pane,“ vstal jsem a také se mu jemně uklonil.

Oblékl jsem si dlouhý svrchník, do speciální kapsy jsem strčil vyčištěný a nabitý Remin-Elliot a do druhé ostře broušený trojhranný stilet. Člověk nikdy neví a na Žižkaperku zvlášť. Kostkovaná čepice doplnila mé oblečení a vyrazil jsem z pracovny.

Cestou ven jsem položil Bětce na stůl šek a pokochal se tím, jak si překvapeně povzdychla. Pohled na zavlnění jejích bohatých poňoukadel, uvězněných v té nejmodernější šněrovačce, mě vždycky potěší.

Venku však bylo stejně hnusně, jako když jsem přicházel z celonoční sledovačky. Chytil jsem steamway číslo jedenáct, která mě měla dovézt co možná nejbližší k Urbanovým továrnám. Zatím se totiž žádný podnikatel neodvážil je zavést na Žižkaperk, protože to nebyly nejbezpečnější končiny. Přemýšlel jsem, proč si vlastně továrník Urban vybral tuhle podivnou čtvrt' pro své továrny a laboratoře. Pak mi to došlo. Ťukl jsem se do čela:

„Právě proto! Tam se hned tak nikdo neodváží, a zvlášť ne v noci.“

Steamway stála právě pod kopcem a topič ládoval kotel organosolem, abychom na výjezd nahoru měli dost velký tlak v kotli. Hustý černý kouř z komínu jedenáctky se líně plazil po pravém okénku dolů na zem, kde ho pomalu, ale vytrvale rozpouštěly drobné kapky deště. Ozvalo se mocné zacinkání a steamway se kodrcavě rozjela do kopce. Sledoval jsem ubíhající domy kolem nás a duševně se připravoval na výstup.

Na další stanici jsem musel ven. Dál steamway už do nebezpečných částí města nejela.

Vyhrnul jsem si límec kabátu, aby mi nepršelo za krk, a odhodlaně jsem zamířil do prudkého kopce ke třem vysokým komínům, které vyčnívaly nad činžovní domy Žižkaperku jako tři prsty nešikovného dřevorubce, když objednává pět piv pro sebe a kamarády.

Když jsem byl několik bloků od továrny, přešel kolem mě parní vůz hasičů. Řítil se o něco rychleji, než jsem kráčet, a prázdnou cestu mu „uvolňovalo“ zuřivé zvonění a trubka jednoho z hasičů, jejíž jásavý zvuk HOŘÍ se nesl zmoklým Žižkaperkem. Udělal jsem

několik rychlých kroků a naskočil dozadu na stupátko vedle jednoho z hasičů. Nejdřív mě chtěl shodit, ale pak mě poznal a jen mávl rukou.

„Hoří u Urbanů,“ křikl a posunul si nablýskanou helmu na zátylek.

„Tam potřebuju taky,“ zašermoval jsem volnou rukou, v níž jsem třímal drobnou bankocetli.

Zmizela jako mávnutím kouzelným proutkem.

Hořela nová, dvoupatrová prosklená budova, stojící těsně vedle výrobní haly. Výzkumné středisko. Plameny šlehaly do výše čtvrtého patra a hučely jako stádo splašených parních lokomotiv. Náš hasičský vůz byl už čtvrtý v pořadí, který sem dorazil.

Seskočil jsem ze stupátka, až když jsme smykem zastavovali před hlavním vchodem, a stáhl se stranou. Tím pádem jsem se v klidu dostal přes řidoučkový kordon policistů zadržující mnohahlavý dav čumilů.

Dva hasiči vyběhli z vyvrácených dveří budovy a vlekli ohořelého muže ve zbytcích bílého pláště. Drželi ho v podpaždí. Mužova hlava se bezvládně klimbala a špičky drahých lakýrek dřely dláždění před budovou.

Okamžitě na ně zamířily dvě hadice a udusily jejich doutnající oblečení.

Hasiči muže položili na nosítka. Vysoký hasič si strhl přilbu a klesl vedle nich na kolena. Skloněný kupředu se snažil vykašlat plíce. Zřejmě se nadýchal kouře víc, než je zdrávo.

Z hadic tryskaly proudy vody, ale na hořící budovu to nemělo žádný viditelný vliv. Ozvalo se trhané zapraskání, které přehlušilo i hukot plamenů. Prolomila se plochá střecha a propadla se dovnitř. K nebesům vítězoslavně vzlétly plameny a velitel hasičů zařval.

„Přesuňte se doprava. Tohle nemá cenu. Musíme zachránit halu!“

Přestal jsem si všímat hasičů a pomalu se přesunul k nosítkům, u nichž klečel doktor Hlavsa z Jungmannovy kliniky. Znal jsem ho dobře z kavárny Slavie.

Právě se zvedl a oprašoval si kolena proužkovaných kalhot.

„S tím už nic neudělám,“ pokrčil stoicky rameny.

Sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl pouzdro s viržinky. Zapálil si a zabafal. Trochu se mu třáslы ruce.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Hlavní inženýr,“ odušil Hlavsa. „Vždyť ho znáte... Medulienka.“

Pomalů jsem se otočil k mrtvému muži. Opravdu jsem v mrtvole nepoznal onoho bodrého veselého muže, který tak virtuózně ovládal kulečnickové tágo.

„Ten blázen se vrátil zpátky do hořící budovy, když už všichni vyběhli ven,“ doktor kývl rukou směrem k hloučku lidí v původně bílých pláštích. „A nezabránili mu v tom ani hasiči, ani podřízení,“ dodal pohněvaně, jako kdyby jim chtěl vyčítat zbytečnou smrt. „Byl jsem tady u případu,“ poznamenal doktor tiše. „Taková náhoda.“

Sklonil jsem se k inženýrovi a vytáhl mu z ruky ohořelý kousek papíru, na němž byla napsaná řádka čísel a písmen. Bleskurychle jsem je spočítal. Bylo jich patnáct. Kus papíru na konci scházel. Zastrčil jsem ho do kapsy a obrátil se k doktorovi.

„Vy tu ještě zůstanete?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Mám támhle automobil a doufám, že řidič udržuje tlak v kotli. Už jsem měl být někde úplně jinde. Nechcete se svézt dolů do města?“ pochopil dobře můj toužebný pohled na nablýskanou laurinku.

„Velmi rád.“

Nic rozumného mě nenapadlo. Tak jsem se optofonem z kanceláře spojil s inženýrem Štěpánkem, naším největším odborníkem na roboty. Sice nikdy nic nevymyslel, ale zato o nich věděl všechno.

„Co se proslýchá o nových typech robotů?“ zeptal jsem se ho po úvodních nicneříkajících, ale zato nutných oficialitách.

„Proč vás to zajímá?“ opáčil muž s podivnou brádkou na bezvousém obličej, který na mě zíral z obrazovky optofonu. „Snad jste se nedal na podnikání v tomhle oboru?“ zeptal se trochu jízlivě.

Respektoval mě, ale příliš mě v lásce neměl. Byl zapletený do jednoho rozvodového řízení a díky mně prožil několik nepříjemných okamžiků jako svědek u soudu. Nicméně uznával, že si to zavinil

sám. Naše občasná spolupráce byla na ryze finanční, tudíž bezproblémové bázi.

„Ne,“ zavrtěl jsem s úsměvem hlavou. „Jen by se mi hodily nějaké ty informace do jednoho z mých vyšetřování,“ mlžil jsem.

„A kolik by to hodilo mně?“ zašklíbil se Štěpánek.

„Podle toho,“ opáčil jsem. „Však víte, že se mnou nejste nikdy škodný... tedy většinou,“ ušklíbl jsem se tentokrát jízlivě já.

Povzdychl si a pokrčil rameny.

„Už delší dobu je ticho po pěšině. Němci, Angličané i Američani jenom vylepšují to, co už je běžně v provozu. Má to lepší vzhled, menší spotřebu organosolu, ale to je tak všechno. Rusové prý experimentují s nějakým novým typem pohonu, snad na bázi skalního oleje, ale zřejmě se jim to moc nedaří, protože jsem pouze zaznamenal několik úmrtí inženýrů, kteří na to ještě neměli věk. Třeba Jeremenka, Voljanova nebo Ugorkova. Není problém zvýšit kapacitu jejich mozků, dokonce i programování pokročilo kupředu, ale prostě nemáme dostatečně výkonný pohon,“ zakončil Štěpánek. „Na trhu je podezřelé ticho, někdo určitě něco připravuje. Po celém světě vypuklo rojení špiónů. Nikdo nechce být chycený na švestkách, nebo přesněji řečeno se spuštěnými kalhotami. Ale na pořádný skok kupředu si počkáme ještě nějaký ten rok, možná desetiletí.“

Prostě technika ještě nedozrála. Co se týče inženýra Urbana, tak ten zřejmě usnul na vavřínech a to, co vyrábí, mu vynáší dost na to, aby rezignoval na nějaký vývoj.“

„Dík,“ usmál jsem se, „hlavně to o těch Rusech mi moc pomohlo. Máte u mě dvacet zlatých.“

Oči mu zazářily jako vánoční hvězdy, vždyť to byla částka převyšující jeho měsíční příjem.

Byl jsem zklamaný. Neměl jsem se čeho chytit.

Byl večer a já jsem opět stál před divadlem, kde Yolanda von Koczicek omračovala diváky svým fantastickým sopránem a své ctitele finanční nenasytností. Přesto bylo stále dost a dost těch, kteří si to mohli dovolit. Jedním z nich byl i inženýr Urban, jehož L&K Boulevard právě „přistál“ u zadního vchodu divadla. Připravil jsem

si Beckův přístroj a popošel o pár kroků doleva, abych měl lepší výhled.

Ramenem jsem narazil do mladíka oblečeného do dlouhého kabátu z tmavé velbloudí srsti, s černým kloboukem naraženým hluboko do čela. Byl schovaný ve stínu tak dobře, že jsem si ho před tím vůbec nevšiml.

V duchu jsem si nadával, tohle by se mi nemělo stát. Soustředil jsem se na svůj cíl tak, že jsem přestal vnímat okolí.

Chyba!

„Pardon,“ zabručel jsem a o krok ustoupil.

V té chvíli vyšla z divadla slečna von Kocizek v dlouhých stříbrných šatech s hlubokým výstřihem a líškou kolem krku. V ruce se jí pohupovala malá kabelka zvaná psaníčko.

„Ta běhna!“ uslyšel jsem zašeptání nedaleko stojícího mladíka, ale příliš jsem si ho nevšiml a pilně dagueroval.

Pevně jsem doufal, že z toho něco bude.

Když se automobil plynule rozjel, schoval jsem přístroj, a otočil se k mladíkovi. Zahlédl jsem však už jen jeho záda, jak mizí ve tmě.

Stál jsem u vysokého stolu v temné komoře, kde jsem právě vyvolával daguerie. Je to mechanická práce a tak se u ní člověk příliš inteligenčně nevysílí. Roztoky páchly a slabé zelené světlo příliš tmu nerozhánělo.

Vytáhl jsem papír s obrázkem z posledního roztoku a ponořil ho do vody. Když jsem si ho pořádně prohlédl, zanačoval jsem. Jak se automobil rozjel, sledoval jsem ho, a do obrázku se mi dostal kus tváře onoho mladíka. Byl mi něčím povědomý. Chvíli jsem obrázek pozoroval pod vodní hladinou, po které přebíhaly drobné vlnky, a pak mi to došlo!

Byl to on!

Urbanova třináctá série!

Richard Třináctý!

„*To znamená, že ho neunesli!*“ pomyslel jsem si. „*On jim zdrhl.*“

Podíval jsem se na hodinky. Byly dvě hodiny po půlnoci.

„Proč shořela budova v Urbanových továrnách, proč zemřel inženýr Medulienka?“

Opřel jsem se rukama o desku stolu a tupě jsem zíral do vaničky s daguerií. Trvalo to pár minut, než jsem si uvědomil, že už nejsem k ničemu. Zatřepal jsem hlavou, abych se probral z mrákotného stavu, ale moc to nepomohlo.

„Bude nejlepší se na to vyspat,“ pomyslel jsem si, když jsem vytahoval poslední daguerie z vody a rozkládal je po stole, aby uschly.

Bylo necelých devět hodin, když do ložnice vešla roboslužebná osmé generace s tákem, na němž trůnila snídaně. Na okamžik jsem zavřel oči a doufal, že odejde, ale byly to plané naděje. Zavonělo to, tak jsem je zase otevřel.

Nalila čerstvou vodu do smaltovaného umývadla a významně rozložila huňatý ručník.

Vylezl jsem z postele a uhladil si jemnou lněnou noční košili. Služebná se s hrknutím otočila a zmizela stejně rychle jako myška, když uvidí kocoura.

Cestou k umývadlu jsem pustil optofon, abych stihl ranní zprávy. Člověk si rychle zvykne a z pohodlní. Už nemusím u snídaně držet plachty novinového papíru, abych se dozvěděl novinky. Rozvody jsou zdarma, jen za programy se musí platit. Proto mám jen ty dva hlavní, městský a státní.

„... velký požár na Žižkaperku likvidovalo osm hasičských sborů z celého města. Po výbuchu, zřejmě způsobeném ukrytou bombou, byla zničena celá budova výzkumu. Zahynul hlavní konstruktér Urbanových závodů inženýr Leonard Medulienka, který se z neznámých důvodů vrátil do hořící budovy a naši stateční hasiči už ho nedokázali zachránit. Jiné ztráty na životech nejsou hlášeny. Tři muži a jedna žena byli odvezeni s popáleninami do Jungmannovy nemocnice. Vedle sebe mám majitele továren pana inženýra Urbana.“

„Dobrý den...“

Díval jsem se Urbanovi do tváře, vypadal ztrhané.

„Není to dnes dobrý den nejen pro naši továrnu, ale ani pro vědu jako takovou,“ řekl Urban a přejel si prsty po černém motýlku uvázaném na běloskvoucí košili. „Zahynul vynikající vědec, konstruktér a člověk, kterého nahradit nebude snad ani možné.“ Urbanovi se zachvěl hlas a bylo vidět, že to myslí vážně. „Navíc jsme ztratili veškeré výzkumné materiály za několik posledních let.“

„Děkuji, pane inženýře,“ řekl reportér a na obrazovce se objevila leπά děva, která se rozplývala nad schopnostmi domácího robota z Urbanových závodů.

Vlnila se jako had a naznačovala, co všechno nejnovější roboti dokážou. Skoro jsem se začervenal.

Prošel jsem zkratkou do kanceláře. Tam už na mě čekala Bětuška v nových modrých šatech. Voněla, až nos přecházel.

„Máte se okamžitě dostavit za panem Urbanem,“ řekla s úsměvem tak nacvičeným, že mi její vůně zhořkla.

Normálně ho na mě nepoužívala, byl vyhrazený pro dotěry nebo podomní prodejce.

„Co se stalo?“ podíval jsem se na ni tím nejnevinnejším pohledem.

„Pan Urban volal od rána už šestkrát,“ pronesla nadurděně.

Chápal jsem ji. Na takovou frekvenci hovorů nebyla zvyklá. Obvykle jsme měli maximálně šest hovorů za čtrnáct dní. Usmál jsem se na ni:

„To víte, Bětuško, pán nám dal velké peníze“ Kyselý úsměv lehce zesládl a už tolik nekřivil ta krásná ústa. „A dá jich ještě víc... Tedy pokud mu najdu to, co po mně chce.“

Vrátil jsem se do kanceláře, vzal si pro jistotu Remin-Elliota, zkontroloval, jestli je natlakovaný, pak také svrchník a klobouk. V poslední době už nebylo v našem milovaném městě tak bezpečno. Vzhledem ke konjunktúře se sem začaly stahovat podivné živly z Německa a Francie, kteréžto země se utápěly v hluboké recesi. Hospodářské napojení naší republiky na Ruské carství se projevilo jako navýsost chytrý tah.

Za pár minut jsem už jel steamwayí směrem k Vltavě. Na Raschinově nábřeží, v těch honosných domech, kolem nichž jsem chodil s tichou závistí, bydlel inženýr Urban.

Stál snad přímo za dveřmi, neboť když jsem zazvonil, už po druhém cinknutí otevíral dveře.

„To je dost, že jdete!“ vyhrkl a přejel si rukou neoholenou tvář. „Čekám na vás už od rána.“

„Pracuji na vašem případu,“ klidně jsem odvětil, „a stejně bych vás dnes navštívil. Potřebuji, abyste mi odpověděl na pár otázek.“

Ustoupil ze dveří a nechal mě projít.

Zamířili jsme do kuřáckého salonu. Inženýr byl nervózní a bylo to cítit z každého jeho pohybu. Když si sedl do křesla, okamžitě si chtěl zapálit doutník. Ruce se mu třáslly tak, že se mu to ani nadvakrát nepodařilo. Vstal jsem z křesla a zapálil mu ho. Zabafal tak zuřivě, že se špička doutníku rozzářila jako noční karbidové světlo automobilu.

„Musíte mi ho najít! Za každou cenu!“ vychrlil ze sebe tak rychle, že ani kulomet pana Maxima by mu nestačil.

„Co se stalo?“

„Víte to sám!“ odsekl. „Někdo zapálil výzkumnou laboratoř a při tom zahynul inženýr Medulienka. Vrátil se dovnitř... Snad chtěl zachránit plány... Nebo... Já nevím, co ho to napadlo,“ řekl nakonec nešťastně.

„Mluvil jsem s dvěma techniky a ti tvrdili, že těsně před výbuchem měl inženýr Medulienka s kýmsi optofonický rozhovor. Po jeho skončení začal křičet na spolupracovníky, ať okamžitě všichni opustí budovu.“

„To vím,“ řekl jsem. „Ještě včera jsem mluvil v Jungmannově nemocnici s inženýrkou Krupičkovou.“

Ze špičky doutníku odpadl váleček popela na perský koberec Tabriz Mahí. Jen jsem polkl. Inženýr Urban na mě zíral jako had hypnotizující myš.

„Snad máte kopie plánů...,“ začal jsem opatrně.

„Nemám!“ vyštěkl vztekle. „Všechno to byly pokusné kusy, které se likvidovaly, když se ukázalo, že jsou nepoužitelné, nebo nebezpečné.“ „*Nebyly to pokusné kusy, ale jeden jediný, který se,*

tedy podle jednoho z techniků, inženýra Arvaie, jenom modifikoval. Ale Medulienka zřejmě měl tak vysoké náklady, že je šéfovi odůvodňoval dalšími a dalšími modely.“

Odložil doutník do popelníku.

„Změny ve vývoji zanášel šéfinženýr do svých plánů a jednou za měsíc se to přenášelo na oficiální plány. To když jsme zjistili, co je použitelné. A právě třináctku jsme nestačili...,“ popadl se oběma rukama za hlavu.

„Její vývoj netrval víc jak měsíc?“ zeptal jsem se udiveně.

„Trval,“ vyhrkl, „ale byl to tak revoluční výtvor, že jsme plány měli jenom jedny. Byly pečlivě uzavřené v trezoru výzkumného střediska... Přesněji řečeno, obecné plány a programy samozřejmě máme, jenže to nejdůležitější, o tom jsem vám už říkal, nikoli.“

„Fungující model je tedy vaše jediná naděje. Je to tak?“

„Samozřejmě! Jenže ho unesli!“

„Máte představu, kdo by to mohl provést?“

Pokrčil rameny.

„Kterýkoli z konkurentů... Nikdo jiný mě nenapadá.“

„Nakolik byl ten robot samostatný? Mohl třeba sám opustit laboratoř a pohybovat se po městě?“

„Absolutně nikoliv!“ rezolutně mávl inženýr Urban pravičkou. „Jste si tím jistý?“ naklonil jsem hlavu na stranu, což byl můj oblíbený tik.

„Jednoznačně. Je na úrovni šesti... sedmiletého dítěte, samozřejmě bez jeho citového vybavení.“

„*Mám takový pocit,*“ prolétlo mi hlavou, „*že se Medulienka svému šéfovi nesvěřoval se všemi svými úspěchy.*“

„Ukončete všechny své ostatní aktivity a věnujte se jenom tomuto případu!“ nařídil mi inženýr Urban panovačně. „Je to prostě unikátní a převratný kus, takže může vydělat miliony, možná miliardy.“ Očividně byl zvyklý, že jeho slovo je zákonem.

„Samozřejmě, pane,“ řekl jsem a vstal z pohodlného nožového křesla.

„*Taky mi mohl alespoň nabídnout doutník nebo panáka,*“ pomyslel jsem si, když jsem mířil ke dveřím.

Na věži blízkého kostela se rozezněl zvon a oznámil, že je jedenáct hodin večer, a já opět postával u zadního vchodu divadla a čekal. Tentokrát mě až tak moc nezajímala slečna Yolanda von Koczicek, i když jsem byl připravený daguerovat případného nového milence, neboť každý důkaz jen zvyšoval moji odměnu. Stál jsem ve stínu a ostražitě se rozhlížel, protože kolem procházelo dost lidí. Na tak pozdní hodinu tu byl docela slušný provoz.

Ten, na koho jsem čekal, se neobjevoval, nebo se ukrýval lépe, než jsem předpokládal.

Z nedaleké zastávky steamwaye se ozvalo ostré zazvonění a zahučela vypouštěná pára, jak se vůz rozjížděl.

Otevřely se vysoké, hojně prosklené divadelní dveře, a z obdélníku světla vyklouzly dvě postavy, primabalerína Yolanda s obrovskou kyticí růží a hned za ní Třináctka. Uchopil ji v podpaží a vedl ji jako skleněnou panenku k čekajícímu taxíku. Stačil jsem udělat dvě daguerie a pak jsem schoval aparát do koženého pouzdra, které jsem měl pověšené na rameni.

Řidič měl dobře zatopeno pod kotlem, přetlakový ventil s jemným šuměním vypouštěl přebytečnou páru. Vklouzli dovnitř a to už jsem sprintoval ke svému malému sportáku, zaparkovanému hned za nejbližším rohem.

Naštěstí jeli kolem mě, takže jsem se za ně mohl v klidu zařadit, a sledovat je zpovzdálí.

Nic nového, mířili k jejímu bytu na Petrském náměstí. Vystoupili a zmizeli v domě.

„Šesti... sedmileté dítě...“, pomyslel jsem si s úsměškem. „*Pan inženýr Urban byl vedle jak ta jedle.*“

Jestli se Třináctka projeví jako schopný muž, tak jsem se mohl jít klidně domů vyspat, a když tu budu kolem deváté ráno, neměl bych nic promeškat. Podle toho, jak se k němu tulila, hned tak ho nepustí. I když je to krasavice, s níž by si dal říct každý muž v širokém dalekém okolí, je jí přece jen dvacet sedm let a už to není žádné koťátko. Chápu, že když dostane do drápků takového mladíka a navíc, movitého, tedy podle oblečení a té kytice, tak ho hned z nich nepustí. Alespoň do té doby, dokud ho nevyždíme jako kolečko citronu. Bylo krátce po osmé ráno a já stál nedaleko čísla tři

pohodlně usazený v taxíku, který jsem si půjčil od jednoho známého. Byl to automobil poněkud upravený. Onen majitel ho používal k *obchodním* jednáním s neplatiči.

V půl desáté a pět minut vyklouzl z domu cíl mého snažení. Zastavil se na chodníku a rozhlédl se. To už jsem pomalu jel směrem k němu a okamžitě zareagoval na jeho zuřivé mávání.

„Kampak to bude?“ zeptal jsem se žoviálně, jak to umějí jen taxikáři.

Podíval se na mě přes sklo, které nás oddělovalo, a jeho oči byly bystré a zvědavé. Na okamžik jsem si nebyl jistý, jestli mě nepoznal, ale pak dost hluboko posazeným hlasem řekl:

„Pod Klaudiánkou šest.“

„To už je mimo město,“ poznamenal jsem do mluvítko zabudovaného v autě.

„Připlatím vám,“ zabručel právě tak, jak to dělají unavení bonviváni po prohýřené noci.

Dupl jsem na pedál a automobil se plavně rozjel.

Když jsme opustili hustě obydlenou část města a vyjeli podél Vltavy ven, podíval jsem se do zpětného zrcátka. Seděl opřený a uvolněný a na rtech mu pohrával spokojený úsměv.

Po pravé straně líně tekla Vltava a po levé se objevovaly vily bohatých lidí, kteří nechtěli bydlet v rušných částech velkoměsta.

Mrkl jsem na tlakoměr a usmál se. Bez doplnění tlaku jsem mohl ještě klidně ujet tak sto padesát kilometrů.

Ťukl jsem do spínače a z boku taxíku vyskočila rudá šipka upozorňující další řidiče, mimochodem žádný nebyl v dohledu, že míním zabočit doleva. Ozvalo se zabušení na sklo, oddělující cestujícího od řidiče.

„Tady ještě ne!“ křikl Třináctka.

„Já vím,“ otočil jsem se a usmál se na něj.

Stiskl jsem nenápadné tlačítko a všechny zámky u cestujícího zaklaply. Prudce se rozhlédl a pokusil se otevřít dveře.

Sluch měl výborný, to se musí uznat.

„Bude to jen chvíle,“ houkl jsem na něj. „Potřebuji se vás na něco zeptat!“

„To je únos!“ zakřičel.

„Zatím ještě ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „jen si jako taxikář přivydělávám na zákaznickově neznalosti nejkratší trasy.“

„Ale já ji znám,“ byl evidentně vyvedený z míry.

„Možná to bude buď přes Raschinovo nábřeží, nebo přes Žižkaperk, přesněji řečeno továrnu pana inženýra Urbana.“

Stáhl se do nejzazšího kouta tak, aby byl ode mě co nejdál.

„Co chcete?“

„Pro začátek informace a pak se rozhodnu, co s vámi. Abychom byli na rováši, tak mě najal inženýr Urban, abych mu našel uneseného robota série třináct. A to jste vy!“

„Nejsem,“ zavrtěl hlavou a odmlčel se.

Seděl v koutě, hlavu skloněnou a vypadal, že se co chvíli zhroutí. Jestli tomu tak bylo, odvedl inženýr Medulienka neskutečně dobrou práci a naprogramoval robota, který se podle toho, jak dlouho setrval u slečny Yolandy, ničím neliší od člověka. Alespoň tedy navenek.

Zarazilo mě to, protože lhaní bylo velkou slabinou robotů, a proto jsem apriori předpokládal, že nelže. Jenomže za okamžik mě napadlo, že když dokázal lichotit ženě, tak to nemusela být pravda.

„Musím si na něj dát pozor,“ prolétlo mi hlavou. „Je to úplně nový typ a kdo ví, jaká vylepšení má...“

Zvedl hlavu a podíval se na mě. Zatrnulo mi. Zdálo se mi totiž, že v jeho očích vidím smutek.

„Mohu vás vypnout,“ zvyšoval jsem nátlak. „Pan inženýr Urban mi řekl kód. Tři, tři, šest, šest...“

„Počkejte,“ vzdal to. „Třináctka je můj bratr,“ řekl tiše. „Můj tatínek,“ v tom slově byla taková dávka něhy, až mi přejel mráz po zádech, „ho měl v práci a dělal na něm úpravy. Když byly nevyhovující, tak je zlikvidoval. Když se povedly, nechal mu je, a pak je také převedl na mě. Jenže...“

„Moment,“ přerušil jsem ho, „Jak to, že vypadáte oba stejně?“ Přitiskl jsem na okénko daguerii, kterou jsem dostal od inženýra Urbana.

Smutně se usmál.

„Tatínek nás udělal podle sebe, když byl mladý...“

Poklesla mi čelist.

„Kde tedy je váš bratr?“

„To nevím,“ pokrčil nešťastně rameny. „Muselo k něčemu dojít v laboratoři... Viděl jsem to v optofonu.“

„Prý se s otcem,“ převzal jsem jeho slovník, „pohádali a pak došlo k výbuchu,“ nadhodil jsem.

„To v optofonu nebylo,“ vykulil na mě oči. „Já myslel, že se tatínek vracel pro bratra do laboratoře...“

„Pro něj určitě ne,“ zavrtěl jsem hlavou, „protože ve zničené laboratoři se nenašly žádné zbytky po vývojovém robotovi. Zato v zadním traktu laboratoře bylo rozbité okno v prvním patře a střepy se našly venku na rajčatovém záhonku, takže tamtudy někdo zmizel. Váš bratr zmizel o den dřív, než došlo k výbuchu. A navíc, váš otec měl v ruce tento papírek,“ ukázal jsem mu kousek z nalezeného lístku, tak, aby neviděl, že není celý.

„To je likvidační sekvence,“ vydechl. „Otec si ji nemohl zapamatovat, proto ji měl na papírku, kdyby náhodou došlo k nějakému problému. Na konci je pětka, nebo šestka?“ zeptal se najednou.

„Pětka,“ střelil jsem od boku, protože právě to číslo na papírku scházelo.

„Tak to je bratrovo.“

„Nevíte, proč se mohli pohádat?“

„Nevím to určitě, ale mám určité podezření. Tatínek byl zamilovaný do slečny Yolandy, už léta. Ale neměl ani tu nejmenší šanci. Jeho sedavé zaměstnání se na však něm docela podepsalo, ještě před pár lety byl chudý jako kostelní myš. Teď, když na tom byl lépe, stále to ještě bylo málo.“

V duchu jsem přikývl. Všude kulatý inženýr Medulienka určitě nebyl idolem mužské krásy, i když jeho mohutné licousy mohly některé z dam uchvátit.

„...a to se přeneslo i na nás dva,“ pokračoval robot. „Jenže bratr měl striktní zákaz opouštět laboratoř. Možná to byl ten problém.“

O mně nikdo nevěděl,“ řekl s pýchou v hlasu. „Já jsem byl tatínkovo tajemství. Ten výbuch musel způsobit on. Asi chtěl otce zabít!“

Zamyslel jsem se a nepřítomně se díval ven z okénka na nedaleký lesík v němž byla daňci obora knížete Libora z Pietroschů. Všude bylo ticho, jen vítr kymácel stromy a snažil se z nich shodit listí. Nedařilo se mu to.

„Kde by teď mohl být?“ zeptal jsem se nakonec.

„Já nevím...“, pokrčil rameny.

„Kam byste šel vy, kdybyste se chtěl schovat a přitom slečnu Yolandu...“

Zamyslel se a pak trochu pochybovačně řekl:

„Naproti divadlu je hotel Zlatý klíč. Je to tam drahé, ale to by mohlo být dobrým krytím.“

Překvapeně jsem se na něj podíval, protože mě napadlo totéž.

„*Ten kluk vůbec není hloupý*“ pomyslel jsem si a pak jsem se málem pleskl do čela. „*Vždyť je to robot.*“

Upřel jsem na něj pohled. Díval se na mě s nadějí v očích.

„Co s tebou bude, když tě vrátím panu Urbanovi?“

„Nejsem jeho majetek,“ zavrtil hlavou, ale jeho pohyb byl výrazně pomalejší než před chvílí. „I když... Potřebuji se co nejdřív připojit na síť. Zásoba energie mi dochází...“

„*Slečna Yolanda ti dala, hochu, zabrat,*“ ušklíbl jsem se v duchu. Přejel si rukou po čele. Bylo to gesto, které lidi používají, když je bolí hlava.

„Dobře,“ rozhodl jsem se. „Když se mnou budeš spolupracovat na dopadení bratra, který zřejmě způsobil smrt tvého otce, tak tě odvezu domů a pak tě vezmu k sobě. Pak uvidíme, co dál. Stejně se divím, že se policie ještě nezajímala o dům tvého otce...“

„Zapečetili ho, ale to bylo všechno. V té době jsem byl pryč, takže mě nikdo neviděl.“

„Jak se dostaneš dovnitř?“

„Vím jak,“ zaculil se a v té chvíli vypadal jako každý puberták, který umí ošudit rodiče, kdy je to nutné. „Když mě otec zamkl doma a já chtěl ven, tak jsem si našel cestu přes sklep.“

„Nebylo by lepší se tam nevracet?“ nadhodil jsem.

„Musím tam,“ řekl rozhodně. „Potřebuji zahladit stopy svojí existence. Máte pravdu, inženýr Urban, ta pijavice, by si na mě dělal nárok a velmi pravděpodobně by soud vyhrál... Dokáže uplatit

cokoli, i slečnu Yolandu... A také si musím vzít nějaké věci. Nabiju se a za tři hodiny mohu být kdekoli v Praze.“

„S tímhle obličejem by ses neměl volně pohybovat po městě. Možná tě nehledám jenom já. Inženýr Urban je skoro šílený...“

„To se nedivím,“ kývl, „náš vývoj ho musel stát velké peníze. Kdyby však nebylo tatínkova geniálního nápadu, co se týče zapojení alfa modelárního chalvotronu, tak by se třináctá série nestala tím, čím je,“ řekl vážně.

„Když to napadlo otce, tak na totéž může přijít i někdo jiný,“ namítl jsem.

„Může,“ souhlasil, „jenže to zapojení je jedna z deset na patnáctou možností, takže pokud někdo nebude mít nehorázné štěstí, jaké měl on, tak to může trvat mnoho let.“

Neodporoval jsem mu. Možná měl pravdu, možná nikoli.

„Co se týče obličeje, není to až tak velký problém,“ unaveně se usmál. „Ne že bych jich měl doma deset, ale změna pro mě není až tak složitá. Stihnu to v době, kdy se budu dobíjet.“

„Dobře, budu ti věřit,“ pomalu jsem kývl hlavou. „Pomohu ti a ty pomůžeš mně.“

Stiskl jsem rychlostní pedál a auto se plavně rozjelo. Zamířil jsem k ulici Pod Klaudiánkou.

Od oběda jsem seděl na lavičce před kostelem svaté Ludmily a vyhříval se na slunci. Hlodaly ve mně pochybnosti, jestli jsem udělal dobře, když jsem uvěřil Medulienkově Třináctce.

„*Co když to byl ten robot, kterého hledám? Ten musel umět lhát! Vždyť způsobil požár a zavinil smrt inženýra*“ hlavou mi táhly ty nejčernější předtuchy, a to už druhou hodinu.

Bylo to k zbláznění. Přivřel jsem oči a snažil se ovládnout toho skeptika, který se mi usadil v hlavě.

Nedařilo se mi to.

Ze zamyšlení mě probralo diskrétní zakašlání. Podíval jsem se po zvuku a vedle mě seděl na lavičce mladík s masivními kotletami a malým, výrazným knírkem a lehce se usmíval.

„Jestli takto pátráte, tak se divím, že jste našel mě nebo kohokoli jiného. Na to máte docela dobrou pověst...“

„Cože?“ vyhrkl jsem, protože podle hlasu to byla Medulienkova Třináctka, podle vzhledu však nikoli.

„Nezlobte se,“ naklonil hlavu na stranu, „nechtěl jsem vás urazit.“

„To se vám nepodařilo, zato jste mě překvapil, a to hned dvakrát.“

„Že vypadám jinak, a že jsem přišel?“

„Že vypadáte jinak, a že jste přišel o dvacet minut později,“ odsekl jsem trochu nakvašeně.

„Musím se omluvit za to zpoždění, ale v síti byl u nás nízký tlak, takže mi nabíjení trvalo trochu déle, a také steamway se opozdila kvůli bouračce na Raschinově nábřeží,“ pokrčil rameny v dobře padnoucím světle šedém redingotu.

U nohy měl postavený nevelký kožený kufr od firmy Macek a Fous.

„*Kde na tohle vzal peníze?*“ blesklo mi hlavou, ale pak jsem si uvědomil, že inženýr Medulienka nebyl žádný chudák.

„Tak já sejdu ubytovat,“ zvedl se robot.

„Vy máte doklady?“ vylétlo ze mě překvapeně.

„Samozřejmě,“ kývl, „sice tak nejsou úplně pravé, ale to tady nikdo nepozná. Mám pas Botafogské republiky,“ sáhl do kapsy a vytáhl solidně vypadající modrou knížečku se zlatými písmeny na obalu. „Sice neexistuje, ale to tady nikdo neví.“

V Jižní Americe je těch státeků takové množství a tak rychle mění své názvy, že se v tom nevyznají ani místní úředníci,“ ušklíbl se a bylo to klukovské ušklíbnutí, které se nám klukům objevuje na tváři tehdy, když se nám zase podaří přechůrat dospěláky. „Vyrobit něco takového není zase až tak velký problém. Nyní se jmenuji Cayotte Kidd. Budete tu večer?“

„Ano.“

„Zjistím, co se dá, a sejdem se v jedenáct hodin u zadního vchodu do divadla.“

Mávnutím mě pozdravil a dandyovským krokem zamířil k vysokému, bohatě zdobenému vchodu hotelu Zlatý klíč. Portýr, stojící na prahu, ustoupil stranou a hluboce se uklonil. Mně se takhle hluboko nikdo nikdy nepoklonil. Zamračil jsem se.

Vstal jsem a zamířil do kanceláře. Zatáhlo se a začala mi, i ve svrchníku z velbloudí srsti, být zima.

Naštěstí kapky doktora Duditsche zabraly a úporný kašel mě přešel, takže jsem mohl nenápadně postávat ve stínu naproti služebnímu vchodu do divadla. Těsně před půl dvanáctou přešla ulici dandyovsky oblečená postava. Podle chůze jsem si byl jistý, že je to Třináctka. Už už jsem na něj chtěl zavolat, ale v tom okamžiku se vedle mě ozvalo zašeptání:

„Nedělejte to!“

Otočil jsem hlavu doprava a s úžasem jsem zjistil, že tam stojí Kidd. Knírek pod nosem mu v slabém měsíčním svitu tvořil tenkou linku napříč obličejem. Zavřel jsem ústa, až mi zuby cvakly o sebe.

„V hotelu nebyli, ani nikde poblíž.“

Hledaná Třináctka se zastavila pod lampou. Vysoký černý klobouk ladil s dlouhým kabátem, z jehož rukávů vykukovaly běloskvoucí manžety.

„Měl byste ho zastavit,“ zašeptal stín vedle mě.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl, v duchu si zopakoval zastavovací sadu čísel a loudavě se vydal k čekajícímu muži.

Když jsem od něj byl asi deset metrů, prudce se obrátil a podíval se na mě.

„Přejete si něco, pane?“ řekl tiše.

Otevřel jsem pusku a spustil jsem:

„Tři, tři, šest, šest...“

„Ty svině prodejná!“ zařval a vrhl se na mě.

Během okamžiku odkudsi vytáhl dobrých třicet centimetrů dlouhý stilet. Nevypadalo to, že by ho chtěl použít k vyčištění špíny za nehty. Uskočil jsem stranou a bleskurychle tasil Remin-Eliota. Pistole zabafala a kulky zasáhly útočníka do prsou. Jejich energie ho mrštila dozadu, ale nevypadalo to, že by mu nějak vážněji ublížily. Na okamžik se zastavil a podíval se na svůj hrudník. Kulky roztrhaly jak svrchník, tak i proužkovaný žaket a bílou košili, ale kostře a v nich ukrytým vnitřnostem zřejmě neublížily. Držel jsem stisknutý kohoutek a Remin-Eliot plival kulky jako datel, když buší do stromu.

Třináctka se snažila dostat ke mně, jenže energie kulek, i když ji nebyly schopné poškodit, ji srážela zpět.

„Tohle se na světě nesmí objevit,“ prolétlo mi hlavou.

Věděl jsem, že jakmile mi dojdou kulky, jsem mrtvý. V zoufalství jsem vykřikl sérii číslic končící pětkou.

Třináctka se zarazila, stilet jí vypadl z ruky, visící podél těla.

Podíval se na mě udiveně, jako kdyby nechtěl věřit tomu, co se stalo.

„K zemi!“ zařval někdo za mnou a já automaticky poslechl.

Ozvala se nepřilíš silná rána.

Co se dělo v tom okamžiku jsem neviděl, protože jsem nosem ryl žulové kostky pražského dláždění.

Když vše utichlo, podepřel jsem se rukama a klekl si.

Zvedl jsem hlavu a vytřeštil oči.

Pět kroků ode mne stála spodní část mužského těla od pasu dolů. Vedle mě ležela horní. Scházelo jen břicho. Nikde nebyla ani kapička krve.

Uchopily mě ruce a zvedly mě. Otočil jsem hlavu a uviděl, že je to Kidd.

„Musíme ho schovat. Ještěže ten váš Remin-Eliot nedělá prakticky žádný hluk.“

Postavil jsem se na nohy – byly jako z vaty. Podlamovaly se mi. Až po chvílce jsem byl schopný se na nich udržet.

„Máte tu někde automobil?“

Kývl jsem a ukázal po ulici dolů. Stál tam onen taxík, který jsem ještě nestačil vrátit. Sáhl jsem do kapsy a hodil mu klíče.

Chytil je v letu, sehnul se k horní části robotova trupu a popadl ji. Druhou ruku obtočil kolem stojících nohou a rozběhl se k autu. Vypadal, jako kdyby nesl rozbitou pannu z výlohy. Musel jsem obdivovat jeho sílu a obratnost.

Pomalů jsem zasunul Remin-Eliota do kapsy a pomyslel si:

„Budu si muset opatřit průraznější kulky. Tohle mě mohlo stát život!“

Pomalů jsem se vydal k autu, do něhož Kidd nasoukal zbytky svého bratra.

Zaklapl jsem za sebou dveře a podíval se na vedle mne sedícího robota.

„Co teď?“ zeptal se. „Odvezete mě Urbanovi? Nebo mě zlikvidujete jako bratra, když jsem vás v tom nechal?“

Přivřel jsem oči a na okamžik jsem se zamyslel.

„Omlouvám se, ale byl to můj bratr. Já, já jsem nemohl...“

„Byl to šílený robot. Byl nebezpečný a způsobil smrt vašeho otce,“ řekl jsem pomalu. „Takoví roboti by mohli zničit lidi, nebo i lidstvo. Třináctá série se nesmí vyrábět. Když si představím, jak by vypadala armáda z Třináctek, je mi úzko...“ odmlčel jsem se. „Myslím si, že na ně nejsou lidé připraveni... A ani oni na lidi. Odvezu zbytky vašeho bratra inženýru Urbanovi.“

Povzdychl jsem si.

„Na jednu stranu je škoda, že je mrtvý, ale na druhou...“

„Počkejte,“ skočil mi do řeči. „Jsem tu ještě já!“

„Nejste!“ utál jsem ho. „Neexistuje žádná další Třináctka, ani plány na výrobu dalšího robota této série. Je tu pan Cayotte Kidd, kterého přece nikdo nespojuje ani s inženýrem Urbanem, ani s inženýrem Medulienkou.“

Viditelně si oddychl.

„*Odkdy si roboti musejí oddychovat?*“ prolétlo mi hlavou.

„Vy mě necháte jít?“ zeptal se tiše.

„Když budete chtít, tak ano,“ kývl jsem, „ale k životu potřebujete peníze, nebo alespoň stabilní přístup k tlakovému potrubí na doplňování radonového...“

Schoulil se do kouta kabiny.

„Nícméně bych potřeboval spolupracovníka...“ řekl jsem pomalu, „to víte, agentura se rozrůstá. Mám dobré jméno...“

„Vy byste mě chtěl?“ zazářily mu oči jako kočce.

„Ale to byste se nesměl jmenovat...“

„To není problém,“ zavrtěl oživeně hlavou. „Mám ještě doklady na jméno Michail Ivanovic Achmatov. A ty jsou pravé. Tedy skoro...“

Usmál jsem se.

Ale stejně jsem měl mrazení v zádech. Co když se ještě za mého života někomu podaří to, co se povedlo inženýru Medulienkovi.

Toho bych se dožít nechtěl.

Tohle ani zdaleka není šestileté dítě. To jsme proti nim my.

Možná bych přece jen měl použít tu sekvenci s šestkou na konci.

Věděl jsem však, že to nikdy nedokážu.

Josef Pecinovský – Mrtvý v parovodu

Říkal jsem Holmesovi, že by měl jít trochu s dobou a nechat si zavést domů parní telegraf, ale nebylo to nic platné. Tento člověk, druhdy tak pokrokový, měl vůči některým novinkám naší moderní doby hluboce zažitou nedůvěru.

Ne že by telegrafu nepoužíval, naopak. Bývalo jeho dobrým zvykem během pátrání rozesílat telegramy na všechny strany a já sám jsem obdržel mnohé z těchto dnes tak vzácných tisků, ale domov byl pro něj svátý a nedotknutelný.

Přesto mnohokrát ustoupil, jako asi před dvěma lety, kdy se mi podařilo ho přemluvit, a za souhlasu naší bytné, paní Hudsonové, jsme nechali zavést do našeho bytu rozvod tlakové páry. Pravda, stalo se tak jen proto, že si Holmes chtěl zakoupit nejnovější typ parních houslí, a ty nebylo možné tlakovat na malém domácím kotlíku.

Od té doby jsem nejen mohl naslouchat zvláštnímu měkkému a dynamickému zvuku parních houslí, ale mohli jsme si kdykoli pohodlně připravit na malém ohříváči se dvěma plotýnkami čaj, kávu či vejce se šunkou a nemuseli jsme spoléhat na kuchyni paní Hudsonové, a dokonce jsme si během několika měsíců pořídili i parní osvětlení.

Sám Holmes mě jednoho dne překvapil, když přinesl domů parní opékač topinek, který jsme ihned připojili na centrální rozvod.

Ovšem parní vysavač Holmesovi domů nesměl! Paní Hudsonová směla uklízet náš byt jen tehdy, pokud měla jistotu, že se Holmes během příštích dvou hodin domů nevrátí. Ten přístroj dokázal vždy vytvořit v místnosti zvláštní navlhlý odér, který Holmes svými citlivými smysly nadobytě silně vnímal.

Pamatuji se stále dobře na ten okamžik, kdy přišla ta zajímavá návštěvnice. Sherlock Holmes seděl ve své klubovce, pokuřoval z dýmky a jeho tvář i horní polovinu těla zakrýval rozevřený ranní výtisk Timesů.

Já jsem právě pohlédl z okna, protože se z komína parovozu neopatrného řidiče vyrojil velký roj jisker, což bylo v hustě zabydlené oblasti plné dřevěných střech obzvláště nebezpečné.

Naštěstí ty oharky pohasly dříve, než mohly napáchat nějakou škodu. Brzy poté se ozvalo zaklepání na dveře.

Vešla paní Hudsonová a oznámila Holmesovi, že by s ním ráda hovořila mladá dáma, která nechce ani za nic prozradit své jméno.

„Uved'te ji,“ požádal ji suše Holmes. Paní Hudsonová zavřela dveře a Holmes se obrátil ke mně a řekl klidným hlasem:

„Víte, Watsoně, ty separátní vozy by se měly v centru města zakázat. Dnes se může každý velmi levně připojit na centrální hnací rozvod páry a pak pojíždět ulicemi zcela bezpečně.“

Vida, najednou měl Holmes docela moderní názory a byl schopen přijmout za vlastní poslední technickou novinku.

Ozvalo se slabé zaťukání na dveře, a do pokoje vešla mladá dáma. Oblečená byla velmi střízlivě. Jednoduchý kostým nenápadné světlé barvy postrádal zbytečné ozdoby. Na hlavě měla nenápadný klobouček stejného odstínu, doplněný žlutou květinou. Ruce ukryté v lehkých rukavičkách si pohrávaly s malým slunečníkem. Nenápadná kabelka barevně ladila s kostýmem. Naše návštěvnice měla souměrnou tvář, vlasy tmavé a střižené podle poslední módy. Nebylo jí víc než pětadvacet let.

„Vítám vás, slečno Maxwellová,“ řekl klidně Holmes, aniž se namáhal vstát z křesla či uhasit svou dýmku, a ukázal návštěvnici na volnou židli.

S překvapeným výrazem ve tváři ta mladá dáma nesměle usedla. Jednou větou představil Holmes i mě a zdůraznil, že jsem jeho důvěrníkem a že se účastním všech jeho případů. Mou přítomnost vzala slečna Maxwellová na vědomí poměrně chladně. Netušila, že jsem vlastně tím, kdo založil Holmesův věhlas.

Konečně pustil Sherlock naši potenciální klientku ke slovu, a tak jsme poprvé mohli zaslechnout i její poněkud nesmělý hlas:

„Jsem opravdu Laura Maxwellová,“ pronesla, „ale jak můžete vědět, kdo jsem, když jste mě v životě neviděl?“

„Je to prosté,“ odvětil Holmes. „Já vám k tomu ještě povím, že přicházíte z Kentu, pravděpodobně z Herne Bay, a že jste přicestovala soukromým parovozem, u kterého trochu zlobí kotel. Máte velmi nedbalého strojníka, měla byste ho propustit.“

„Ale toho strojníka nezaměstnávám já, to můj strýc...“ začala odpovídat vysokým, slabým hláskem, ale pak se zarazila. „Jak jste to všechno, pane Holmesi, mohl poznat, když... když...“

„Jak toho o vás mohu tolik vědět, když jsem vás v životě neviděl? Má drahá, je to úžasně jednoduché. Přicházíte nepochybně v souvislosti s případem vraždy v kotelně v Canterbury. Jsou toho plné noviny,“ dodal a ukázal nám šestou stránku Timesů. Dominoval jí palcový titulek:

„Harold Maxwell zavražděn ve svém podniku.“

O pár řádků níž byl o něco menší titulek, který světu sděloval, že na magnátovu mrtvolu se přišlo náhodou, když se v podniku řešila otázka dlouhodobě nízkého tlaku expedované páry.

„Jste totiž nápadně podobná jednomu ze spolumajitelů firmy, Henrymu Maxwelllovi. Z toho se dá usuzovat, že je to váš bratr, pravděpodobně dokonce dvojče. Firma Maxwell & Co. sídlí v Canterbury, ale rodinné sídlo má v Herne Bay, jak se ostatně můžeme dočíst v témže článku. Vaše šaty, slečno Maxwelllová, voní slaným vzduchem, právě tak jako vy, žijete tedy u moře. To nedokáže překrýt ani jemný parfém, který používáte. A přijela jste parovozem, který právě zastavil v Baker Street a má špatně seřízené vytápění. Ostatně, viděl jsem z okna, jak z vozu vystupujete, a pak jsem také zahlédl strojníka, jak se mamě snaží kotel seřídít.

Váš vůz má poznávací značku hrabství Kent. Je to speciální číslo, končí čtyřmi jedničkami. Takové číslo si nemůže dovolit nikdo chudý, to jistě uznáte. Za vjezd od Londýna jste jistě musela zaplatit nemalý poplatek. Máte dostatek peněz, jinak byste přijela drožkou nebo byste nechala napojit svůj vůz na veřejný rozvod. To je vše, jak vidíte, úplná maličkost.“

„Jak jednoduché,“ mohli jsme ve tváři slečny Maxwelllové vidět ještě větší údiv. „Chtěla jsem vám telegrafovat, ale zjistila jsem, že nemáte u telegrafní společnosti účet, a tak jsem se rozhodla přijet osobně.“

„Nezvolila jste špatně,“ odvětil vlídně Holmes. „Ted’ nám řekněte, co přesně vás sem vlastně přivedlo, abych věděl, zda se vašeho případu ujmu.“

„Peněz mám dostatek,“ mínila slečna Maxwelllová, ale Holmes ji zarazil.

„Mně nezáleží na penězích,“ řekl prudce až vyčítavě. „Já si případy k řešení vybírám. Musí být zajímavé a podnětné, nejraději řeším záhady. Váš případ, pokud bude souviset se zprávou v novinách,“ poklepal významně složenými novinami o stůl, „zatím zajímavě vypadá, ale zdá se, že ho má policie pevně v rukou a podezřelý je prý již za mřížemi. Nevím, co tam budu ještě platný.“

„Nevím, co píší noviny, pane Holmesi. Nezajímají mě ty pomluvy. Vím jen tolik, že strýc byl nezvěstný tři dny, přesně od chvíle, kdy v kotelně v Canterbury skončila velká letní odstávka.“

„Promiňte, že vás přerušuji, slečno Maxwelllová,“ vložil se do toho Holmes, „vy v té kotelně pracujete, že toho tolik víte o provozu?“

„Ale vůbec ne. Já studuji... Tedy, dostudovala jsem. To vše vím od svého bratra, který je v tom závodě provozním ředitelem a nyní vlastně i hlavním akcionářem.“

„A vy tedy chcete, abych zjistil, jak váš strýc zemřel?“

„To už přece policie ví, sám jste to říkal. Ale – oni z té vraždy obvinili Dana Sealse. A on... On...“

„Ovšem Dan Seals pracuje ve funkci provozního mistra expedice páry. A na tom mladém muži vám velice záleží,“ odušil Holmes. Slečna Maxwelllová vytáhla z kabelky hedvábný šátek a osušila si oči. „Strýc tomu nepřál,“ vzlykla. „Scházeli jsme se tajně. A teď?! Taková tragédie.“

„Mám tedy toho obviněného muže dostat z vězení, jestli jsem tomu dobře porozuměl,“ odpověděl Holmes. „To ovšem půjde jen jediným způsobem. Musím zjistit, kdo skutečně vašeho strýce zabil. Uvědomujete si ale, slečno Maxwelllová, že verze, kterou předložila policie, je tou nejpravděpodobnější?“

„Jak to myslíte, pane Holmesi?“

„Tak mi řekněte, kdo jiný mohl mít zájem na smrti vašeho strýce, když ne Dan Seals? Měl velký motiv – strýc stál v cestě vaší lásce. Měl i možnost to udělat – kdo by se vyznal v závodě lépe než jeho provozní mistr? Kdo nemá na kritickou dobu žádné alibi? A to pracoval ve firmě pouhý rok. Nemyslíte, že se vyšvihl nějak rychle?“

„Vy víte i tohle?“ špitla slečna Maxwelllová.

„Já ne, to noviny. Někdy za mne novináři udělají spoustu práce.“

„No, bylo to tak,“ řekla. „Dan řekl, že jako zaměstnanec firmy se pokusí ke strýci přiblížit a dokázat mu, že není takové budižkničemu. Má technické vzdělání, nastoupil však nejdříve do provozu. Brzy se ukázalo, že je pro výrobu energie přímo stvořený, rychle ho povýšili.“

„Ano, jistě, a jako náhodou ho zaměstnali právě na tom technologickém úseku, kde váš strýc přišel o život.“

„Vidím, že mi tedy nechcete pomoci,“ řekla ostře dívka a vstala. „Zůstaňte sedět,“ ohradil se Holmes. „Ten případ mě velice zaujal. Podívám se mu trochu na zoubky. Ale musíte, slečno Maxwelllová, počítat s tím rizikem, že možná jen potvrdím policejní verzi.“

„Dan by něco takového nikdy neudělal!“ vykřikla Laura Maxwelllová.

„Chtěl bych mít v podobných věcech vaši jistotu,“ odtušil Holmes. „Teď se vraťte domů. Nejdříve se podívám, jak se v Canterbury vyrábí pára, a potom vás navštívím v rodinném sídle v Herne Bay.“

„Pak se vám jistě hodí tato listina,“ podávala slečna Laura Holmesovi složený lístek papíru. „Jinak by vás do provozu nemuseli pustit.“

Holmes s díky přijal doporučení; v jeho případě bylo patrně zbytečné, protože přístup do závodu by mu nepochybně umožnila policie, u níž měl můj přítel dobré jméno.

„Nevím, jak bych vám poděkovala,“ několikrát opakovala slečna Maxwelllová, pak začala vytahovat šekovou knížku, ale Holmes tomu zabránil.

Její parovůz tentokrát odjel bez zbytečného ohňostroje jisker.

* * *

„Watson, nabijeme si revolvery,“ zavelel Holmes. Ani na okamžik nezapochyboval, že se vydám do akce s ním.

„Očekáváte až takové nepřijemnosti?“

„Nevím, Watson, ale v každém případě se jedná o případ neobyčejně rafinované a brutální vraždy. A takový vrah se nezastaví před ničím.“

Holmes si nejraději plnil střely doma. Říkal, že vlastním nábojům věří mnohem víc než střelivu plněnému průmyslově. Naše vlastní náplně vydržely vlastně jen čtyřadvacet hodin, potom neaktivovaná tlaková pára vychladla natolik, že zkonsovala, a museli jsme nabíjet znovu. Domácí projektily však měly lepší průraznost, byly lépe vyvážené a jen a jen s nimi dosahoval Holmes na střelnici vynikajících výsledků. Bylo by smutné, kdyby se člověk nemohl spolehnout ani na střely z vlastní zbraně.

Natlakoval jsem si šest nábojů ráže 0,49 přímo do bubínku revolveru a dalších šest do druhého zásobníku. Věděl jsem, že v okamžiku stisku spouště opustí taková střela hlaveň a vydá se vpřed hnána nesmírnou reaktivní silou unikající páry. Dlouhodobým cvikem jsme dokázali zvýšit dostřel našich nábojů až na čtyřicet yardů, a to stále s absolutní přesností.

Ještě horkou zbraň jsem zasunul do podpažního pouzdra.

„Kam pojedeme, Holmesi?“ zeptal jsem se.

„Nejdříve do Canterbury, do sídla firmy Maxwell & Co.“

Bylo časně dopoledne, krásný květnový den. Holmes zavola drožku, která nás, hnána parním rozvodem rozmístěným pod ulicí, dovezla na Victoria Station. Odtamtud jsme pokračovali vlakem až do Canterbury, tato část cesty netrvala déle než hodinu.

Ve vlaku mi Holmes půjčil noviny, ze kterých čerpal informace. Mohl jsem se tedy i já zhruba dovědět, k čemu vlastně v továrně Maxwell & Co. došlo.

Tato firma je výhradním výrobcem tlakové páry pro hrabství Kent, Surrey a East Sussex. Je napojena na britskou ústřední parovodní síť a je jedním z největších dodavatelů energie v blízkosti Londýna.

Závod v Canterbury je jedním z nejmodernějších, postaveným teprve před sedmi lety. Ve středu 16. května začala velká plánovaná odstávka na kotli číslo 3, přičemž bylo rozebráno i velké výstupní potrubí o průměru dvou stop.

Ukázalo se, že dovezené náhradní díly přesně nesouhlasily a bylo třeba poslat do výrobního závodu pro jiné. Potrubí tak zůstalo rozebrané a hlavně takřka nehlídané po dobu téměř šesti hodin, zhruba od půlnoci do šesti ráno dne 19. května. Během této doby do

něj mohl kdokoli vložit libovolný předmět. O tuto skutečnost už se blíže zajímá centrální kontrolní úřad parní bezpečnosti a firmu čeká citelná pokuta; případná sabotáž by totiž mohla ohrozit zásobování energií pro celou jihovýchodní Anglii.

Ráno 19. května bylo potrubí opět sestaveno a 20. května, tedy před třemi dny, byl opravovaný kotel uveden do provozu. Krátce poté byl zjištěn příliš vysoký tlak páry na výstupu z kotle a naopak nízký tlak v místě napojení na centrální síť. Tuto závadu se nepodařilo vyřešit jinak než odstavením kotle a opětovným rozebráním potrubí. K překvapení všech přítomných bylo v potrubí, asi 300 yardů daleko od opravovaného místa, nalezeno rozervané a rozdrcené lidské tělo, které tlak páry vrhl do rozvodné sítě a které tam uvízlo v místě revizní mříže.

Podle informací, které novinám předal inspektor Scotland Yardu jménem Lestrade – vida, i tady se vyskytuje náš dobrý známý – se mrtvého podařilo identifikovat jako Harolda Maxwella, spolumajitele firmy Maxwell & Co. Tento muž, jak se ukázalo, byl již tři dny nezvěstný, a místní oddělení policie, na které se obrátila rodina, po něm mamě pátralo.

Způsob, jakým se mrtvý do parovodu dostal, je zatím předmětem vyšetřování, právě tak jako to, zda byl zavražděn již předtím a někdo jen do parovodu vsunul mrtvolu, či zda jej někdo nechal uzavřít v parovodu zaživa. Tělo bude podrobeno soudní pitvě a s výsledky bude veřejnost seznámena.

Inspektor Lestrade však nelenil a z hrůzného činu vraždy obvinil jistého Daniela Sealse, provozního mistra v oddělení expedice firmy Maxwell & Co. Tento muž měl být údajně posledním, s kým se nebohý Harold Maxwell setkal. Toto setkání potvrdil záznam v Maxwellově deníku a obviněný Seals to nepopírá. Na další dobu však nemá alibi, policii se vykazuje podvrženým důkazem.

Lze jen obtížně rekonstruovat, co vše se kolem rozebraného potrubí událo onu kritickou noc. Seals tvrdí, že jej kdosi fňgovaným dopisem odlákal z pracoviště na jiné místo, kde setrval asi dvě hodiny. Potom údajně odešel domů a do zaměstnání se vrátil až v šest ráno, aby byl osobně přítomen při sestavování potrubí a dokončení revize kotle.

Když však na něj policie udeřila, pletl páté přes deváté, nechtěl se na nic upamatovat, ale pak se ukázalo, že ho viděli v kritickou dobu i hodinu, tedy 19. května mezi třetí a čtvrtou hodinou, na pracovišti, ač tam vůbec nemusel být. Policie vychází z předpokladu, že si Seals vše vymyslel. Naopak je přesvědčena, že on sám pod nějakou záminkou vlákal starého pána do výrobní haly, kde jej surovým způsobem zabil a jeho tělo zastrčil do parního potrubí. Udělal to právě včas, protože v šest ráno nastoupili dělníci a rozebrané potrubí opět spojili. Vrah předpokládal, že se mrtvola nikdy nenajde, nenapadlo ho však, že tlak v potrubí je tak silný, že odmrští tělo několik set metrů daleko až tam, kde je potrubí přehrazeno revizní mříží a dále se štěpí a zužuje. Ostatky tak znemožnily řádný provoz tohoto zařízení.

Daniel Seals byl zatčen a nyní se nachází v policejní cele. Policie považuje celý případ za uzavřený.

Složil jsem noviny a řekl Holmesovi:

„Ten případ, Holmesi, vypadá naprosto jasně. Obávám se, že slečně Maxwelllové příliš radosti neuděláte.“

Holmes hleděl na ubíhající krajinu, pokuřoval z dýmky a chvíli neodpovídal. Po chvíli se ke mně obrátil a lehce otevřel ústa:

„Víte, Watsone, nikdy jsem si nevšiml, jak je tady v Kentu zajímavá krajina.“ Ze západního nádraží v Canterbury nás vezla parní drožka. Energetický závod Maxwell & Co. byl situován asi o dvě míle dál směrem k jihu. Z velkolepé katedrály jsme zahlédli jen špičky věží a zaslechli hlas zvonů.

Už z dálky nás vítala šestice vysokých komínů, ale kouřilo se jen z pěti. Černý dým téměř zaclonil slunce. Okolí závodu bylo nevlídné, listy rostlin, ač bylo jaro v plném rozpuku, byly pokryté silnou vrstvou popílku, který tak dodával krajině šedé zabarvení. Čekalo se na dešť, který barvu krajiny znovu osvěží.

Říkal jsem si, zda toto je opravdu nutná daň za technologický pokrok, ale jak technici, tak vědci ujišťovali veřejnost, že černý odpad není toxický a že neexistuje žádná levná metoda, jak se jej zbavit, pokud chceme nadále topit levným liverpoolským uhlím. A lidé, jak se zdá, měli raději ve své domácnosti levnou páru, než aby platili těžkou daň za vyčištění zplodin.

Sherlockovo jméno a doporučení slečny Laury dokázaly hodně, do závodu nás vpustili bez problémů. Dostali jsme jmenovky, které vrátný vytvořil na parním psacím stroji. Na mou cedulku vytiskli jméno i příjmení, ale Sherlock si přál zůstat v utajení, a tak po závodě chodil pod jménem Mycroft. Laskavý čtenář jistě dobře ví, že tak se jmenuje Sherlockův bratr.

Po deseti minutách jsme stanuli na místě činu; dovedl nás tam osobně pan Henry Maxwell, který okamžitě přispěchal, jakmile se doslechl o naší návštěvě. Nemohli jsme mít s sebou lepšího odborníka než spolumajitele firmy a jejího provozního ředitele. Byl to asi pětadvacetiletý mladý muž, jehož podoba se slečnou Laurou Maxwellovou byla skutečně velmi nápadná. Tady sice nebyl oblečen jako gentleman, ale frak a cylindr by se do tohoto prostředí jistě nehodily. Měl na sobě vycházkové tvídové sako a podobnou buřinku, jako nosívám já. Z kapsy mu trčelo logaritmické pravítko.

Mladík se závodem již tak srostl, že by nás mohl vodit i naslepo. Znal snad každou rouru, každý ventil, každého zaměstnance, zdálo se, že si dokonce i tyká s ibiškovými keři, které zahradníci hojně pěstovali kolem betonových cestíček.

Holmes se co chvíli zastavoval, shýbal se, pozoroval cosi pod keři, pak zase nahlížel do odpadkového koše; kdybych ho neznal, řekl bych, že se zbláznil, dobře jsem však věděl, že vše, co dělá, je přesně promyšlené a ničím se nezabývá zbytečně. Měl talent vidět důkazy tam, kde je nedokázal spatřit nikdo jiný. Byl jsem si jist, že si na případ už dávno udělal vlastní názor, a teď jen třídí své poznatky a hledá doplňující důkazy.

Konečně jsme se ocitli v hale, v níž došlo ke zločinu. Nikdy jsem v podobném prostředí nebyl, takže jsem byl doslova ohromen. Vůbec jsem se nemohl v tom nesmírném množství ventilů, přírub, potrubí a měřicích přístrojů orientovat. Celá hala, ač byla nesmírně vysoká, mi připadala zcela přeplněná zdánlivě nesmyslnou soustavou parních potrubí, větvících se do neuvěřitelných smyček, navzájem se proplétajících a zdánlivě nikde nekončících, v pozadí se dala tušit těžká masa ohromného tělesa, o které nás pan Maxwell poučil, že to je vnější stěna kotle; samotný kotel, v němž se filtrovaná voda mění v páru, je skryt za silnou zdí. Topeniště se pak nalézala hluboko pod

našima nohama, a odsud se ozýval temný hukot strojů, připomínající dunění vzdálené bouře. K tomu jsem byl nucen naslouchat ohlušujícímu syčení unikající páry z pojistných a kontrolních ventilů, to vše bylo ponořeno do beztvarého přití, které ani četné parní lampy nedokázaly rozehnat. To vše se odehrávalo za teploty přinejmenším pětatřicet stupňů Celsia, takže ze mne pot brzy jenom tekla. Nedokázal jsem si představit, že by se v takovém prostředí dokázali pohybovat lidé, ale nejen to, oni tu dokonce pracovali, a to celé dny, hodiny, týdny, ba i léta.

Holmes se tu, jak se zdálo, orientoval výborně. Opět zkoumal terén, detailně se díval na ciferníky měřících přístrojů a občas si nechal od Maxwella juniora něco vysvětlit. Bohužel jsem neslyšel, o čem si povídali, protože tu byl takový hluk, že lidskou řeč nebylo slyšet na dvě stopy.

Konečně jsme se dostali k místu, kde došlo ke zločinu. Výstupní potrubí, široké tak, že by jistě pojalo velrybu, bylo opět rozebrané, asi čtyři metry dlouhý kus ležel na podlaze a jeho temné ústí připomínalo tunel.

Henry Maxwell ukazoval do nitra potrubí. Tady, přesně v těchto místech, vrah zasunul mrtvolu jeho strýce dovnitř roury. Uvědomil jsem si, že to musel být mimořádně silný muž, protože bylo nutné zvednout lidské tělo do výšky přinejmenším pěti stop. Když jsem se chtěl podívat do nitra potrubí, museli mi přistavit schůdky, tak to bylo vysoko. Holmes však hleděl dovnitř a mohl přitom zůstat stát na podlaze.

„Tady jste našli tělo?“ ukazoval do temného tunelu. Maxwell zavrtěl hlavou.

„Tady ne, tlak páry je odnesl dobře o tři sta yardů dál.“

Protože teď doslova hulákal, mohl jsem ho slyšet i já.

Holmes si vzal do ruky lupu a zkoumal okraj rozebrané příruby. Nezdálo se však, že by tady objevil něco světoborného. Potom se sehnul a takřka po čtyřech prolézal prostor pod výstupním potrubím. Setrval tak dobře pět minut. Mně se zdálo, že tam možná jsou nějaké otisky, ale ty nemohly být ničím podezřelé, protože tady denně projdou jistě desítky lidí.

„Jak jste zjistili, že v potrubí uvízlo lidské tělo?“ ptal se můj přítel.

„Máme speciální přístroj na detekci chyb z nitra potrubí,“ odpověděl Maxwell.

„A – můžete mi ten zázrak ukázat?“ zeptal se Holmes.

„Nic snazšího, pane Holmesi,“ kývl Maxwell a přešel k nejbližšímu telefonu.

Přístroje byly ukryty v běžných telefonních budkách červené barvy. Ty byly jistě zvukotěsné. Tak mě napadlo, že nevím, proč se Holmes stále vyhýbá zavedení parního telefonu do našeho bytu; někdy jsem toho člověka nechápal. Maxwell chvíli s někým hovořil, pak se vrátil a řekl:

„Za chvíli nám tester přinesou.“

„A nemohlo se tělo dostat do potrubí někde jinde, pane Maxwelle?“ projevoval Holmes nesmírnou zvědavost.

Mladý muž zavrtěl hlavou.

„Toto je první místo na trase, které je dostatečně široké na to, aby se do potrubí dostal člověk. Tam za námi,“ ukázal na pevnou stěnu, „je kotel. To je soustava trubek plných vody, mezi kterými se spaluje uhelný prach. Tam člověk nepronikne, pokud by nebyl menší než krysa. Teprve tady, na výstupu, se všechny trubky spojují do jednoho svazku.“

Přijel malý parní vozík, na jehož korbě se nacházel elegantní stroj, velký asi jako soustruh. Dominovala mu bílá projekční plocha a zdánlivě nekonečná hadice smotaná do klubíčka.

„Teď spolu nahlédneme do nitra potrubí, pane Holmesi,“ řekl Henry Maxwell. Obsluha přístroje, mladý muž ve firemní uniformě, opatřené jmenovkou Langdon, zručně odmotal kus hadice a zasunul její konec do širokého potrubí.

„Uvnitř této trubice kolotá ostrá pára o teplotě víc než 4000 °C,“ vysvětloval Langdon. „Za této teploty už molekuly vody ionizují a získávají jiné vlastnosti. Jejich reakci na teplotu okolí lze pak zaznamenat na stínítku,“ doplnil a ukázal na projekční plochu. Zcela zřetelně jsme tam spatřili vnitřní profil potrubí. Protože poněkud rezivělo, i záběry měly rezavý odstín.

Langdon upevnil konec trubice na malý parní vozík, připomínající dětskou hračku.

„Tento vozík mohu ovládat na dálku, mohu tedy trubicí volně pohybovat tam i zpět a v omezené míře i zatáčet.“

„Můžete to rozjet?“ zeptal se Holmes.

„Zajisté, pane Mycrofte,“ odpověděl Langdon, stiskl tlačítko na malém přístroji, který měl zavěšený na krku, a vozík se rozjel. Pomalu unášel trubicí do nitra potrubí. Současně se dal do pohybu i obraz na stínítku. Bylo to neuvěřitelné, dokonalé. Nikdy jsem nic podobného neviděl.

„Vozík, jak rače, pánové, vidět, má na čelní straně parní světélka, takže je dojem dokonalý,“ doplnil pan Maxwell. „Myslím, pane Ho... Mycrofte, že to jako názorná ukázka stačí.“

„Děkuji, pane Maxwelle, ale já bych si rád ověřil časové souvislosti. Moc by mě zajímalo, jak dlouho trvá, než se vozík dostane až k té... ehm... revizní mříži.“

„Ale to vám snadno mohu říct, vozík ujede asi stopu za sekundu, a tak...“

„Děkuji, pane Maxwelle, já dávám přednost osobní zkušenosti,“ říkal Holmes a držel v ruce své neobyčejně přesné hodinky. Holmes byl ze staré školy; jeho hodinky nebyly na páru, ale měly zastaralý pérový stroj.

„A k čemu vám to bude?“ ptal se Maxwell.

„Víte, já nerozumím tomu, jak vy vyrábíte páru. Vy zase těžko můžete pochopit, jakým způsobem vedu vyšetřování vraždy.“

„To máte pochopitelně pravdu,“ potvrdil Maxwell junior, „ale tam už přece nic nevidíte, mrtvolu odnesli.“

„To ano, ale mohly tam zůstat stopy, kterých si nikdo nevšiml,“ trval Holmes na svém a nespouštěl pohled z projekční plochy. „A podívejte, přece jen tam nějaká stopa zůstala. Zastavte, prosím, pane Langdone.“

Langdon poslušně zastavil pohyb stroje. Všiml jsem si, že v té době se odmotala asi třetina trubice, ale pak jsem i já upřeně hleděl do nitra potrubí a snažil jsem se pochopit, co to vlastně vidím. Namísto kulatého profilu potrubí jsem viděl něco těžce neforemného, až Holmes najednou řekl:

„Tušil jsem to. Máme dalšího mrtvého.“

O půl hodiny později rozebrali Maxwellovi muži potrubí nedaleko větvení, a uvnitř skutečně objevili lidské tělo. Když je obrátili na záda, řekl užaslý mladík:

„Ale to je přece... Pan Bradley, komorník mého strýce!“

Holmes jen pokýval hlavou, jako kdyby ho tato informace vůbec nepřekvapila.

* * *

Na první pohled bylo zřejmé, že pana Maxwella mladšího tato skutečnost velice zdrtila. Doslova se zhroutil a musel být odveden zdravotním personálem.

Naproti tomu Holmes ožil a zdálo se, že je ve svém živlu. Samozřejmě se do příchodu policie mrtvého těla ani nedotkl, přesto je dlouhé minuty zkoumal, proměřoval očima a některé detaily si prohlédl lupou. Nedával však na sobě nic znát, ale já jsem věděl, že toto je pro detektiva jeho typu žhavá stopa, že po ní půjde dál, až dojde k žádanému cíli.

„Víte, Watsoně, teď máme jednu jistotu,“ řekl mi, když jsme museli trapně čekat na policii, která si dávala na čas.

„Jakoupak?“ zeptal jsem se, netuše, co má Holmes na mysli.

„Není nejmenší pochyby, že komorníkovo tělo vrah uklidil do potrubí teprve poté, co bylo objeveno mrtvé tělo pana Maxwella. Je-li vrahem jedna a táž osoba, pak víme, že zločin nespáchal Daniel Seals. Ten přece už třetí den sedí ve vězení, nemohl tedy zabít komorníka. A pokud nezabil komorníka, je už téměř jisté, že nezabil ani pana Harolda Maxwella.“

Jak jednoduchá úvaha!

„Dáte tedy pokyn Lestradowi, aby nebožáka propustil?“

„Co vás nemá! Toho hned tak nepřesvědčím. Bohužel, chlapec to bude muset za mřížemi ještě pár dní vydržet. Ale už se nám vyjasňuje, Watsoně.“

„Jedna věc mi není jasná, Holmesi,“ pochyboval jsem o tom všem, co jsem viděl. „Proč vrah tak pracně rozebíral potrubí, aby mrtvé tělo umístil až tam, kde se potrubí větví, a pak je opět pracně montoval zpět. Vždyť ty kusy parovodu váží jistě několik tun! To nemohl udělat jeden člověk.“

Holmes se zatvářil tak jako vždy, když jsem pronesl nějakou nepatřičnou poznámku.

„Watson, pojdte se mnou, možná za chvíli budete mít jasno.“

Vrátili jsme se zpět na místo, kde parovod začínal a kde byl stále ještě rozebrán. Holmes ukázal ke zdi, kde jsem mohl spatřit zvláštní zařízení. Byla to nízká plošinka se čtyřmi malými kolečky, jež však nebyla upevněna kolmo k vodorovné ose, ale jaksi podivně šikmo.

„Tento vozík jistě unesete, Watson,“ vyzval mne.

Nedalo to moc práce, plošinka nevážila víc než takových pětadvacet liber.

„Výborně, zkuste ji teď zasunout do parovodu.“

Až jsem žasl, jak přesně si ten vozík sedl do nitra té nestvůrně roury.

„Můžete si na ten vozík lehnout?“ zeptal se mne.

Nechápal jsem, ale nakonec jsem pracně vlezl do potrubí a ulehl jsem na vozík. Byl jsem v neobyčejně těsné prostora, kousek nad svými očima jsem mohl zahlédnout plášť nekonečné roury. A tu se se mnou dal vozík do pohybu, ujížděl směrem do nitra parovodního systému. Divil jsem se, co to znamená, ale to jen za mnou vlezl Holmes a nedbaje na to, že se ušpiní, plazil se nitrem roury a strkal vozík před sebou.

Takto jsme ujeli asi deset yardů, pak jsme se vrátili zpět.

„Úlohu mrtvolky jste sehrál výborně, Watson. Přesně takhle se mrtvý dostal až tam, kde jsme ho našli. Vrah naložil tělo na vozík a odvezl je tam, kam potřeboval. Pak tělo složil, sám ulehl na vozík a vrátil se zpět k východu. Není to fyzicky příliš náročný výkon; pravda, ten člověk nesmí trpět klaustrofobií tak jako vy. Vidím, že vám není příliš dobře.“

Vylezl jsem ven z potrubí a čistil jsem si oděv. Holmes měl pravdu, nebyl to příjemný zážitek.

„Tyhle vozíky používáme ke kontrole nejširších parovodů,“ oznámil nám pan Langdon, který mezitím smotal zpět detekční trubici svého testeru a s potěšením se díval, čím se zabýváme. „Požádali jsme však pana Maxwella, zda by nám nemohl pořídit vozíky mechanické, když takto máme cestovat několik mil, je to neobyčejně pracné.“

Holmes poděkoval mladému muži, který už sbalil své nádobíčko a odcházel.

„Ale řekněte mi, Holmesi, proč si vrah dával takovou námahu a odvezl mrtvolu komorníka několik set metrů hluboko do potrubí? Stačilo je přece nechat padesát šedesát yardů daleko.“

„To není tak prosté, Watsoně. Takto to vrah udělal v případě vraždy pana Maxwella, a stalo se jen to, že se na mrtvolu přišlo během několika dnů, protože zničené tělo prakticky ucpalo profil potrubí právě tam, kde se nachází revizní mříž. Což jste si nevšiml, jak bylo komorníkové tělo v potrubí uloženo?“

Po pravdě řečeno, nic zvláštního jsem neviděl.

„Víte, Watsoně, tak, jak bylo tělo uloženo, už nemohlo volnému toku páry bránit, aspoň tedy po nějaký čas. Vrah rozebral revizní mříž a umístil tělo až za ni! Potom mříž opět sestavil, zjevně chtěl mít jistotu, že vražda hned tak nebude odhalena. Nepočítal ale s mou bystrostí.“ Tato samochvála byla skutečně na místě.

Pak přijela policie, celkem asi osm mužů v uniformách, v jejich čele kráčel náš známý inspektor Lestrade ze Scotland Yardu, který jako pravý muž činu ihned nařídil vyklidit celou halu a vymezil barevnými páskami prostor, kam nikdo nesmí. Proto jsem se já octl na druhé straně, ale Holmes, čistě ze známosti, se směl pátrací akce zúčastnit, ovšem jen jako pouhý divák. Sledoval jsem ho z dálky, jak s ironickým pohledem ve tváři sleduje snažení celé té mordparty. Byl jsem si jist, že v tom okamžiku už dávno věděl vše, co potřeboval.

Já jsem se jen tak motal kolem, skryt v anonymní modři zvědavců, kteří se sem seběhli, než je směnový mistr nahnal zpět na pracoviště. A pak jsem také něco objevil. Na travnaté ploše, která by se výborně hodila ke hře v kriket, jsem spatřil zvláštní stopy. Nepodobaly se ničemu, co jsem kdy do té doby viděl. Vůbec nevím, jak bych je popsal, měly tvar zhruba jako přespríliš zakulacené velké písmeno U, v průměru mohly mít tak šest sedm palců. Seřazeny do dvojstupu mířily k bráně závodu. Napočítal jsem jich šest nebo sedm, potom poněkud vlhký terén končil a stopy už nebyly patrné.

Ale – a teď mě napadlo něco zajímavého. Proč by měly ty stopy mířit k bráně závodu, co když mířily od brány? Vždyť já přece

nevím, co ty otisky způsobilo a kterým směrem se to tajemné něco vlastně pohybovalo.

Rozhodl jsem se, že o těch stopách musím říct Holmesovi.

Holmes mezitím využil toho, že nás Henry Maxwell na chvíli opustil, a vydal se do kanceláří, kde si popovídal s několika lidmi, a dokonce si nechal opsat jednu objednávku. Přiznám se, že někdy vedl hovory až příliš odborné a tomu jeho zájmu o příruby jsem vůbec nerozuměl.

* * *

Konečně jsme byli z toho nezáživného a nevlídného závodu venku. Holmes říkal, že mezitím získal svolení k návštěvě policejní márnice. Nedal totiž jinak, než že si musí prohlédnout tělo zavražděného pána Harolda Maxwella.

Pan Henry Maxwell byl tak laskav a půjčil nám na cestu svůj vlastní parovůz i s řidičem, nemuseli jsme tedy spoléhat na omnibusy, které zde jezdí skutečně jen velmi nepravidelně.

Provozní ředitel měl k dispozici ten nejmodernější vůz Bentley s Francisovou turbínou a třístupňovou převodovkou. Oproti běžným modelům s dvojcinným Wattovým motorem byl mnohem tišší, vypouštěl méně zplodin a zanechával jen nepatrnou parní stopu. Byl také dobře o šest set liber lehčí. A také několikanásobně dražší.

Řidič se tu bezvadně vyznal a plnou, téměř pětadvacetimílovou rychlostí nás velmi rychle provezl ulicemi do centra města.

Konstábl 62, který měl službu, varoval Holmese, že to nebude hezký pohled, ale můj přítel na té návštěvě trval.

Ani pro mne, lékaře, který prošel bojišti v Afghánistánu, to nebyl nijak příjemný zážitek. Zažil jsem už mnoho krutostí, ale s takto poničeným lidským tělem bychom se mohli setkat nanejvýš tak u kanibalů, ale s nimi jsem zatím neměl co do činění.

Tělo mrtvého pána Maxwella, či spíš to, co z něj zbylo, bylo doslova uvařené.

Roztrhané na kusy tím nesmírným přetlakem před námi ležely zdánlivě nesouvisející orgány. Jen těžko bylo lze identifikovat, co byly ruce a co nohy. Spečená kůže místy ještě pokrývala neurčité kusy svaloviny, z nichž vyčnívaly kosti a jakoby připálené identifikovatelné vnitřnosti.

Vyznám se samozřejmě v anatomii, ale sestavit z těchto součástí celé tělo člověka bych se neodvážil. Brzy jsem dospěl k závěru, že zde tělo není celé, pravděpodobně se stalo, že některé menší kusy svaloviny i skeletu se dostaly do potrubí i za revizní mříž a pokračovaly, hnány tlakem páry, dál směrem ke spotřebiteli. Může se tedy stát, že dodávka páry bude v některých částech města nějaký čas ještě omezena, ale to už nebylo otázkou našeho vyšetřování.

Holmes byl spokojen. Zatímco já jsem musel vyjít na čerstvý vzduch, abych se trochu vzpamatoval z toho šokujícího zážitku, Holmes vytáhl z té změti hlavu s prázdnýma očima a rozbitým chrupem a začal ji podrobně zkoumat.

Vyšel za mnou asi po čtvrt hodině a suše mi sdělil aspoň některé výsledky svého pozorování.

„Vrah nebohého pana Maxwella podřízl, než jeho mrtvolu uklidil do parovodu. Pravděpodobně ho tam přivezl již mrtvého.“

„Ale jak to dokázal, aby ho přitom nikdo neviděl?“ zeptal jsem se.

„Udělal to v noci, Watsone, a zařídil to tak, aby na pracovišti nikdo nebyl.“

„Kdo může ale nařídít všem pracovníkům, aby z pracoviště v noci odešli?“

„Uvažujte, Watsone, a okruh podezřelých se vám velice zúží. Můžeme si ale být jisti, že Daniel Seals tyto pravomoci neměl.“

„Chcete snad říct, že pracoviště nechal vyklidit sám nebohý pan Maxwell?“ podivil jsem se.

Holmes pokrčil rameny.

„Nejdříve si zajdeme do policejní věznice, a pak se podíváme do rodinného sídla Maxwellů,“ odpověděl.

* * *

Policejní věznice se nacházela z druhé strany téže budovy. Řidič na nás poslušně čekal před vjezdem, zatímco Holmes vyřizoval složité povolení k návštěvě zadrženého. Naštěstí tu bylo jméno Maxwellovy rodiny a také nikoli nepatrný vliv inspektora Lestrada, který ovšem považoval Holmesovo snažení za marné a případ vraždy pana Maxwella téměř za vyřešený. Jistě by rád viděl, jak se Holmes

spálí, a tak mu ponechal volnou ruku, aby Sherlock později nemohl tvrdit, že mu policie házela klacky pod nohy.

Daniel Seals byl zachmuřený mladý muž, nakrátko ostříhaný, oblečený do šedého kopřivového stejnokroje podle poslední vězeňské módy. Nedíval se na Holmesa s nadšením, zdálo se, že ve vězení propadl beznaději a je smířen se svým osudem.

„Už jsem všechno řekl policii,“ namítal a dal najevo, že ho ten rozhovor nebaví a že by se rád vrátil do cely.

Holmes ho zkoumavě sledoval přes husté mříže.

„Jsem přesvědčen, že jste starého pána nezabil,“ řekl pomalu.

„Jakého starého pána?“ rozhořčil se Seals. „Nebylo mu ještě ani šedesát.“

„To on vás zaměstnal v závodě Maxwell a Co.?“

„Co vás nemá. Jakmile se prosléchlo, že si chci vzít Lauru, dal najevo, že mě už nikdy nechce vidět.“

„Tak kdo tedy?“

„Henry, tedy Lauřin bratr. Ten to udělal proti strýcově vůli. Jemu sice nebylo úplně jedno, koho si Laura vezme, ale byl přesvědčen, že v tomto ohledu nehrozí žádné nebezpečí, protože jeho sestra prý určitě přijde k rozumu.“

„Tak proč vás tedy zaměstnal?“

„Jsem odborníkem v oblasti parních technologií, a Maxwellova firma měla v té době velké problémy s efektivností výroby. Mohl bych se vyjádřit možná jasněji – špěla k bankrotu. Henry měl tolik rozumu, že si nenajal právníka, ale technika.“

„A podařilo se vám s tím... ehm... špatným stavem výroby něco udělat?“

„Jsem přesvědčen, že ano, ale všechny mé nové nápady si okamžitě začal přivlastňovat mladý pan Maxwell. Nabyl jsem přesvědčení, že se mělo začít u náhrady zastaralých technologií... Ale myslím, že to zacházím příliš daleko, nemusím snad prozrazovat všechna výrobní tajemství.“

„To mohu zjistit dotazem u každého dělníka,“ namítl Holmes.

„No, když myslíte?“ ušklíbl se Seals. „Ale kvůli parním kotlům tady určitě nejste.“

„Ne, to ne. Chci se vás zeptat, jak to bylo osudnou noc, kdy došlo k vraždě.“

„Já nevím, kdy došlo k vraždě, pane Holmesi, já vím jen, kdy bylo nalezeno v parovodu tělo Lauřina strýce. A protože tělo pana Maxwella se mohlo dostat do parovodu pouze během generální odstávky kotle číslo šest, já sám jsem řekl policii, kdy byl příslušný kus parovodu rozebrán.“

„Tuto dobu považuje policie za okamžik vraždy.“

„Jistě. Potrubí jsem nechal rozebrat já, přesně podle harmonogramu odstávky, bylo potřeba nahradit jeden prorezavělý kus hned na výstupu z kotle. Bohužel, zjistilo se, že nedbalostí dodavatelské firmy jsme dostali náhradní díl sice o správném průměru, ale s jinou roztečí šroubů na přírubě. Tak se stalo, že jsme čekali na nový náhradní díl a potrubí zůstalo v době od dvou do pěti do rána rozebrané, a taky bez dozoru. Ale pane Holmesi, mě by ani ve snu nenapadlo, že...“

„To nechrne stranou. Kde jste tedy byl v době od dvou do pěti hodin? Určitě budete tvrdit, že v posteli.“

„Tam jsem chtěl být, má přítomnost u odstávky v té době nebyla nutná. Neměl jsem čas chodit na večírky jako Maxwell junior, já musel, na rozdíl od něj, pracovat. Dostal jsem však vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“

„Telegram. Byl podepsaný Lauřiným jménem.“

„Zajímavé, a co vám chtěla?“

„Psalo se tam, že mě čeká ve dvě hodiny v noci na parkovišti v East Blean Wood. Někdy jsme se tam scházeli. Prý to je velmi důležité. Divil jsem se sice té noční době, ale důležité věci je třeba někdy vyřizovat i tehdy, když se nám to nelíbí.“

„A co vám řekla tak důležitého?“

„Vůbec nic, protože tam nepřijela. Čekal jsem až do čtyř, pak už nemělo cenu jít spát, tak jsem se vrátil do zaměstnání. V půl šesté ráno už jsem řídil sestavení potrubí.“

„Vy jste tam jel služebním parovozem?“

„Jistě, mám vůz nepřetržitě k dispozici.“

„Tak vám to může dosvědčit řidič!“

„Nemůže. Žádného řidiče nemám, vůz si řídím sám. Je to takový můj koníček.“

„Aha, a kdo vás na tom parkovišti viděl?“

„No... Nikdo. Za celou tu dobu nikdo kolem neprojel. Navíc byla tma, nikde žádné osvětlení.“

„Jistě, zdá se, že vás tam někdo vylákal. A máte ten telegram?“

„Jistě,“ sáhl Daniel Seals do kapsy a podával Holmesovi kousek papíru.

„Odesláno z pošty v Canterbury den před vraždou, v osm třicet dopoledne. Ukázal jste ten telegram policii?“

„Ale jistě, ale oni řekli, že jsem si ho poslal sám.“

Tady jsem zpozorněl, někdy jsou policejní metody vyšetřování skutečně až příliš přímočaré.

„Vy jste ten telegram nosil celé ty dny od vraždy u sebe?“

„Ale kdež, hodil jsem jej do zásuvky pracovního stolu, a odsud jsem ho vytáhl, když jsem ho chtěl ukázat policii. Když mě krátce potom zatkli, vzal jsem si ten lístek s sebou jako vlastně jediný důkaz nevin. Není mi k ničemu,“ dodal nešťastně.

„Mohu si ten telegram nechat?“ zeptal se Holmes.

„Pokud vám k něčemu bude,“ pokrčil rameny Seals. „Já už ho nepotřebuji.“

* * *

Rodinné sídlo Maxwellů bylo vzdáleno od závodu asi dvanáct mil po silnici. Trochu nás překvapilo, že z Canterbury do Herne Bay nevedla cesta přímým směrem, ale velkým obloukem se vyhýbala hlubokému lesu zvanému East Blean Wood. Byla to vlastně ohrazená obora, která svou severní stranou přiléhala k panství Maxwellů.

Pan Maxwell junior se s námi nevracel, měl v závodě ještě mnoho povinností a hlavně musel být k dispozici pro vyšetřování inspektora Lestrada. Bylo však nepochybné, že další kroky pana inspektora povedou rovněž na toto kouzelné místo, měli jsme tedy malý náskok.

Zámek Maxwell v Herne Bay byl vskutku honosným sídlem. Obklopen nádhernou anglickou zahradou na vysokém útesu nad mořem, lepší polohu si pan Maxwell nemohl vybrat.

Uvítala nás slečna Laura Maxwelllová, která již o našem příchodu byla zpravena.

„Ach, pane Holmesi, já jsem tak nešťastná,“ vypadala jako jedno slzavé údolí. „Komorník Bradley sloužil naší rodině déle než čtyřicet let. Byl to hodný pán, který by neublížil ani mouše, a teď ho potkal tak strašlivý osud.“

Vím jen, že Holmes koktal nějaká slova útěchy, která stejně příliš nepomohla. Slečna Laura odložila svůj vycházkový oděv, v němž mi připadala poněkud upjatá. Uvítala nás ve slušivém domácím kostýmku bez šněrovačky, na nohou měla jednoduché pantoflíčky a vlasy měla roztomile rozčepýřené. Jako kdybychom se setkali s úplně jinou ženou, jen ten smutek na její tváři se prohloubil. Čekal jsem, že ji Holmes seznámí s dosavadním výsledkem a utěší ji, že její milý už je mimo podezření, ale můj přítel takticky převedl hovor jinam a brzy se bavil se slečnou Laurou o oboře a o tom, jakou zvěř zde pan Maxwell choval. A Laura nedala jinak, než že nám zvěřinec ukáže, a já jsem nechápal, proč se Holmes nechává zdržovat takovými podružnostmi.

Slečna Maxwelllová věděla, jak zvěř přilákat. Nasypala do krmelce různé laskominy a záhy se začali scházet jeleni i laně, kanci i bachyně s mláďaty, zdáli jsem spatřil několik daňků, a pak se ukázalo i několik koní, kteří jsou v Británii chováni poměrně vzácně. Tyto exempláře byly prý údajně dovezeny z oblasti Altaje, z nekonečných asijských stepí.

Ted' už dívka pookřála a zdálo se, že v oboře je ve svém živlu. Mnohá zvířata nazývala jmény a koně se dokonce nechali krmit z ruky. Vždy jsem měl za to, že se ta nádherná zvířata živí výhradně trávou, a tak jsem s překvapením sledoval, jak si pochutnávají na mrkvi a jablkách.

Laura nás zavedla do malého stavení, které sloužilo zvířatům za přístřešek při nepříznivém počasí; bylo tu několik žlabů, do nichž se sypalo krmivo. Na stěně na velkých skobách viselo několik kožených řemenů a také záhadný předmět, který mi nepřipomínal nic, co bych znal. Jako kdyby to byla příčka provazového žebříku, rázně ukončená masivním koženým pruhem.

Podlaha byla vysypaná pilinami. Holmes se několikrát sehnul, několikrát sebral hrst pilin a díval se na ně lupou. Pak jen pokýval hlavou, ale opět mi nic neřekl. Snažil jsem se vidět to, co on, ale pro mne to byly obyčejné dřevěné piliny.

Ale ty zvláštní stopy, které jsem náhle zahlédl! Už jsem je opravdu někde viděl? Určitě si jich všiml i Holmes.

Pak nás slečna Maxwelllová provedla rodinným sídlem, ve velkém salonu pro nás přichystala bohaté pohoštění. Palác se jen hemžil služebnictvem, bylo zřejmé, že pan Maxwell na rodinné pohodě nešetřil.

Seznámila nás také s poněkud potrhkým bratrancem Teddym, kterému bylo něco kolem pětácti a jehož jediným zájmem bylo studium starých atlasů, map a hvězdné oblohy. Ač se účastnil debaty u čaje, nebyl schopen přidat jedinou repliku o aktuálním počasí a neustále chtěl stáčet hovor na kometu, která se měla na obloze objevit příští týden.

Holmes mu položil několik otázek, které nepřímě směřovaly k vyšetřovanému případu, ale ukázalo se, že ten muž žije mimo reálný svět.

Pak se tu objevila bigotní sestřenka Elisabeth, Teddyho sestra, stará panna dávno zralá na vdávání, s upjatou tváří a oblečená tak staromódně, až jsem se nedivil, že si ji nikdo nechce vzít, a to i přes značný majetek, kterým musela disponovat. Hleděla na svět úzkým otvorem v krajkovém čepečku, který jinak obepínal celou hlavu. Z její tváře jsme mohli zahlédnout nanejvýš nos a velká ústa, která se prakticky nezastavila. Šedé, takřka bezbarvé šaty učinily z této ženy bezpohlavní osobu. Během deseti minut dokázala zcela rozvrátit pohodu, která u stolu vládla, protože dokázala pohanět ten vynikající jablečný koláč, který nám všem tak chutnal, vnesla sem dvě nebo tři pomluvy týkající se nebohého pana Bradleyho, a osočila kuchařku z nekalých sexuálních praktik. Všichni jsme si oddechli, když našla v oříškovém pudinku kousek skořápky a hnala se do kuchyně vyčinit za ten hrubý nedostatek kuchaři.

Usoudil jsem, že tato dáma by zcela jistě nedokázala zavraždit starého pána, a pokud ano, tak výhradně jazykem, ale už by neměla

dostatek fyzických sil, aby mrtvé tělo odnesla dvanáct mil daleko a nacpala je do potrubí.

Pak konečně dorazil i pan Henry Maxwell. Pro tuto příležitost se převlékl do žaketu, ale oděv jako kdyby se přizpůsobil jeho psychickému stavu a visel na něm jako na věšáku. Bylo zjevné, že komorníkovu smrt nesl mladý muž těžce. Začal tím, že si dal skotskou, což by za jiných okolností mohlo být v tuto odpolední dobu považováno za výstřednost. Oznámil nám, že se ještě musí vrátit do továrny, a že je zde vlastně na výslovnou žádost pana Holmese.

A tak teď musel Holmes kousnout do kyselého jablka a zeptat se všech přítomných, co dělali tu noc, kdy zemřel strýc Harold; takticky se vyhnul jakékoli zmínce o vraždě.

Odpověď byla až překvapivě shodná. Všichni se účastnili oslavy narozenin bratrance Teddyho, a to od osmé hodiny večerní; sešlo se tu nejméně padesát lidí z blízkého i dalekého okolí. Poslední hosté odešli někdy kolem čtvrté ráno. Nikdo z přítomných se z rodinného sídla v Heme Bay nevzdálil a vlastně ani nemohl, protože byli všichni všem na očích. Dostalo se nám nejrůznějšího svědectví o nemožné hudbě, která hrála pouze na akustické a nikoli parní nástroje, o přeplněném tanečním parketu, jednotvárném občerstvení a hráčském doupěti plném neřesti; tu poslední poznámku přidala k nejlepšímu slečna Elisabeth a Henry Maxwell doplnil, že se v salonku hrál whist. Všichni členové Maxwellovy rodiny byli na místě, s výjimkou strýce Harolda, který se hned zvečera omluvil, a pak Daniela Sealse, ale ten do rodiny oficiálně nepatřil.

Důležité bylo, že za celou tu dobu nikdo nikam neodešel, což si všichni dosvědčili navzájem.

Bylo to zvláštní, protože vrah pravděpodobně seděl mezi námi, pokud to nebyl někdo ze služebnictva, které Holmes hodlal vyslechnout později.

Věděl jsem, že na cestu do Canterbury je potřeba přinejmenším pětadvaceti minut, pokud by vrah použil parovozu, a stejný čas na cestu zpět. A to se navíc musel zdržet samotnou vraždou a umístěním mrtvého těla do parovodu. Takže potřeboval přinejmenším hodinu času.

Holmes měl již prostudované všechny jízdní řády, a tak klidně všem oznámil, že poslední omnibus do Canterbury odjížděl v jednadvacet hodin a první omnibus směrem zpět se vracel kolem sedmé ráno. Vrah tedy nemohl využít veřejné dopravy.

„Takže to nakonec přece jen musel být ten nebohý Seals?“ prohodil jen tak mimochodem Henry Maxwell, a na ta slova reagovala Laura tichým výkřikem.

„Tak kdo to tedy byl?“ vyprskl Henry. „Nikdo se odsud nemohl dostat ani na deset minut, a on byl v závodě celou noc!“

„Ale proč by strýčka zabíjel?“ vzlykla Laura.

„Aby si tě mohl vzít, ty uječená náno! Strýc by takový sňatek nikdy nepřipustil. S takovým nýmandem!“

„Ty ho neznáš!“ dala se do křiku Laura.

Laura si s Henrym začala vyčítat vše, co si navzájem udělali během posledních pěti let, a nebyli k zastavení. Henryho poznámka byla ale vskutku nevhodná a do vyšetřování mohla vnést jen zmatek, kdyby tu ovšem nebyl můj přítel Holmes.

Prozatím nechal sourozence, ať se hádají, a nechal si zavolat nočního vrátného. Ten nás všechny ujistil, že mezi jednadvacátou a třetí hodinou ranní žádný z parovozů, kterým přibyli hosté, neopustil parkoviště nedaleko sídla, a parovůz pana Harolda Maxwella odjel již ve dvacet hodin i s řidičem a do rána se nevrátil.

To později potvrdil i šofér pana Maxwella. Odvezl svého pána do továrny a pak mu dal pan Harold Maxwell volno do jedné hodiny. Řidič se zdráhal říct, kde byl, až nakonec musel Holmes přitlačit a tak jsme se dověděli jméno nočního podniku, kde si na něj určitě budou pamatovat. Pochopil jsem, že se jedná o nevěstinec. V půl druhé již řidič čekal za volantem svého vozu, ale protože pan Maxwell stále nešel, nakonec za tím volantem usnul a probudilo ho až jasné ráno.

Věděli jsme rovněž, že dělníci se kolem rozebraného potrubí začali scházet už kolem šesté a v devět hodin byl poslední chybějící kus parovodu usazen na patřičném místě.

Nakonec se Holmesovi podařilo tu roztržku přerušit. Položil všem přítomným zajímavou otázku:

„Prohlédl jsem si vaši oboru, máte tu skutečně vzácné kusy zvěře. Ale mě zajímá jedna věc. V malém přístěnku, kde se lidé i zvířata mohou schovat před deštěm, jsem našel zajímavý kožený výrobek. Nejsem si jist, k čemu slouží. Je asi takhle široký,“ Holmes nastavil ruce do vzdálenosti asi tři čtvrtě yardu od sebe, „a zdá se, jako by z toho kusu visely stupačky. Přiznám se, že jsem podobně zpracovaný kus kůže nikdy neviděl.“

Všichni vrtěli hlavou a Laura podotkla, že sice podobný předmět na stěně stáje už viděla, ale nikdy ji nenapadlo zeptat se strýce Harolda, k čemu by mohl být dobrý.

„Nevadí, asi to nechal vyrobit nebohý pan Maxwell. Je tu někde ve městě nějaký řemenář, který by něco podobného dokázal?“

Slečna Laura nás odkázala na rodinný podnik pana Forda v Canterbury.

Holmes poděkoval a řekl:

„Děkuji vám, přátelé, za pohostinství, a omlouvám se, pokud jsem vám svými otázkami způsobil jisté nesnáze. Vidím z okna, že se blíží inspektor Lestrade, a obávám se, že ten už tolik taktu mít nebude. Ostatně, nevidíme se naposledy. Pokud vím, zítra ráno se bude veřejně číst závěť pana Maxwella, a já bych rád byl u toho. Možná se pak mnohé vyjasní.“

Bylo kolem šesté. V zahradě jsme skutečně potkali nasupeného Lestrada, který s nelibostí nesl, že Holmes tady byl dřív.

Odjeli jsme do Canterbury, kde Holmes objednal nocleh v hotelu.

Divil jsem se, proč se nechce vrátit do Londýna.

„Případ je prakticky vyřešen, Watsoně,“ prohlásil. „Musím si ale ujasnit ještě několik detailů. Povečeříme a pak zajdeme za panem řemenářem.“

* * *

Je třeba říct, že v hotelu Hot Steam nevařili zas tak špatně, ale přece jen není nad domácí stravu. Po večeři jsme vypili každý sklenku sherry, odmítli jsme nabídku vrchního, abychom navštívili přilehlou hernu, kde se hraje kulečník a whist, a pak Holmes rozhodl, že se vydáme do ulic.

Prošli jsme kolem skvostné katedrály. Hlahol zvonů nás zval na večerní pobožnost, ale Holmes mířil za jiným cílem. V uličce St.

Alphage Lane bezpečně našel malý řemenářský krámeček. Jméno pana Alfreda Forda jsme mohli spatřit na vývěsním štítu.

Vešli jsme dovnitř. Zvonek nade dveřmi zazvonil, ale nikdo nám nešel vstříc. Dýchla na nás ta zvláštní vůně vydělané kůže.

Krámeček byl prázdný. Rozhlížel jsem se po regálech; viděli jsme tady spoustu řemenů nejružnější šíře, byly vhodné jak pro domácí rozvody, tak i pro malé rodinné podniky. Rozsáhlé řemenové systémy pro velké provozy pan Ford nevyráběl, to přenechal konkurenci.

Kromě řemenů se zde nabízely i další kožedělné výrobky, zejména brašny a různě velké schránky.

Ale kde je pan Ford? Holmes netrpělivě otevřel a zavřel dveře, čímž uvedl znovu do chodu zvonek, ale pan Ford se neozýval. Můj přítel tedy odhrnul závěs, který odděloval prodejnu od skladových prostorů. Potom rozžal parní lampu a já mohl vidět totéž, co on. Nešťastný řemenář ležel na zemi v tratolišti krve. Bezohledný vrah jej probodl nožem nebo jiným bodným nástrojem.

Tělo bylo ještě teplé, k vraždě tedy muselo dojít nedávno, nejpozději před půl hodinou. Při prvním ohledání jsem zjistil, že rána ostrým nástrojem přetřela aortu a smrt nastala krátce poté.

Holmes stál bez hnutí a usilovně přemýšlel, potom se chopil telefonu a zavolal na policii.

K našemu překvapení dorazil s místními strážníky i inspektor Lestrade.

„Co vy tu pohledáváte, Holmesi?“ ptal se ten muž s nelibostí.

„Obávám se, že tato vražda úzce souvisí se zločinem v Maxwellově továrně,“ odpověděl klidně Holmes.

„Vy vidíte všude trávu růst,“ řekl s opovržením Lestrade. „Je sice pravda, že to je již třetí zločin v tak poklidném městečku v krátké době, ale to neznamená, že vrah musí být jeden a týž člověk. Tady se zjevně jedná o rodinný spor, který nemá s tragédií v rodině Maxwellů nic společného,“ vydedukoval Lestrade a vypakoval Holmese i mne ze dveří.

Holmes se nebránil, věděl patrně už vše, co potřeboval. Vraceli jsme se do hotelu. Dost mě ale překvapilo, že ve chvíli, kdy jsem uléhal do postele, zmožen po celodenním vyšetřování, Holmes v

sobě našel ještě tolik energie, aby odešel z pokoje s tím, že si musí ještě něco zařídit a že se nemám nechat rušit. Zjevně mě u toho nepotřeboval. Budiž.

Vrátil se až kolem třetí a neprozradil mi, kde byl. Nenaléhal jsem. Dobře jsem věděl, že přítel vše řekne v pravou chvíli.

* * *

Ráno bylo zlověstně mlhavé a rodinné sídlo Maxwellů jako kdyby se vůbec nechtělo probudit. Sluha v livreji nás zavedl po štěrkové cestičce do salonu, kde už byli shromážděni všichni, kteří měli ke starému pánovi nějaký vztah nebo mohli ze závěti dědit, tedy především sourozenci Maxwellovi, bratranec Teddy a sestřenka Elisabeth. Dále většina služebnictva, a pak Holmes a já. Sherlock vyzval i inspektora Lestrada, aby se dostavil, ale ten se nechal slyšet, že případ je vyřešen, a že nebude ztrácet čas. Vládla tu napjatá atmosféra. Sluha roznášel občerstvení.

Trochu jsem se podívil, protože Holmes asi na patnáct minut zmizel a ponechal mne tu samotného jako kůl v plotě se sklenkou sherry v ruce. Nakonec odkudsi přivlekl neforemný předmět podivného tvaru, zabalený do stanového dílce. Když jsem se ho na něj zeptal, vůbec neodpověděl.

Úderem jedenácté hodiny vkročil do místnosti notář, pan Taylor. Nejdříve odložil cylindr a rukavičky a potom z brašny vyňal velkou obálku. Nechal nás překontrolovat pečete a potom obálku roztrhl. Do naprostého ticha se ozýval jeho klidný hlas.

„Já, Harold William Maxwell, při plném vědomí a za přítomnosti svědků pana Bradleyho a pana Theodora Maxwella, sepisuji tuto poslední vůli.

Žádám, aby po mé smrti se s veškerým majetkem naložilo takto:

Panu Bradleymu, svému komorníkovi, odkazuji tisíc liber.“

Nu, byla to slušná částka, bohužel pan Bradley už ji nevyužije. „Panu Theodoru Maxwellovi odkazuji pět tisíc liber.“

Bratranec Teddy jako kdyby ani nevnímal, že právě slušně zbohatl. Stejnou částku dostala i sestřenka Elisabeth, na níž i přes tu škvíru v čepci bylo vidět, že je tak malou částkou pohoršena. Pak podělil Maxwell celé služebnictvo částkami od dvou do pěti set liber. Nezapomněl ani na chudé a deset tisíc liber věnoval Armádě spásy.

Konečně se pan Taylor prokousal k nejdůležitější části závěti, to vše, to zatím byly jen drobty. Šlo o tisíce, teď půjde o stovky milionů. „Svému synovci Henrymu Maxwelllovi odkazuji jednu libru.“ Nastalo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík na perský koberec. Výraz, který jsem mohl vyčíst v obličeji Henryho Maxwella, odpovídal boxerovi zahnanému do červeného rohu. Do tváře se mu vhrnula krev, až se zdálo, že se chystá vybuchnout jako kotle, které se mohly stát jeho majetkem. Ale pan Taylor pokračoval v četbě: „Větší podíl z dědictví si nezaslouží pro svůj nezřízený život, styky s podezřelými osobami a marnění rodinného majetku.“

Tato slova byla překvapením i pro všechny přítomné, ale četba závěti ještě neskončila.

„Veškerý ostatní movitý i nemovitý majetek včetně kontrolního balíku akcií firmy Maxwell & Co. a rodinného sídla v Herne Bay připadá mé neteři Lauře Maxwelllové, pokud se zaručí, že zachová dobré jméno firmy. Tímto prohlašuji, že už nemám žádné námitky k jejímu případnému sňatku s panem Danielem Sealsem. Přesvědčil jsem se, že je to řádný a pracovitý mladý muž.“

Pan Taylor sklapl desky.

Laura propukla v hlasitý pláč. Henrym cloumal bezmezný vztek: „Tu závěť napadnu u soudu! Strýc tu listinu musel psát, když byl zcela nepřičetný!“

„Počkejte okamžik,“ ujal se slova Sherlock Holmes. „Ještě než začnete dělat ukvapená rozhodnutí, pane Maxwelle, měli bychom si ujasnit pár věcí. Pane Taylore,“ obrátil se Holmes k notáři. „Kdy jste s panem Haroldem Maxwellem sepsal tuto závěť?“

„Je to zvláštní, ale stalo se tak jen několik hodin předtím, než zemřel. Večer dne 18. května.“

„Vskutku zajímavé. Pan Maxwell sepiše závěť a o několik hodin později už je mrtev. Ptejme se, komu nejvíc prospěla změna závěti?“

„Na to nesmím přímo odpovédět,“ řekl pan Taylor. „Nejsem oprávněn sdělit znění původní závěti. Ta je již neplatná a byla zničena.“

„To se dá ale snadno odhadnout. V té byl pravděpodobně univerzálním dědicem pan Henry Maxwell. To se změnilo jediným škrtem pera, univerzálním dědicem se stává slečna Laura

Maxwellová a s ní také pan Daniel Seals, který se toho času stále ještě nachází ve vězeňské cele.

Tímto se stává slečna Laura hlavní podezřelou.“

„Ale pane Holmesi“ vyskočila dívka ze svého křesla. „Já... Já... Já přece strýce nezabila!“

„Vydržte ještě chvíli,“ odbyl ji Holmes pokynem ruky. „Proč tedy ten spěch s vraždou? Měl vrah strach, že pan Maxwell obsah závěti změní? Pane Taylore, kdy vám pan Maxwell oznámil, že chce změnit závět’?“

„Odpoledne 18. května. Telefonicky.“

„Víte, odkud volal?“

„Ne, to nevím, ale slyšel jsem ve sluchátku hukot strojů. Pravděpodobně tedy ze závodu.“

„Takže,“ pokračoval Holmes, „odpoledne toho dne se pan Maxwell rozhodne změnit závět’ a volá svému notáři. Kdo mohl slyšet ten telefonický hovor? Byla to slečna Laura?“

Na chvíli se rozhostilo ticho.

„Ne, ona to být nemohla, do závodu přece nechodí. Ale zaměstnán tam je ze zde přítomných její bratr Henry a samozřejmě také Dan Seals. A tak si položme další logickou otázku – co když chtěl vrah zabránit změně závěti? Co když o této změně pan Maxwell hovořil už dlouho a ten den se stalo něco, co to rozhodnutí uspíšilo. Kdo měl prospěch z předchozí závěti? Předpokládáme oprávněně, že to byl pan Henry Maxwell.“ Tentokrát byl pln spravedlivého rozhořčení Lauřin bratr.

„Pane Holmesi, proč se pořád tu vraždu snažíte hodit na někoho jiného? Důkazy proti Sealsovi jsou nad slunce jasnější!“

„Uvidíme, jaké jsou to důkazy,“ odsekl Holmes. Už i u mne ztratil mladý pan Maxwell poslední sympatie. „Jakápak se asi odpoledne toho dne dostala k uším pana Harolda Maxwella zpráva? Že jeho synovec večer předtím opět navštívil kasino v hotelu Hot Steam a během jediné noci dokázal prohrát víc než dva tisíce liber. Peníze, které mu nepatřily, peníze, které byly rodinným majetkem, si mladý hej sek prohrává v parní ruletě.“

„Řekl jste – hejsek, pane Holmesi? Kdybyste byl šlechtic jako já, tak bych vás vyzval na souboj!“

Holmes dělal, jako kdyby ho neslyšel.

„To byla poslední kapka. Pan Harold Maxwell se rozhodl jednat. Zavolał si svého synovce do kanceláře, a tam spolu měli dlouhý spor. Stěny jsou tenké, pane Maxwelle. Potom pan Harold Maxwell zavolał notáře, a tak jste se, mladý muži, rozhodl zbavit strýce dřív, než závěť změní, ale netušil jste, že to půjde tak rychle.“

„Já to odmítám poslouchat,“ kypěl Henry Maxwell. „Jsem nařčen bez jediného důkazu z vraždy a vy všichni tomu nasloucháte!“

„Nasloucháme,“ špitla Laura, „protože to, co říká pan Holmes, je velice zajímavé.“

„Mám tady jeden zajímavý papír, pane Maxwelli. Je to kopie objednávky náhradního dílu potrubí. Výslovně je zde uvedeno, že se má dodat potrubí s přírubou o rozteči otvorů pro šrouby dva a půl palce. Nemýlím-li se, u opravovaného potrubí se však používají příruby s roztečí tří palců.“

„Co má být, došlo k chybě,“ namítl Maxwell.

„Zajímavé, že chyby se dopustil takový odborník, jako jste vy, pane Maxwelle. Pokud jsem si dobře povšiml, jste pod tou objednávkou podepsán. Měl jsem možnost se dovědět, že potrubí s přírubou o rozteči dva a půl palce se ve vašem závodě vůbec nepoužívají. Tuším, že vám velice záleželo na tom, aby potrubí zůstalo nějakou dobu rozebrané.“

„To všechno je nesmysl. Vždyť jsem byl celou noc na večírku, všichni jste mě tam viděli. Abych se dostal do závodu a zpátky, k tomu jsem vůbec neměl příležitost!“

„Ale měl, pane Maxwelle,“ zněla Holmesova rozhodná slova. „Měl jste tu noc na sobě stejné kalhoty jako dnes?“

„Já nevím, snad ano, kdo si to má pamatovat?“

„Tak nám řekněte, proč jsou na vnitřní straně nohavice tak vyleštěné.“

„To byste se měl zeptat krejčího nebo služebnictva.“

„Ale já se ptám vás, pane Maxwelle. Vysvětlete nám, proč z těch kalhot je cítit koňský pot?“ udeřil Holmes.

„Vy jste se snad zbláznil?“

„Ale kdež,“ usmál se Holmes. „Vy jste věděl, že můžete těch několik mil do závodu ujet napříč lesem během deseti minut.“

Nejdříve jste odstranil z cesty Sealse, že jste mu poslal falešný telegram, a věděl jste, že on na to zapadlé místo jistě půjde. Potom jste se nenápadně vytratil z večírku, sedl jste na koně a odjel do závodu Maxwell & Co.“

„Na koně? Na koně?“ divili se všichni přítomní.

„Ovšem, na koně. Je to dávno zapomenutý způsob dopravy. Již stovky let používáme parní stroje a zapomněli jsme na věrné pomocníky minulosti, pocházející z živočišné říše. Chováme koně v oborách. Jak směšné. Dopřáváme si koňské bifteky. Jak odporné! To jen pan Harold Maxwell oživil ten starý zvyk a naučil se jezdit na koni, a zasvětil do toho i vás.

Kůň se může pohybovat rychlostí i třicet pět mil za hodinu, je tedy mnohem rychlejší než naše těžké parovozy. Jednal jste rychle. Odvedl jste strýce pod nějakou záminkou k rozebranému potrubí, tam jste ho zabil a mrtvé tělo strčil do parovodu. Pro vás, jako pro tělesně zdatného muže, to nebyl žádný problém. Pak jste opět sedl na koně a rychle jste se vrátil zpět. Toho, že jste byl pryč, si nikdo ani nevšiml.“

„Jste směšný, Holmesi,“ zuřil Henry.

„Až předáme vaše kalhoty k rozboru, najdou se v nich stopy koňského potu. Je docela dobře možné, že na nich najdou i stopy krve. Lidské krve. A až dostanou do ruky experti toto sedlo,“ a Holmes konečně rozbalil ten balík a vytáhl z něj cosi, co nepřipomínalo nic známého, „najdou na něm vaše otisky prstů. Pro přítomné – tento kožený předmět se přehodí přes hřbet koně a upevní se popruhem. Když člověk do tohoto zařízení usedne, nohy se mu dostanou přesně do těchto stupaček. Jízda na koni je pak mnohem snazší.

Chtěl jste sedlo zničit, když jsem vám byl na stopě, ale už se vám to nepodařilo. Tak jste aspoň zabil řemenáře Forda, který by dosvědčil, že jste si toto sedlo na míru nechal u něj zhotovit. Bohužel jsem se včera zdržel na večeři, i když jsem měl vědět, že řemenáři hrozí nebezpečí. Nenapadlo mě ale, že budete mít tolik odvahy, abyste vraždil v jeho dílně za bílého dne.

Zbavil jste se ho jako nepohodlného svědka, ale musel jste se zbavit ještě jednoho muže. Toho, který vás viděl, jak na koni jezdíte,

ale současně i toho, který vás na koni patrně učil jezdit. Byl to nebohý pan Bradley, co říkáte, pane Maxwelle? Zabil jste ho ve stáji a špatně jste zamaskoval stopy krve. Pak jste přehodil mrtvé tělo přes koňský hřbet a odjel s ním v noci do závodu, kde opět, jaká to náhoda, bylo rozebráno stejné potrubí. Tentokrát jste byl pečlivější; odvezl jste na testovacím vozíku mrtvé tělo až k revizní mříži a umístil jste je tak, aby co nejméně bránilo průtoku páry.“

„Já nejel na koni do závodu, jel jsem do města,“ zkusil to ještě jednou Henry Maxwell, ale to už věděl, že prohrál.

„Do města? Do herny v hotelu Hot Steam, abyste tam zase prohrál několik set liber? Tam si moc dobře pamatují, kolik jste jim naposledy zůstal dlužen.

Pane Henry Maxwelle...“

Ale v tom okamžiku Henry Maxwell vyskočil z křesla, až se převrátilo, rozrazil dveře na balkon a seskočil do zahrady. Utíkal jako šílený směrem k oboře.

Vyběhli jsme za ním, ale než jsme se dostali ven dveřmi – věřte, opravdu se mi nechtělo skákat z výšky pěti yardů – byl Henry Maxwell v prachu. Ale pak jsme ho spatřili.

Byl to úžasný, neuvěřitelný pohled. Kůň i člověk jako kdyby splynuli v jedinou bytost. Nikdy by mne nenapadlo, že se může člověk udržet na hřbetě tak jankovitého zvířete, jako je kůň, a nikdy by mě nenapadlo, že kůň snese na hřbetě člověka a neshodí ho. Kůň byl v plném cvalu, Henry měl hlavu skloněnou k jeho šíji a v rukou držel tenké kožené řemeny, kterými koně patrně řídil. Kůň měl na hřbetě to, čemu Holmes říkal sedlo.

Hrozilo, že zločinec unikne spravedlnosti, a sáhl jsem tedy po pistoli. Holmes to viděl a nic nenamítal. Zamířil jsem a stiskl spoušť. Dobře jsem mohl sledovat parní stopu střely; minul jsem dobře o čtyři metry.

„Musíte myslet na to, že terč je v pohybu,“ nabádal mne Holmes. „Mířte pět yardů před něj.“

Poslechl jsem ho, další výstřel prolétl těsně kolem koňského nosu. Sice jsem opět nezasáhl, ale kůň se svistotu žhavé páry polekal. Postavil se na zadní, až se zdálo, že jezdec spadne, ale Henry

Maxwell koně zvládl. Zvíře záhy dopadlo na všechny čtyři a vyběhlo opět jiným směrem, tentokrát k oboře.

Pak se ozval hlasitý výkřik. Oba, jezdec i kůň, na chvíli zmizeli za hustými keři, a ven vyběhl už jen Samotný kůň bez jezdce. Běželi jsme k tomu místu.

Stál tam ohromný dub, jehož větve se skláněly těsně k zemi. Pod jednou takovou větví se patrně snažil kůň proběhnout a Henry Maxwell se už nestačil sehnout. Nabodl se na jednu z krátkých větví, jež vyčnívala vstříc jeho pohybu. Bezmocně visel ve výšce tří yardů a nehybné otevřené oči byly důkazem, že z jeho těla již vyprchal život.

Když na okamžik sjel můj pohled k zemi, spatřil jsem tam stejné stopy ve tvaru písmene U, které jsem již jednou zahlédl, nedaleko místa činu v závodě Maxwell & Co.. Holmes mě později poučil, že koňská kopyta je třeba chránit, a proto se jim na nohy přitloukají zvláštní kovové součástky. Říká se jim podkovy.

* * *

„Řekněte mi, Holmesi, kdy jste poprvé pomyslel na možnost, že vrahem je Henry Maxwell?“ zeptal jsem se přítele druhý den odpoledne, když jsme seděli u šálku čaje a Holmes bafal ze své dýmky.

„Nebudete tomu věřit, Watsone, ale pět minut poté, co jsme přišli k tomu rozebranému potrubí.“

„Tomu nevěřím, Holmesi, jak jste na to mohl přijít?“

„Velmi jednoduché. Vy sám jste si také jistě venku všiml otisků koňských kopyt. A když jsem podával ruku panu Henrymu Maxwellovi, ucítil jsem z něj koňský pach, to vysvětlovalo téměř vše, zejména způsob, jakým se mohl velice rychle dostat z rodinného sídla do závodu a zase zpět. Vše ostatní byla už jen rutina.“

„Ale – jak jste mohl vědět, že to jsou otisky právě koňských kopyt? Vždyť nikdo na koni nejezdí, není k tomu důvod...“

„Když vyloučíme vše, co je nemožné,“ odpověděl Sherlock Holmes, „zbude nám ta správná verze. Krom toho, studoval jsem historii, a v učebnicích se tu a tam najde o jízdě na koni zmínka, dokonce jsem se tam dočetl, jak vypadá koňská podkova.“

„Jak prosté, Holmesi,“ odpověděl jsem. „Teď, když už vím, jaká byla pravda, mi všechno připadá tak jednoduché.“

„V tom právě spočívá kouzlo mé detektivní práce, Watsoně. Je třeba si správně utřídit a vysvětlit všechny stopy a svědectví. Kdyby to dokázal Lestrade, byla by má pozice věru velice obtížná.“

Paní Hudsonová ohlásila návštěvu. Byli to pan Daniel Seals a slečna Laura. Přišli Holmesovi poděkovat. Laura zářila štěstím, i když na ní přece jen utkvěl stín smrti bratra, který ji tak zklamal. Pan Seals měl tentokrát na sobě mnohem slušivější oblek, než když jsme ho viděli naposledy. Spatřili jsme ho také v mnohem rozvernější náladě, tím spíš, že nám prozradil, že byl právě jmenován na místo, které uvolnil Henry Maxwell. Když odešli, Holmes si se zájmem prohlížel šek, který zněl na pětimístnou částku.

Petr Schink - Chlapec a jeho trol

Vzdálená dělostřelecká palba otřásla pastouškou a sklepala na podlahu trochu slámy ze střechy. Locke se přihrčil a objal si pažemi dlouhé hubené nohy.

Děda. Děda by věděl, co dělat. Jenže děda zůstal v Ashenhafenu, když se pro ně snažil vyhandlovat místo na kupecké lodi.

Locke se otřásl a popotáhl nosem. Ne kvůli lezavému chladu, se kterým mamě bojoval skomírající ohniček. Vzpomněl si na dědův výraz těsně po tom, co předal překupníkovi veškerý jejich majetek – pozlacený medailon s podobiznou Lockeho matky a těch pár měďáků, co jim ještě zbyly. Výraz nezměrného překvapení, když se ozvala rána a roj borků z dovedně schované dlaňové brokovnice mu utrhł kus boku. Překupník a jeho partáci se smáli jako šílení. Cenili zuby potřísněné žvýkacím tabákem a ještě Lockeho několikrát kopli, když se vrhl na dědovo bezvládné tělo. Už to nemělo cenu.

Umírající stařík strašně páchl výkaly a krví. Do večera se probral jen jednou. Blábolil a volal jméno, které Locke nikdy neslyšel. Žádné poslední rozloučení, žádná moudrá rada. Prostě jen vyzvrátil trochu krve a umřel Lockemu v náručí.

KA-BROOOM.

Locke sebou trhl a po čtyřech se vydal k oknu. Tohle bylo sakra blízko.

Pastouška stála zakousnutá kamennými základy ve svahu pod lesem. Ohrada pro ovce hnla už hezkých pár let stržená a poházená nazdařbůh ve vysoké trávě, a když se sem Locke pozdě odpoledne dostrachal, šlápl bosou nohou do rozeklaných žeber chciplé ovce. Mršiny ležely roztroušené po celém svahu a jen o něco hustší porost dával tušit, že se pod ním skrývá nepěkné překvapení. Teď, těsně před setměním, už trávu pokrývala vrstva jinovatky, třpytící se ve svitu vycházejícího měsíce.

Bylo by to možná romantické, kdyby...

BROOM!

Mina prosvištěla těsně nad střechou, podle rachotu štrejhla o komín a zabořila se o něco výše po svahu. Ihned vybuchla a poslala k čertu asi dvacet metrů čtverečních lesa.

Přes dravou řeku dole se s rachotem a funěním hrnulo několik housenkových tanků. Samohybné stroje zčernalé sazemi rozstříkovaly gejzíry zpěněné vody, najížděly pásy po zrádně vymletém břehu a se vzteklym řevem se snažily přebrodit na druhou stranu. To všechno proto, aby unikly příkrčeným stínům, vyzbrojeným tlouky a kamennými palicemi.

Trolové. Bylo jich možná deset, lezli po dobře obrněných strojích jako opice; s nadlidskou silou ohýbali důmyslné plátování a šhubali na kusy mechanické součásti.

Pomocná hlaveň klikové pušky zaštěkala a jedna z příšer sebou plácla naznak do vody. Z rozervaných střev se kouřilo. Vzápětí popadli další dva trolové spřažené hlavně, rozpálené do ruda, a několika mocnými šťouchanci je vylomili z boku stroje i s krycím pancířem. Kulometčík na ně chvíli vyjeveně zíral, než ho napadlo zalézt hlouběji do útrob mašiny.

Locke odhadl, že se dívá na závěrečné jednání bitvy odehrávající se kus dál za kopcem. Díky rychle postupující tmě rozeznával nezemsky děsivou záři, pulzující mezi holými větvemi. Plameny stravovaly pozůstatky bitevního pole, stroje, lidi i vše živé, co nestihlo zavčasu utéci.

Podle toho, jak usilovně se tanky snažily dostat za vodu, se dalo odhadnout, že pro císařskou stranu se střetnutí nevyvíjelo dobře. Dvěma trolům se podařilo odervat předsunutou řidičskou kukaň s tykadlem periskopu a vyšskubli z útrob mašiny vřeštícího vojáka s koženou kuklou na hlavě. Přes strašlivý lomoz nebylo slyšet, co volá, ale i tak musel být jeho hlas napjatý na samu mez únosnosti, když se donesl až k Lockemu. Dlouho to netrvalo. Trolové se o řidiče chvíli přetahovali jako zpovytá děcka, až jim v tlapách každému zůstal kus krvácejícího masa. Těžko uvěřit, že to sotva před okamžikem byl člověk.

Druhý tank zůstal uvízlý mezi balvany. Voda se dostala do strojovny a přetížený kotel vyluzoval nesnesitelné pištění. Pásový pohon se trhaně roztácel, šhubal ocelovou bestii sem a tam a trolové,

přichycení na bocích, opadávali jako zralé hrušky. Očividně je to bavilo. Mručeli a rytmicky bušili do obrněných boků mechanické příšery. Dokud se stroj neotřásl naposledy, pištění se nezměnilo v nelidský jekot a kotel se neroztrhl. Výbuch otřásl okolními svahy, mohutné rachocení znělo jako obludné říhnutí, pak jako skalní sesuv a nakonec jako docela tiché, téměř nepostřehnutelné hučení, které Locke vnímal někde v břiše.

Skrčený a s rukama na uších vyčkával, až pocit nevolnosti odezní. Když se odvážil vykouknout, ze zdemolovaného tanku zbylo pouhé torzo. Ostré hrany rozšklebené jako rozšlápnutá plechovka, přes kterou se s šuměním žene voda. Uprostřed řeky vznikla okrouhlá tůň a většina trolů zmizela. Výbuch je rozmetal do křoví u břehu, takže Locke ani nevěřil, že před pár chvílemi se dole proháněl nejmníh tucet víc než třímetrových monster.

Zbývající tank využil příležitosti. Výbuch uvolnil z břehu skalní plotnu a vytvořil můstek, na který stroj po několika pokusech najel. Kolébavě se vystrachal z řeky, z podvozku crčely proudy špinavé vody a na pancíři zářily čerstvé škrábance.

To všechno pozoroval z druhého břehu příkrčený stín. Poslední trol počkal, až se tank vydrápe do půli kopce. Řidič z nějakého důvodu pojal přesvědčení, že bezpečný bude jedině hluboko v lesním porostu nad Lockeho útočištěm. Kdo ví, možná to byl chytrý nápad. Vysoko nad sjízdnou cestou mezi skalnatým podložím prorostlým sukovitými kořeny borovic by parní tank hledal opravdu málokdo.

Mašina s roztřeseným návěsem plným černého uhlí se vyškrábala nad pastoušku, když se konečně stín na druhé straně řeky vydal na lov.

Příkrčený trol se vztyčil a Locke teď viděl, že nad obrovskou kostnatou hlavou je ještě jedna, mnohem menší. Jezdec popohnal svého komoně koženým bičikem a trol se bez váhání vrhl do divokých vod. Ledová tříšť mu cákala vysoko nad hlavu, na druhém břehu se doslova vymrštil z řeky a bez zpomalení pokračoval v patách stroje. Stopovat ho i ve tmě nebylo nic složitého. Pásky se zpětnými drapáky vykusovaly ve svahu široké stopy surové hlíny a místy tenkou vrstvou půdy shrnuly až na kámen.

Trol se odrážel dlouhými svalnatými pažemi a od mordy se mu zvedala oblaka páry. Až měl Locke dojem, že se někde hluboko v rozložitém hrudníku ukrývá malý parní stroj.

Ted! Trol dohnal tank a jediným elegantním skokem se přenesl na střeleckou věžičku s trčící hlavní strojní pušky. Locke, stále po čtyřech ale velmi rychle překonal vzdálenost k druhému oknu. Boj ho natolik uchvátil, že zapomněl na vlastní bezpečí.

Dva stíny na věži tanku se oddělily. Trol zůstal na samém vrcholu. Jednou tlapou se držel za úchyt průlezu, druhou zběsile bušil do kupole a s každým hlomozným dutým **KLANG** vytvořil v pancíři prohlubeň. Vůbec si nevšímal, že kliková puška uvízlá v jeho podpaždí se třese jako živá a chrlí do noci desítky kilogramů olova.

Assasin – štíhlý a mrštný jako lasička – se prosmýkl pod hlaveň děla a strčil holou ruku do volného prostoru pod ní. Chvilí se nedělo nic, pak jako by hlaveň ochabla. Svěsila se k zemi a zaburácela poslední sbohem.

KA-BROOM!

Lockemu až zatrnuly zuby. Nedokázal pochopit, jak to, že osádka stroje dávno nekrvácí z uší.

Housenkový tank vypálil do svahu před sebou. Zdvihla se lavina hlíny a kamení a stroj sebou škubl dozadu. Drápy na pásech už ho nedokázaly udržet, sjížděl volně dolů a tendr krytý lamelovým plátováním prudce vybočil z dráhy vlastního stroje.

Od toho byl jen maličký krůček k tomu, aby se tank překulil na záda a začal se kutálet z kopce.

A právě v tom okamžiku se trolovi povedlo probít se holou pěští do střilny. Zároveň ztratil rovnováhu a pověsil se na bok mašiny. To stačilo.

Locke měl dojem, že se čas zastavil. Jen díky tomu se mu povedlo přebrodit náhle tuhým a nepoddajným vzduchem na druhou stranu chaty.

Kopancem rozrazil okenici a vyletěl do noci. Dopadl do rozeschlého koryta na vodu, to pod ním zaskřípalo a rozsypalo se na kusy. Do těla se mu zabodalo několik dlouhých třísek, to ale vůbec nevnímal. Překulil se a zůstal ležet.

Tank se zatím s příšerným lomozem převrátil na bok a pak ještě jednou, aby se po střeše sesunul svahe dolů na pastoušku.

Stěna z prohnilých klád se vyboulila jako zralý nežit a pak praskla a vyvrhla záplavu dřeva a plné hrsti mechu, jímž byly utěsněny spáry. Tank to nezastavilo. Rozryl podlahu chaty, rozmetal ohniště a napůl se probořil i druhou zdí. Mamutí hlaveň se zastavila možná půl metru od Lockeho, který se zakrýtýma ušima jekal zuby a nemyslel vůbec na nic. Když zvedl oči, nezračil se v nich ani náznak intelligence, jen děs zvířete v pytláckých železech.

V oblaku prachu a kouře ze stále pufajících komínů nebylo jasné, co přesně je ten obrovský a horkým kovem páchnoucí tvar, rozvalující se na místě bývalé chajdy.

Locke lapal po dechu a nahlas polykal, aby se zbavil protivného pištění v uších. Zároveň do plic nabíral kouř a uhelný mour. S kašláním a poňukáváním se po několika dlouhých minutách postavil.

Vlastně nevěděl, co ho vedlo, aby přistoupil k té ohromné haldě šrotu. Snad že už mu v životě došly všechny unikové cestičky i tajná dvířka. Osud ho neodvratně tlačil před sebou jako mouchu rozpláclou na předním okně vlaku. A snad za tím byla i docela obyčejná zvědavost.

Tank ležel na boku a v kovu rozpáleném vnitřním žárem popraskávalo. I když byl stroj prakticky po smrti, ještě pořád v něm něco nahlas klapalo, v hloubce rachtal převodový řetěz hnaný dokonávajícími vačkami a z utrženého ventilu tryskal oblak horké páry, Naštěstí to nevypadalo, že by se kotel chystal explodovat. Oheň v topeništi uhasí a voda se valila z rozpáraného válce.

Locke sáhl na masivní ocelové kolo horního průchodu, který se teď nalézal na boku a směřoval k zemi. Když se mu po několika zalomcováních podařilo tlustá kulatá dvířka otevřít, ven vypadl muž v modrozlaté císařské uniformě. Ačkoliv barvy se pod vrstvou šmíry daly jen hádat.

Locke nadskočil a ucouvl, za svůj krátký život nicméně už několik mrtvých viděl. Nakonec si k vojákovu klekl a otočil mu hlavu. Byl mladý, to se dalo poznat, ale to bylo tak všechno. Tvář měl oteklou a v lících i čele vězelo několik ostrých odštěpků. Snad to

byly třísky, ale spíš to vypadalo jako dlouhé ježčí bodliny. Locke si to nedokázal vysvětlit. Podstatnější byl pro něj vojákův oděv. Ne zrovna pietně z něj stáhl vatovaný kabát s poddůstojnickými epoletami. Byl mu velký a kolem límce lepkavý krví, ale hřál ho rozhodně víc, než současné hadry. Ani boty nebyly k zahoeení, nosit se však daly, teprve když si špičky vycpal cáry naškubanými z košile.

„Copak to tu máme!“ Locke se lekl vlastního hlasu, ale nedokázal si pomoeť, tak ho nenadálý nález potěšil. Kožený chlebník s proviantem.

lhned si na zemi rozložil půl bochníku tvrdého chleba, konzervu masové kaše a několik roztřepených žvanců sušeného masa.

Chlapec byl natolik zaujatý probíráním vojákových cenností, že si ani nevšiml, že nahoře nad ním se něco děje. Omráčený trol, až dosud maskovaný mrakem unikající páry, se probral. Zafuněl, jeho hlas docela zanikl ve zvucích umírajícího stroje. Tank se s ním na svahu dvakrát překulil a netvor si z toho odnesl několik zlámaných žeber a otřes mozku krytého tlustou kostí a mozkovou kapalinou hustou jako pudíng. Teď potřeboval jen jednu věc – nažrat se, aby uvedl v chod svůj výkonný metabolismus.

Před Lockeho se spustila tlapa a půl vteřiny na to mu padl k nohám i zbytek trola. Monstrum, obrněné plechy zarostlými v hrubé necitlivé kůži na něj zamžouralo. Na víc momentálně nemělo síly. Žlutá očka se pod kostěnými pláty obočí téměř ztrácela, přesto v nich Locke jasně četl jednu věc – hlad.

Chtěl utéct, chtěl se propadnout do země. Chtěl na místě omdlít a už se nikdy neprobrat. Místo toho viděl sám sebe, jak natahuje ruku s proužky sušeného masa.

Trol začenichal, až se mu široké nozdry smrštily na velikost půltolaru a pak hned roztáhly do rozměrů čajového podšálku. Vůně skopového pro něj musela být něco zcela nového.

Zařval, snad si jen testoval hlasivky, ale zvuk to byl příšerný. Lockeho skropily sliny, v uších mu zalehlo, ale necouvl. Stále před sebou držel roztřesenou dlaň s laskominou a druhou si zacláněl oči. Mezi prsty vykukoval, co bude dál.

Ohromné monstrum si s očividnými bolestmi sedlo na bobek a sklonilo lysou hlavu pokrytou sítí jizev. Mezi rozštěpené pysky uchopilo kus masa a spíš jej vdechlo, než spolkló. Pak celý proces opakovalo, až kousek po kousku vyluxovalo Lockeho dlaň.

Když trol skončil, chvíli kluka s vyčkávavým výrazem pozoroval. Vypadal v tu chvíli jako pes čekající na pamlsek. Locke by se tomu snad i usmál, jenže mu právě došla ohromná troufalost vlastního činu a on se zhroutil jako hadrová panenka. Trol bleskurychle vytrčil tlapu a zachytil ho. Nozdry se mu opět smrštily, když chlapce ohledával. V zapadlých očích se odehrával jakýsi konflikt. Pak – už beze známky pochyb – kluka odtáhl do rozbité chatrče.

Probuzení nebylo pro Lockeho vůbec příjemné. Přes noc nasněžilo a chybějící střechou na něj napadala vrstva bílé pokrývky. Vlastně spíše šedé díky popílku ze spáleniště. První jeho pohled směřoval nahoru do otevřené trolí tlamy. Mezi zuby tlustými jako lidský palec visely trásně blíže neidentifikovatelné tkáně a z hrdla vycházel mimo basových tónů i příšerný hnilobný smrad. Pysky rozsekané a potlučené tak, že se jimi dalo snad jen mračit a hrozivě vrčet, se chvěly a vypouštěly mu na tvář provazce slin.

Takže se mu to celé jen nezdálo! Bože, jak rád by se probudil v měkké posteli a nechal se matkou vyhnat na trh. Klidně by bez reptání táhl vozík se zeleninou a vůbec by nehudral, že ho tlačí popruhy. To všechno bylo pryč. Skoro už si nevzpomínal, jak rodiče vypadali. Když začalo trolí povstání, poslali ho za dědečkem na venkov. Snad doufali, že tam bude ve větším bezpečí a spíš se dostane k něčemu na zub. Městem věčně křížovali proviantřáci a náborové jednotky prý v poslední době odváděly i chlapce mladší než Locke.

Zatímco vstával vzpomínky mu zmateně kroužily hlavou. Nejspíš i díky tomu nevyběhl s vrískotem do sněhu a jen si sedl naproti obludě. Pozoroval. Trolové ještě před pár lety sloužili jako všudypřítomní pracovní otroci. Jejich groteskně přefouklé svaly a křivé tesáky neděsily ani ty nejmenší děti. Pracovali na stavbách, vykládali zboží z kupeckých galeon a jistě – také bojovali, ale jen na lidský rozkaz. Byli to otroci uvyklí službě a ochotní vykonat každíčký příkaz. Kdy se to změnilo? Nikdo přesně nevěděl, ale prý to

souviselo s jejich pohlavním pudem, který někdo nebo něco naráz probudilo.

Ne že by si byl Locke vědom významu slova pohlavní, ale určitě to muselo být něco zlého, když to vedlo k takovým koncům.

Trol sebou škubl, snad ho vyrušil Lockeho upřený pohled, a ihned byl vzhůru. Maličkou chvíli to vypadalo, že se na kluka vrhne. Pak napětí ve svalech ochablo a trol si odfrkl. Poznal ho a z nějakého důvodu mu nechtěl ublížit. Přesto měl hlad.

Locke vytřeštil oči, když se netvor sklonil nad mrtvým vojákem a zabořil do něj zuby. Vyběhl ven a s rukama zapřenýma o kolena zvracel a plival a plival a zvracel. Zvuky z chatky byly hrozné. Srkání, mlaskání a chrupání drcených kostí.

Když trol konečně vylezl ven, působil spokojeně. Říhal a hladil se po pupku obrněným hrubým plechováním. Teprve na denním světle si Locke všiml, že brnění má trol doslova zapuštěné v těle. Měděné kruhy protínaly strupatou kůži a držely na místě jen přibližně tvarované kusy oceli. Většina na trolovi jen tak chrastila a plandala. Pouze na zádech měl něco, co při zběžném pohledu působilo jako hrb, ale v ranním slunci se to měkce lesklo.

Locke trola obešel, aby si podivnou konstrukci prohlédl, a trol si naučeným způsobem přidřepł. Bylo to sedlo. Pod kůží se rýsovaly struktury tvarované tak, aby jezdci pomohly snadno nasednout a zároveň tvarovaly posed tvořený svaly a kostmi. Sedlo z dobře vydělané teletiny mělo zvláštní tvar, jezdec v něm musel ležet, když se však Locke uvelebil, musel uznat, že sedlář své práci rozuměl.

„Kam pojedeme?“

Locke se ptal sám sebe. Teprve teď mu došlo, že s ochočeným trolem pod zadkem nebude moc míst kam se uchýlit. Než si stačil odpovědět, trol vyrazil.

Měkkými pružnými skoky překonával terénní nerovnosti, uháněl po zasněženém svahu jako utržená lavina, až se zdálo nemožné, že se dole nerozbijí o kameny nebo nezahučí do řeky. Na poslední chvíli se mu podařilo zarazit, chodidlem se zapřel o soušku a otočil se kolem nijako kolem dobře promazané výhybky.

Locke na jeho hřbetě cvakal zuby a vyděšeně svíral kovovou tyč nahrazující udidlo. Její konce se bořily do tvrdé kůže a trol ochotně reagoval na sebemenší přítlak.

„Budu ti říkat Frigo!“ křikl kluk do svištícího větru. „Tak se jmenoval můj poník, víš?“

Čerstvě pokřtěný trol si odfrkl, až se mu sopel rozpleskl na bradě. Nevšímal si toho. Měl jezdce a to byla jediná věc, která se počítala. Bez váhání skočil do říčního proudu a přistál na oslzlém balvanu.

Locke na jeho hřbetě zapištěl a vzápětí se rozchechtal, když si uvědomil, s jakou lehkostí a jistotou se Frigo pohybuje. Poprvé za dlouhé týdny a měsíce se cítil šťastný. Bylo mu jedno, kam ho trol nese, hlavně když se bude moci co nejdéle pohupovat v tom měkkém povrzávajícím sedle a pod sebou bude cítit hluboký uklidňující tep trolího srdce.

V rozbité pastoušce vysoko nad nimi se něco dělo. Zpod rozbitého tanku se ozývalo šramocení a nepříjemné popraskávání. Chvilími to znělo, jako když si myška hloubí noru v promrzlé půdě, pak zase jako lámání suchých větviček.

Po mnoha hodinách tichounkého šramocení se pod přetrženým pásem parního stroje propadla zemina a z důlku vykoukla očazená dlaň. Dva prsty byly zvrácené dozadu v nemožném úhlu, z hrany dlaně serval ostrý kov kůži až na kost. Pak ale konečky zbývajících prstů nahmataly okraj plechování a jedním mocným šklubnutím ho vyrvaly jako kus perníku.

„Nesmíš, Frigo!“

Locke plácl trola přes pracku a přihodil do táboráku větev. Trol našťavaně zavrčel a ukázal olámaná zubiska, kluk však věděl, že z toho mraku pršet nebude.

„Počkej, až se maso pořádně propeče, jinak budeš mít zase břichabol.“

Jelení pečínka se pomalu škvířila nad ohničkem. Zbytek strženého zvířete odpočíval o kus dál, pohřbený pod chvojím a kupou sněhu. Jen tak se dalo maso uchránit před totálním promrznutím. Locke už se smířil s tím, že sotva usne, Frigo se k mršině beztak připlíží a s provinile schoulenými rameny do sebe nacpe syrová játra

a plíce. Když však oba stolovali u společného ohně, vyžadoval od trola určité společenské manýry.

„Dobře, už můžeme!“

Locke položil horké maso do sněhu a začal z něj vojákovým nožem ořezávat dlouhé tuhé pruhy.

„Kus pro tebe!“

Trol sedící na bobku jako způsobný psík cukl hlavou a chytil svou porci.

„A kus pro mě...“

Locke si strčil do úst podstatně menší sousto a začal usilovně žvýkat. Tuhé šlachovité maso starého zvířete mělo štiplavou pachut' močoviny. Potřebovalo by odležet v kořeněném nálevu, jenže Locke neměl po ruce ani špetku soli. Už skoro měsíc se s Frigem pohybovali na okraji pralesa, z dohledu lidských sídel. Zima mezitím udeřila s plnou silou a Locke děkoval všem bohům, na které si dokázal vzpomenout, za vojákův hacafrak i teplo výhřevného trolího těla.

Chlapec útrapám života na pochodu dávno přivykl. Na svých dvanáct let byl vytáhlý, ale hubený a ohebný jako houžev. Bez dědečkova dohledu rezignoval na hygienu a už několik týdnů se nemyl ani nečesal. Spodní vrstvy oblečení mu pomalu splývaly s pokožkou a přerostlé vlasy se proměnily v mastnou deku, pevně připláclou k lebce.

Po mnoha dnech rajtování na trolím hřbetě nabral Locke jeho pižmový pach a díky jeho loveckému umění se trochu spravil a narostla mu ramena. Trolovi jídelníček sestávající ze zvětiny a lesních bobulí vysloveně svědčil. Pupek se mu zakulatil tak, že mosazné kroužky brnění nevydržely a vytrhaly se z kůže. Odhalily vypouklé bledé břicho s dvojitou řadou struků. Tehdy si Locke uvědomil, že trol je ve skutečnosti trolka a přibývající hmotnost má zcela jiný důvod než výživnou lesní dietu. Frigo byla těhotná.

„Hodná holka,“ podrbl Locke trolku pod kolenem, když způsobně dožvýkala. „Tady máš, ať se má malý dobře.“

Frigo začala se slastným výrazem sát obranou kost.

„Zítřka zamíříme k morhenskému pobřeží,“ narušil Locke mlčení prokládané mlaskavými pazvuky a srkáním jeleního morku.

„Dědeček tvrdil, že má v ostrovních koloniích bratra, nebo snad bratrance? Už nevím...“

Uběhla dlouhá chvíle. Kluk se šťoural větvičkou v zubech a doloval z nich kusy masa. Zvykl si, že jeho monology nenacházely u Frigo odezvu a tak je prokládal odmlkami, během nichž si sám v duchu odpovídal.

„Jo, na ostrovech nikdy moc trolů nebylo. Nevzbudíš tam takovej poprask. Jen ještě vykoumat, jak tě dostat na loď.“

Frigo tázavě zamručela.

„Já vím. To bude problém. Třeba bys mohla plavat za...“

Trolka zvedla hlavu a zavěťřila. Něco se jí nezdálo. Locke se probral ze zamyšlení a setřásl do táboráku sníh z převísle větve. Oheň zapraskal a kolem se rozhostila černočerná tma. Jako by se prolomilo kouzlo, znenadání se v těsné blízkosti ozvalo ostré zaštěkání. A hned další a pak táhlé zavytí.

„Ne, počkej!“

Locke se pokusil Frigo zastavit, ale samice už stála a v panující temnotě jí oči jasně zářily.

„No dobře, asi víš, co děláš...“

Frigo popadla kluka mohutnou prackou za volnou látku kabátu a přes jeho protesty si ho vyhodila do sedla. Jen scvakl zuby a pevně popadl vodící tyč. Hon začal.

Trolka se hnala jehličnatým lesem. Široké tlapy měkce dopadaly do závějí a horký dech rychle krystalizoval na urousaných chlupech. Vlci se blížili. Teď už chlapec viděl, jak se občas v hustém podrostu mihly zářící smaragdy dravčích očí. Doopravdy však šelmy spatřil, teprve když se dostali na palouk. Třpytnou pláň nejprve poznamenaly rozměrné trolí šlápoty, vzápětí se jim těsně v patách vynořilo štíhlé vlčí tělo. Pak hned druhé a třetí. Vlastně tohle vypadalo spíš na psy. Zdivočelé vesnické podvraťáky, které válka připravila o pány i přístřeší a donutila je vrátit se zpět k primitivní přirozenosti.

První pes s masitou buldočí tlamou skočil a těsně minul trolí lýtko.

Zakousl se Frigo do bederní roušky pobité drobnými penízky a zůstal viset jako nepohodlný, klimbající se a vrčící přívěsek.

Locke se pevně chytil vodící tyče a kopl. Podrážka zasáhla psa do čumáku. Vychrtlá šelma zakňučela a odletěla v kotrmelcích. Hned se zvedla a už se zase hnala bok po boku trolovi.

Další čokl – ovčácký rabiját s vypelichaným kožichem – hryzl Frigo do kotníku, hned se pustil a zaútočil na druhou nohu. Trol zpomalil, v jeho stopách se ukázala jasně rudá linka.

Locke cítil, jak mu bušící srdce vystoupalo do krku. Už napočítal sedm útočníků a rozhodně se nejednalo o gaučové mopslíky, jaké si pořizovaly zhýčkané milenky parních baronů. V krutě zdeptané, vypálené a neustále zas a znovu drancované zemi přežili jen ti nejsilnější. Zjizvení a šlachovití mordýři si v ničem nezadali se svými vlčími bratranci, navíc postrádali přirozený respekt z lidí.

Klusali teď bok po boku s Frigo. Co chvíli některý vybočil z vojensky sevřené linie, která neumožňovala únik stranou, a skoro hravě se zahryzl trolce do boku nebo nohy.

Frigo krvácela a její běh byl stále klopotnější. Těžkopádně se oháněla po útočících psiskách, ale protřelé šelmy se jí jen vysmívaly. Bez problémů uhýbaly drtivým úderům a čekaly, až se trol zastaví docela a upadne, vysílený ztrátou krve.

Buldok se přiblížil příliš neopatrně a Frigo mu s mocným křupnutím prošlápla hřbet. Locke se otočil právě včas, aby spatřil poslední mrtvolné záškuby svalnatého těla.

Jako by to Frigo poskytlo novou energii, vyrazila jako splašená, od huby jí kapaly sliny a dech v plicích zněl jako skřípění písku v ozubeném soukolí. Přesto stále zrychlovala, až se jí povedlo probít se čelní linií útočníků. Poslední zoufalé zavytí jí ještě zaznělo za patami. Čoklové postupně přešli do klusu a zmizeli z dohledu.

Přeplašená Frigo odmítala zpomalit. Chlapec trhal vodící tyčí, až se někde v podkoží utrhł nějaký vaz, ale Frigo pokračovala v sebevražedném tempu. Už se před nimi rýsovaly poslední stromy řídnoucího lesa, když vtom se ozvalo strojové zaburácení a ze zákopu dobře maskovaného větvemi vystartovala obrněná parní trojkolka.

Dvoj mužný vojenský stroj nadskočil na terénním nadjezdu a se zavržením dopadl na pásy těsně před Frigo.

Locke měl dojem, že v řidičových očích za ochranným štítkem vidí úlek a děs. To když si uvědomil, čemu se to postavil do cesty. Přeplašená Frigo se nedokázala zastavit a narazila oplechovaným hrudníkem do kotle. Dvoutunový stroj se střetl s monstrem a výsledkem byla energie, která vykopla Lockeho ze sedla a mrštila jím ve vysokém oblouku do vzduchu.

Chlapec dopadl do drásavých maliníkových keřů, udělal dva kotrmelce a praštil se hlavou o pařez. Ještě než upadl do bezvědomí, stačil zahlédnout Frigo, jak se opilecký potácí nad překocenou trojkolkou. Pak se rozštěkali psi.

A psi pořád štěkali, i když Lockeho štípalo přes sevřená víčka denní světlo. Převalil se na druhý bok a spánkem mu projela řezavá bolest.

„Mami, vyžeň odsud Grimmira, nemůžu spát!“ zabrumlal. Úplně zapomněl, že jeho starý pejsek je už nejmíň pět let po smrti.

„Koukej vstávat, ty malej sráči!“

Tenhle hlas rozhodně nepatřil Lockeho matce. Do rozbolavělé hlavy se jako voda z protržené hráze hrnuly vzpomínky, dojmy a strachy, které by Locke tak rád nechal odpočívat v neoznačeném hrobě zapomnění. Chlapec zasténal a zvedl se na loktech.

„Podle kabátu seš ještě pořád císařskej a podle toho se taky budeš chovat. S takovejma zatracenejma chcípákama sme tady rychle hotoví!“

Locke zamžoural nad sebe, do kníraté tváře císařského seržanta. Muž se znechuceně zašklebil a skopl kluka z deky do rozšlapaného blátivého sněhu.

„Ale já nejsem... nejsem...“

Hlas se mu zadrhl v hrdle. Bolest hlavy byla příliš silná. Žaludek se mu zkroutil a vytlačil do krku hořčinu a natrávenou jelení kýtu.

S rukama opřenýma o kolena Locke sledoval, jak se k louži zvratků váhavě přilouдал ovčácký pes, který mu minulou noc málem ukousl zadnici. Strčil do blitek čumák a pak odběhl někam mezi stany.

Vojenské ležení, v němž se Locke tak znenadání ocitl, připomínalo spíš tábor loupeživých rytířů než cokoliv jiného. Mezi

záplatovanými celtami se potloukalo několik odrbaných vojáků. Mnozí ze zarostlých a vychrtlých chlapíků nesli na těle bojové zranění. Někteří kulhali, zpod špinavých obvazů prosakovala krev. Jeden nebo dva velmi neobratně balancovali na nových dřevěných končetinách. Vojáci se volně mísili s všudypřítomnými psy, které k táboru přitáhla vidina nového pána a možná i nějakého sousta.

„Bohové vědí, že náborovej důstojník, kterej přijal do armády takovej pytel soplů, musel mít mozek úplně sežranej syflem.“

„Kde je...“ Locke se zarazil. V době, kdy se veškerý civilizovaný svět ocitl ve válce, by asi nebylo moudré hlásit se k bratříčkování s trole. „Ta bestie?“ dokončil tedy.

„Ten zmetek, co tě unesl?“ Seržant si zavdal pořádný šňupec z tabatěrky a pak si kýchl do ježatého kníru. „Žádněj strach, toho se bát nemusíš. Chlapi si po tý porážce musej trochu zvednout bojovou morálku,“ mávl rukou k lesu, kde připoutaná u kůlu klečela Frigo. Ruce svázané napnutým řetězem vysoko nad hlavu, bradu opřenou o hrudník.

Dva chlapi vyzbrojení pohrabáči kolem ní kroužili a popichovali ji naostřenými kusy železa. Strhané brnění odhalilo strupatou kůži, kterou tak primitivní nástroje dokázaly sotva poškrábat. Jen z ran po vyškubnutých kroužcích se valila temně rudá krev.

„Hnusná bestie,“ mlel dál voják, i když Locke ho skoro nevnímal, „a musí jich tu být v lesích víc. Dneska ráno jsme našli nejmíň deset mrtvejch psů. Divná věc, některý z nich byli nafouklí jako kopací míče.“

„Já... o tom nic nevím,“ zablekotal kluk a utřel si usoplený nos.

Zdálo se, že trolka si uvědomila Lockeho pohled. Zoufale natáhla velikou omláčenou hlavu k táboru a z hrdla se jí vydralo bolestné volání.

Snad si to Locke jen namlouval, ale zdálo se mu, že slyší své jméno. To už nedokázal snést. I přes přetrvávající nevolnost se rozběhl k trolce, nedostal se však daleko. Seržant mu zastoupil cestu a tvrdě ho strhl zpět.

„Počkat, počkat! Taky budeš mít šanci na ránu. Tyhlencty zrůdy snesou pěknou nakládačku, a pak se jen oklepou a jdou si pro nášup.“

Ty se teď vydej támhle do chajdy pro menáž a pak nech felčara, aby se ti mrknul na palici.“

Nevybíravě se dotkl jeho hlavy a Lockemu se před očima roztančila černobílá kola.

Probral se a podle všeho ležel na jídelním stole. Nad sebou viděl dřavou celtovinu a pod zadkem ho tlačila skýva ztvrdlého chleba. Velice pomalu zvedl ruku a dotkl se spánku. Nahmatal obvaz a pod ním tepající tvrdou hrušku. Boule to byla pořádná, ale aspoň se o něj už nepokoušely mdloby.

Nevolnost ustoupila a pod těsně utaženým opaskem se ozval žaludek. Něco bublalo na velikých litinových kamnech opatřených kolečky. Ve stanu páchla spálená kůže a kukuřičný šrot, takže Locke usoudil, že musí mít opravdu parádní hlad.

Chlap v umaštěné zástěře s ruměnou tváří oškrábanou dohladka mu pomohl posadit se a přistrčil mu misku vojenské šlichty.

„Řikej mi Tlustej Derby, tak jako všichni,“ ušklíbl se a pohladil si břicho napínající vojenskou kacabajku.

Chvíli pozoroval vyhládlého kluka, jak do sebe závodní rychlostí láduje pochybnou dobrotu a zároveň se snaží představit. Kaše mu tekla po bradě a bublala nosem, ale nevšímal si toho.

„Zběh, co?“ zabručel bodře Derby. „Žádněj strach, tady ti nic nehrozí. Možná pár ran karabáčem, ale to jen kdybys to zkusil znovu. Všichni už mají tý zkurvený vojny dost.“

„J... *kuck* muml mrrrch, drby“ zamručel Locke plnou pusou a namáhavě polkl. „Chci říct – já nejsem voják, Derby. K tomuhle jsem přišel úplně náhodou,“ potáhl za límec kabátce. „Stáhl jsem to z mrtvýho vojáka, abych nezmrzl.“

Kuchař se otočil a chvíli zkoumal, zdaje někdo neposlouchá.

„Hubu drž, kluku!“ Locke se zkroutil bolestí, když ho sevřel pod loktem. „Okrádání mrtvejch císařskejch, to je snad ještě větší hřích než vyhejbání se vojenský službě nebo zatajování rekvirungu! Kdyby to zjistil seržant Vanker...“ nedopověděl a jen zavrtěl laločnatou hlavou.

Locke polkl hrudkovitou kaši omaštěnou něčím na způsob krému na boty.

„Ale já přece nic neudělal!“ tišil hlas. „Tomu chlapovi už k ničemu nebyl.“

„Byl nebo nebyl, teď seš voják jeho císařského veličenstva, podle epolet šofér parního tanku a střelmistr druhého řádu. Toho se drž, jestli ti smím radit. A teď dojez a běž si za Vankerem pro rozkazy. Za půl hodiny má vyplout Prdlavka Sally a bude zapotřebí někoho s tvou kvalifikací, aby se postaral o výbušniny... Lughos nám pomáhej!“

Prdlavka Sally byl, jak se ukázalo, létající balon. Vlastně spíš vzdušný vor. Locke vyjeveně zíral na dřevěnou plošinu dobrých pět metrů nad zemí, jak se poklidně houpe na dvou tuctech tlustých konopných lan. U země ji držel jen kolík zatlučený do jílovité půdy. S každým závanem se vak z tuhého plátna pokoušel utrhnout, dolů padaly části vybavení a v jednu chvíli sebou do bláta plácl i neopatrný vzduchoplavec. Hned se oťřepal a drápal se zas na plošinu.

Vak se podivně bouřil a pohromadě ho držela jen síť z pevného motouzu ověšená vlaječkami. Vypadalo to, že Prdlavku někdo sešil z několika desítek nadměrečných podvlíkaček. Aspoň by to vysvětlovalo název – tedy kromě odpudivého zápachu svítiplynu.

„Nastupovat, chlapi!“

Seržant Vanker poháněl schlíplé a uondané vojáky po provazovém žebříku.

„Ty, mladej!“ popadl kluka za kabát. „Seš v pohodě? Už se ti nemotá kebule?“

Locke přikývl a pak zase zavrtěl, jak si otázky přebíral ve stále ještě popletené hlavě. Seržant ho nakopl do zadku, až chlapec popoběhl.

„Nic! Svoji menáž si musíš zasloužit. Nalož tydle dva soudky a pak mi budeš pomáhat při nabíjení Ohnivý řitě.“

Locke se sklonil a popadl těžký dřevěný soudek, ve kterém to cinkalo, jako by byl plný skleněnek.

„A opatrně s tím!“ křikl seržant, až klukovi náklad málem sklouzl z vychrtlého ramene. „Trochu silnější ořes a poletíme všichni až támhle nad borovice. Ale to ti snad jako střelmistrovi nemusím vykládat.“

Locke bez sebe strachy opatrně a skoro po špičkách dopravil sud pod plošinu balonu a upevnil ho do koše kladkostroje. Muži nahoře několikrát zabrali a sud byl nahoře.

Chlapec chtěl vycouvat, ale nedostal možnost. Veterán s páskou přes oko a utrženým rukávem stejnokroje ho nahnal na provazový žebřík.

Rozkývaná a větrná cesta Lockemu hlavu pročistila. Ostrý vítr se mu opíral do tváře a odvál většinu strachu a úzkosti z výšky a dokonce i z budoucnosti.

Rozhodl se, že si bude let užívat, jak dlouho to jen půjde. Nic jiného mu ostatně nezbývalo. A nebylo to ani nic těžkého. Výhled z balonu byl úchvatný. Na jedné straně se tyčila neproniknutelná hradba pralesa.

Holé koruny mohutných listnáčů se natahovaly k nebi a hrozily rozpárat nízko plynoucí břicha mračen. Sem tam rozptýlené hloučky borovic se k sobě choulily jako skupinky černých mnichů a třpytily se jinovatkou.

Na druhé straně se doširoka rozprostírala krajina zemědělských usedlostí. Kdyby se balon pokyvoval jen o pár metrů výše, dohlédl by Locke až k přístavnímu městysu Ashenhafen a ke zpěněným vlnám věčně narážejícím na skalnaté pobřeží. Všechno se zdálo být v průzračně čistém vzduchu na dosah.

Pohled přímo pod sebe už tak příjemný nebyl. Hojné remízky a husté dubiny, které kolem sebe prales roztahoval jako spáry zaťaté do zemědělské krajiny, byly zčernalé a polámané. V bělostné peřině pokrývající pole se táhly široké pruhy odhalené zeminy. Stezky vyšlapané do orné půdy postupujícími vojsky. Vypálené a vydrancované usedlosti, spálené sýpky a vybitá stáda, to byla semena, která do země zasela válka.

„Hru-ghrrrr!“ ozvalo se dole.

Vanker a dva další táhli na provaze Frigo. Trolka se nechala vést bez odporu jako prachobyčejná kráva. Pokyvovala hlavou ze strany na stranu a v rozbředlém sněhu za ní zůstávaly rudé stopy. Kolem čenichalo několik psísek, ale blíž se neodvážila. Přece jen si psi pamatovali, že včerejší hon nedopadl zcela podle jejich představ.

„Hrůů...“ pokusila se Frigo opět zaryčet, ale pevně utažený obojek se jí zakousl do ohryzku. Namísto sebevědomého zahřmění vyrazila jen přidušené zahuhlání.

Seržant vyšplhal na plošinu ohrazenou nízkým zábradlčkem a shora komandoval podřizené, kteří Frigo přivazovali k opratím před balonem.

„Je to požehnání, že se nám povedlo chytnout tohodle macka,“ zabručel pod vousy, když si všiml Lockeho pohledu. „Obvykle Prdlavku táhne parní trakař, ale před tejdnem nám trolové promáčkli nádrž na vodu a při ústupným manévru sme urvali pás.“

Muži si krátili dlouhou chvíli tím, že Frigo mlátili násadou dřevce přes vypouklý pupek. Trolka se nesnažila bránit. S každou ranou se jí z hrdla vydralo tenounké zapištění, ale to byla také veškerá odezva jejího mohutného těla.

„Hej, co to tam kurva vyvádíte!“ rozeřval se Vanker. „Tahle mrcha nás musí dostat dost daleko, abysme mohli vypustit ohnivý hovna a pokud možno taky ještě zpátky. Jestli chcípne, osobně vás přivážu za Sally na dlouhej špagát a nechám vás ji vláčet, až z vás zbudou jen krvavý cucky!“

Konečně se bradatice zakousla do uzlu poutacího lana a Prdlavka se velkolepě pomalu a k poblití houpavě vznesla nad vrcholky stromů. Země byla najednou nezdravě daleko a Locke měl co dělat, aby se z roz dováděné plošiny neskutálel. Pevně objal rukama i nohama zábradlčko a kňučel, když se kolem něj míhal zbytek posádky. Ten, jak se zdálo, zcela ignoroval zběsilé výkyvy, které by každému pozemšťanovi rvaly půdu pod nohama.

„Hyjé!“

Seržant škubl vodicím lanem a Frigo se kolébavě rozběhla. Balon zavadil o rozsochu stromu, ale nejspíš ho přece jen ušili z pevnějšího materiálu, než jsou běžné podvlíkačky. Větve zachřestily a několik jich upadlo.

Balon tažený trole se majestátně spustil z kopců a plul nad mírně zvlněným polem. Frigo se bořila do přemrzlého sněhu a s funěním táhla svou vzdušnou přítěž. Pomalu mířili k vesničce, skrčené v údolí jako trocha špíny v obří dlani.

„No, nastal čas zasloužit si chleba, co říkáte, chlapi?!“

Nikdo se neobtěžoval s odpovědí, vojáci prostě jen dělali, co museli a k čemu byli vycvičení. Dva kontrolovali přívod plynu z tlakové lahve, která ležela na přídi obložená pytlí s pískem, jeden opatrně vytloukal dno sudu s výbušninou a pět dalších tahalo za lana, ovládající kormidlo pod plošinou.

Locke ucítil, že ho někdo odtrhává od jeho kotviště. Pevně svíral brlení, ale neodolatelná síla jím škubala, až měl dlaně plné třísek a musel se pustit.

Když otevřel oči, zjistil, že je to seržant.

„K dělu, ty lenochu! Přísám při bozích, todle sem ještě neviděl! Nebo je to poprvý, co sloužíš na vzdušným balonu?“

Dál si Vanker kluka nevšímal. Sám se přesunul ke konstrukci na zádi vznášedla. Vypadala trochu jako katapult, ale mířila přímo dolů kulatým výřezem v podlaze a zjevně se počítalo s tím, že projektil vyletí dutou trubkou z lité oceli. Její váha musela být značná. Locke pod nohama cítil, že se podlážka balonu neustále naklání k zádi.

„Macatá mrcha, co?“ poplácal seržant hlaveň vyšší než dospělý muž. Značná část její hmoty ovšem zůstávala ponořená pod kýlem. „Už to v ní párkrát bouchlo, ale nikde ani prasklinka. Ne že by ohnivý hovna měly velkej výbušnej potenciál, ale svoji práci odvedou.“

Vanker hrábl do sudu a vylovil skleněnou ne větší než zaťatá dětská pěst. V dokonale vybroušené skleněné kouli se převaloval oranžový plyn. Chvilími se zdálo, že doráží na hladké stěny svého vězení a z oblačných chapadel prší jiskry.

„Universitní metafysici prej propočítali riziko konfliktu mezi mechanikejma částma Ohnivý řítě, teda oficiálně ampulometu, a spoutanou silou těchhle malejch sráčů. Přes olovnatý sklo se zkrátka neprohryžou, leda by jim někdo pomoh.“

Locke přebral kuličku z Vankerovy dlaně. Plynné skupenství vycítilo změnu majitele a kouřová clona se rozprskla. Z blyštivých penízků na zlomek vteřiny vysvitly rozchlípené rty ohnivého démona. Zazářily živé plameny a antracitové tesáky zaskřípaly po skle. Locke sebou cukl, ale povedlo se mu kuličku neupustit, přestože ho celá paže nepříjemně pálila.

Během chvilky se uvnitř zase převaloval jen plyn.

„K čemu to vlastně? Budeme bojovat s trolly?“

Locke napínal zrak, aby zahlédl trolí ležení. Byl zvědavý a vystrašený zároveň. Až dosud se nikdy nedostal tak blízko přímému konfliktu s přerostlými lidskými bratranci. Samozřejmě až na setkání s Frigo.

Nezdálo se ale, že by v bezprostředním okolí ložirovali nějakí trollové. Sally mířila k rozložitě patrové stavbě – špejcharu na okraji vesnice.

Z brány kamenné sýpky vybíhaly drobné postavičky. Vesničané ozbrojení dřevěnými vidlemi, cepy a loučemi. Teď za denního světla pochodně sotva slabě poblikávaly, ale otrhané figurky s nimi mávaly, jako by snad odháněly neviditelné draky. Pro osazenstvo odlehlé vesnice musel být balon něčím možná ještě děsivějším než drak. O těch už aspoň slyšeli v pohádkách.

„Bojovat s trolama. Jo!“ přitakal seržant na Lockeho otázku. „Aleje víc způsobů boje. Některý nejsou tak čistý jako deset čísel oceli do pupku, ale jsou stejně účinný!“

Vanker se ošklivě usmál a nasypal tři nebo čtyři koule s ohnivými démony do soustrojí Ohnivé řítě. Za každou zatočil klikou, otevřela se malá dvířka v boku zásobníkové skříňky a hned zase s klapnutím zapadla. Skleněnky do sebe uvnitř narážely, než je dlabaná dřevěná drážka svedla do nitra ampulometu.

„Šlapej na ten pedál, dokud se nádrž nenatlakuje!“

Locke, pořád stejně nevědomý jako na začátku, stoupl na dvojici pedálů, které trochu nepatřičně připomínaly mechaniku pohánějící měchy varhan. Sotva po pěti namáhavých prošlápnutích se ozvalo zadrnčení a hlaveň ampulometu opustily s dutým **plop-plop-plop** postupně všechny koule.

První kulička dopadla těsně před skupinkou vesničanů. Druhá letěla o kus dál a rozbila se o zamrzlou hladinu rybníka. Třetí se rozprskla o zed' špejcharu.

Ohlušující třesnutí vůbec neodpovídalo malým projektilům. Znělo to, jako by se náraz vysypala všechna okna císařského paláce. Chvilí se nedělo nic dalšího, jen vesničané dole si vybírali z vlasů a šatstva střípky. Pak vše v okruhu padesáti metrů náraz chytlo plamenem.

Lidé divoce řvali, běhali v kruzích, vráželi do sebe a snažili se uhasit plápolající oblečení a vlasy. Váleli se ve sněhu, jenže ten hořel taky. Hučivé plameny se zvedaly z hladiny rybníka, jako by byl plný oleje. Maso na tvářích se spékalo a praskalo jako hlína špatně vypálené vázy. Odhalovalo zářivě bílou kost. A vesničané se přesto pořád potáceli a roznášeli plameny dál.

Teď už jejich těly nepohybovaly svaly a vlastní svobodná vůle. Posedli je ifriti – démoni plamenů a aspoň na maličkou chvíli se pomocí lidských skořápek rozhlíželi plamenným zrakem a hledali si dalšího hostitele, kterého by během několika minut spotřebovali.

Oranžové jazyky šplhaly po zdi špejcharu. Kámen tál jako led a obilné zásoby uskladněné ve dvou patrech hořely, čadily a praskaly. Až na palubu Prdlavky Sally se donesla vůně praženého obilí a znepokojivě lahodný pach pečeného masa.

Locke nedokázal od scény odtrhnout zrak. Vzlykal a škytal, po tvářích mu stékaly slzy, které žár ihned měnil v solné stopy. Pod nehty cítil třísky ze zábradlí a věděl, že se chvěje jako osika, nedokázal se však ovládnout. Pekelná hlubina pod ním se najednou zdála podivným způsobem lákavá. Zavčasu ho sevřely silné Vankerovy paže.

Seržant klukem mrštil přes celou délku balonové podsady a hrozivě se nad ním rozkročil.

„To je válka, kluku! A teď koukej sundat ten kabát a epolety!“ prskal vztekle. „Jestli ty jsi střelmistr a voják, tak já mám v gatích panímandu!“

Kluk před ním vyděšeně couval. V očích ho ještě pátil odlesk plamenů, mnohem horší se však najednou zdálo, že Vanker odhalil jeho podvod. V duchu se mu vrátila slova kuchaře Derbyho a už si maloval, jaký asi bude trest za krádež vojenského kabátce.

„Já jen... tohle jsem ještě nikdy neviděl. Sloužil jsem u pozemních sil. Proč to všechno? Proč ubližujeme vlastním lidem? Nemáme válčit s troly?“

Lockemu se stěží dařilo formulovat věty, ale Vankera to na pohled uklidnilo.

„Seš prostě jenom blbej smrkáč,“ mávl rukou. „Tímhle údolím potáhne za slabej tejden trojí voj. Teda jestli se pochlapíme a

vytlačíme je z východních oblastí. Cestou nesmí narazit na jedinej ždibec žrádla. Ani kousek obilí, hovězího nebo člověčiny.“

Vanker přistoupil k zábradlí a potáhl za trolí opratě. Balonem to škusblo a namířil si to po hlavní cestě středem obce. Některé domy už zachvátily plameny. Vesničané utíkali na pomoc při hašení špejcharu, když však spatřili na kost ohořelá těla potácející se po spaleništi, ztratili nervy a rozběhli se na opačnou stranu. S sebou nesli zárodky požáru.

„Mužstvo, k palbě připravit!“

Výřezy v dřevěných bočnicích vykoukly dlouhé hlavně dobývacích pušek.

Seržant se na palubě pevně rozkročil a pro jistotu si ještě omotal volně plandající konec lana kolem zápěstí.

„Pal!“

RATA-RATA-RATA spustila olověná píseň. V kruhu umístěné hlavně se točily jako kolovrátek. Zpětný ráz škubal dřevěnou konstrukcí Sally. Střelci pálili vždy z obou boků balonu, aby se aspoň trochu vyrovnaly záškuby. Moc to nepomáhalo.

RATARATARATA.

RATARATA.

RATA.

Z oblohy padaly prázdné nábojnice a průrazné kulky dělaly paseku v davu vesničanů. Babka, obklopená houfem malých dětí se belhala do bezpečí vesnického chrámu. Kulka dlouhá na půl dlaně ji zasáhla do zad a žena se rozprskla jako měch naplněný rudým vínem. Vnoučata potřísněná krví zůstala přimražená na místě, dokud je dav nestrhl pod sebe.

RATATATA.

Salva proletěla napříč shlukem vesničanů. Vytvořila průsek masa a proudící krve. Sousedé se v děsu otáčeli na své známé, které najednou nemohli poznat. Chyběly jim části končetin, v hrudnících zely příšerné díry. Těla se změnila v pouhé chuchvalce masa, kopající kolem sebe. Sedlák se ještě rozháněl těžkou putýnkou, aby si proklestil cestu ze zpanikařeného davu, ale chyběl mu zátylek a dírou v břiše šlo prostrčit pěst. Padl a desítka nohou ho zašlapala do rudého bahna.

„Trochu to urychlíme, co říkáš, mladej?!“

Vanker sám nabil ampulomet a chodidla si upnul do pedálů. Z tlusté hlavně vyletělo v krátkém sledu deset skleněnek.

Vesnice i její nejbližší okolí vybuchly. Na kratičkou chvíli se proti obloze rýsovaly rozpálené kostry ještě stojících těl, než je příšerný žár odpařil do nenávratna.

Tepelný ráz škubl balonem jako facka a vyhodil ho dobrých deset metrů do výšky. Nebohá Frigo se pár chvil bezmocně klimbala na laně, jako psík nějaké ztřeštěné milostpaní. Když dopadla zpět na zem, třásla se a kňučela v panické hrůze.

Záměrná ampulometu byla spočítána tak, aby se plameny nešířily do blízkosti balonu ani pod něj, Frigo tedy hrozily nejvýš opálené chlupy. Vyděšená trolka přesto řvala děsem. Škubala za lano, ale plameny dorážely ze všech stran.

„Palbu zastavit!“

Locke spíš odezíral, než slyšel Vankerova slova. Naráz se rozhostilo ohlušující ticho. Jen dole ještě sem tam něco zapraskalo a Frigo ochraptěle sípala. Vše, co mohlo shořet, se proměnilo v zuhelnatělý stín.

„Jestli ty přerostlý kurvy nežerou popel, tady už nenajdou ani drobeček. A nejlepší je, že spad z těchhle děmonskejš sraček otráví půdu v širokém okolí nejmíň na dvě sezóny. Sedláci nám sice krapet vytráví, ale zas bude dost novejš branců.“

Vanker se spokojeně opíral o hlaveň ampulometu. Některé chalupy ještě stály, když se však do nich opřel silnější vítr, s lomozem se porouchely k zemi. Ze zpráchnivělých trámů se zvedala oblaka lehoučkého dusivého popela.

„Ty hnusný bastarde!“

V Lockem se vzedmula všechna zášť a strach. Omámení z neustávajících vln vedra mu zatemnilo mozek a on se vrhl na seržanta.

Chtěl ho shodit přes zábradlí. Nejlíp tak, aby do něj Frigo mohla zabořit tesáky. Když se však s mužem srazil, bylo to, jako by naběhl do kamenné zdi. Vanker bez obtíží shodil chlapcovy pavoučí údy. Popadl ho za kšticí a zatřepal s ním jako se štěnětem.

„Copak to tu máme? Že by útok na velícího důstojníka?“

Seržant chvíli dělal, že listuje v příručce poddůstojníka, kterou vytáhl zpoza opasku. Nakonec se usmál a pleskl jí Lockeho přes tvář.

„Rogare!“ křikl na kormidelníka, „přivaž toho chcípáka na kus špagátu a shod' ho ze zádi! A lano ne moc dlouhý, aby si užil cestu do tábora.“

Locke cítil, jak se mu kolem kotníků utahuje provaz. Dýchal zrychleně a koulel očima. Chtěl zachytit tváře svých mučitelů, ani v jedné však nečetl stopu lítosti. Tihle chlapi byli uvnitř stejně vypálení a prázdní jako vesnice, kterou právě zničili.

Seržant kluka natlačil na zábradlí, zvrátil mu hlavu a podíval se mu zblízka do očí.

„Věděl sem, že se zlomíš. Seš měkkej. Snad to ocení tvoje trolí kamarádka, až tě bude žvejkat.“

Usmál se, když si všiml, že se Locke vzdorovitě zašklebil.

„To sis vážně myslel, že jsem vás neprokouk? Březí trolka si často ukradne lidský mládě a stará se o ně jako o vlastní. Než to na ni přijde. Pak ho daj sežrat vlastnímu zmetkovi. Pěkný, co? A efektivní. Ty si na to už sice trochu starej, ale o to víc hamání pro malýho.“

Pak ho lhostejně strčil přes zábradlí.

Chlapec pár vteřin balancoval, opřený zády o křehké pažení. Byl však příliš zakloněný a neměl šanci udržet rovnováhu. Hlubina mu otevřela svou náruč.

Padal. Prdlavka Sally se rychle vzdalovala a Locke vnímal jen sevření uzlů na kotnicích a svištění větru v uších. Doufal, že je provaz opravdu krátký a on se nerozbije o cestu. Zároveň zoufale chtěl, aby už bylo po všem. Vlácení za balonem by bylo jen další kruté mučení. Sice podle všeho ne příliš dlouhé, ale Locke už měl ve svém životě utrpení dost.

To všechno mu blesklo hlavou v několika vteřinách.

Provaz chlapcem škulbl jako hadrovým panákem, v páteři mu zachrupalo a Locke krátce hluše vypískl. Víc mu plíce nedovolily. Pak se na laně rozhoupal jako bláznivá káča. Prokousl si jazyk a konečně se mu podařilo vyrazit ze sebe pár nadávek. Neuvědomoval si, že přežil jen díky nezdravé vychrtlosti, a i kdyby to byl věděl, bylo by mu to jedno.

V ten okamžik si opravdu přál zemřít.

Trolka pod balonem si Lockeho všimla. Okamžitě přestala třeštit a nařikavě kňučet. V široké kožnaté tváři se jí rozhostil blažený výraz. Natáhla k chlapci pracky, nahoře nad ní však Vanker škulbl provazem a popohnal ji dál po stezce.

Frigo zhluboka vydechla, snad zklamáním, a vykročila. Očima se pořád vracela k Lockemu a kupodivu i chlapec cítil, jak se mu díky její blízkosti zase vlévá naděje do žil.

Shora se nesl seržantův řev: „Kormidlem ostře na pravobok! Projedení na konec vesnice a otočíme se v poli. Do večere chci být v táboře a ohrnovat nos nad tou hnusnou Derbyho šlichtou!“

Paluba Prdlavky Sally se rozezněla lomozným smíchem. Vojáci vzali zavděk jakoukoliv záminkou, aby setřásli prožité hrůzy.

„Vsadím se, že ten tlustej sráč se včera vycákal do těsta. Ty knedlíky byly podezřele dobré!“

Locke přestával vnímat. Svět se s ním točil, i když už se houpání na laně stabilizovalo. Krev se mu hrnula do hlavy a kapala nosem. I proto si nejdřív myslel, že sní, když viděl, jak z kopců nad vesnicí sestupuje postava, celá zavinitá v plášti.

Chodec musel přijít od vojenského ležení, ale neměl uniformu. Byl menší, snad šlo o ženu nebo výrostka. Zvláštní bylo, že Lockemu připadal povědomý. Ne podobou, ale pohyby. Ty byly elegantní a vláčné, skoro smyslné nebo možná vražedné? Tyto kategorie se dají za určitých okolností velmi těžko odlišit.

Pak si ho všiml i trol. Zakňučel a dal se do běhu.

Locke už věděl, odkud ho zná. Ta jasná noc před několika týdny. Střelba a řev strojů. A nad tím vším se jako démon z ledových hvězd objevuje...

Neznámý zachytil Lockeho zastřený pohled. Zastavil se a vytáhl něco zpod pláště. Kulatý, na jednom konci zakrvácený balík – hlava. Popadl ji za ucho a zvedl, aby si každý mohl prohlédnout Derbyho tupý výraz. Pak ji hodil vysokým obloukem do sněhu.

„Ass... assasin!“ povedlo se Lockemu zakřičet.

Nikdo ho neslyšel, sám si nebyl jistý, jestli si jen nepředstavoval, že otevřel ústa.

Jeho varování stejně nebylo třeba. Z paluby Sally se ozvalo cvakání ampulometu. Hlaveň děla kus nad klukem se pohnula a

Locke se najednou díval přímo do černočerných hlubin d'ábelské mašiny.

Plop.

Locke už se připravoval na ohnivý zášleh a pevně sevřel víčka. Díky tomu proměškal, co se stalo. Vojáci se překřikovali a hekali překvapením. Žádná exploze se nekonala, plameny neseškvařily chlapcovu čupřinu.

„Kvéry ven! Palte!“

Přes napjaté lano se na Lockeho přenášely vibrace střelby. Kulky vykresaly na kamenech stezku z jisker a osamělý chodec měl zmizet v rudé mlze. Jenže to by tam musel stát. Assassin sebou škulbl a v tu chvíli bylo patrné, že jedna jeho paže je zlomená nebo alespoň osklivě vykloubená. Zkroutila se mu kolem těla jako pendrekový had a trochu ho zpomalila. Ne dost, aby se nevyhnul kulkám.

Zmizel v závěji u cesty a podle všeho se jí velice rychle prohrabal o zatáčku níž. *Sněžná liška*, napadlo Lockeho. Když se opět vynořil, byl o hezkých pár metra blíž.

Z Ohnivé řítě zase vypadla kulička a tentokrát se Locke nezapomněl dívat. Assassin vyskočil do vzduchu a chytil skleněnku v letu. Ihned se kolem ní zkroutil a dopadl na zem. Dvakrát se převálil a dokonale tak zmírnil náraz. Pak se stejně rychle vymrštil a vrhl obě ukořistěné kuličky zpět. Podle všeho se přitom poněkud šibalsky usmíval, ale ruku do ohně by za to Locke nedal.

Skleněnky dopadly jedna na hranu podsady, druhá se zabořila do plachtoví balonu a protrhla se dovnitř. Obě ihned vybuchly a Prdlavka Sally zmizela v plamenech. Jen jedna postava stačila přeskočit zábradlí, než oheň dospěl k lahvi se svítiplynem.

Strašlivý výbuch rozmetal Sally na prkna a kusy plachtoviny. Locke letěl do neznáma, uvázaný na trámu pod kýlem a celou svou bytostí vnímal, jak se k němu po laně blíží ifrít, celý žhavý strávit jeho křehkou tělesnou schránku.

Už to bylo jedno.

Locke se naposledy nadechl, připravený na krutost kamení lámajícího kosti a drtícího maso. Místo toho ho gravitaci uloupily dvě veliké pracky. Vletěl Frigo do náručí jako střela z kanónu a i při své zanedbatelné váze trolku porazil a oba skončili na zemi. Valili se

z příkré stezky do údolíčka, strhávali laviny šterku a při tom všem Locke vnímal, jak se kolem něj uzavírá ochranný val tuhého masa a staví se mezi něj a kámen.

Poslední kameny dobušily Frigo do hřbetu, sesuv ustal a chlapec měl pár vteřin na to, aby si vydechl. Všechno ho bolelo, hlavně kotníky a bosé nohy. Při pádu se mu zuly boty a utažené lano mu sklouzlo z nártů i s kůží. Trám, na kterém byl uvázaný, dohoříval o kus výše po stezce a ifrit se ze všech sil snažil držet poslední nestrávené hořlaviny, aby si prodloužil čas v této dimenzi.

„Má milá“ hlas jemný jako hedvábí klouzávající po čepeli. „Konečně jsem tě našel. Po tolika týdnech odloučení.“ Assassin udělal první krok. Takhle zblízka bylo patrné, že zlomená paže není jediné zranění, které utržil. Pohmožděný krk ho nutil naklánět hlavu, takže promáčklá lícni kost a trhlina ve tváři tím více razily. Jeho slova zněla šeplavě a každé provázelo dlouhé sípavé hvízdnutí. Kožené brnění prorazila na boku tříska, dlouhá jako mužská paže. Patrně ze zábradlí Prdlavky Sally.

Ničeho z toho si tvor nevšímal. V jeho očích existovala jen zavalitá trolka, která k němu váhavě přistupovala. Jako bitý pes, který neví, jestli může svému pánovi ještě věřit. Neví, ale chce.

„Tak. Správně,“ vmlouval se assassin. „A teď zabij to lidské mládě. Můžeme na jeho mase hodovat spolu!“

Locke se zazmítal, ale Frigo ho držela tím pevněji. Kdesi hluboko v hrudníku se jí rodilo temné zavrčení. Sevřela kluka, div z něj nevymáčkla život, ale neublížila mu. Z jejího postoje se dalo číst jen jedno – jasné odmítnutí rozkazu.

„Je to jen člověk, náš otrokář a bezcenná veš. Vím, že sis ho osvojila, ale není to tvé mládě. Naše dítě nosíš pod srdcem. A díky tomu chlapci může být silnější. No tak, dej mi ho a já to s ním skončuju sám!“

Levá ruka se natáhla k Frigo. Dlaň tak jemná, až se skoro nedalo uvěřit, že patří muži.

Vtom se před assassinem vztyčil jediný voják, který přežil pád z paluby Sally. Locke si nebyl jistý, ale podle držení těla by hádal, že šlo o Vanckera.

Voják se potácel a na kluzkých kamenech jen těžko udržoval rovnováhu. Při pádu si zlomil minimálně pár žeber. Přesto hmátl po pažbě dlouhé příruční pistole a rozmáchlým gestem ji tasil.

„Z cesty, ubožáku!“

Assasin napřáhl paži. Pod oškubaným rukávem zapulzovaly svaly. Zápěstí se nestvůrně nafouklo a v dlani se otevřela lačná ústa. Celé tělo vražedného tvora se napjalo a z rozchlíplé rány vystřelila sprška kostěných jehel.

Seržant jich měl najednou plnou tvář. Pokusil se vytahat si drobné odštěpky z čela a očí, pak zalapal po dechu a obličej se mu nafoukl tak, že zcela ztratil původní rysy. Kůže v koutcích úst a očí popraskala, z ranek se vyřinula krev. Vancker zakolísal s prsty u čela, jako by se chystal salutovat, a padl.

„Vidíš?“

Assasin se obrátil na chlapce a nastavil dlaň s rozchlípenou ranou. Takhle zblízka Locke rozeznal pod kůží chrupavčité struktury. „Jsme dokonalejší než lidé. Výpěstky, to nejsou jen silní trolové a mrštní assasini. Vyvíjíme se a už brzy zastíníme lidstvo – tak tupé a stagnující. Uznej to a tvůj konec bude rychlý. Uznej to a já nebudu muset ublížit mé samici, která si tě tak nezdravě oblíbila.“

Locke měl dojem, že ho někdo praštil do hlavy. Možná i nějakou ránu schytl, nebyl si jistý. Nerozuměl polovině z toho, čím se mu ten tvor vemlouval, vnímal však jedno – může pomoci Frigo. Jestli to neudělá, zabiják jí ublíží. Možná i jejímu děťátku.

Vykroutil se ze sevření a udělal dva kroky. Teď už zřetelně cítil assasinovu kořeněnou vůni, kterou přebíjel jen pach krve a spáleniny.

„Udělej...“ polkl, ale moc si tím nepomohl. V ústech měl úplně sucho. „Udělej, co musíš, ale neubližuj Frigo!“

Assasin se usmál a tvář se mu tím víc propadla. Jeho jemné rysy působily jako umrlčí maska.

„Frigo... hloupé jméno.“

Paže se opět napřáhla a lačná ústa v dlani otevřela. Z rudé sliznice vykoukla špička kostěné jehly.

Vtom se přes Lockeho přehnala nějaká ohromná hmota. Letěl stranou a zabořil se tváří do sněhu. Mrazivý dotek mu vrátil trochu duchapřítomnosti. Překulil se na záda, a tak rychle, jak jen to

dokázal, se vydrápal na nohy. Nic nechápal. Rychlé si přešel dlaní po holé kůži. Nikde nic, žádná jehlička.

Vzhledl a pochopil. Frigo stála těsně u assasina a mírně se kolébala na zrohovatělých patách. Zabiják se jí opíral dlaní o hrudník, z něhož trčelo nejméně třicet bodlin. Lockeho rozostřenému zraku se zdálo, že se ještě chvějí.

„Cos to udělala?“

Slova odumírala na assasinových rtech. K Lockeho sluchu se dostal pouhý šeptaný výdech.

Samice zafuněla a skácela se do závěje. Hrudník se jí chvěl rychle a nekoordinovaně jako motýlí křídla.

Locke neuvažoval. V mysli mu rezonovala jediná myšlenka – *On ji zabil!*

Popadl první věc, která mu padla pod ruku. Nějaký klacek. Nevšímal si, že se mu struktura dřeva drolí pod prsty a pálí jako led. Prostě se rozmáchl a ze všech sil praštil vraha své Frigo zezadu do hlavy.

Dřevo se rozlétlo na kusy. Ne že by úder byl tak silný, bylo trouchnivé žárem.

Assasin se pomaličku otočil a setřepával si přitom jiskérky z límce. Výraz jeho tváře získal nový hrozivý rozměr – úder mu zarazil lícní kost ještě hlouběji do lebky. Člověka by to zabilo, tohle však nebyl člověk ani v nejmenším, přestože nosil jeho podobu jako kradenou rukavici.

„Dobře, pak tvůj konec nebude rychlý ani trošku.“

Vykročil a pořád si ještě smetal plamínky z kabátu. Nešlo to. Z ničeho nic mu celý kabátec vzplál jasným plamenem. Ifrit našel nového hostitele.

Assasin jako by si neuvědomoval stravující žár. Zvedl ruku a z dlaně mu vystřelily ostny. Rozpadly se na prach ještě v letu a vzápětí se žárem zkroutil a scvrkl i on sám. Na sněhu z něj zbyla zčernalá mumie.

Locke se rozběhl k Frigo a poklekl u ní. Z ranek na hrudi vytékal páchnoucí hnís. Už tak mohutné plece se nafoukly jako malé létající balony a všech šest struků stálo vztyčených jako malé věže. Prýštilo z nich husté bezbarvé mlezivo.

Samice otočila hlavu a pohlédla Lockemu do očí. Těžká tlapa mu spočinula na rameni. Pak spadla a už se nikdy nezvedla.

Locke věděl, co má dělat. Frigo se nehýbala, ale její oteklé břicho sebou mlelo a pod napjatou kůží se objevovaly hrboly. Lokty a kolena trolího vrhu.

Vanckerův meč vyjel z pochvy a špička se zabořila do tlusté kůže na trolím břiše. Locke se musel do jílce opřít celou vahou, aby se prořezal svrchní vrstvou. Snažil se, aby zbraň nezajela příliš hluboko a nezranila mládě. Oči ho pálily a z nosu mu kapaly slzy. Konečně byla rána dost velká. Zanořil ruku do Frigo a dlouhou chvíli šátral, než ucítil něco pulzujícího. Popadl to a ze všech sil škubl. A ještě jednou. Něco se utrhlo a Locke se převálil na záda. Svíral v náručí živý teplý balíček, celý obalený tuhou blánou a ještě spojený s mrtvým tělem jakousi sliznatou plenou.

Trolí mládě spočinulo na sněhu vedle své matky a Locke začal ořezávat ochranné mázdry. Chvillemi se mu zdálo, že vytáhl spíš nějaký komplikovaný orgán. Zduřelý a žlázo vitý, v němž se co chvíli otevře průduch a ven vytryskne páchnoucí ichor.

Nevěděl, jestli bude mládě schopné přežít, ani jestli vůbec tohle JE mládě. Když se prořezal asi třetí žilnatou blánou, něco ho kouslo do prstu. Rychle rozhrnul masitý límec kolem otvoru a vyprostil ven malinkého trola. Svalnatá kuželka s nepatrnými končetinami a obrovskou zubatou tlamou se mrskala jako pulec vytažený z rybníka. Novorozeně moc nepřipomínalo svou matku. Oči nebylo vidět a Locke si nebyl jistý, jestli ho drží hlavou nahoru nebo dolů. Středem těla se táhl zvrásněný kostěný hřeben a taky mělo nějak moc nohou. Lockeho napadlo, že třeba projde nějakou proměnou jako žabí potěr. A aby ji k ní dovedl, to byl teď jeho hlavní úkol. To ještě Frigo dlužil.

Pozoroval, jak do sebe trolí zárodek souká ořezanou placentu. Když skončil, spokojeně si odříhl a poprvé otevřel oči. Byly žluté jako matčiny matky a dívaly se Lockemu přímo do duše.

Chlapec mládě zabalil do Vanckerovy uniformy a vydal se po stezce nahoru. Snažil se ignorovat špičaté zoubky, které mu zpracovávaly rameno. Věděl, že jestli si pospíší, navečer dorazí do

pralesa Rozhraní. Tam ještě bylo místo pro takové, jako byl on. Pro monstra i pro hrdiny.

Lucie Lukačovičová - Čestné slovo

*Não sei se os astros mandam neste mundo,
Nem se as cartas – as de jogar ou as do Tarot –
Podem revelar qualquer coisa.
Não sei se deitando dados
Se chega a qualquer conclusão.
Mas também não sei
Se vivendo como o comum dos homens
Se atinge qualquer coisa.*

Nevím, zda hvězdy ovládají tento svět,
ani zda karty – karty hrací či karty Tarotu –
mohou cokoli odhalit.
Nevím ani, zda házením kostkami
se lze čehokoli dobrat.
Jenomže také netuším,
zda lze čehokoli dosáhnout,
když budu žít tak, jak žije většina lidí.
– *Álvaro de Campos*

Nelítostné indické slunce se už sklánělo k obzoru, když sir Albrecht Reille zaplatil rikšu a vydal se pěšky na poslední úsek cesty. Měl pocit, že jeho kroky a ťukání vycházkové hůlky znějí na téhle vyprahlé půdě cize a nepřírozně.

Když procházel kolem kostela, potlačil povzdech. Zdi i velký kamenný kříž byly pomalované všemi barvami papouščího peří, křiklavě, bez špetky vkusu a soudnosti. *Tady je to snad ještě horší než v oblastech ovládaných Angličany, napadlo ho. Nu což, portugalsí katoličtí kněží jsou tak žhaví šířit svou víru a přinést místním divochům naději na spásu... Ušklíbl se. Tak pro své misionářské nadšení budou muset taky něco vytrpět. Do svatostánku, který nehýří barvami, jim tady nikdo nepůjde. Rozhodně ne od doby, kdy tady v Goa byla zrušena svátá inkvizice.*

Nebe plálo kýčovitými červánky a v rozlehlé vesnici se rozsvěcela světla. Albrecht neomylně zamířil k největšímu domu. Už z dálky slyšel hučení vodního kola na nedaleko tekoucí řece, které určitě pohánělo roztodivné vynálezy skryté před zraky zvědavých kolemjdoucích.

Celá budova působila okázale a pohostinně. Nádherná veranda s vyřezávaným zábradlím, bohaté ornamenty nad oblouky oken i tušení chladu, který slibovaly mramorové podlahy a sloupy nepochybně umístěné uvnitř.

Albrecht vzal za klepadlo a zabušil. Otevřela mu mladičká, rozpačitě se tvářící indická služebná, oblečená po evropském způsobu. Nejistě upírala pohled na nečekaného hosta.

„Dobrý večer. Mohu mluvit s pánem domu?“ otázal se Albrecht plynulou portugalsčinou.

„Ano... totiž ne... on... je zaneprázdněný... v dílně,“ zakoktalo se děvče.

Portugalsky umí, což o to, ale trochu vychování jí zřejmě nikdo nevštípil, usoudil Albrecht. *Co se dá dělat. Ohlásit mě nepůjde, na to se příliš bojí svého pána vyrušit.*

„V tom případě,“ usmál se na dívku, protáhl se přes práh dovnitř a podal jí své zavazadlo, klobouk a hůlku, „mi odnesete věci do pokoje pro hosty a já půjdu pozdravit zdejšího pána. Jsem očekáván.“

Nechal ji zkoprněle stát s věcmi v ruce a vyrazil tam, kde podle hluku tušil dílnu.

Vstoupil doprostřed neuvěřitelného chaosu. Všude – na pracovních stolech i na zemi – se válely součástky, nákresy i přesné plány, hrubý materiál i části strojů, z nichž některé se dokonce pohybovaly, ale Albrecht neměl tušení, k čemu mají sloužit. Zamířil opatrně do nitra tohoto pochybného království vědy.

„Na mou duši a při bleskosvodu, který jsem sám postavil na střeše! Jaká vzácná návštěva!“ ozvalo se za ním. „Sir Albrecht Reille osobně!“

Albrecht se ohlédl. Před ním stál sám hrabě Edgar Sangatte, portugalský šlechtic narozený v Anglii, tváří podobný nebeským andělům a tělem spíš skřetům z podsvětí.

„Příteli,“ Sangatte si rychle otřel ruce od strojního oleje a spěchal přivítat hosta. „Dal sis na čas! Přiletěl jsi do Indie vzducholodí?“

„Ne, vzal jsem to lodí. Ve skutečnosti s mnoha zastávkami. Blízký Východ mi má taky co nabídnout. A plavba po moři mi obecně vyhovuje.“ Albrecht si stáhl rukavice, které navzdory indickému podnebí považoval za společensky nezbytnou součást oděvu, a oba muži si srdečně stiskli ruce.

„Jsi staromódní,“ usmál se Sangatte. „Možná.“ Albrecht opětoval úsměv poněkud křivě, ale nezdálo se, že by si toho vynálezce nějak zvlášť všiml.

„Už jsem se začínal obávat, že tě pozřela některá z těch bájných příšer, jimiž se tak rád zabýváš! Nebo se pletu a tahle vášeň tě opustila?“ navázal hostitel.

„Vidím, že jsi v dobré náladě a činorodý jako vždy.“ Albrecht gestem obsáhl celou dílnu. „Moje vášeň se mě drží stejně vytrvale jako ta tvoje tebe. Ve skutečnosti cestuji napříč Indií, abych studoval místní zvyklosti a legendy.“

„Určitě doufáš ulovit nějakého mýtického tvora.“

„Nech už toho, jsem teoretik, ne lovec.“

„Střelec jsi byl vždycky skvělý.“

„To se hodí spíš proti škrtičům a dalším příslušníkům různých vražedných kultů, a že jich tu není málo,“ ušklíbl se Albrecht. „A co ty? Už jsi vynalezl perpetuum mobile?“

„Ne. Zatím.“ Sangatte si ledabyly prohrábl plavé vlasy a odložil kovářskou zástěru, kterou v dílně nosil. „Dáš si čaj? Mám výborný darjeeling.“

Noční ticho prořal zoufalý ženský výkřik. Vzápětí se ozval dupot nohou, povyk, objevovala se světla.

„Omlouvám se, že musím přerušit naši rozmluvu. Tohle tady není na denním pořádku,“ ucedil Sangatte a odložil šálek. Navzdory hrbu na zádech se hrabě čile zvedl a vzápětí už byl venku ze dveří. Albrecht rychle popadl svou hůlku a vyrazil za přítelem.

Na návsi se shlukl tmavý dav místních, tu a tam probleskla o něco světlejší tvář, ale Albrecht a Sangatte byli jediní, kdo by se dal označit za opravdu bílého. Středem všeobecného zájmu byl očividně

zdejší jezuitský kněz a jeho pomahači, kteří vlekli směrem ke kostelu urputně se bránící Indku.

„*Senhor Sangatte, senhor Sangatte!*“ Z davu se vyřítila Sangatteho služebná a vrhla se svému pánovi k nohám. „Zachraňte mou sestru, prosím vás! Oni ji zabijí! Pomozte, *senhor!*“

„Nepřibližujte se, pane!“ křičel kněz. „Ta osoba je v paktu s temnými silami!“

„A dost!“ zahřímál Sangatte. Všichni ztichli. Hrabě došel svým neladným, lehce kulhavým krokem k Indce, kterou mezi sebou drželi dva muži. Ve světle pochodní a lamp bylo zřejmé, že nešťastnice má dlaně od krve.

„Co se tady děje?“ zavrčel vynálezce na kněze.

„Ta žena uctívá pekelné mocnosti! Zaprodala se d'áblu!“ vyrazil ze sebe jezuita. Chtěl pokračovat, ale hrabě ho gestem umlčel.

„Pověz, co se stalo?“ obrátil se nečekaně jemně k obviněné čarodějnici.

„Chtěla jsem jen ochránit svoje dítě! Prosím, neubližujte mi!“ vyhrkla a dala se do pláče.

„A před čím? Před nemocí?“ Opatrněji vzal za zápěstí a pro začátek se ujistil, že není zraněná.

„Před rákšasou...“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Před démonem? A proč ses neobrátila tady na otce Agostinha?“

Indka vrhla na kněze pohled plný strachu a nedůvěry. Mlčela.

„*Bruxa*,“ odplivl si Agostinho.

„Ne tak rychle!“ zchladil ho Sangatte. „Nikdo tady nebude označován za čarodějnici a už vůbec ne vláčen po návsi! Rozhodně ne bez mého výslovného příkazu! Zapomínáš, že mám tohle místo přiděleno do správy? První po Bohu tady jsem já a nikdo jiný!“

Kněz zaskřípal zuby tak, že to dolehlo až k Albrechtovi. Angličan se vnitřně oťrásl. *To se mi snad zdá. Agostinho je Ind jako řemen, není to až tak dlouho, co jeho předkové ještě uctívali hinduistické bohy. A on se tady teď pyšní portugalským jménem a horlí jak u inkvizičního tribunálu. Co se to v koloniích šíří za manýry? Zakázané upalování vdov nahradíme upalováním čarodějnic? Vyložené kulturní přínos.*

Sangatte mezitím prohodil několik dalších tichých slov s indickou ženou. Pak ji sebral pochopům, vzal ji za ruku a zamířil ke svému domu. Přihlížející naprosto strnuli nad tak okázalou nevšímavostí vůči společenské propasti.

„Albrechte, mohu zneužít našeho dlouholetého přátelství?“ obrátil se hrabě na svého návštěvníka. Když mu odpovědi bylo přikývnutí, pokračoval: „Vezmi s sebou mou komornou Gowrí a jdi obhlédnout situaci v domě její rodiny. A přines odtamtud dítě téhle nešťastnice.“

Albrecht jen znovu přikývl a rozhodným gestem pobídl Gowrí, aby ho vedla.

Dům rodiny Vemekar byl temný a zel prázdnotou. V podstatě všichni obyvatelé se vmísili do davu, zaraženě a vyděšeně postávajícího na návsí. Gowrí Vemekar se uctivě zastavila u dveří a celým svým postojem dávala najevo neochotu jít dál. Albrecht pokrčil rameny a vstoupil.

Ve světle padajícím zvenčí si rychle našel petrolejovou lampu a zažehl ji. Rozhlédl se.

Početná rodina, tři generace žijící společně, odhadoval v duchu. Nejsou na tom finančně nejhůř. Ostatně, jestli Gowrí část svého platu předává rodině, jak je tady zvykem, tak to samo o sobě není malý příspěvek.

V domě bylo ticho. Jen tu a tam zašramotily nožičky švábů prchajících před světlem. Nikde nevisel kříž, krucifix ani křiklavě barevné svaté obrázky, které by poukazovaly na rodinu křesťanských konvertitů.

Vemekar za sebou musejí mít nelehké časy, pomyslel si Albrecht. Nahlédl do dvou dalších místností, pak podezřívavě zavěťřil. Krev.

V kuchyni ležel kohout s uríznutou hlavou. Krev zasychala na podlaze a na střepech, které zbyly z roztráštěné hliněné sošky.

Angličan si koncem hůlky přitáhl hlavu idolu. Ve světle petrolejky se na něj šklebila démonická tvář s vyplazeným jazykem, vytrěštěnýma očima a náznakem náhrdelníku z lebek kolem rozbitého krku.

Albrecht věděl, na co se dívá. *Kálí. Bohyně lásky a smrti.*

Do mrtvého ticha se ozval dětský vzlyk.

Sir Reille spěšně schoval hlavu sošky do kapsy a vydal se po zvuku.

V koutě malé oddělené místnosti, očividně sloužící jako samostatná ložnice, ležel zabalený v přikrývkách krásný chlapeček, zhruba roční. Albrecht zhasil světlo a odložil lampu, aby mu nepřekážela. Vzal dítě do náruče a ono se kupodivu ihned utišilo.

Hmm. Lůžko je tady jen pro jednu osobu, takže dítě je zřejmě poloviční sirotek. Jaké asi může očekávat zastání...? Albrecht si potmě našel cestu ven a kývl na Gowrí, že mohou jít.

Je to dítě její vlastní sestry – tak proč se od něj Gowrí tak odtahuje?

„Agostinho tohle nedokáže vyřešit adekvátně,“ povzdechl si Sangatte znechuceně. Na košili měl temně rudé šmouhy, jak se ho křečovitě zachytila Indka, když ji odváděl. Postavil na stůl láhev vína. „Dáš si? Jen tak na chuť?“

„Amontillado nikdy neodmítnu,“ odušil Albrecht a posadil se. Do kameninové misky opatrně odložil hlavu rozbité sošky. V jasném světle v Sangatteho domě vypadaly rozmazané krvavé skvrny ještě hrozivěji. Albrecht byl v tu chvíli rád, že Gowrí je nahoře v jednom z hostovských pokojů a pečuje o svou sestru a spící dítě. „Co jsi zjistil?“

„Myslíš kromě toho, že ta nešťastnice obětovala zdejším bohům, na což jsi zjevně přišel také? Někdo z místních křesťanských konvertitů ji viděl a neměl lepší nápad, než běžet pro kněze.“

„Vzývala Kálí,“ doplnil Angličan.

„Hm, ta vypadá jako jedna z méně příjemných bohyní,“ prohodil hrabě, podal svému hostu sklenici s vínem a zahleděl se na ohavný škleb poničeného idolu. „Že by Džajantí Vernekar už byla natolik zoufalá?“

„Nevykládej si to špatně,“ upozornil ho Albrecht. „Kálí není jen krvežíznivé božstvo. Je ochránkyní dětí, božskou matkou a nelítostnou vítězkou nad démony.“

„Teď by se nám hodil nějaký místní exorcista,“ zamumlal hrabě zamyšleně.

„Pročpak? Najednou věříš v rákšasy, příteli?“

„Žijeme ve věku rozumu, Albrechte. Nevěřím v démony ani nějaké domorodé čary máry. Ale jestli se v rodině Vernekar nemá stát něco ohavného, potřebujeme odborníka. Někoho zkušeného, kdo dokáže ty lidi přesvědčit, že démona úspěšně zahnal nebo zničil. Někoho, kdo bude mít jejich důvěru. Proto říkám, že Agostinho tohle nezvládne. Je tu zhruba stejně dlouho jako já, teprve rok a půl. Nemá tady ani zdaleka tolik konvertitů, kolik by si přál – a ani z těch by mu většina vítězství nad silami zla jaksi... neuznala.“

„Otevřeně praktikující hinduistické kněžstvo tady v Goa vyhladila inkvizice. Poměrně důsledně. Ale mám pár známých v Maharastře...“

„Než se tam dostane byť jen zpráva, bude pozdě,“ zavrtěl Sangatte hlavou.

Oba muži upadli do zádumčivého mlčení a v tichu upíjeli amontillado.

„Proč se vůbec Džajantí obává, že jí dítě odnese rákšasa?“ ozval se najednou Albrecht. Sangatte se dlouze zadíval do své sklenice, než odpověděl:

„Protože onen rákšasa je prý jeho otcem.“

Albrecht seděl osamoceně na verandě před hostitelovým domem a díval se do tmy. Indové se rozešli do svých domovů. Stačilo Sangatteho suché prohlášení, že se celou věcí bude zabývat, a ráno že se uvidí. Jedině na faře se ještě svítilo. *Agostinho se nejspíš v soukromí oddává náboženskému běsnění. Nebo se zaobírá svou raněnou pýchou a poslápanou autoritou,* pomyslel si Albrecht.

Trochu zaklonil hlavu, aby viděl na hvězdy. *Svobodná matka. Veřejné tajemství, které zjevně šlo mimo Sangatteho.* Noční vzduch byl jen o málo chladnější než za dne. *Dítě bez otce. Už tak dost špatná situace. Proč by ji sama Džajantí ještě zhoršovala tvrzením, že otcem je rákšasa? Možná proto, aby se nikdo neodvážil chlapce zabít? Možná proto, aby unikla nucenému sňatku? Anebo byla znásilněna a sama sebe přesvědčila, že útočník byl démon.*

Zamyšleně vytáhl z vnitřní kapsy kabátce balíček tarotových karet. Chvilí je jen tak držel v dlaních, nechával mysl bloudit a zvolna se zaostřovat, dokud se necítil dostatečně připravený. Pak

teprve trumfy zamíchal a jeden vytáhl. Z karty se šklebila tvář s vyplazeným jazykem. *Đábel.*

Rychle balíček zase schoval. *Co tohle všechno znamená? Poloviční rákšasa? Bohyně Káli? Nepříčetná matka šílející strachem, že přijde o své dítě?*

Tiché kroky na vrzajících prknech verandy prozradily příchod Gowrí Vemekar.

„Pan Sangatte... už šel spát,“ oznámila plaše. „Mohu... vám ještě něčím posloužit, *senhor*?“

Albrecht se na ni usmál a ona sklopila pohled. Potlačil povzdech. *Málem bych zapomněl. Se svou světlou kůží jsem pro ni automaticky přitažlivý. A jako Evropan jsem v jejích představách pohádkově bohatý.* Pokynul jí, aby se posadila na volnou židli. *Sangatte si ji určitě jako milenkou nevydrží. Je především vědec a čestný muž. Pochybuji, že jsem daleko od pravdy, když si ho dobírám, že si svou ideální ženu bude muset sám sestrojít, protože Bůh žádnou takovou nestvořil.* Chvilí se mlčky díval na hezkou, bezbrannou a nijak oduševnělou tvář Gowrí Vemekar. *A Sangatte není daleko od pravdy, když mi oplácí, že si svou ideální ženu budu muset vyvolat nějakým kouzlem ze starých grimoárů. Protože žádná taková v lidském pokolení není.*

„Poslyš, Gowrí, je v okolí nějaký hinduistický chrám? Nebo poustevna?“ zeptal se.

Dívka sebou poplašeně trhla.

„Ano... Ne, nemůžete, už dávno... nechodí...“ Očividně i v klidu mluvila mnohem lépe místním jazykem konkani, než portugalský. Teď se jí slova neovladatelně pletla a hlas jí přeskakoval. Nakonec zmlkla úplně a bezradně na Albrechta zírala. Raději tedy přešel do marathi, jímž mluvila většina obyvatel středozápadní Indie – a jemuž se konkani naštěstí dostatečně podobalo.

„Je v okolí nějaké místo, kde dřív žili brahmáni?“ zeptal se znovu. „Jogíni, poustevníci, kněží, zkrátka nějakí moudří muži, kteří by nám mohli poradit?“

„Tamtím směrem,“ ukázala rozechvěle rukou. „Ale... ale tam nemůžete jít.“

„Proč ne?“ chtěl vědět.

„Býval tam chrám bohyně Sarasvatí.“ Znovu ticho.

„A teď?“ nedal se odbýt Albrecht.

„Je... je tam stále.“

„Jenže do něj nikdo nechodí?“

„Jenže do něj nikdo nechodí,“ zopakovala jako ozvěna. Jako velmi vyděšená ozvěna.

„Přebývá tam rákšasa?“

„Ne, ne, to ne. Neodvážil by se.“

„Takže by se tam dal získat prostředek, jímž by šlo rákšasu zahnat navždy.“

„Ano... Snad... Ach, pane, nechod'te tam!“

„Sežeň mi někoho, kdo mi ukáže cestu.“ Albrecht zamyšleně přivřel oči.

Nedělal si iluze, že zbytek vesnice bude sdílnější. *Jediný způsob je přesvědčit se na vlastní oči.* „Nemusí jít až na místo. Jen tak blízko, abych nezabloudil. Vyrazíme za úsvitu.“

Jestli otcem dítěte skutečně je rákšasa, tak má na svého syna nezadatelné právo. Pokud ho chceme zastavit, musíme spěchat.

Albrecht se prodíral mezi trnitými keři a nízkými větvemi stromů, před sebou záda indického sluhy, nejmladšího z Gowriných a Džajantiných čtyř bratrů.

Bylo zjevné, že tudy dlouho nikdo nešel, téměř neznatelná stezka neunesla stopy přítomnosti lidí ani koní. Bylo celkem zřejmé, že tudy by se neprodrala nosítka ani rikša – i kdyby na světě existovala síla, která by místní přinutila, aby se sem vypravili.

Slunce stoupalo nad obzor, ale ve stínu vegetace byl vzduch stále ještě poměrně chladný. Ind a Angličan stoupali po úbočí a brzy se jim otevřel výhled do údolí, které nechávali za sebou. *Těsně po období dešťů, když jsou všechny svahy zelené, musí tohle místo vypadat jako prvotní ráj,* napadlo Albrechta mimoděk.

O pár desítek kroků později se mladý Vernekar zastavil.

„Je tam přístup jenom z jedné strany, *senhor,*“ zamumlal směsí konkani a portugalského. „Nemůžete to minout ani přehlédnout.“

„Dobře. Děkuji ti, vrať se zpátky,“ kývl Albrecht. *Vida. Zmizel a ani si neřekl o peníze. Musel mít doopravdy nahnáno.* Angličan počkal, až mladíkovy kroky odezněly. Ujistil se, že pistole v pouzdru

pod kabátcem je nabitá, zkontroloval pár drobností po kapsách, sevřel v ruce hůlku a vyrazil k opuštěné svatyni.

Kamenný chrám, ač chráněný ze tří stran skalami, které ho činily těžko přístupným, zvolna podléhal nepřízni počasí, síle času a zapomnění. Po sloupech se plazily šlahouny rostlin, rozpukané kvádry k sobě nedoléhaly.

Ale přesto v sobě to místo ukrývalo odlesky dávné slávy.

Po obou stranách schodiště dosud stály sochy zpodobňující nebeské tanečnice. Nahoře se rýsovaly reliéfy mnohoročných strážců chrámu – snad bohů, snad démonů.

Na přítomnost někoho cizího upozornil Albrechta jen nepatrný šelest.

Angličan se okamžitě otočil. Nad rozpadajícím se schodištěm stála neznámá dívka.

Na sobě měla hedvábné modrozelené sáří vyšívané zlatem, v černých vlasech vpletené květiny a složité šperky. Vypadala mladá, sotva osmnáctiletá, slonovinovou pleť bez jediné vady. Přesto jí chyběla určitá bezstarostnost a lehkovážnost v pohybu i výrazu, která je vlastní mladičkým dívkám.

Na Indku má příliš světlou kůži. Na Evropanku nebo Čínanku zase netypicky posazené, výrazné oči, uvědomil si Albrecht. Bleskurychle přelétl pohledem dívčinu postavu. Nohy má lidské, takže to není nága. Ale na kotnících a na lemu sáří nemá ani smítko. Není způsob, jak by se sem takhle mohla dostat po svých.

Nechal ji přijít o něco blíž.

Jakmile se ocitla na dosah, naznačil lehkou úklonu, aniž z příchozí spustil pohled. Sotva se začal narovnávat, plynule tasil čepel ukrytou v hůlce. A v příští vteřině opřel dívce hrot o hrdlo.

Strnula, ale nevykřikla. Ani se nijak nezměnil její nečitelný výraz.

„Co jsi zač?“ otázal se Albrecht v marathi. „Rákšasa? Bhúta nebo jakšína?“

„Nejsem démon ani duch,“ odvětila anglicky. Rozhodně se nezdálo, že by měla z cizího ozbrojeného muže strach.

„Kdo tedy jsi? A jak jsi se sem dostala?“

„Jmenuji se Elianta. Nejsem zdejší. Moje rodina mě sem poslala,“ na vteřinu se zarazila, „za vzděláním.“

Albrecht si uvědomil, že Elianta má sáří uvázané po starém způsobu, který pochopitelně Portugalci místním ženám rezolutně zakázali. Neměla vůbec blůzu, hedvábí si obtočila přímo kolem nahého těla. Sledoval, jak se jí zvolna zvedá a klesá hrud’.

„A kdo jsi ty, že máš odvalu sem přijít?“ zajímala se dívka.

„Albrecht de Velha Goa,“ představil se opatrně. Příliš se mu nechtělo svěřovat svoje celé skutečné jméno bytosti, o jejímž původu nevěděl téměř nic. *A Stará Goa je ostatně poslední město, kde jsem pobýval delší dobu.*

„Možná by se na tebe spíš hodilo Albrecht Velho,“ usmála se, jen lehce, koutky úst.

„Starý Albrecht? Nepřipadám si nijak zvlášť starý,“ oponoval.

„Ale jsi, Albrechte. Už teď jsi starší, než většina lidí kdy bude.“ Opětovala jeho pátravý pohled. „A mohl bys dát pryč tu zbraň? Je to dobrá ocel, zčásti postříbřená, jak vidím.“

Albrecht sklonil čepel. Postřehl, že Elianta na okamžik podezřívavě přivřela oči, v očekávání jeho reakce. *Od pohledu poznala materiál? Možná se mě pokouší oklamat, ale postříbřená ocel jí zřejmě neublíží. Snaží se odhadnout, nakolik jsem si toho vědom?*

„Proč jsi na začátku naší rozmluvy přešla do angličtiny?“ nadhodil. „Mluvíš marathi s anglickým přízvukem.“

„Na to jsem se tak docela neptal.“

„Dobrá. Je to v podstatě jazyk mojí domoviny.“

„Nevypadáš jako Angličanka.“

„Nejsem Angličanka.“ Udělala ještě půl kroku k němu, dokonale poskládané hedvábí zašelestilo. „Nechceš mi říct, proč jsi sem přišel?“

„Zatím nechci.“ Vrátil čepel zpátky do hůlky.

„Proč?“

„Nedůvěřuji ti, Elianto,“ odtušil poklidně. Pravou ruku nechal ledabyly spočinout v kapse.

„Protože nejsem Angličanka?“ V očích jí zablesklo pobavení.

„Tím to není.“

„Tak čím, Starý Albrechte?“

Vytáhl ruku z kapsy a otevřel dlaň. Na světlé rukavici ležela hrst železných pilin.

Elianta ucouvla, klopýtla a upadla pozpátku na schody. Albrecht zůstal stát na místě, jen na ni upíral pohled:

„Je to tím, že nejsi člověk.“

Chvíli mezi nimi vládlo ticho, jeden druhého si měřili pohledem. Nakonec promluvil Albrecht: „Přísahej při jazyku Pravdomluvného Thomase, že zodpovíš moje otázky a zodpovíš je po pravdě, Sídhe. Jinak...“

„Nemusíš mi vyhrožovat. Dám ti odpovědi, pokud to bude v mých silách.“

„Sídhe lžou,“ připomněl jí.

„To lidé také,“ sykla. „Ale dobrá, přísahám.“

„Jaké jsou síly, kterými vládneš, Sídhe?“

„Různorodé. Ale především umění částečného vidění věcí budoucích.“

„Jak ses sem doopravdy dostala? Jsi hodně daleko od vašich jezer a mohyl.“

„Myslíš si, že dobývání cizího území je výsadou vás lidí?“ Elianta na něj upírala pozorný pohled. Teď, když jí sluneční světlo padalo přímo do tváře, bylo zřejmé, že má oči tmavé od koutku ke koutku, beze stopy bělma.

„Na tomhle místě tedy sídlil někdo před tebou?“

„Ano, zvítězila jsem zde nad rákšasou jménem Akšaj.“

„Jak je to dlouho?“

„Před necelými dvěma lety. Proč to chceš vědět, Starý Albrechte? Co sem přivedlo tebe? Doopravdy?“

„Co se stalo s poraženým? Zůstalo tady po něm něco?“

„Ani poklady, ani kletby.“

„Neptám se na poklady nebo kletby.“

„Vida, zřejmě se k něčemu dostáváme.“

„Odpověz na mou otázku, Sídhe.“

„Rákšasa se zde usídlil, když odtud byli vypovězeni zdejší kněží. Sám tu byl cizincem, Angličané ho vyhnali z Pandžábu.“

„Jak?“ hlesl Albrecht.

„Nechali si pušky popsat mantrami od tamějších brahmánů a do nábojů si vyryli znamení kříže.“

Albrecht polkl. *Naríznuté střelivo. Člověku zásah něčím takovým zanechá na čele díru – a vzadu roztrhne hlavu.*

„Odkud tohle všechno víš?“ pokračoval Angličan.

„Akšaj mě sem unesl z Velha Goa. Sliboval mi, že budu jeho manželkou... Sliboval a vůbec hodně mluvil.“ Odmlčela se. „Dívku, kterou si vyžádal od vesničanů jako smírnou oběť, jsem tady našla v zuboženém stavu. Jmenovala se Džajantí. A čekala démonovo dítě.“

„Nijak jsi nezpochybnila rákšasův nárok na to dítě,“ konstatoval Albrecht. „Proč?“

„Protože bych to podle zákonů našeho lidu musela udělat veřejně a místní by to dítě zabili, Starý Albrechte, což velmi dobře víš.“

„Co ti bylo po nějakém pololidském míšenci?“

Sklopila pohled:

„V mohylách se rodí velice málo dětí. I míšenci jsou vzácní...“

„Jistě. Ukradené děti lidí jsou podstatně častější,“ odsekl.

„Ano. Nepřála jsem si smrt Džajantí, ani jejího syna. I když mi po nich nic nebylo.“

Albrecht stáhl ruku s pilinami. *Nevím sice, jak Eliantu spoutat přísahou, která by Sídhe zabránila zaútočit, ale nesmrtelný lid miluje hry, výzvy a uzavírání dohod. Možná jsem nakonec našel, co jsem hledal.*

„Mám pro tebe návrh na pakt, Sídhe. Ale pod jednou podmínkou. Pokud jej přijmeš, neuzavřeš po celou dobu jeho trvání pakt s nikým jiným, ne bez mého výslovného svolení.“

Usmála se, tak jemná a okouzující, jak jen nelidské bytosti dovedou být:

„Mluv, Starý Albrechte. Poslouchám.“

„Uděláš všechno, co bude ve tvé moci, abys mi pomohla zvítězit nad Akšajem a zabránila ztrátám na lidských životech.“ Pomalu se nadechl a vydechl. „Ostatně, už jsi ho jednou přemohla.“

„Souhlasím.“ Podepřela si bradu štíhlou bledou rukou. „Pod podmínkou, že se zavážeš svým čestným slovem, že vyslyšíš mou prosbu o pomoc, až se ocitnu v tísní. Že potom pomůžeš ty mně, jak jen bude v tvých silách. Ber nebo nechej tak, Starý Albrechte.“

„Elianto, představuji ti hraběte Edgara Sangatte. Edgare, toto je Elianta,“ uvedl Albrecht dívku. „Setkali jsme se v chrámu.“

Sangatte jí políbil ruku a pozval oba příchozí dál. Zvědavě přelétl Eliantu pohledem, ale neřekl nic.

„S Eliantinou pomocí jsem zjistil zásadní novinky ohledně kořenů našeho problému,“ začal Albrecht opatrně. „Ale budeš muset věřit mému úsudku.“

Sangatte ho kývnutím pobídl, ať pokračuje, a letmým pohledem se ujistil, že rozhovor neposlouchá nikdo nepovolaný.

„Džajantino dítě skutečně není zcela přirozeného původu,“ nadhodil Angličan.

„Já vím,“ odtušil Sangatte s naprostým klidem. Albrecht na něj vytřeštil oči:

„Počkej, počkej, ještě dnes v noci jsi nevěřil na kletby a kouzla.“

„Zatímco jsi byl pryč, podíval jsem se pořádně na to děcko. A také jsem pozval na čaj milého pátera Agostinha.“

„Na čaj?“ nechápal Albrecht.

„Na čaj. A příštích pár dní zůstane na čaji, pěkně v chlázku ve vazbě.“

Než celou záležitost prošetřím, nehodlám tady toho člověka nechat pobíhat.“

„Ale jak jsi přišel na to, že...“ Albrecht se zarazil. „Byl jsi vždycky tak... racionální.“

„Já jsem racionální,“ ujistil ho Sangatte. „Právě proto jsem ochoten přijmout variantu, že některé fyzické znaky toho dítěte nejsou deformity, ale zděděné rysy. Například po obou stranách lebky má náznaky dalšího páru očních důlků a nosní přepážky.“

„Jak to víte?“ podivila se Elianta.

„Mám dole v dílně Rontgenův přístroj.“

Sídhe nedala ani mrknutím oka najevo, jestli ví nebo neví, o čem je řeč. Albrecht jen tiše zíral.

„Jak se tak dívám, i ze slečny Elianty by zkušený antropolog na místě zešílel. Těžko říci, zda blahem nebo zoufalstvím.“ Znovu dívce lehce políbil ruku a ona mu věnovala úsměv, z něhož by nebylo nijak těžké zešílet blahem.

„Elianto! Pamatuj na náš pakt! Dala jsi mi svoje slovo!“ zasyčel jí Albrecht do ucha. Obrátila se k němu:

„Neměj strach. Nezapomínám. Nikdy.“

„Rákšasa, o němž mluvíme, se jmenuje Akšaj. Netuším, kde teď je, ani co zamýšlí. Podle všeho, co o něm vím, rozhodně neopomene vznést svůj nárok. To by podle něj bylo příliš hloupé. Neznám žádný jiný způsob, jak získat informace, které potřebujeme, než mou schopnost jasnozření. Z toho, prosím, vycházejte, pánové,“ shrnula Elianta situaci, když se všichni tři přesunuli do dílny.

„Ale zmínila jsi, že nemáš byliny, kterými si navozuješ věstecké stavy,“ namítl Albrecht.

„Pak je na vás, abyste mi pomohli najít vhodnou náhradu,“ pokrčila rameny, zatímco si prohlížela fotografické desky se snímky z rentgenu. Obraz dětské lebky s rýsujícími se dvěma dalšími obličejí po stranách byl mrazivě zřetelný.

„Experimentovala jsem s hašišem, kokou a betelem, ale to všechno na mne působí příliš povzbudivě. Potřebuji látku, která by mě otupila a nezpůsobovala mi přitom vidiny sama o sobě.“

„V tom případě bych doporučil opium,“ navrhl Albrecht. „Máš pořád ještě tu vodní dýmku, kterou jsem ti před lety přivezl, Edgare?“

„Což o to, dýmku mám. Ale opium ne.“

„To mám zase já,“ prohlásil suše Albrecht. Teď byla řada na Sangattem, aby vytřeštil oči:

„Cože? Toho s sebou taháš jen tak? Víš vůbec, co všechno to svinstvo může...?“

„Ano, vím. Někáký čas jsem ho užíval. Na navození určitého druhu transu se mi velmi osvědčilo.“

Sangatte na chvíli ztratil řeč. Nakonec jen neurčitě mávl rukou.

„Dýmka je v kuřáckém salonku,“ zamumlal.

„Dobrá tedy.“ Albrecht nabídl Eliantě rámě a ona se do něj zavěsila. „Pojďme.“

„Laudanum, jakožto opiová tinktura, kupodivu není zdaleka tak účinné. Vdechování je pro tvoje záměry mnohem lepší.“ Albrecht

podal Eliantě náustek dýmky vyvedený v podobě hlavy kobry královské. Sídhe se usmála a potáhla. Chvilí tiše pozorovala obláčky kouře, které jí splývaly z úst a vytrácely se pod stropem.

V místnosti hořela jediná svíce a její plamínek se zrcadlil v Eliantiných očích. Sídhe se postupně uvolnila, do tváře se jí vkradl onen výraz nezemské blaženosti, jaký Albrecht vídal u požívačů opia v zapadlých doupatech v Šanghaji i při tajné ceremonii v čínském chrámu Osmi nesmrtelných.

Dívka se svezla Albrechtovi do náruče, zvrátila hlavu dozadu, šperky ve vlasech slabě zacinkaly. Albrecht ji držel a neodvažoval se pohnout. Jako uhranutý sledoval, jak Elianta zas a znova pomalu zvedá ruku, bílou jako slonovina, s náznakem modrých žilek rysujících se pod pokožkou. Jak pootevívá rty, které se zdály mít barvu leštěné mědi, a přijímá další polibek od stříbrné kobry, jak se zhluboka nadechuje a rozechvěle vydechuje.

Pak Eliantě klesla ruka na hrud', shrnula část hedvábí a sklouzla přes okraj pohovky. Albrecht zachytil náustek těsně před tím, než dívka zcela vypadl z bezvládných prstů. Plamen svíce se zachvěl, a pak zhasl.

Cáry tmy a dýmu se zvolna formovaly, až vytvořily obraz hory, která tvarem připomínala lidskou hlavu. Do korun stromů, rostoucích na úpatí, se s křikem slétaly vrány. Jejich krákání se zdálo téměř ohlušující. Měsíc třikrát přešel oblohu a do třetice vyšel jako úplněk. Hvězdy se otáčely, stejně neměnné, netečné a neúprosné jako oči cizích bohů.

Z hory vzlétla okřídlená silueta podobná člověku, ale ne zcela. Měsíční světlo vrhalo temné stíny do tří párů očních důlků na třech tvářích, které ta bytost měla. Akšaj letěl noci, jež byla náhle mrtvolně tichá. Zbyla jen klenba plná hvězd a hrozná závrať, cáry tmy a dýmu.

Zvuk vylomených okenic, rákšasovy mohutné paže tříští dřevo. Bílé povlečení prosakuje krví. Na lůžku spočívá Džajantí, oči má široce otevřené a strnulé, zrcadlí se v nich jen smrt a hvězdy. Hrdlo má rozsápané na cáry. A z její mrtvé náruče se zvedá dítě se třemi obličejí. Natáhne zkrvavené ruce k otci a vyrazí skřek, který nemá s lidským hlasem nic společného.

Elianta divoce zatápala kolem sebe a zachytila se něčí paže, jako tonoucí stébla. Držela se Albrechta, dokud nenabyla alespoň částečně sebevlády. Oknem padaly dovnitř první paprsky bledého svítání, bylo slyšet kokrhání kohoutů a krákání věčně nenasytných vran.

Albrecht dívku podepřel a podal jí sklenici vína. Jakmile se dokázala posadit, upravila si rozhalené sárí. Beze stopy rozpaků, jako by na jejím těle ani nemohlo být cokoli vulgárního. O nic víc než na těle antické sochy.

Albrecht odvrátil pohled. *Milosrdnější byla tma. Ale... Ne, Sídhe nejsou lidé. Prostě nejsou. Někteří ostatně dovedou vypadat, jak se jim právě zachce.*

„Zavolej hraběte,“ zašeptala Elianta.

„Edgare!“ křikl Albrecht, ač věděl, že by bylo zdvořilejší pro přítele dojít. *I když spí vedle na pohovce a nemůže neslyšet.* Rychle stáhl ze stolu do kapsy kartu, kterou mu tarotový balíček nabídl v průběhu noci v odpověď na nevyřčené otázky. Zobrazovala bortící se vysokou štíhlou stavbu, zasaženou bleskem. *Babylónská věž. Pád. Zničení, zlom, ztráta iluzí.*

Po chvíli vrzly dveře a vstoupil Sangatte. Rychle otevřel všechna okna a vyhaslou dýmku odsunul na skříň. Pak se teprve obrátil k dvojici na lenošce:

„Nuže? Zjistili jste něco?“

„Rákšasa si za tři dny pro toho chlapce přijde, až bude úplněk. V tu chvíli se z dítěte stane démon schopný zabít vlastní matku.“

„Lze tomu předejít?“ ptal se Sangatte.

„Ano. Zabít Akšaje dřív,“ procedil mezi zuby sir Reille. „Neuskuteční se proměna tak jako tak?“ zamračil se vynálezce. „Ne,“ zavrtěla hlavou Elianta. „Jde o zákon, který platí pro všechny mišence. Dokud si ten z rodičů, který není člověk, pro potomka nepřijde, je dítě navenek lidské, možná s některými drobnými odlišnostmi. Teprve pak se plně změní. Jestliže nesmrtelný rodič nestihne přijít ve vyměřené lhůtě, zřekne se svého nároku neboje zabít – dítě se stává zcela člověkem.“

Albrecht kývnutím potvrdil její slova. *Velmi chladnokrevně řečeno. Na někoho, pro jehož národ jsou krádeže dětí a spory o mišence středobodem krvavých konfliktů s lidskou rasou.*

„Akšaj sídlí na hoře ve tvaru lidské hlavy,“ dodala Elianta.

„Vím, kde to je.“ Sangatte složil hlavu do dlaní. „Čtyři dny cesty odtud, neprostupnou džunglí. Čtyři dny, výstup na horu nepočítaje.“ Albrecht se musel napít, než promluvil:

„I já to místo znám. Nevedou tam cesty, hora je zcela opuštěná, široko daleko není ani vesnice.“

„Ani portugalská posádka,“ zamumlal Sangatte. „Musím se tam dostat sám.“

„Sám se tam nedostaneš včas,“ řekla Elianta. „Musel bys mít křídla.“ Sangatte a Albrecht si vyměnili postranní pohledy.

„Co navrhuješ dál?“ otočil se Portugalec prudce na svého hosta. „Můžeme to nechat být. Rákšasa je mocný soupeř. Čelit mu znamená riskovat život a jde ostatně jen o jednu domorodou ženu a dítě,“ pozvedl Angličan palec, jak začínal počítat možnosti. Z výrazu svých společníků spokojeně četl, že tato varianta se zamítá. „Nebo můžeme zachránit matku a dítě sprovodit ze světa, ale to budeme na úrovni inkvizice,“ pozvedl ukazováček. Ani tento nápad se nesetkal s příznivým přijetím.

„Anebo,“ nadhodil Sangatte, „dítě vezmeme a předáme jeho otci. Pokud o ně skutečně stojí, pokud bude schopen se o ně postarat... Mohl by to být pro chlapce lepší úděl než vyrůstat mezi lidmi, kteří v něm vidí nestvůru a kteří ho nikdy nepřijmou mezi sebe.“

„Akšaj je zrůda,“ potřásla hlavou Elianta. „Když si chlapce vezme, nikomu to štěstí nepřinese. Budou řádit v okolí hory a napadat odlehlé vesnice ve dvou.“

„Ještě můžeme zburcovat lidi, na Akšaje si počkat a udělat z něj řešeto dřív, než se dostane k Džajantí a děcku,“ promnul si Portugalec hladce oholenou bradu.

„Obávám se, že nemáme v dosahu žádného brahmána, aby nám popsál zbraně mantrami a obdařil je tak mocí zdejších bohů,“ podotkl Albrecht chmurně.

„Zničit Akšaje je obtížné,“ upozornila Elianta. „Jakákoli rána, způsobená zbraní vyrobenou rukama smrtelníka, mu velmi rychle sroste. Ale bez ohledu na původ ostří bude pro Akšaje smrtelné, pokud by se vám povedlo setnout mu hlavu. Vadí mu také sluneční světlo, které ho oslabí, ale nezabije. V boji nejraději zápasí holýma

rukama, je silnější než člověk a dokáže létat. S oblibou hází pandžábskou škrticí smyčkou, kterou mistrně ovládá.“ Krátce se odmlčela. „Nicméně, dítě se promění, jakmile rákšasa přiletí na doslech a vyřkne svůj nárok. Nemusí ho ani slyšet! Hrozí, že chlapce budeme muset usmrtit dřív, než přemůžeme démona. A navíc, když se postavíme na odpor, Akšaj udělá všechno, co dovede, aby tu napáchal co největší škody. Především na životech.“

Chvíli bylo ticho.

„Copak neexistuje žádná jiná varianta?“ ozval se Sangatte.

„Leda dostat se zázrakem k Akšajovi včas a buď ho přimět, aby se svého nároku – a případné pomsty – zřekl,“ Albrecht se na okamžik odmlčel, „nebo ho na místě zabít.“

Elianta odložila šálek s čajem, zadrnění porcelánu prozradilo, že se jí chvěje ruka.

„Pokud přijmete mou radu, pánové, možná vím o jedné možnosti,“ pronesla Sídhe tiše. „Ale nekládej do mého návrhu žádné naděje, Starý Albrechte.“ Zvedla k němu své velké, nelidské oči. „V nitru mého chrámu odpočívá kovová socha. Mám důvod se domnívat, že může být pohyblivá a sloužit jako dopravní prostředek, který nepotřebuje vykácenou a vyježděnou cestu. Jenže nemám nejmenší tušení, jak ji oživit.“

„Patřila rákšasovi?“ zeptal se Albrecht a měl pocit, že mu náhle vyschlo v hrdle. *Lhala mi a má přece jenom v držení nějaký pozůstatek po démonově přítomnosti?*

„Ne. Je tam zřejmě od časů, kdy bylo kněžstvo Sarasvatí na vrcholu moci. Ani Akšaj nevěděl, jak sochu ovládat.“ Odhrnula si z tváře uvolněný pramen vlasů. „Nemáme žádnou záruku, že to tajemství odhalíme právě my. Nebo že ho odhalíme včas.“

* * *

Nezvyklá trojice stanula na vnitřním nádvoří chrámu. Tam, ve stínu kamenného pavilonu, opletená popínavými rostlinami, stála obrovská kovová socha slona se čtyřmi kly a čímsi na způsob palankýnu, vsazeným hluboko do hřbetu.

Sangatte odložil balík omotaný látkou a kožený tlumok, na němž měl přichycené pouzdro s mačetou. Albrecht shodil ze zad vak se zásobami a provazy a zadíval se na hrbáčova zavazadla:

„Co všechno přesně vláčíš s sebou, Edgare?“

„Všechno,“ odušil Portugalec a sáhl po mačetě. Spěšně osekal nejhorší spleť šlahounů. „Elianta má pravdu, ta věc je pohyblivá,“ ukázal na klouby sochy.

„Původně jich tu bylo víc,“ ozval se Albrecht, když se mu povedlo čepelí z hůlky zčásti odstranit koberec rostlin pokrývající dlaždice i blízké pozůstatky sloupů a kamenných podstavců. „Jízdní krysa, pak zřejmě páv a ještě jedna nebo dvě další, které už nedokážu identifikovat. Nechránil je žádný altánek a ve zdejších podnebí všechno koroduje rychle.“

„Kovová krysa?“ podivil se Sangatte.

„O nic divnější než slon se čtyřmi kly. Jsou to jízdní zvířata bohů,“ odušil Albrecht. „Respektive jejich funkční nápodoby.“

„Jak to dokázali vyrobit?“ vydechl Sangatte, zatímco důkladně obhlížel sochu. „Mosaz, bronz, zlato a stříbro... Je to fantastické, Albrechte! Naprosto fantastické!“

Angličan pokrčil rameny. Nechtěl se nechat nakazit nadšením – a nadějí.

„Sarasvatí je bohyně moudrosti, umění, řeči a vědomostí. Její kněží měli všechny předpoklady věnovat se konstruktérství,“ pronesl neurčitě.

„Dřív, než přišli Portugalci a s nimi inkvizice, chceš říct?“ ohlédl se Sangatte přes rameno. „Možná máš pravdu, ale obávám se, že tajemství vlastních konstruktů Indové ztratili ještě předtím, než se tohle území stalo kolonií. S tímhle se nehýbalo opravdu docela dlouho.“ Vytáhl z batohu náradí a olejníčku. „Podívám se, co se s tím dá dělat.“ Elianta se usadila najeden z rozpukaných padlých sloupů a fascinovaně Sangatteho pozorovala. Albrecht upřel pohled na zkorodované zbytky pokryté zelenými šlahouny:

„Hlavně neztrať příliš mnoho času, příteli,“ zamumlal. „Ta věc už vůbec nemusí jít rozhrýbat.“

* * *

„Socha má v sobě nějaký druh hodinového stroje, jemuž příliš nerozumím. Podstata jeho fungování se vymyká mým znalostem fyziky. Nevyužívá převody přes ozubená kola, ale kola s kolíčky,

kužely a válce, trochu jako systém vodního mlýna. Nebo možná hrací skříňky.

V těle i v každé noze je soustava setrvačníků propojených táhly. Jejich vychylování na jednu nebo na druhou stranu zřejmě umožňuje soše dělat kroky,“ Sangatte vrátil zpět některé uvolněné pláty kovu, které umožňovaly údržbu mechanického zvířete, a vysoukal se do palankýnu. „Ale pořád ještě nevím, jak to celé... natáhnout.“

„Co tím myslíš?“ Albrecht si otřel čelo, tmavé vlasy měl spleené potem.

„Aby se slon dal do pohybu a bylo možné ho ovládat, potřebuje zřejmě určitý druh rezonance. Opakovaný zvuk o konkrétní frekvenci,“ vysvětlil Sangatte. „Chvění se přenáší odsud do nitra sochy,“ lehce poklepal šroubovákem na čelo kovového kolosu, „putuje do hodinového stroje, a ten teprve začne natahovat a spouštět setrvačnky. Dost možná šlo o opatření, aby posvátné zvíře neukradla banda zoufalců, jako jsme my.“

Albrecht už asi posté obešel sochu, zkoumal ornamenty a symboly vyvedené ve zlatě a stříbře.

„Hledáme něco jako tajné heslo?“ ujišťoval se.

„Přesně tak,“ kývl Sangatte.

Slunce se sklánělo k západu a oba muži se potili nejen kvůli nelidskému vedru. Času ubývalo.

„Nedokázala bys to heslo zfalšovat, Elianto? Nějakým zařikáváním? Nebo zpěvem?“ navrhl Albrecht. Ohlédl se po ní a poprvé v její tváři spatřil výraz zcela lidského zklamání.

„Nemohu, Starý Albrechte. Neovládám tajemství zpěvu Sídhe.“

Albrecht se zastavil přímo před vynálezem a zaklonil hlavu. *Tajné heslo*. Hleděl na čelo slona zdobené propletencem zlatých linií. *Tajné heslo...* Před očima mu vyvstal obrazec, zřetelný a známý, připomínající jemnou krajku.

„Óm,“ vydechl Angličan tiše.

„Cože?“ ozval se shora Sangatte.

„Óm. Slabika, jejímž správným prvotním vyslovením byl prý stvořen svět. Slon ji má napsanou v místním písmu přímo na čele!“ křikl Albrecht.

„Kolika způsoby se to dá vyslovit?“ zamračil se Sangatte.

„Spoustou způsobů,“ odpověděl Albrecht. „Ale napadá mě jeden velmi konkrétní, který jsem se učil před lety v Himálajích.“

„Že ty si s tím modlářstvím nedáš pokoj,“ ušklíbl se hrbatý vynálezce.

„Bud'me přece racionální,“ oplatil mu Albrecht. „Folkloristika je převážně neškodný koníček.“

S tím se usadil na zem na zkřížených nohou. Zavřel oči. *Nádech. Výdech.* Svět kolem se vytrácel. Všechno se stávalo jen dechem, ničím víc. *Nádech. Óm. Nádech...*

Slunce se dotklo obzoru.

„Rezonuje to!“ vyhrkl Sangatte dychtivě. „Ale příliš slabě!“

„O kolik silněji by bylo třeba?“ zeptala se Elianta.

„Tak jako... zástup brahmánů všude kolem?“ rozhodil rukama hrbáč.

„To nedokážeme!“ vykřikla Elianta.

„Ale dokážeme.“ Sangatte se na ni usmál v náhlé inspiraci. Zalovil v batohu s náradím a vytáhl sadu věcí, které – ostatně jako většinu nástrojů – nebyla Elianta schopna rozpoznat.

„Co je to?“ zavolala nahoru.

„Ladičky,“ houkl zpátky.

Pomalů zvedal jednu po druhé. *Tahle ne, takhle taky ne.* Pak se mu náhle rozšířily oči. Ladička se slabounce chvěla. Sangatte ji popadl, bříinkl s ní o okraj sochy a natáhl se k čelu slona. Nic se nedělo. Vynálezce znovu rozezněl ladičku. A ještě jednou. Slunce zapadlo. A v nitru mechanismu se ozvalo klapnutí. Pak další. Ladička zpívala, mechanismus se začal otáčet. A kovová víčka sochy se zvedla.

Nočním pralesem se neslo dunění a praskání lámaných větví. Měsíční světlo tančilo na hřbetě kovového monstra se zářícíma očima, které si proráželo cestu tam, kde žádná nebyla. Korunami stromů s vřiskotem prchaly opice, vyděšené hlukem a světlem. Ve chvíli, kdy se krácejícímu kolosu zapletly kolem klů liány, zableskl se v bledém přísvisu bodec na slony, vykládaný drahými kameny a zdobený zlatými kroužky. Jezdec, sedící za krkem zvířete, slona pobídl prudkým bodnutím.

Ohromný tvor trhl hlavou, nejdřív na jednu, pak na druhou stranu. Líány spadly do prachu, přervané titánskou silou.

V palankýnu, který zapadal hluboko do sloního hřbetu, se spící Elianta svezla do náruče Albrechtovi. Buď únava zvítězila nad veškerým okolním hlukem, nebo se Sídhe prostě rozhodla spát.

„Jak jsi vůbec zjistil, čím se ta bestie řídí, Edgare?“ zeptal se Angličan, aby řeč nestála. Musel napůl křičet, aby přehlušil drnění stroje a rachot ničeného porostu. Světlovlasý Portugalec seděl kousek vpředu, hned za hlavou kolosu, ale stále ještě dostatečně krytý před šlehajícími větvemi.

„Vím snad, jak vypadá bodec na pohánění slonů, ne? A tenhle jsem za prvé našel v palankýnu, a za druhé má atypický šestiboký průřez. Sotva jsem uviděl tady ty šestihranné díry, došlo mi, že mám v ruce ovládací páku,“ zasmál se Sangatte. Jeho síly se zdály nevyčerpatelné. Vedl kovového slona džunglí téměř celou noc, s neumdlévajícím soustředěním a odhodláním.

Nohy stroje se ani tak nezvedaly, jako spíš tepaly zemi, vzpíraly se proti ní, poháněny neúprosně se otáčejícími setrvačníky.

„Mimochodem, nechtěl jsem to vytahovat před Eliantou, ale víš, doufám, jak tu věc zastavit? Nebo budeme čekat, až doběhne?“ nadhodil Albrecht.

„Kupodivu půjde zastavit relativně rozumně. Dá se dokonce přimět, aby se pohybovala dozadu,“ odpověděl Sangatte nadšeně. „Konstruktéři mysleli na všechno. Třeba nádrže na olej pro lampy v očích jsou upevněné tak, aby byly kolmo k zemi, bez ohledu na pohyb hlavy. Na podobném principu jako lodní kompas! A ta kovová zrcadla směřující světlo...“

„Pochybuji, že tenhle kolos někdo stavěl jen tak, do ceremoniálního průvodu, který měl ohromit davy,“ skočil mu do řeči sir Reille.

„Hm,“ zahučel Sangatte, ale nebylo ho dobře nebylo slyšet.

„Je to válečný stroj, Edgare. Nade vši pochybnost.“

„Hm.“

„Horní obrněná část plankýnu, která zřejmě chránila střeleckou posádku, sice chybí, ale je vidět, kam by se dala připevnit. Na to stačí mít dvě oči v hlavě!“

„Přesně tak,“ odsekl Portugalec, aniž se ohlédl. „A právě proto se o tomhle stroji nesmí dozvědět nikdo další.“

„Na zbytek noci musíme zastavit,“ prohlásil Albrecht rozhodně, když nedlouho před úsvitem nastala nejhlubší a nejtemnější hodina. „Naposledy jsi spal minulou noc, Edgare. Já si ostatně také potřebuji odpočinout a za jízdy toho nejsem schopen.“

„Podle mého odhadu si můžeme oddech dovolit,“ souhlasil Sangatte. „Pokud budeme během následujícího dne postupovat stejnou rychlostí, dostaneme se k úpatí hory se západem slunce. Nahoru už to tak snadné nebude, ale jsme vybaveni,“ pokývl hlavou k objemným zavazadlům.

Kovový kolos po chvíli manévrování zůstal stát, dobře promazané setrvačníky v něm stále běžely, ale najednou se zdálo, že mnohem tišeji. Elianta se probudila a pomohla oběma mužům napnout přes sloupky palankýnu stanovou plachtu a především moskytiéru.

„Na nocování to očividně nijak příhodně přizpůsobené neměli,“ konstatoval Albrecht kriticky. „Ale dolů se mi vážně nechce.“

„Snad budeme mít dost vody,“ uvažoval nahlas hrabě. „Žádnému vodnímu zdroji bych tady nevěřil. Možná tak po půl hodině převařování.“

„Pokud nemáte nic proti kokosovému mléku, půjčím si mačetu,“ ozvala se Elianta.

Albrecht se chystal namítnout, že to počká do rána, ale pak si ve světle petrolejové lampy všiml, jak má Sangatte rozpraskané rty.

Dívka už v tu chvíli slezla ze slona. Nešla nijak daleko, opodál rostla palma nachýlená ke straně. Sídhe vyběhla po zakřiveném kmeni nahoru, aniž potřebovala jinou oporu než volnou dlaň a chodidla. Okolní tma ji nijak neomezovala.

Najednou se nocí rozlehl Eliantin výkřik. Sangatte zvedl svítilnu. U paty stromu zahlédl obrys tří kočkovitých šelem. První se se zavrčením pustila nahoru po kmeni.

Elianta se stáhla mezi palmové listy a napráhla mačetu před sebe, na okamžik zakolísala, málem se zřítla dolů.

„Světlo! Víc světla!“ křikl Albrecht. Sangatte bleskově zažehl jednu z lamp, jež byly součástí kovového slona. Elianta znovu vykřikla, šelma otočila hlavu, náhle oslněná. Světlo se jí odráželo v očích. Třeskl výstřel z Albrechtovy pistole.

Leopard bezhlesně padl do podrostu a zůstal ležet.

„Drž se!“ přikázal Sangatte příteli a pobodl mechanické zvíře k pohybu. Druhý leopard se obrátil proti útočníkům a nakrčil se ke skoku. Vzápětí ho zasáhl chobot kovového slona. Zapraskaly kosti a šelma odlétla jako odhozená dětská hračka. Strašlivá síla úderu ji změnila ve zmrzlou zkrvavenou srst a bezvládných končetin.

„Kde je ten třetí? Utekł?“ Albrecht přelétl pohledem okolí.

„Nad tebou!“ zařval Sangatte.

Poslední leopard se hrbil v koruně vysokého stromu a v příštím okamžiku se vrhl na Albrechta.

Angličanova reakce byla rychlejší než myšlenka. Prostě jen zvedl ruku a střelil útočící kočku přímo do hlavy. Vystříkla krev, ale tělo pokračovalo v letu vzduchem.

Sangatte švihl masivním bodcem. V hrbáčově znetvořeném těle se skrývala síla přinejmenším dvou běžných mužů. Rána strhla šelmu stranou, mršina dopadla k nohám kolosu.

Vynálezce zastavil slona pod palmou a Elianta slezla do palankýnu. Vypadala ještě bledší než obvykle, na podlahu složila tři kokosové ořechy.

„Chovají se leopardi obvykle takhle smečkovatě?“ byla první věc, kterou ze sebe Albrecht vypravil.

„To nevím, ale proč neutekli? To rozhodně není normální!“ nechal se slyšet Sangatte.

„Myslím, že to je vliv rákšasy. Už tady sídlí přes rok a jeho přítomnost může z některých zvířat udělat... nestvůry,“ vydechla Elianta.

„Na tuhle vzdálenost?“ sykl Angličan.

„Nejspíš se sem zatoulali z blízkosti hory. Jsi v pořádku, Elianto?“ zajímal se vynálezce. Tiše kývla.

„Elianto...“ Albrechtovi se stáhlo hrdlo temným podezřením. „Jak to, že sis nedokázala poradit se třemi leopardy, pokud jsi porazila rákšasu?“

„Já...“ zadržla se. „Nevynikám v boji. Akšaje jsem přelstila. Vyzvala jsem ho na souboj způsobem, který nemohu zopakovat, ale on nemohl v tu chvíli odmítnout. Porazila jsem Akšaje v hádankách,“ řekla nakonec.

„Jak tě sem mohli poslat dobývat území?!“ nevěřil Albrecht vlastním uším.

„Neposlali. Nesmrtelní neradi opouštějí své země. Ale občas následují stopy národů, jejichž zvyky znají. A i to chce značnou míru odhodlání. Já jsem utekla.“ Odvrátila se. „Mám dva bratry, pyšné a arogantní. A svévolné za hranice lidského chápání. V mnohém jsou jako Akšaj. Podle našich zákonů jim jsem podřízena. Nechci o tom dál mluvit.“

„Ale proč jsi mi to neřekla?“

„Protože bys se mnou nechtěl uzavřít obchod. Nedal bys mi své čestné slovo a já tobě to svoje.“

„Uzavřela jsi pro sebe nevýhodný a nebezpečný pakt!“

„Bez paktu bys mě nevzal s sebou. A já... jsem chtěla zachránit Džajantí. A chtěla jsem společnost někoho, kdo přede mnou v hrůze neutíká, ani se mne nesnaží... ovládnout.“ Do tváře jí vidět nebylo.

„Pomohla jsi nám, Elianto. Hodně,“ vstoupil do rozhovoru Sangatte. „Nevím, co je mezi vámi dvěma, ale já ani na vteřinu nepočítal s tím, že Elianta porazí rákšasu za nás! Co teď, Albrechte? Mění se něco? Chceš se snad vrátit?“

Chvíli mlčeli, nakonec Albrecht zavrtěl hlavou. Hrbáč zažehl i druhé oko stroje.

„Pojedeme dál a spát budeme, až vyjde slunce,“ prohlásil. „Tak jako tak, až dorazíme k hoře, budeme muset trochu spěchat.“

„Co si k d'asu myslíš, že děláš, Edgare?“

„Spěchám!“ zasmál se světlovlasý muž a hnal se dál přes první kameny na úpatí hory. Slunce zapadalo a kovový slon odpočíval, schovaný pod přirozeným příkrovem sklánějících se větví a propletených lán; zdobený bodec si Sangatte nesl s sebou.

Hora ve tvaru lidské hlavy se zdála sahat až k nebeské klenbě. Albrecht se snažil držet s vynálezcem krok, vláčet svazek lan a nenechat Eliantu samotnou. „Počkej na nás, Edgare!“

Hrbáč s nečekanou obratností skákal mezi skalami a šplhal do svahu, ačkoli nesl na zádech slušně velký balík omotaný látkou. Vzápětí jim vynálezce zmizel z dohledu.

„Edgare...! Tak nic,“ povzdechl si Albrecht a zpomalil. „Kam chce jít? Ta hora se na většině míst směrem vzhůru rozšiřuje. Budeme mít co dělat, abychom našli nějakou stěnu, po níž bychom dokázali vylézt.“ Elianta pokrčila bezmocně rameny a kráčela dál. Jejích drobných chodidel se nechytala špína ani prach.

Konečně se vyplahočili na převis, k němuž mířil Sangatte. „Panebože!“ vyhrkl Albrecht. „Věděl jsem, že se pořád ještě pouštíš do odvážných experimentů, ale myslel jsem... myslel jsem,“ polkl, „že tohle jsi nechal.“

„To jsou přece,“ Elianta v údivu popošla blíž, „křídla!“

„Není čas,“ prohlásil Sangatte, „až zapadne slunce, začne se prudce ochlazovat. Přestanou působit vzestupné vzdušné proudy. Jakmile najdu na skále vhodné místo, hodím vám lano.“ Spěšně smotek upevnil ke křidlům a ověřil si, že nenarušuje rovnováhu konstrukce.

„Zešlel jsi?“ vyrazil ze sebe Albrecht. *Když jsme tyhle hračky v Anglii testovali, neskončilo to dobře!* „Zabiješ se na tom!“

„Jestli mě budeš ještě chvilí zdržovat, tak ano,“ odsekl hrbáč a navlékl si popruhy. A než stačil kdokoli říct cokoli dalšího, byl už Sangatte z převisu pryč.

Vzápětí se proti slunci mihla okřídlená silueta. Sangatte kroužil a stoupal. Světlo probleskovalo mezi křídly, na nichž se vznášel s neskutečnou ladností a lehkostí, které nikdy nemohl dosáhnout při pohybu po zemi. Elianta se za ním otáčela jako u vytržení. Natáhla třesoucí se ruku, jako by chtěla zachytit alespoň nejslabší odlesk toho výjevu.

„Elianto!“ Albrecht ji popadl za nadloktí a obrátil ji k sobě. Možná o něco hruběji, než zamýšlel. Pak uviděl, že dívka má oči lesklé neprolitými slzami.

„Elianto...“ zopakoval v náhlém úleku.

„My Sídhe vždycky nejvíc toužíme po tom, co nikdy nemůžeme mít,“ zašeptala a hlas se jí lámal. „Vy lidé nasadíte život, abyste to získali.“

Snadno se mu vymkla z ochablého sevření a odstoupila. Tvář znovu obrátila za mizejícím sluncem a siluetou křídel.

„Čeho se pořád bojíš, Starý Albrechte?“ zeptala se Elianta tiše. „Čeho? Že tvému znetvořenému příteli ublížím?“

Albrecht mlčel.

Slunce stoupající k poledni našlo trojici cizinců schoulenou v úzké jeskyni na hoře ve tvaru hlavy. Elianta spala mezi oběma muži, aby ji chránili před chladem. Hlavu měla opřenou o Albrechtovo rameno.

„Musíme dál,“ bylo první, co Sangatte řekl, sotva se probudil.

„Máme dobré načasování,“ ozvala se Elianta, aniž se pohnula. „Akšaj nás během noci nevylídl a nemuseli jsme šplhat za dopoledního horka. Pro dítě se rákšasa vydá, až dnes vyjde úplněk. Máme zbytek dne, abychom démona našli. Pokud by chtěl utíkat, nebude to mít kvůli slunci nijak snadné.“ Odmlčela se. „Poletíš ještě?“ otevřela oči a s očekáváním pohlédla na Sangatteho.

„Nechci riskovat, že si mě démon všimne,“ zavrtěl vynálezce hlavou. „Ani včera jsem se nepouštěl až nahoru. Kdyby se Akšaj přece jen odhodlal vylézt na denní světlo, dokázal by mi důkladně zatopit. Ten, kdo je okřídlený od přírody, má vždycky mnohem lepší manévrovací schopnost. Vytáhnu raději křídla ještě kousek nahoru a nechám je připravená, pro všechny případy.“

Albrecht, který měl poslední hlídku, mlčel. Pohled mu padl na Eliantiny bílé dlaně. *Dokázala s námi zvládnout jízdu na slonovi i šplhání na skálu. Vypadá, že se jí žádné strádání nedotklo, ani ruce si nerozedřela. Ale nakolik dokáže čelit Akšajovi?* Nevěděl. Počkal, až Elianta vstane, a rychle se zvedl, aby pomohl Sangattemu sbalit příkrývky.

Jakmile byli připraveni, opatrně vyšli z úkrytu a pokračovali po členitém temeni hory. Pohled, který se jim naskytl, byl dechberoucí.

Mezi přírodními kameny se rýsovaly opracované sloupy, ohlazené deštěm a sluncem. Ve skále byla vytesaná řada obřadních místností, větších i menších věží, schodišť a hinduistických oltářů, zobrazujících spojení nebe a země. Všechno z jednoho kusu kamene,

ze samotného těla hory. Jako koruna vyrůstající přímo z hlavy krále obrů.

„Akšaj bude v hlavním chrámu. S ničím menším se nespokojí,“ ukázala Elianta na terasu se zdobeným sloupovým, která tvořila předsálí temného a chladného nitra ústřední svatyně. Z terasy vedlo široké schodiště o nemnoha stupních, které končilo v prázdnosti, přímo nad hlubinou nad čelem hory.

„Tohle musely tesat celé generace,“ zamumlal Sangatte. „Kdo tady mohl žít? A jak sem vůbec dostávali zásoby?“

„Staré indické příběhy mluví o létajících válečných vozech. Možná brahmáni skutečně dokázali něco takového sestrojít,“ pokrčil rameny Albrecht.

„Jistě, nebo rovnou létající kovové pávy,“ Portugalec se zatvářil skepticky.

„Kdo ví? Podle všeho tady žilo kněžstvo boha Šivy,“ Albrecht pokývl směrem k oltářům. „Božského tanečníka, ničitele, poustevníka a milovníka.“

„Nějak nechápu, k čemu je pak Indům celý panteon, když jeden bůh zřejmě zvládne všechno,“ podotkl Sangatte. „Ale dost řečí. Táhle je dobré místo, kde schováme křídla a zavazadla.“

„Škoda, že si s sebou nemůžeme vzít denní světlo,“ zahučel Albrecht, když odkládal tlumok. „Ten jeskynní chrám bude určitě zatraceně hluboký.“

„Kdo říká, že nemůžeme?“ Portugalec vytáhl ze svých věcí několik zvláštních součástí a rychle je sesadil dohromady. Výsledek se podobal revolveru s nepoměrně větším bubínkem o pěti komorách.

„Co to je? Mechanické slunce?“ podivila se Elianta.

„Ne tak docela. Světelná pistole,“ odpověděl vynálezce, zatímco opatrně umístil do mechanismu zlatavě zbarvené sklíčko. „Místo klasických nábojů je uvnitř odpalován hořík, čímž vzniká oslepující záblesk.“ Po straně pohlédl na Albrechta. „Pokoušel jsem se vyvinout nějaký druh neletální zbraně. Nebo možný prostředek k signalizaci s pomocí různobarevných filtrů. Ale zatím jsem ve slepé uličce. I když je záblesk směřován odrazovými plochami, stejně oslní i nás.“

„Akšaje víc,“ kývla spokojeně Elianta. „Pojďme.“

Ze sloupů terasy na ně shlíželi nebeští hudebníci a tančící víly. Z jedné ze stěn vystupoval reliéf zobrazující desetihlavého a desetirukého démona, jak se mamě pokouší přenést horu, na níž sedí Šiva.

Albrecht zapálil petrolejku.

„Nejdřív se s Akšajem můžeme zkusit dohodnout,“ připomněl. *Ale žádné velké naděje bych si nedělal*, dodal v duchu.

Chrám byl skutečně rozlehlý a stejně honosně zdobený reliéfy jako terasa.

„Akšaji!“ zavolal Albrecht v marathi. „Přišli jsme za tebou jako hosté! Přijmi nás!“

„Hosté? Strhám vám maso z kostí, ubozí smrtelníci!“ zachechtal se z nitra chrámu rákšasa. „Hladovím! Padněte na kolena, prostě o slitování a vaše smrt bude rychlá!“

Tolik k jemné diplomacii, ušklíbl se v duchu Albrecht. Opatrně postavil petrolejku. Její světlo vykreslilo přicházejícího démona. Mohutná lidská postava oděná v cárech, nepřirozeně dlouhé svalnaté paže, žhnoucí oči ve třech párech očních důlků a ze zad vyrůstající pár černě opeřených křídel.

Je hrozivý, pomyslel si Albrecht. *Ale jinak zřejmě takový, jak říkala Elianta. Arogantní bastard.*

„Dovol nám s tebou promluvit,“ pokusil se ještě jednou Albrecht, dobře si vědom, že se Sídhe v podstatě schovává za jeho zády.

„Nezajímáte mě!“ zaburácel démon a švihl rukou. Něco se mihlo vzduchem.

„Pozor, smyčka!“ vykřikla Elianta portugalský.

Sangatte se pokusil uhnout a zvedl ruku, aby si chránil hrdlo. Pandžábská smyčka se mu nezachytila kolem krku, ale kolem zápěstí. Albrecht se vrhl dopředu, čepel vylétla z hůlky. Jakmile se škrtky šňůra napjala, Angličan ji přesekl.

Rákšasa zařval a skočil po Albrechtovi. Ten už se nestačil stáhnout, rána otevřenou dlaní do hrudi ho poslala k zemi a málem mu vyrazila dech, hůlka mu vypadla z ruky.

„Budiž světlo!“ křikl Sangatte portugalský a Albrecht si instinktivně zakryl oči. Jeskyní se rozlehlo Akšajovo zavytí, jak

démona oslepil zlatavý záblesk. Angličan se zvedl na lokti, vytáhl od pasu pistoli a napůl bez míření vystřelil. Démon zavyl znovu. *Možná ho trochu zpomalím, ale rána se mu brzy zatáhne*, uvědomil si Albrecht. *Dokud má rákšasa hlavu na krku, bude bojovat.*

Vzápětí už byl u démona Sangatte, vzduchem kmitla mačeta. Rákšasa se v posledním okamžiku napůl vyhnul, čepel mu rozťala jen rameno, rozdrtila klíční kost a uvízla v ráně. Úderem křídla smetl démon hrbáče na podlahu. Vytrhl si zbraň z ramene a ohnal se s ní po vynálezci. Sangatte sebou trhl, čepel mu rozsekla lýtko.

Albrecht už se stačil zvednout do kleku, tentokrát pečlivě zamířil. Střela prolétla zrudě nadloktím, démon upustil mačetu a otočil se na zvedajícího se Albrechta. Bylo vidět, jak Akšajova zranění beze stopy srůstají. Albrecht ustupoval. Koutkem oka zahlédl, jak se Elianta sklání nad Sangattem, z očí jí tekly slzy. V ruce držela Albrechtovu čepel.

Ve chvíli, kdy se démon nakrčil k útoku, Angličan ho střelil potřetí. Tentokrát do oka. Zrůda zavřeštěla a otočila se kolem své osy.

„Elianto!“ vykřikl Albrecht. „Hod’ mi zbraň!“

Ale Sídhe jako by neslyšela. Dlaněmi si setřela slzy z tváří, a pak sáhla oběma rukama do Sangatteho krve. Přejela konečky prstů podél ostří, pohybovala rty v tichém zařikávání. Kov zmodral a začal slabě pableskovat.

Lidská krev a nelidské slzy, kouzla z mohyl, prolétlo Albrechtovi hlavou. *Ted’ už to není ostří vyrobené rukama smrtelníka*. Vyrázil k Eliantě. Jenže rákšasa byl rychlejší.

Akšaj chytil Eliantu za vlasy, Sídhe vykřikla, zbraň jí vypadla z ruky.

„Ty mrcho! Tys je sem přivedla! Za to zaplatíš!“ zařval rákšasa a vlekl dívku ven z jeskyně. Sídhe mu v rukou zvláčněla, zřejmě ztratila vědomí.

„Albrechte!“ křikl Sangatte a hodil směrem k příteli modře pableskující čepel. Angličan na nic nečekal, chopil se zbraně a vyřítil se za démonem. *Stejně to nestihnu*, uvědomil si. Přesto běžel.

U vstupu do chrámu zahlédl netvora, který si právě hodil Eliantu přes rameno, takže byla hlavou dozadu. V příští vteřině dívka prudce

otevřela oči. Albrecht přidal. Elianta si chladnokrevně sáhla do účesu a vytáhla dlouhou jehlici, zdobenou zlatem. Smýkla sebou a vrazila hrot démonovi přesně mezi žebra. Akšaj zavyl. Další bodnutí. Mrštíł Eliantu mezi sloupy, jako by od sebe odhazoval jedovatého hada.

Rákšasa se vrhl do vzduchu, ale ve chvíli, kdy se do něj plnou silou opřely sluneční paprsky, zakolísal. Očividně ztrácel orientaci.

Slunce ho oslabí, ale nezničí. Albrecht se zastavil na schodech mizejících v hlubině. Démon se chaoticky zmítal ve vzdušných proudech a skýtal špatný cíl.

„*Óm namas Šivája!*“ pronesl Albrecht, jak nejzřetelněji dokázal. *Klaním se ti, Šivo, božský ničiteli.* Nevěděl, jestli to pomůže.

„*Óm namas Šivája!*“ *Ved' mou ruku.* Pozvedl pistoli a zamířil. Jeho dech se náhle zklidnil.

„*Óm namas Šivája!*“ S výdechem stiskl spoušť. Třeskl výstřel.

Akšaj sebou trhl, vyrazil bolestný skřek a začal v drobných kruzích pomalu klesat.

Ksaku! Nezabil jsem ho. Dole se zase dá dohromady! A pak si nejspíš poletí zchladit žáhu do vesnice! Albrecht se zoufale rozhlédl. *Abych ho dostal, musel bych mít křídla.* Po zádech mu přeběhl mráz. Ale to už ho nohy nesly k místu, kde Sangatte křídla schoval.

Nemůžu na nich letět! Vytáhl konstrukci. Edgar má úplně jinde těžiště! Má mnohem víc síly v pažích! Navlékl si popruhy. *Panebože! Zabiju se na tom!* Po spáncích mu stékal studený pot. *Když jsme tyhle hračky v Anglii testovali...* Hlava se mu zatočila závratí, na okamžik měl pocit, že slunce je dole a džungle nahoře. *Už jednou jsem s tím spadl. Nemůžu...* A pak se pod ním rozzívla prázdnota.

Padal dolů – o něco pomaleji a ovladatelněji, než kdyby skočil, ale víc mu Sangatteho křídla dát nemohla. Víc ani nežádal. Zapřel se v popruzích, přenesl váhu. *Nesmím minout...*

Rákšasa se snažil ze všech sil dostat bezpečně na zem. Útočníka si všiml v poslední vteřině. A to už bylo pozdě.

Modrá čepel se zaryla démonovi do kůže, trhala a párala. Síla srážky strhla rákšasu z oblohy. Akšaj zanařikal, tak hrozně, jak dovede jen smrtelně zraněné stvoření. A pak se společně s Albrechtem zřítil mezi stromy.

Epilog

Não sou nada.

Nunca serei nada.

Não posso querer ser nada.

Á parte isso, tenho em mim todos os sonhos do mundo.

Nejsem ničím.

Nikdy se nestanu ničím.

Nemohu toužit být ničím.

Krom toho v sobě nesu všechny sny světa.

– *Álvaro de Campos*

Na stolku stály tři netknuté šálky čaje, vedle nich ležela fotografická deska.

„Teď už může žít jako člověk,“ řekla Elianta, pohled upřený oknem ven na hrající si dítě.

„A bude?“ chtěl vědět Albrecht.

„Bude.“ Sangatte sebral desku, na níž byl rentgenový snímek zdravé dětské lebky bez jakýchkoli anomálií. „Džajantí je pod mou ochranou a milý páter Agostinho bude zítra v kostele kázat o mojí chvályhodné dobročinnosti. Protože dobře ví, že mám dost vlivu na to, abych si mohl dovolit hnát odtud libovolného kněžoura hasákem až do Velha Goa.“

Pak zavládlo unavené ticho, rušené jen hučením vodního kola na řece.

„Když ti nabídnu, aby ses zdržel, asi odmítneš. Hádám správně, Albrechte?“ nadhodil vynálezce.

„Ještě se trochu zotavím a pozítří vyrazím. Čeká mě cesta do Amritsaru. Říká se, že tam stojí sikhský chrám celý ze zlata,“ usmál se sir Reille poněkud mdle. „Divíš se mi? Teď, když věříš na kouzla a čáry?“

„Nevěřím na kouzla a čáry,“ pohodil hlavou Sangatte. „Věřím jen, že existují věci, které moderní věda dosud nedokáže plně vysvětlit.“

„A za vesnicí máš schovaného kovového slona a v dílně ostatky rákšasy. Chápu,“ zašklebil se Angličan. „A ty, Elianto? Vrátiš se do chrámu Sarasvatí?“

Sídhe se k němu neobrátila. „Vlastně... bych nerada.“

Sangatte vstal. „Půjdu uklidit snímek do dílny, ať z něj někoho z místních neraní mrtvice.“ Ještě se zastavil u okna, aby se podíval na Džajantina syna. Hrbáčovu krásnou tvář a netypické modré oči v tu chvíli prostoupil zvláštní klid. Pak Sangatte opustil místnost, o něco kulhavěji než obvykle. Pečlivě zašitá rána na noze se mu teprve hojila. Na pohled ale pořád působil zdravěji než Albrecht, který měl stále ještě tvář i tělo plné podlitin a šrámů. Jen Elianta vypadala stejně, jako když ji Albrecht poprvé spatřil sestupovat po schodech v chrámu. Zůstala zčásti odvrácená, slunce vykreslilo její profil.

„Dodržela jsem svoje čestné slovo, splnila svou část dohody. Ale jsem si vědoma, že náš pakt stále trvá,“ řekla tiše.

„Je řada na mně, abych ti oplatil službu?“

„Ne. Ještě ne.“ Konečně se mu podívala do očí. „Chtěla bych s tvým svolením uzavřít další pakt.“

Polkl. „Jaký?“

„S hrabětem Edgarem Sangatte. Protože mě požádal o ruku a já bych ráda řekla ano.“

Albrecht byl v tu chvíli schopen slova zhruba stejně, jako kdyby ho Elianta střelila do hrudi.

Sídhe se zvedla a otevřela vyřezávanou dřevěnou truhlu stojící pod oknem. Zvolna odtamtud vytáhla nádherné červené svatební sárí i s vyšívanou blúzou a spodničkou. Zacinkaly zlaté náramky a náušnice, zabalené v látce.

„Edgar ví přesně, kam sahá moc, kterou nade mnou bude mít. A kterou skrze můj sňatek se smrtelníkem moji bratři ztratí. Nic jsem nezatajila, nic z toho, kdo jsem a co jsem. Lhala jsem pouze, když jsem si vymyslela důvod, proč s tebou chci mluvit o samotě. Zapřela jsem, nač přesně jsi mi dal své slovo.“ Prudce se ohlédla, ramena se jí chvěla. „Mám přísahat, že mluvím pravdu?“

Albrecht se chvíli pokoušel přijít na to, proč má pocit, že nemůže dýchat. *Kde se ta bolest bere? Proč je tak ochromující?* Ale ve

skutečnosti věděl. Až teď, když Elianta poprvé označila Sangatteho jen křestním jménem.

„Proč si tě Edgar chce vzít?“ dokázal se zeptat, aniž by mu zakolísal hlas.

„Z lásky,“ zašeptala.

„V tom případě,“ vstal z křesla, „gratuluji a přeji vám oběma štěstí.“ Políbil jí ruku. „Jen jsem si uvědomil, že ještě dnes musím odjet v naléhavé záležitosti, takže se nemohu účastnit vaší svatby.“

Elianta upustila náramky a sáří na zem, ale to už byl Angličan mezi dveřmi.

„Albrechte!“ zavolala za ním. Zastavil se, ale neotočil. „Přijdu za tebou! Přijdu... až nastane čas, abys splnil své slovo. Pak se znovu setkáme.“ S každou větou byl její hlas tišší a tišší.

Albrecht jen přikývl. Překročil práh a neohlédl se. Zůstala mu jen jedna zřetelná a ostrá vzpomínka na její slova. *My Sídhé vždycky nejvíc toužíme po tom, co nikdy nemůžeme mít.*

Mrtvý v parovodu

1. vydání

Obálka Jana Šouflová

Odpovědný redaktor Vládo Ríša

Vydalo nakladatelství Konektor XB-1 s.r.o.

jako svou první publikaci

Praha 2012

Tisk Europrint a.s. Praha

Doporučená cena 295 Kč

editor Vládo Ríša

antologie © Konektor XB-1, 2012

obálka © Jana Šouflová

ISBN 978-80-9053000-0-3

V poslední době jsou SF povídky a romány, odehrávající se v období rozvoje využití páry a různých technologií, tedy za vlády královny Viktorie, čím dál tím populárnější. Jde o období osamělých vědců, badatelů, vynálezců a detektivů, ale také elegance, romantismu a čestnosti.

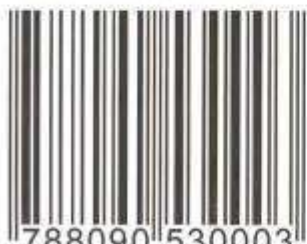
Známi čeští autoři se zamysleli (někteří přinucení domluvou, jiní proudem ostré páry, další vynálezy, které doposud nespátřily světlo světa), jak by se s takovými světy dokázali popasovat oni. A výsledek jejich snažení držíte v rukách. Vypravili své hrdiny leckams. Při čtení této sbírky se ocitnete v Praze, Londýně, indickém pralese, Vídni a leckdy i na těch nejnepravděpodobnějších místech.

Hrdiny tu jsou Sherlock Holmes, trpaslíci, trol, drobný český zlodějček, chudá služebná, elegantní anglický zloděj, soukromý pražský detektiv...

Prostě jsou to jak postavy, tak i prostředí devatenáctého století, století páry a téměř neomezeného rozvoje techniky.

Příjemné počtení přeje
Vlado Ríša

978-80-905300-0-3



9 788090 530003

XB1